

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Οπισχυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 • ΤΗΛ : 27-135 — 29-967 • ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2.500

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΜΙΑ ΗΡΩΪΔΑ στον καιρό μας

‘Από καιρό ήθελε να γράψω και να δώσω διέξοδο στον πόνο της. Την έμποδισε όμως η ορθογραφία. Βρίσκεται σε τόσο κακές σχέσεις μαζί της. Σα να βαθμολογούμε από τη σελίδα αυτή τις γραμματικές Ι-κανότητες των επιστολογράφων. Πόσες επιστολές άψογες ορθογραφικά και άδεις από περιεχόμενο. και πόσες πάλι σε πλήρη σύγκρουση με τη γραμματική, αλλά γεμάτες με νόημα, με πλήρη ειρμό, με το ξεδίπλωμα ψυχών που έκμυστρώνονται τις ανησυχίες τους ή τη θλίψη που τις πιέζει...

Στον πόνο βουτά την πέννα της η κοπέλλα. ‘Οχι αυτό που νομίζετε. Δεν είναι δράστης ο έρωτας. Πού καιρός; Χρειάζεται κάποια σκευική έπαρεια για ν’ ανθίσει το λουλούδι της αγάπης. Να περισσεύουν στο είκοσιτετράωρο σου λίγες στιγμές για ρεμβασμό. Να μη σε απορροφά ο άνωνας για τόν έπιουσιο.

Όταν όμως σε αγκαλιάζει το τέρας της διοπάλης; Όταν ζής με την εύθυνη της συντηρήσεως ένος κόσμου που κρεμάται από το λαιμό σου; Όταν από τα είκοσι χρόνια σου βρίσκεισαι αρχηγός οικογενείας που άλλοι σου κληροδοτήσαν;

Είνε η περίπτωση του ζοριστιού. Είκοσι έτών, και τότε της μητέρας το χαδί τη θερμαίνει ούτε του πατέρα η προστασία την ξεκουράζει. Είνε καιρός που τους έχασε. Μόνη, με τρία αδελφια, νεότερα της και τα τρία, που σ’ αυτήν βλέπουν τον προστάτη τους. ‘Ορφανή ή ‘Ιδια δουλεύει για να ζήσει τα όρφανά της. Σκληρή δουλειά. Άνθρωποι με πείρα, με γνωριμίες, με διπλώματα στο χέρι, και δυσκολεύονται για τόν έπιουσιο. Χωρίς τίποτα η κοπέλλα, με μοναδικό κεφάλαιο τα είκοσι χρόνια της, πώς τα καταφέρνει. δι-αρκώντας καθαρό το μέτωπο, να σηκώνει τα βάρη των ανήλικων που της φόρτισε η μοίρα;

Στον επαγγελματικό της μόχθο από το πρωί ως το βράδυ. Στο σπίτι μόλις τελειώσει η εξωτερική δουλειά. Την περιμένει η κουζίνα, η καθαριότητα, το νοικοκυριό, το μαντάρισμα. Και πρέπει ακόμα να καθίσει ανάμεσα στ’ αδελφια, να τους πη τον καλό λόγο που δεν ακούει αυτή από κανένα, να τους ξαναπεί αυτή από κανένα, που τόσο της λείπει, να ενδιαφερθεί για τις σπουδές τους που η ίδια δεν γνώρισε...

Φουσκώνει βέβαια από υπερηφάνεια το κορίτσι, όταν βλέπει την οικονομία της χαράτης, καθαρή, ευπρεπισμένη να την κυτάζει σαν έθνητα. Σαν παιδιά της νοιώθει το καθέκον της. ‘Η πρόκοπή, ους είνε το ιδανικό της. Συνυφασμένη η ζωή της με την ευτυχία τους. Καμαρώνει όταν τα καταφέρνει και ανταποκρίνεται στις ανάγκες τους. Σφονγίζει με ανακούφιση τόν ιδρώτα κάθε φορά που περνά από μια δύσκολη καμπή και γλυτώνει τ’ αδελφια της από τίν δρόσος-εία, από ένα οποιοδήποτε κίνδυνο.

Έρχονται όμως και οι στιγμές

της αδυναμίας. Οι στιγμές της κοπώσεως που απευθύνει στον έαυτο της την έρώτησι: ‘Ως τότε; Δεν θα υπάρξει και γι’ αυτήν στιγμή αναπαύσεως; Δεν θάρρη και καμμία ώρα που θα σταθεί άντικρυ στον καθρέφτη της, να προσέξει τόν έαυτο της, να διεκδικήσει τα δικαιώματά που της ανήκουν στη ζωή; ‘Ως τότε; Δεν έχουν υπομονή τα νεύρα. ‘Αν έσεις στα πενήντα σας τοποθετήτε τόν έαυτο σας σε απόστασι από τα γερατά και πιστεύετε ότι βρίσκεσθε, όπως άλλως τε είναι και η αλήθεια, στη μεγαλύτερη άκμή σας, μη λησμονήτε ότι κατά την περίοδο της νεότητός σας, ζούσατε με την έντυπωσι ότι βρίσκεσθε πιά σε πλήρη ώριμότητα και ότι την επομένη θα ήταν άργα για την πραγματώσι των όνειρων που είχατε κεντήσει. Βλέπετε κοπέλλες και νέους από τα τριάντα τους να σας μιλούν με απογοήτευσι για προσέγγισι του φθινοπώρου και να θλίδωνται, γιατί πέρασαν χωρίς Ι-καγοποιητική απόδοσι τα καλύτερα χρόνια της ζωής τους. Πόσο φτωχή πρέπει να είναι η πείρα τους για να βλέπουν το τέρας εκεί που μόλις είναι η αρχή...

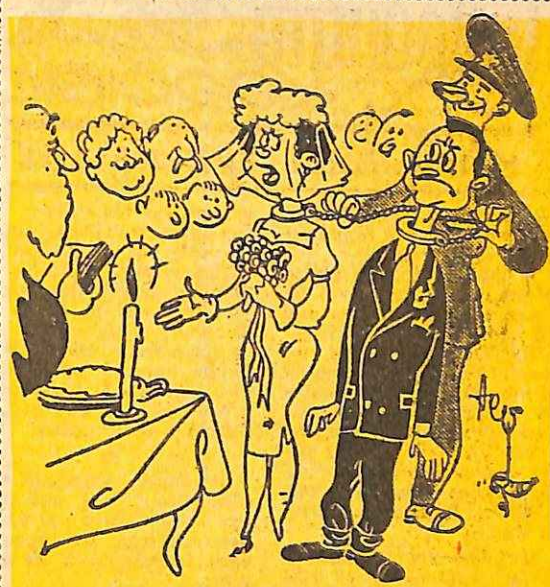
Στα είκοσι του το κορίτσι της διοπάλης απευθύνει με απογοήτευσι το «ως τότε;» του. Θάρρη άσας καμμία φορά και η δική της σειρά για να γνωρίση τόν έρωτα, να ολοκληρωθεί με το σκίρτημα του δρέφους στα σπλάχνα, να σχηματίση το δικό της σπίτι, να σκύψι πάνω από το λίκνο των δικών της παιδιών, να κάνει χαρούμενη τη ζωή του ανθρώπου που θα γίνη ο άντρας της; Τα βλέπει τόσο άπιαστα αυτά όλα... Σαν ένα παραμύθι που δεν πρόκειται ποτέ να φύγη από τόν κύκλο της φαντασίας και να φτάση στην πραγματικότητα. Φοβάται ότι έτσι τραχεία που δουλεύει θα μαραζή πριν απ’ την ώρα της.

Τα σκέπτεται τις σπάνιες στιγμές του ρεμβασμού της και — το έρομολογείται στο χρώμα της — πάνω στην απελπισία που την κυριεύει, της έρχεται να τα πετάξει όλα, να παρατήρη και τ’ αδελφια της και να μη ενδιαφερθεί, γαρά μόνο για τόν έαυτο της. Καί αξίζει κι’ αυτός. ‘Αρκετές οι βυσίες που έκαμε για τους άλλους ως τώρα.

Σκέψεις παροδικές. Όταν ήρεμηση αισθάνεται τύψεις ‘Ανίκανη να κάνει το κακό, αυτοκαταγορεύεται γιατί του επέτρεψε να περάση από το μυαλό της. ‘Οχι, δεν πρόκειται. «Να εγκαταλείψω τ’ αδελφια μου; Καλύτερα ο θάνατος».

Δεν έρω αν θα της μείνουν περιθώρια για τίς χαρές της νεότητος. Τής μένει όμως μια χαρά, που δεν υπάρχει πιο μεγάλη απ’ αυτήν στη ζωή των ανθρώπων. ‘Η τακτοποίησι με τόν έαυτο της. ‘Η συναίσθησι ότι δεν επρόκειτο το καθέκον της. ‘Η επίγνωσι ότι χωρίς εξαναγκασμό, δίχως πίεσι, χωρίς έλεγχο προσφέρθηκε στη θυσία. ‘Ο ήρωϊσμός στην πιο άγνη του μορφή. Μια τέτοια ήρωϊδα έφέρει και αντίη την ευτυχία και τη χαρά μέσα από τίν ίδια της την πράξη. Δεν είναι δε μόνη. Ευτυχώς για τή νέα γενεά και για τόν αιώνα στον όποιον ζούμε.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

— Τί τόν ήθελες εύλογημένε, αυτόν τόν αστυφύλακα γιά... κουμπάρο; (Τού ‘Αρχέλαου)

‘Επικαιροί στίχοι

Καλώς ήρθατε !..

Μικροί απ’ την πατρίδα σας εφύγατε κι’ ένα πρωί σάς έχασεν ο τόπος, μικροί ξεγνητευθήκατε κι’ επήγατε στα μέρη που ανταμειβεται ο κόπος. Και χάσατε τα πράσινα λειβάδια σας, και δίχως παρηγόρια ή σκέψι άλλα περνούσατε τις μέρες και τα βράδια σας μακριά, στής ξεγνητείας τη βιοπάλη.

Πικρή μια ξεγνητεία θά σάς φαινότανε μακριά απ’ τη ζέστη κάποιας φαμελιάς, μα πάλι, το ψωμί σας γλυκαινότανε από τους κόπους, τίμιες δουλειές... ‘Από έναν πόθο τόσο ελληνικό που ίσως σάς τόν χάρισε ο Πλάστης ώστε για μās κεφάλαιο έθνικό να είναι αλήθεια κάθε μετανάστης!

Δουλέψατε σκληρά. Ποιός δεν το ξέρει; Με πείσμα μιάς θελήσεως δυνατής... ‘Ο ‘Ελληνας, σάν θέλει να υποφέρει στο τέλος, βγαίνει πάντα νικητής. Μα ίσως στη δουλειά σας ν’ αντικρούζετε, σάν ήμερο και σάν ιδανικό σας, μιάν άμορφη έκκλησούλα που θα χτίζατε για μέρα, στο χωριό το πατρικό σας.

Γιατί ποτέ, ποτέ δεν λημονήσατε τόν τόπο σας. Κι’ έκει στήν ξεγνητεία καινούργιο ‘Ελληνισμό εξαγαγινησατε με όνειρα μεγάλα και πλατεία... Και πάντα στον σκληρό σας τόν άγωνα είχατε μέσ’ στα στήθεια τήν έλπίδα πως κάθε μια του ιδρώτα σας σταγόνα θα πότιζε γλυκά και τήν Πατρίδα.

Και τώρα, καλώς ήρθατε. ‘Η ‘Ελλάδα στα χώματά της σάς καλωσωρίζει και κάθε της χωριό, κάθε κοιλάδα η άνοιξη με λούλουδα γεμίζει. Κι’ αν πέρασαν κι’ αν διαβήκαν τα χρόνια και ήρθατε με γκρίζα τα μαλλιά, σάς βλέπομε σάν νάστε χελιδόνια που γύρισαν στη γνάρμη φωλιά.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Μιά έρωτική τραγωδία

Πρωτότυπο διήγημα

‘Η ιστορία αυτή άρχισε με μια μικρή απερισκεψία εκ μέρους της. Φώναζε σε μια στιγμή τόν άντρα της μ’ ένα όνομα που δεν ήταν το δικό του. Αυτός δεν είπε τίποτε, ούτε ζήτησε καμμία εξήγησι. ‘Αλλά τήν άλλη μέρα ρώτησε:

— Ποιός είναι αυτός ο Μπίλ; ‘Ηταν καθισμένοι στην εξέδρα του «Γιώτ - Κλάμπ» και περίμεναν τήν ώρα της παλίστροφας για να κάμουν μια έκδρομη ως τη γειτονική νήσο Σκόφερ.

‘Η ‘Εβελιν τίναξε τα μαλλιά της, σάν να τήν ενόχλουσαν κι’ απάντησε: — Ξέρω έκτοντάδες ανθρώπους που έχουν το όνομα Μπίλ!... ‘Ενα τσιγάρο;... Δοκίμασε τα νέα Κυπριακά τσιγάρα;

‘Η νεαρή γυναίκα αισθανόταν μια άοριστη στενοχώρια. Το βλέμμα του Μίκ, τού άντρα της, ήταν στηριγμένο με μια παράξενη έπιμονή πάνω της.

— Τί είναι εκείνο που σου κάνει έντύπωσι; ρώτησε η ‘Εβελιν, ενώ αισθανόταν ένα ρίγος στήν πλάτη. Μήπως χάλασαν τα μαλλιά μου; — Δεν ήταν ποτέ ωραιότερα χτενισμένα, απάντησε ο Μίκ.

Κι’ έπειτα από λίγο, πρόσθεσε: — Ξέρεις, χωρίς άμφιβόλια, έκτοντάδες Μπίλ. Με πήρες ωστόσο, για κάποιον απ’ αυτούς. Για ένα μόνον από όλους τούς Μπίλ.

— Σε βεβαίω πως είχα άλλου το μυαλό μου.

— Αυτό λέω κι’ εγώ.

— ‘Α! Νά οι Ντόυλ που μās χαιρετούν...

‘Αλλά μια φορά, ο κίνδυνος είχε άπομακρυνθή.

Σε λίγο, έφυγαν για τή νήσο Σκόφερ. Σ’ όλη τη διαδρομή μίλησαν για ένα σωρό πράγματα.

Στήν άμμουδιά της νήσου Σκόφερ δεν ήταν ψυχή. ‘Ο Μίκ έβγαλε τη βάρκα έξω κι’ έπειτα διάλεξε ένα μέρος ανάμεσα σε δύο βράχια, όπου μετέφερε τα τρόφιμα και τις μπουκάλες του κρασιού και του νερού που είχαν πάρει μαζί τους. Γιατί αυτό το νησάκι ήταν άγονο και άκατοίκητο.

‘Ο καιρός ήταν ζεστός και δεν φουσούσε καθόλου άέρας.

— Έχω πάρει το μαγιό μου, είπε η ‘Εβελιν. Δεν έχεις αντίρρησι να κάμω ένα μπάνι;

— Καμμία, απάντησε ο άντρας της. ‘Η θαλάσσια είναι πολύ ζεστή.

‘Η ‘Εβελιν αποτραβήχτηκε πίσω από τα βράχια, ξέπλεξε τα μαλλιά της και φόρεσε το μαγιό της.

‘Ο Μίκ, όταν τήν είδε μπροστά του, δεν μπόρεσε να συγκρατήσει ένα έπιφώνημα θαυμασμού.

— Είσαι υπέρχει, ‘Εβελιν, είπε.

— Το ξέρω. Μου το έχουν πη πολλοί ως τώρα.

— Σου το είχε πη και ο Μπίλ;

— ‘Ω! Τα μαλλιά μου δεν ήταν τότε τόσο μακριά...

Αυτά τα λόγια είχαν βγή από το στόμα της χωρίς να το προσέξει.

Για μερικές στιγμές, έμειναν κι’ οι δύο σιωπηλοί. ‘Επειτα ο Μίκ είπε:

— Νά, λοιπόν, που υπάρχει «ένας» Μπίλ.

‘Ηταν άργα πιά για να πάρη τα λόγια της πίσω. ‘Απάντησε:

— Είνε αλήθεια πως μου άρεσε κάποτε να βγαίνω μ’ ένα νέο που τόν έλεγαν Μπίλ Σόμερς.

— Αυτόν το Μπίλ τόν γνώρισε πριν ή μετά το γάμο μας, ‘Εβελιν;

— Πως σου ήρθε αυτή η ιδέα, Μίκ! Πριν από το γάμο μας...

— ‘Ηταν ένα φλέτ χωρίς σημασία...

— Δεν άμφιβάλλω.

— ‘Ο Μπίλ ήταν πολύ διακριτικός. Μου μιλούσε διαρκώς για τή

μητέρα και τις αδελφές του... Είχε δυο χρόνια να τις δει... Νομίζω πως σου είπα ότι υπηρέτούσε στο αντίαεροπορικό πυροβολικό με το βαθμό του ανθυπολοχαγού...

— Μιλάς για τόν περασμένο πόλεμο, ‘Εβελιν;

— Για τόν περασμένο;... ‘Αλλά δεν είχα γεννηθί ακόμη, Μίκ!...

— Έχεις δίκιο. ‘Αλλ’ ο τελευταίος πόλεμος έγινε μετά το γάμο μας, αν δεν κάνω λάθος...

‘Η ‘Εβελιν νόμιζε πως θα λιποθυμούσε που είχε προδοθή.

‘Ηταν αδύνατο να διορθώση το σφάλμα της.

— Καμμία φορά συναντώμαστε στο μπαρ, έπλε, ή σε καμμία αίθουσα τσαγιού... Κάπου - κάπου, μās δινόναν η εύκαιρία να χορεύουμε...

— Νομίζω πως είναι καλύτερο να μάθω όλη τήν ιστορία, έπλε ο Μίκ με ύφος φαινομενικά άταραχο.

— Μα σου όρκίζομαι πως δεν ήταν τίποτε το σοβαρό...

‘Η ‘Εβελιν τα έχανε ολοένα και περισσότερο. Τα λόγια της υπερδευόταν.

— Δεν ήταν τίποτε το σοβαρό, ξαναείπε. Μιά στιγμή αδυναμίας...

‘Ο Μπίλ μου εξέφραζε φανερά το θαυμασμό του και δεν μ’ άφηνε ούτε στιγμή από τα μάτια του.

Σύ έλειπες... ‘Ηταν φορές που έπλητνα μέσα σ’ αυτό το μεγάλο σπίτι και θα ήθελα αν μπορούσα να έμενα όλο τόν καιρό στο μπαρ...

— Έπινα... Αισθανόμουν τήν ανάγκη ν’ αποκομίσω το μυαλό μου...

— Κι’ ο Μπίλ δεν έφευγε από κοντά σου.

— Είνε αλήθεια, Μίκ. Θέλω να με πιστέψης ότι το φλέτ μας ήταν πολύ άθωο...

— Σε πιστεύω, ‘Εβελιν. Πότε είδες για τελευταία φορά το Μπίλ;

— Τή νύχτα τού μεγάλου βομβαρδισμού...

— ‘Ω, αν ήξερες, Μίκ, τί περάσαμε εκείνη τη νύχτα!... ‘Ο Μπίλ πήδησε μισόγυμνος από το παράθυρο για να τρέξη στο πυροβολείο...

— Στο δρόμο... τόν χτύπησε ένα θραύσμα...

— Τήν άλλη μέρα τόν μετέφεραν σ’ ένα νοσοκομείο. Δεν τόν ξαναείδα...

— ‘Ο Μπίλ βρισκόταν, λοιπόν, στο δωμάτιό σου, ‘Εβελιν;

— Δεν είπα εγώ τέτοιο πράγμα, διαμαρτυρήθηκε η νεαρή γυναίκα.

— ‘Οχι. Είπες μόνο ότι πήδησε μισόγυμνος από το παράθυρο... Λοιπόν, από ό,τι ξέρω, οι άνθρωποι δεν γδύνονται στα μπαρ...

‘Η μήπως κάνω λάθος;... ‘Απάντησε μου.

‘Αλλ’ η νεαρή γυναίκα δεν τόν άκουγε πιά. Είχε σωριασθή λιποθύμη στα πόδια του σάν άψυχος όγκος...

‘Η ‘Εβελιν συνήλθε από τή λιποθυμία της, ακούγοντας έναν τρομερό κρότο, σάν δέκα, είκοσι τριάντα βόμβες να είχαν έκραγη μαζί...

Και το πρώτο πράγμα που είδε, άνοιγοντας τα μάτια της, ήταν ένα άντροκο σώμα, πεσμένο πάνω στήν άμμο, με μια μεγάλη κόκκινη κηλίδα κοντά στο δεξι αυτί...

‘Ο άνθρωπος αυτός κρατούσε ένα περιστροφικό στο χέρι...

‘Ο άνθρωπος που είχε σκοτωθή μπροστά της, ήταν ο Μίκ, ο άντρας της!

‘Η ‘Εβελιν δεν ξαναγύρισε εκείνο το βράδυ με τήν παλίσροια στο «Γιώτ - Κλάμπ» τού Σέφφελντ. Ού...

Τήν άλλη μέρα... Το πρωί της τής ημέρας μερικοί φαρδές τήν βρήκαν πάνω στα βράχια της νήσου Σκόφερ και δυσκολεύθηκαν όχι λίγα να τήν αναγνωρίσουν. Γιατί τα γόνατά της είχαν γίνει κατάσπρα...

και μιλούσε άσυνάρτητα...

ΝΟΡΑΧ ΜΠΟΥΡΚΕ

‘Η δυνατότερη γυναίκα τού κόσμου

Τα κατορθώματα της «Μεγάλης Κατερίνας»

‘Ενα άνοιξιάντικο πρωινό, έδώ και 30 χρόνια, ένα γεροντοπαλληκαρό εκανε τόν περιπατο του στη Φρήντριχστράσε του Βερολίνου, όταν είδε στο άντικρυνο πεζοδρόμιο μια νέα και χαριτωμένη γυναίκα, με ελκυστικές γραμμές. Έστριψε αμέσως το μoustάκι του, τη διπλόρωσε και της ψιθύρισε:

— ‘Ωραία ήμερα για βολτίτσα, φρουλαίν! Δεν συμφωνείτε και σεις;...

‘Αλλά η φρουλαίν δεν απάντησε. ΄Εξακολουθούσε να μένη άμιλητη, κι’ όταν ακόμη ο θαυμαστής της έκαμε διάφορες κολακευτικές παρατηρήσεις για τα θέλητρά της...Νομίζοντας τη σιωπή της για ντροπαλή συγκατάθεσι, το γεροντοπαλληκαρό επήλθει σε να τήν άγκαλιάση απ’ τη μέση...Τήν ίδια στιγμή, βρέθηκε — δίχως να καταλάβη πως — μέσα σε μια σπασμένη δίτρινα!

Από τόσες ωραίες Βερολινέζες, η κακή του τύχη είχε φέρει μπροστά του τήν περίφημη Σαντουίνα, τη δυνατότερη γυναίκα τού κόσμου!

Τήν εποχή εκείνη, ο θηλυκος αυτός ‘Ηρακλής θριάμβευε στα τοίρκα και στα μιούζικ-χώλλ. Είχε αρχίσει το στάδιο της με το ψευδώνυμο «‘Η Μεγάλη Κατερίνα». Έβαζε συχνά να κυλήσουν τρεις μπάλλες κανονιού πάνω στο λαιμό της και στήν πλάτη της, έπειτα έπαίξε μ’ αυτές, πετώντας τις σόν τήν άέρα σάν αυγά, και δεχόταν τή μια απ’ αυτές πάνω στο σέρκο της, όπως έφεπτε ότι οι μπάλλες αυτές πρέπει δε να σημειώθη ότι οι μπάλλες αυτές, ζυγίζαν 15 - 25 κιλά η καθεμιά! Κάθε φορά λοιπόν, οι θεαταί άνασαιναν μ’ ανακούφισι, όταν έβλεπταν πως δεν είχε σπάσει ακόμη η σπονδυλική στήλη της Κατερίνας...

Όπως εξηγούσε η ίδια «το πάλν είναι να ξέρης σε ποιό σημείο τού λαιμού σου θα πέσουν οι μπάλλες και να τραβήξης τη στιγμή εκείνη προς τα μέλη σα τή ραχοκοκκαλία και τ’ άλλα κοκκαλά σου, ώστε οι μπάλλες να χτυπήσουν σε μαλακή σάρκα».

‘Η εξαιρετική αυτή γυναίκα ανήκε σε μια οικογένεια με 16 παιδιά, και τ’ αδελφια της είχαν όλα μεγάλη σωματική δυναμ. Παλευαν με ταύρους, στούς άγώνες τού χωριού τους. ‘Ανασηκωναν όλοστούς άγώνες τού χωριού τους. ‘Ετσι, κι’ η κληρα κάρρα, με τα χέρια τους μόνο. ‘Ετσι, κι’ η Κατερίνα εξασκήθηκε και μπορούσε σε ηλικία 15 ετών, να σηκώση με τόν ένα χέρι πάνω απ’ το κεφάλι της ένα βάρος 75 κιλών!

‘Ηταν φυσικό λοιπόν ν’ ακολουθήση το άθλητικό στάδιο τού τοίρκου, όπου βρισκόταν στο στοιχείο της. ‘Ωστόσο, αυτό δεν έμπόδιζε να μιλήση η καρδιά της. ‘Ερωτεύθηκε ένα άκροβάτη τού θιάσου της, διά της. ‘Ερωτεύθηκε και δημιούργησε μαζί του ένα έντον παντρευτική και δημιούργησε μαζί του ένα έντον τυπωσιακό νούμερο, που το είχαν έπονομάσει «Οι δυο Σαντουίνιοι».

Το 1914 όμως, έπιστρατεύθηκε ο άντρας της, κι’ η Κατερίνα συνέχισε πια μόνη της τίς παραστάσεις, με τις τρεις μπάλλες τού κανονιού.

Αργότερα, πλούτισε και με άλλα νούμερα τού ρεπερτορίου της. ‘Ο άντρας της έγινε ίμπρεσαρίος της.

Μιά απ’ τις έπιδείξεις της ήταν και η εξής: Ξαπλωνόταν με γυμνή τήν πλάτη πάνω σε μια σανίδα γεμάτη μύτερα καρφια. Τοποθετούσαν στο στήθος της ένα άμμόνι και χτυπούσαν δυνατά τρεις άνδρες με βαρεία σφυρία. ‘Επειτα περνούσαν δώδεκα άνθρωποι, δυο άλογα κι’ ένα κάρρο από μια ξύλινη γέφυρα που άκουμπάσε μόνο στο στήθος της. Μπορούσε ακόμη, συσπώντας τούς μύς της όπως οι φακίρηδες όταν κάθονται στα καρφιά, να συγκρατή πάνω στο στήθος της βάρος 400 κιλών επί 3 λεπτών της ώρας.

Δεν μεταχειριζόταν κανένα «κόλπο» σ’ αυτές τις έπιδείξεις της. ‘Αλλωστε, έδειχνε τήν άπίστευτη δυναμική της κι’ έζω απ’ το τοίρκο, σε κάθε περίπτωση. Κάποτε π. χ. είχαν αφήνισει δυο άλογα ζεμένα σ’ ένα άμάκι και παρέσυραν τούς διαβάτες που έυρισκαν στο δρόμο τους. ‘Η Σαντουίνα πετάχτηκε τότε από ένα κατάστημα, άρπαξε το ένα άλογο απ’ τη μέση και άνάγκασε τα δυο ζώα να σταματήσουν.

‘Αλλοτε πάλι, εξάρθρωσε τόν χέρι ενός λαποδύτη, άρπάζοντάς το τη στιγμή που τόβγαζε απ’ τήν τσάντα της!

‘Η γυναίκα αυτή είχε έμφάνισι κανονική, δεν ήταν δηλαδή καθόλου σωματώδης. Τα παιδιά όμως που έφερε στον κόσμο, ήταν πανυψηλά. ‘Ο πρωτότοκος γνιός της π. χ., σε ηλικία 15 ετών, είχε άνάστημα 2.10 και άνάλογες σωματικές διαστάσεις. Το πρωί που τόν γέννησε, η Σαντουίνα εξασκείτο όπως συνήθως με τις τρεις σιδερέινες μπάλλες της, όταν αισθανθηκε εσθνικά πόνους.

— Πάλν να ξαπλώσω λίγο... έπλε στον άντρα της.

— Έπειτα από ένα τέταρτο της ώρας, είχε γίνει μητέρα, χωρίς καμμία βοήθεια!

‘Η γυναίκα αυτή είχε έμφάνισι κανονική, δεν ήταν δηλαδή καθόλου σωματώδης. Τα παιδιά όμως που έφερε στον κόσμο, ήταν πανυψηλά. ‘Ο πρωτότοκος γνιός της π. χ., σε ηλικία 15 ετών, είχε άνάστημα 2.10 και άνάλογες σωματικές διαστάσεις. Το πρωί που τόν γέννησε, η Σαντουίνα εξασκείτο όπως συνήθως με τις τρεις σιδερέινες μπάλλες της, όταν αισθανθηκε εσθνικά πόνους.

— Πάλν να ξαπλώσω λίγο... έπλε στον άντρα της.

— Έπειτα από ένα τέταρτο της ώρας, είχε γίνει μητέρα, χωρίς καμμία βοήθεια!

‘Η γυναίκα αυτή είχε έμφάνισι κανονική, δεν ήταν δηλαδή καθόλου σωματώδης. Τα παιδιά όμως που έφερε στον κόσμο, ήταν πανυψηλά. ‘Ο πρωτότοκος γνιός της π. χ., σε ηλικία 15 ετών, είχε άνάστημα 2.10 και άνάλογες σωματικές διαστάσεις. Το πρωί που τόν γέννησε, η Σαντουίνα εξασκείτο όπως συνήθως με τις τρεις σιδερέινες μπάλλες της, όταν αισθανθηκε εσθνικά πόνους.

— Πάλν να ξαπλώσω λίγο... έπλε στον άντρα της.

— Έπειτα από ένα τέταρτο της ώρας, είχε γίνει μητέρα, χωρίς καμμία βοήθεια!

Τα δρώματα της καρδιάς

Η ΕΚΔΙΚΗ ΤΗΣ ΛΑΙΔΗΣ

—Ο δόκτωρ Όλαφ Πράιν-τεν, είπε ο λόρδος Μπράουν στη γυναίκα του.
—Η λαίδη Μύριαμ χαμογέλασε κούρασμα κι άπλωσε το αδύνατο χέρι της στο νέο Νορβηγό γιατρό.

Εκείνος την κοίταξε, μη μπορώντας ακόμη να πιστέψει πως θα πραγματοποιούνταν το μεγάλο του όνειρο...
—Εκεί κάτω, στη Νορβηγία, σ' ένα εξοχικό σπίτικι δίπλα στα χαλανά βάζα του φιάδ, ζούσε η λαίδη του Σίγκριντ, η αρραβωνιαστί-κιά του.

Επί δυο χρόνια τώρα, ο Όλαφ αγωνιζόταν με πείσμα κατά της αμειλικτης αρρώστιας που κατέτρωγε το στήθος του αϊθέριου αυτού πλάσματος.

Η Σίγκριντ ήταν φυματική. Ο Όλαφ είχε δοκιμάσει να τη σώσει. Για να το κατορθώσει όμως, έπρεπε να δοκιμάσει πάνω της, για πρώτη φορά, μια δραστηκή μέθοδο δικής του εφευρέσεως, πνύ μπορούσε να φέρη τη θεραπεία ή το θάνατο της άορκστης.

Ενώ έμενε αναποφάσι-στος μπροστά στο τραπέζι αυτό δίλημμα, γνώρισε τυ-χαίως το λόρδο Μπράουν, που είχε κι' αυτός τη γυναί-κα του φυματική ή ήταν πρόθυμος να δώσει όλη του την περιουσία για να τη σώ-σει. Τους συνέδεσε μια α-μειλίχια συμπάθεια, κι' ο γιατρός σκέφθηκε να δοκιμά-ση την επικίνδυνη μέθοδό του στη λαίδη Μπράουν.

Εκείνη δέχτηκε, αδιαφο-ρώντας, έμενε βυθισμένος στις σκέψεις του... Ξαφνικά, άκουσε δίπλα του τη φωνή της λαίδης Μύριαμ να του ψιθυρίζει γλυκά: «Ο-λάφ!...». Συγχρόνως, τα χέρια της τυλίχτηκαν γύρω απ' το λαιμό του και τα φλογισμένα χείλη της κόλ-λησαν στα δικά του...
Με μια απότομη κίνηση, ελευθερώθηκε απ' το άγκά-λισμά της.

—Χά, χά! γέλασε εκεί-νη νευρικά. Θυμάσαι ακόμη τη Σίγκριντ;
—Απλώθηκε για λίγο βα-ρεία σιωπή. Ύστερα η λαί-δη πρόφερε ξερά:
—Πήγαμε στο πρώτο ξενοδοχείο του λιμανιού... εκείνο με το πράσινο φα-νέρι. Θα βρής εκεί... νε-κρή ίσως την αγαπημένη σου!

Και χάθηκε στο σκοτάδι. Καθώς ο Όλαφ προώ-ρθε προς την πόρτα της βεράντας, ξεπρόβαλε μπρο-στά του ο λόρδος. Είχε δει τη γυναίκα του να φεύγει απ' τη βεράντα, όπου βρι-σκόταν μόνος ο γιατρός. Τί περισσότερο χρειαζόταν, για να επιβεβαιωθούν οι υποψίες του;

—Δεν σου φτάνουν τα χρήματά μου, αλλά θέλησες να μου πάρης και τη γυ-ναίκα μου! φώναξε άγρια στο γιατρό. «Αίτιμη!...»
Μα ο Όλαφ δεν ενδιαφε-ρόταν για τις βρισιές του. Βιάζονταν να συναντήσει τη Σίγκριντ...

Βλέποντας τον να φεύγει τρέχοντας, ο λόρδος τον πα-ρακολούθησε.
Όταν ο γιατρός, λαχα-νισμένος, πρόβαλε στο κα-τώφι της κάμαρας του μι-κρού ξενοδοχείου, δυο χέρια σκελετωμένα απλώθηκαν προς το μέρος του.

—Σίγκριντ!... τραύλιζε ο Όλαφ, τρέχοντας κοντά στην αγαπημένη του.
Ο ξενοδόχος του διηγή-θηκε ότι η Σίγκριντ είχε φτάσει εκεί, εξαντλημένη πο-λύ απ' το ταξίδι και την αρρώστια. Είχε στείλει α-μέσως ένα σημείωμα στο ξε-νοδοχείο, με τη διεύθυνση «Λαίδη Μπράουν, δια τον Ιατρόν Όλαφ Πράιντεν», κι' έπειτα κι' άλλα τρία, χωρίς να πάρη καμιά απάντηση...

Η Σίγκριντ, συγκεντρώ-νοντας τις τελευταίες δυνά-μεις της, παρακολούθησε τη διήγησή του ξενοδόχου. Ύ-στερα πρόσθεσε, με σδυ-σμένη φωνή:
—Μου είχε γράψει η λαίδη πως δεν θα ξαναγύρι-ζες πιά... Μα δεν μπορού-σα να ζήσω μακριά σου... Γι' αυτό ήρθα να σε βρώ... Νόμιζα πως ήσουν άρρωστος βρειά... Ποτέ δεν άμφεβα-λα για την αγάπη σου...

Αυτά ήταν τα τελευταία της λόγια. Έπειτα έγειρε το κεφάλι της και ξεψυχήσε.
Ο Όλαφ έπεσε γονατι-στός δίπλα στο κρεβάτι κι' έμεινε με τα μάτια καρφω-μένα στο άσπυρο πιά πρόσω-πό της... Έξαφνα, δυο χέ-ρια ακούμπησαν μαλακά στους ώμους του, κι' η φωνή του λόρδου Μπράουν του ει-πε παρηγορητικά:
—Θάρρος, Όλαφ!... Έγώ είμαι πνύ μόνος από σένα!... Κι' η δική μου καρδιά ράγισε για πάντα!...
ΤΖΕΙ-ΜΣ ΝΗΤΟΝ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

ΠΙΚΑΝΤΙΚΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

Οι Αθηναίοι θα έχουν κατά πάσα πιθανότητα την τύχη να απολαύσουν το καλοκαίρι, το μεγαλύτερο από τον θά-θον, την περίφημη Ντιάνα Ντάρμπιν. Πράγματι αν οι σχετικές διαπραγ-ματεύσεις μαζί της καταλήξουν όπως ελπίζεται σε συμφωνία, η Ντάρμπιν θα εμφανισθί τον Ιούνιο στη «Διανί-τσα» της «Εκάλης».

—Η πρωτεύουσα άποκτά ένα άκο-μα χειμερινό θέατρο: στη θέση της Α-λάϊπρας στην οδό Πατησίων, που κα-τεστράφη κατά το Δεκεμβριανό κη-νη-μα θα γτίσθι σε λίγο, μεγάλη πολυ-κατοικία. Στον πρώτο της όροφο θα υπάρχει ένα πολύ ευρύχωρο και πολυτε-λές θέατρο.

—Στο κουμικό κέντρο «Μέντια-Λούζ» εμφανίζεται από χθές για λί-γες μέρες, η περίφημη Μιστεγκέ, με το συγκρότημά της που περιλαμβάνει μπαλλέτα, τραγουδιστές, κλπ.

—Η Μιστεγκέ τού άφηκε άλλοτε ε-ποχή για τις άραιες γάμπες της. Εί-ναι σήμερα ηλικίας 78 ετών!

—Ο Βασίλης Λογοθετίδης φεύγει τη Δευτέρα με το θιάσό του για την Κωνσταντινούπολη όπου θα παίξη επί-να μήνα.

—Η εκεί εμφάνισις του δημοφίλου-κωμικού μας, παρουσιάζει πολύ ενδια-φέρον, γιατί είναι η πρώτη φορά που πηγαίνει στην Τουρκία.

—Αργότερα ο θιάσος Λογοθετίδης θα έπισκεφθί για σειρά παραστάσεων την Κύπρο και την Αίγυπτο.

—Οι θιασάρχαι του νέου θεάτρου, πρόξας «Γκλόρια», Βάσω Μανωλίδου και Γιώργος Παππάς, αναχωρούν αυ-τήν την εβδομάδα για το Παρίσι και Λονδίνο, προκειμένου να διαλέξουν οι ίδιοι το έναρκτηριο έργου του θιάσου τους.

—Η Κατίνα Παζινού έρχεται το Μάιο στας Αθήνας για να ξεκουραστή. Γυρίζοντας στη Νέα Υόρκη, η Έλ-ληνίς στάρ, θα εμφανισθί στο θέατρο του Μπροντγουάϊ.

—Ο Ιταλός βαρύτονος Ινγκιλέρι που έρχεται αυτήν την εβδομάδα στας Αθήνας, έχει μεγάλη μόρφωσι έχει δε γράψει και μια δική του όπερα.

—Ο μουσικός θιάσος Παρ. Οίκο-νόμου θα εμφανισθί στην Θεσσαλονι-κη, ύστερα από λίγες μέρες, με νέο πρωταγωνίστρια τη ντιζέζ Ρουμπι, γνωστή από το φιλμ «Αμάρτση για το παιδί μου».

—Το βαριετέ «Πεύκα» του Ζαπ-πειού που θα λειτουργήση εφέτος, θα παρουσιάση ένα άρτιο συγκρότημα με την όρχηστρα του Τάκη Μωράκη.

—Στα «Πεύκα», μετά την επιστροφή του από την Αίγυπτο θα εμφανισθί και ο Γιώργος Οικονομίδης.

—Η μικρούλα Έλληνις καλλιτέχνις Νινί Ζαχα, ύστερ' από τη Βιέννη, θα εμφανισθί τον ερχόμενο μήνα στο γνω-στό βαριετέ «Α.Β. Σ.» των Παρισίων.

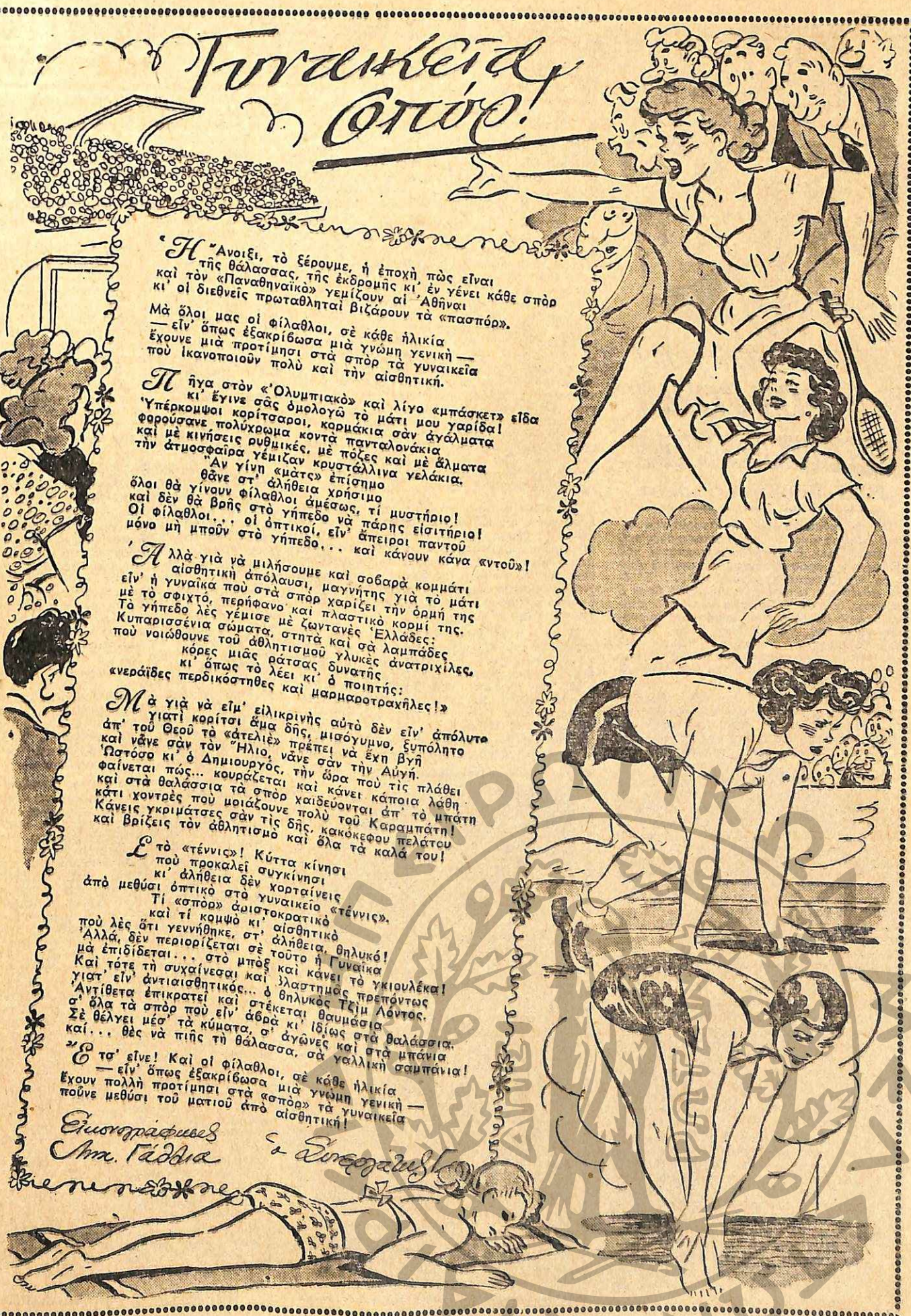
—Στο Παρίσι επίσης θα μεταβή από την Κωνσταντινούπολη κι' ο Κώστας Μανιατάκης.

—Η καλλιτέχνις του τραγουδιού Βάσω Λυγερή, πανδρεύτηκε στην Κύ-προ με ένα πλούσιο βιομήχανο.

—Η «Νόβα» Φίλμ μετά το έργο της κ. Μπουκουβάλα πρόκειται να γυ-ρίση δυο ακόμη έργα, τη γνωστή κω-μωδία του κ. Τίμου Μωραϊτίτη «Δα-μωδία του κ. Τίμου Μωραϊτίτη» και το κτυλογράφος ζήτηθι «Νυφούλα του θανά-του».

—Η Μόλις, ύστερα από τις έμο-νίσσεις της στην Αλεξάνδρεια έλνάζε-ται τώρα στο Πόρτ - Σάϊδ.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

—Η Άνοιξη, το ξέρουμε, ή εποχή πως είναι της θάλασσας, της έκδρομής κι, εν γένει κάθε σπόρ κι' οι διειδείς πρωταθληταί βιάζονται τα «πασπόρ».

Μα όλοι μας οι φίλαθλοι, σε κάθε ηλικία —είν' όπως εξακρίβωσα μια γνώμη γενική— έχουνε μια προτίμησι στα σπόρ τα γυναικεία που ικανοποιούν πολύ και την αισθητική.

—Πήγα στον «Ολυμπιακό» και λίγο «μπάσκετ» είδα «Υπερκουμφοί κορίτσαροι, κορυμμάκια σαν αγάλματα φερούσανε, πολυχρώμα κοντά παντολόνια και με κινήσεις ρυθμικές, με πόδες και με άλματα την ατμόσφαιρα γέμιζαν κρουσάλλινα γελάκια».

—Αν γίνη «μάτε» επίσημο θάνα στ' αλήθεια χρησιμο-όλοι θα γίνουν φίλαθλοι άμεσως, τί μυστήριο! και δεν θα βρής στο γήπεδο να πάρης εισιτήρια! Οί φίλαθλοι... οι όπτικοί, είν' άπειροι παντού μόνο μη μπούν στο γήπεδο... και κάνουν κάνα «ντού»!

—Αλλά για να μιλήσουμε και σοβαρά κομμάτι αισθητική απόλαυσι, μαγνητής για το μάτι είν' η γυναίκα που στα σπόρ χαρίζει την όρμή της με το σφιχτό, περήφανο και πλαστικό κορμί της. Το γήπεδο λές γέμισε με ζωντανές Έλληνες: Κυπαρισσένια σώματα, στήθα και σά λαμπάδες που νοιώθουνε του αθλητισμού γλυκές ανατριχίλες, κ' όπως το λέει κι' ο ποιητής:

«νεράιδες περικόσμητες και μαρμαροτραχήλες!»

Μα για να είμ' ειλικρινής αυτό δεν είν' απόλυτο —γι' αττί κορίτσι άμα δης, μισόγυμνο, ζυπόλητο απ' το Θεού το «ατέλει» πρέπει να έχη βγλή και νάνε σαν τόν 'Ηλιο, νάνε σαν την Αύγη.

—Ποτόσο κι' ο Δημιουργός, την ώρα που τις πλάθει φαίνεται πως... κουράζεται και κάνει κάποια λάθη. Και στα θαλάσσια τα σπόρ χαιδεύονται απ' το μπάτη και χοντρές που μοιάζουνε πολύ του Καραμπάτη! Κάποις γκριμάτσες σαν τις δης, κακόκεφου πελάτου και βρίζεις τόν αθλητισμό και όλα τα καλά του!

—Το «τέννις»! Κύττα κίνησι που προκαλεί συγκίνησι κι' αλήθεια δεν κορταίνεις από μεθύσι όπτικο στο γυναικείο «τέννις».

—Τί «σπόρ» αίσθητικό «τέννις», και τί κομψό κι' αισθητικό! Αλλά, δεν περιορίζεται σε τούτο η Γυναίκα; μα επιδίδεται... στο μπός και κάνει το γκιουλέκα!

—Και τότε τη συκαίνεσαι και λαστημάς πρεπόντως γι' είν' αντισαισθητικός... ο θηλυκός Τζιμ Λόντος. Αντίθετα έπικρατεί και στέκεται θαυμάσια σ' όλα τα σπόρ που είν' άδρά κι' ιδίως στα θαλάσσια. Σε θέλγει μέσ' τα κύματα, σ' αγώνες και στα μπάνια και... θές να πής τη θάλασσα, σά γαλλική σαμπάνια!

—Ετ' είνε! Και οι φίλαθλοι, σε κάθε ηλικία —είν' όπως εξακρίβωσα μια γνώμη γενική— έχουνε πολλή προτίμησι στα «σπόρ» τα γυναικεία πουνε μεθύσι του ματιού από αισθητική!

Επιστολές
Ανα. Γάβρια

—Επιστολές
Ανα. Γάβρια

—Επιστολές
Ανα. Γάβρια

—Επιστολές
Ανα. Γάβρια

—Επιστολές
Ανα. Γάβρια

—Επιστολές
Ανα. Γάβρια

—Επιστολές
Ανα. Γάβρια

—Επιστολές
Ανα. Γάβρια

—Επιστολές
Ανα. Γάβρια

—Επιστολές
Ανα. Γάβρια

—Επιστολές
Ανα. Γάβρια

—Επιστολές
Ανα. Γάβρια

Ταυρομνημονεύματα ΕΝΟΣ ΔΟΝ-ΖΟΥΑΝ

ΤΟΥ ΑΙΩΝΟΣ ΜΑΣ

Μια βουβή λατρεία

Η πολυκύμαντη ερωτική ιστορία του Πέτρου Δαμίρη είναι γεμάτη καταστροφές που τις προκαλέσε ο μεγάλος κατακτητής του αιώνας μας, προσπαθώντας μάταια να χορτάσει την άχորταγη καρδιά του... Σ' όλες αυτές τις ιστορίες, ο Δαμίρης ήταν ο μοιραίος άντρας πουμπαινε μέσ' στα σπίτια δμοιοι με τη φωτιά, ανάδοντας πυρκαγιές γύρω του. Και σ' όλες ήταν, λίγο-πολύ, φαίχτης. Το κακό δεν τόκανε από δειστρομμένη καταστροφική μαγία. Άνικανος όμως να το έμποδισα, το άφηνε να γίνεται...

Στην περίπτωση όμως της Λουίζας Βαράνη, τη φωτιά, τη μεγάλη φωτιά πουκαίγε το εύτυχισμένο αρχοντικό του γνωστού Αθηναίου τραπεζίτη και το σώρισεσε οίκτρά έρείπια, δεν την άναψε ο Δαμίρης, μα η τύχη... Καί, να πώς:

Ο Γιάννης Βαράνης ήταν ένας ροδοκόκκινος πενήταρης τραπεζίτης που ζούσε εύτυχισμένος στο αρχοντικό του, κοντά στο Σύνταγμα, μαζί με τη γυναίκα του και με τη μοναχοκόρη του τη Λουίζα, ένα χλωμό κορίτσι δεκάξη χρονών με μεγάλα όνειροπόλα μάτια. Φοβισμένοι από τους γιατρούς οι γονείς για την επισφαλή υγεία της κόρης τους, την είχαν μη στάξει και μη βρέξη, προσπαθώντας όσο μπορούσαν να μην της χαλάνε το κατήρι. Κι' ο πατέρας κι' η μητέρα ήταν εύτυχισμένοι όταν προλαβαίνανε κάποια επίθυμία της μοναχοκόρης τους. Για να μην τη στερηθούν από κοντά τους, δεν την είχαν στείλει στο σχολείο, μα της είχαν δασκάλους στο σπίτι. Το καλοκαίρι πάλι, ο Βαράνης έστελνε την κόρη του στην Κηφισιά, στην όμορφη βίλλα του που ξεπετιότανε μέσα στα πεύκα και δίπλα στα τρεχούμενα νερά. Μ' όλ' αυτά, η Λουίζα δεν ένορούσε ν' αποκτήση τα χρώματα της υγείας στα χλωμά της μάγουλα, ούτε ν' αφήση το χαμόγελο της αισιοδοξίας να ζωηρέψη τα αγέλαστα χείλια της. Ήτανε πάντα μελαγχολική, και το βλέμμα της άρμενιζε πάντα στους μακρινούς κόσμους των όνειρων...

Εκείνο το καλοκαίρι, η Λουίζα βρισκόταν όπως κάθε χρόνο στην Κηφισιά, με τη μητέρα της και με την κουδερνάνα της. Η βίλλα ήτανε χτισμένη στο βάθος ενός κήπου με πεύκα. Μπροστά από τα κάγκελλα περνούσε ο ρομαντικός δρόμος, σκιασμένος από τα πυκνόφυλλα πλατάνια, και πλάσισμένος με πικροδάφνες, που τα κλαδιά τους φιλούσανε τα κρυστάλλινα νερά... Τα χρόνια εκείνα, η Κηφισιά ήταν άρτια κατοικημένη— μια βίλλα εδώ, μια εκεί κάτω... Και την έρημιά των δρόμων της την ταραζάνε σπάνιοι διαβάτες.

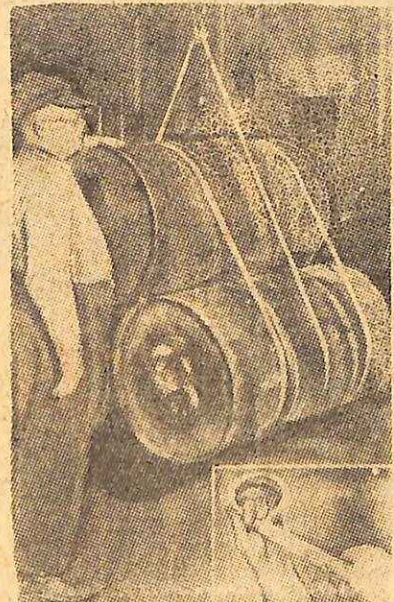
Ένας απ' αυτούς ήτανε κι' ο Δαμίρης. Του άρεσε, μια - δυό φορές τη βδομάδα, ν' ανεβαίνε στο άλσος και να τραβάη για την Κηφισιά. Να περνά μέσ' από τους βαθύσκιους δρόμους, ν' ακούη τα τρεχούμενα νερά, και ν' ανασαίνη τ' αρώματα των λουλουδιών...

Εκείνο το χλιαρό απομεσημέρο του Μάη, ο Δαμίρης πέρασε, καθάλλα πάνω στο άλσος του, μπροστά από τη βίλλα του τραπεζίτη Βαράνη. Δεν στάθηκε, φυσικά, ούτε στιγμή, δεν είχε λόγο κανένα για να σταθή... Ένω περνούσε όμως, χωρίς να το θέλη, χωρίς να το ξέρη, έκλεψε σε μια στιγμή μια μικρούλα παρθενική καρδιά...

Καθόταν εκείνο το απόγεμα η Λουίζα στη βεράντα της και διάβαζε ένα βιβλίο. Τα βήματα ενός αλόγου στο δρόμο την κάνανε να σηκώση τα μάτια της. Κι' ανάμεσα από τα πεύκα κι' από τα κάγκελλα, τον είδε να περνά... Σε μια στιγμή, η καρδιά της φτερούγιζε δυνατά, σαν ξετρελλωμένο σπουργίτι, μέσ' στο στήθος της!... Ο άντρας αυτός, που περνούσε πάνω στ' αλσος του με το ύφος εκείνο το αδιάφορο κι' αφορημένο του πολύπειρου κατακτητή, της φάνηκε δμοιος με το βασιλόπουλο του παραμυθιού, που ξεκινάει από τις μακρινές χώρες του όνειρου για να γονατίση μπροστά στην καλή του... Κι' η καλή του ήταν εκείνη! Δεν μπορούσε παρά ν'ν' εκείνη... Τρεχάτη, η Λουίζα κατέδρα από τη βεράντα της, διέσχισε τον κήπο, και βγήκε έξω από την καγκελωτή έξωπορτα. Πρόφτασ' ίσα - ίσα να δη τον δμοιοφο καθάλλαρ να χάνεται μακριά...

Από κείνο το απόγεμα, τον περίμενε κάθε μέρα η Λουίζα να περάση. Όλες οι ώρες της μέρας και της νύχτας της περνούσανε με προσμονή. Κι' όταν κάθε δυό-τρεις μέρες τον έδραπε, η καρδιά της χτυπούσε δυνατά, ενώ τα κατάμαυρα μάτια της, φοτωμένα βαρεία όνειρα, ακολουθούσανε τον δμοιοφο κατακτητή που περνούσε κάτω από τα σμιγμένα πλατάνια...

Σιγά - σιγά όμως, μέσα στο σπίτι καταλάβαινε πως η Λουίζα κάτι είχε, πως κάποια κρυφή σκέψη της βασάνιζε την καρδιά... Παραφύλαξε η γκουδερνάνα, και είδε: τον άγνωστο καθάλλαρ να περνά, και τη Λουίζα να τον παρακολουθού με βουβή λατρεία... Πήγε και τάπε όλα της Βαράναινας: κι' εκείνη πάλι, τα έμπιστεύτηκε το ίδιο βράδυ στον άντρα της. Ο τραπεζίτης λάτρευε τη μοναχοκόρη του. Δεν θα...

ΜΙΑ ΤΑΙΝΙΑ ΜΕ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΑΝΤΟΧΗ

Ένας Αμερικανός χημικός κατασκεύασε μια λεπτή ταινία από πλαστική ύλη που έχει καταπληκτική άντοχη. Μπορεί να σηκώση τρία μεγάλα βαρέλια του πετρελαίου, χωρίς να κοπή. Κάτω δεξιά διακρίνεται ένα ρολλό της νέας αυτής ταινίας.

χε, λοιπόν, καιμιά αντίρρηση να προστατέψη ένα ειδικό της που θα την έκανε εύτυχισμένη. Ρώτησε όμως, έμαθε και ορίκισε: 'Ο άντρας αυτός που περνούσε με τ' αλσος μπρός από τη βίλλα, ήταν ο πιο ακατάλληλος για σύζυγο της Λουίζας. 'Επιπόλειος, άστατος, βαρυνμένος μ' ένα σωρό ερωτικές περιπέτειες και σκάνδαλα, κάθε άλλο παρά ολοκλήρωνε τον ιδανικό τύπο του συζύγου για μια πλούσια μοναχοκόρη...

— Τί να κάνουμε, Γιάννη;... ρώτησε τον άντρα της με φωνή πουτρεμε έλαφριά η Βαράναινα.

— Να τη στείλουμε έσωτερική σε κανένα σχολείο, 'Ασπασία... απάντησε σοβαρός ο τραπεζίτης.

Κι' έτσι, μ' όλο που η άπουσία της μοναχοκόρης τους θα τους κόστιζε φοδερά, ο Βαράνης κι' η γυναίκα του στείλανε άμως, χωρίς αναβολή, τη Λουίζα στις Καλόγρες, έσωτερική. Για το καλό της... Η μικρή έρωτευμένη δεν διαμαρτυρήθηκε. 'Ο χαρακτήρας της ήταν ήσυχος κι' ύποταχτικός, κι' η έρωτευμένη καρδιά της δεν έπαναστατούσε. Άφησε μοιρολατρικά τη βίλλα της Κηφισιάς, κι' έτσι το κύμα του Αιγαίου την έρριξε στην ακρογιαλιά κάποιου νησιού — μακριά απ' τους δικούς της, μακριά απ' την Αθήνα, μακριά από τον άραιο καθάλλαρ που, άθελά του, χωρίς να το ξέρη, την είχε κάνει σκιάδα του για πάντα...

Τις πρώτες βδομάδες, η ζωή της μέσ' στο Μοναστήρι των καλοκαιριών της φάνηκε πραγματική κόλαση! Κάθε νύχτα, την ώρα που όλοι οι θόρυβοι κοπάζανε μέσ' στο μοναστήρι, κι' έμενε μόνο το άγκομαχητό της θάλασσας από μακριά να νανοιρίη τους πικρούς συλλογισμούς της, η Λουίζα κάρφωνε τα μάτια της στο ταβάνι κι' άνοκαρούσε... Αναπολούσε τα άνοιξάτικα δειλινά της κοριτσίστικης προσμονής της, κι' ύστερα τη μεγάλη της εύτυχια που περνούσε άπάνω σ' ένα περήανο άσπρο αλσος, εκεί, στο έρημικό δρομάκι της Κηφισιάς!... Πολλές φορές, τις άτέλειωτες νύχτες του χειμώνα, η Λουίζα νόμιζε πως άκουγε τα βήματα του αλόγου να ζυγώνουνε στο Μοναστήρι!... Πετιότανε, τότε, από το κάνασπρη!... Παρθενικό κρεββάτι της, κολάσπρο παρθενικό της πρόσωπο πάνω λούσε το φλογισμένο της παράθυρο, κι' έχανε το βλέμμα της μέσ' στο βαθύ σκοτάδι... Άλλοίμονο! Το αλσος κι' ο καθάλλαρς του ήτανε μόνο βασανιστική φαντασία...

... Μια νύχτα που ο άνεμος φυσούσε δυνατά και σήκανε υπλά τ' άφρισμένα κύματα του Αιγαίου, η έρωτευμένη μικρούλα νόμιζε γι' άλλη μια φορά πως άκουσε τις βαρείες όπλες του αλόγου του αγαπημένου της ν' άνηχούνε καθαρά στο πλακόστρωτο της αούλης... Χωρίς να το καλοσκεφτή, πετάχτηκε από το κρεβάτι της, έρριξε ένα παλτό στους ώμους της, και γλύστρησε προφυλαχτικά μέσ' από τον κοιμισμένο θάλαμο. Κατέδρα σιγά - σιγά τη σκάλα, και, φάνοντας στην έξωπορτα, τράβηξε το σύρτη, την άνοιξε, και βγήκε γλυστρώντας σά σκιά μέσα στη νύχτα... Στην άρχή, ο άέρας τη στράβωσε, της έκοψε την άνάσα... Ύστερα όμως, σιγά - σιγά, συνήθισε να προφυλάγεται, προχωρώντας άσυναίσθητα προς την παραλία... Μόλις έφτασε πάλι εκεί, τα κύματα που σκάζαν άφρισμένα στα βράχια της ξεναφέρανε στ' αυτιά μόνοντο το βήμα του αλόγου του αγαπημένου της... Θάλεγε κανείς ότι ο διαλεχτός της την περίμενε εκεί, βαθείά μέσ' στην τρικυμισμένη θάλασσα που κάθε κύμα της έσκαζε σε μια πυκνή ομίχλη από άλυτο άφρό... Άσυναίσθητα πάντα, σαν ύπνωτισμένη, η Λουίζα προχώρησε και μπήκε στη θάλασσα. Το βήμα του αλόγου τ' άκουγε πάντα μπροστά της, — εκεί, στα κατασκότεινα βάθη του Αιγαίου... Ένα δυνατό κύμα την παράσπρε...

Τη βρήκανε την άλλη μέρα, νεκρή. Το κύμα την είχε πετάξει στην άμμουδιά. Στα πελιδνά της χείλια όμως είχε παγώσει το στερνό χαμόγελο στο λατρεμένο άγνωστο έραστή, που δεν τον είχε γνωρίσει ποτέ, και που δε θα μάθαινε κι' αυτός ποτέ τη μεγάλη της βουβή λατρεία, τον άδικο χαμό της...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Μου άνα ποδ ένδ δλες οι υπέρους παραβλέ-
πουν τά ελαττώματα τών παιδιών τους, έ-
σύ μου δίνεις την έντύπωση πώς δέν βλέ-
πεις τά προτερήματα του Γιώργου.
Κατέδασε τό κεφάλι ή Κορίνα. Σέ λίγο
άποκριθήκε:

— Όχι, δέν έχεις δίκιο, καμαρώνω γιά
τό Γιώργο. Άλλά, νά, σου είπα, Αισθάνο-
μαι τό χαρακτήρα του έξου πρós τό δικό
μου.

— Τά παιδιά παίρνουν κι' από τους
δυό γονείς των. Θά πήρε ίσως κι' ο Γίω-
ργος πió πολλές συνήθειες από μένα. Αυτό
είνε τό μυστικό.

Τόν κύτταξε γρήγορα, ζωηρά και τόν
ρώτησε άπότομα:

— Τί πήρε από σένα; Τί καταλαβαί-
νεις πώς μπορεί νά πήρε;

— Πολλά. Νά, κι' εγώ ήμουν πρώτος
στην τάξη.

— Μελετούσες.

— Τί σημασία έχει; Αύτós δέν μελε-
τάει κι' είνε πρώτος. Καθένας με τόν τρό-
πο του. Δέν υπάρχουν κανόνες σ' αυτό.

— Ναι, κι' εγώ λέω πώς σου μοιάζει...
άπάντησε συλλογισμένη ή Κορίνα.

Συζυγικός κρυγός

Σώπασαν λίγες στιγμές. Έξαφνα ή Κο-
ρίνα είπε:

— Πάνο, δέν φαντάζεσαι πόσο προο-
δεύει ο Ντίνοσ στα άγγλικά και στα γαλ-
λικά.

— Ο Ντίνοσ; Μά κάνει και ξένες γλώσ-
σες ο Ντίνοσ; Από πότε;

— Τώρα; Δυό χρόνια.

— Μπα! Πώς δέν μου τό είπες τόσον
καιρό;

— Νά, ήθελα νά σου κάνω έκπληξη.

— Γιά τίς ξένες γλώσσες του Ντίνοσ;
άπόρησε ο Πάνος.

— Ναι. Έτσι τά είχαμε συμφωνήσει.
Νά σου γράψω μία μέρα μία έπιστολή στα
γαλλικά και σ' άγγλικά.

— Άλήθεια; Και προχωρεί καλά;

— Καλέ, αυτό τό παιδί είνε άληθινή Ι-
διοφυία. Τ' άρπάζει όλα. Άλλά μελετάει
κι' όλας. Δέν σπώνει κεφάλι από τό βι-
βλίο.

— Είναι φυσικό, μη τό θαυμάζεις και τό-
σο. Ένα παιδί καθηλωμένο στην πολυθρό-
να του, τί θέλεις νά κάνη; Βρίσκει παρη-
γοριά στα βιβλία. Ένώ ο δικός μας, φέ-
ρεται σύμφωνα με την ύγεια του, τη ζωη-
ράδα του. Του άρέσουν οι τρέλλες.

— Ο Ντίνοσ είνε σπουδαίο παιδί! είπε
ή Κορίνα συλλογισμένη. Νά ίδης κάτι στί-
χους που άρχισε νά γράφη... Με βαθειά
νοήματα, Πάνο!

— Άλήθεια! φώναξε ο Πάνος έκπληκτος.

— Έχεις τίποτε νά ιδώ;

— Έβγαλε από ένα συρτάρι ή Κορίνα έ-

να καρτί διπλωμένο προσεκτικά. Κι' ο Πά-
νος τό άνοιξε και διάβασε τους πρώτους
στίχους του «άνηψού του».

— Ήταν ένα ποίημα δυό ζωή, δυό πόθο
γιά κίνησι, γιά ύπαιθρο, γιά δράσι. Ένα
παιδιάτικο βέβαια ποιηματάκι, όπου όμως
καθρεφτιζόταν ή λαχτάρα της πονεμένης
ψυχής του γιά ήλιο, γιά κίνησι, γιά τίς
χαρές της ζωής.

— Χμ... έκανε ο Πάνος, σκεπτικός.

— Έχει φλέβα τό δυστυχισμένο παιδί, έχει
άληθινά φλέβα ποιητική.

— Είναι γεννημένος ποιητής! φώναξε ή
Κορίνα. Βάζω στίχισμα τό κεφάλι μου
πώς αυτό τό παιδί θά γράψη περίφημους
στίχους μία μέρα.

— Τά μάτια της Κορίνας βούρκωσαν και
ψιθύρισε με πόνο:

— Θά πώ κι' εγώ σαν τη μητέρα του:

«Άς γίνη καλά, νά τρέξη, νά πηδάη σαν
δλα τά παιδιά του κόσμου, κι' άς μη γρά-
ψη ούτε ένα στίχο ποτέ!»

— Άλήθεια, ρώτησε άξαφνα ο Πάνος,
τούχουν Γαλλία στο σπίτι;

— Ναι, δυό φορές τή βδομάδα και άλ-
λες δυό φορές άγγλικά.

— Περίεργο! είπε ο Πάνος. Κι' εγώ νά
μη τό έξω τόσον καιρό. Και δέν μου λές.

— Πώς τά καταφέρνουν και πληρώνουν τά Ι-
διαίτερα αυτά μαθήματα; Θά τους κοστί-
ζη ο κόπος άπόδόν, ή μόρφωσι του Ντίνοσ
στο σπίτι.

— Δίτασε ή Κορίνα μία στιγμή. Έπει-
τα σήκωσε σοβαρά τά μάτια της στον άν-
τρα της.

— Έγώ τά πληρώνω! είπε σιγά.

— Τήν κύτταξε γεμάτος έκπληξι.

— Έσύ πληρώνεις; Τί πληρώνεις έσύ;
τή ρώτησε.

— Τά διδασκτρα.

— Παιά διδασκτρα; Γιά τί πράγμα;

— Γιά όλα, Πάνο, και γιά τά έλληνικά
και γιά τίς ξένες γλώσσες.

— Κορίνα! Είσαι τρελή; φώναξε ο
καθηγητής, κόκκινος από τό θυμό του.

— Γιατί, Πάνο; Είμαι τρελή γιατί βοή-
θησα λιγάκι τό παιδί του άδελφού σου;

— Μά, Κορίνα, μιλάς σοβαρά; Έμεις
γιά τό Γιώργο διδτάζαμε τόσον καιρό άν
έπρεπε νά του πόσουμε καθηγητή στο σπι-
τι γιά τ' άγγλικά. Και τώρα μου ξεφου-
ρίζεις μ' όλη την άφέλεια πώς έσύ πλη-
ρώνεις τρεις καθηγητές γιά τό Ντίνο;

— Άκουσε, Πάνο, είπαε μαλακά ή Κορί-
να. Ο Γιώργος έχει άκόμα μπροστά του
τόσα χρόνια γιά νά μάθη ξένες γλώσσες
δταν τό θελήση σοβαρά. Τώρα, πληρώνου-
με και, πολλές φορές, πάει χαμένο τό μά-
θημα με τίς τεμπελίες του. Ο Ντίνοσ δ-
μως είνε ένα δυστυχισμένο άρρωστο παιδί.
Δέν φαντάζεσαι πόσο διψάει γιά μόρφωσι.
Δέν σπώνει κεφάλι από τά βιβλία. Τά

βιβλία και τά γράμματα είνε γι' αυτόν όλη
ή χαρά της ζωής, όλη ή ζωή. Οι γονείς
του, τό ξέρεις, πώς δέν είνε σε θέσι νά τόν
μορφώσουν.

— Ούτε και θά είνε ποτέ, όσο βρίσκουν-
ται βλάκες νά πληρώνουν, είπε ο Πάνος
πικρά. Τόν έξω καλά τόν άδερφούλ μου.
Σ' αυτό τό ζήτημα είνε μοναδικός.

— Μά σε ρώτησα τότε... γιά τά έλ-
ληνικά.

— Γιά τά έλληνικά, ναι. δέχθηκα νά
πληρώνω, Κορίνα. Τό δέχθηκα, έπειδή φυ-
σικά δέν ήθελα νά μείνη αναλόφητο τό
παιδί του άδελφού μου. Τίς πολυτέλειες
δμως δέν μπορώ νά τίς πληρώνω έγώ.

— Δέν είνε πολυτέλειες οι ξένες γλώσ-
σες σήμερα.

— Όταν δέν έχουν οι γονείς, είνε πολυ-
τέλειες.

— Ά, Πάνο, βόγγηξε ή Κορίνα, παιδί
του άδελφού σου είνε. Δέν συλλογίζεσαι πό-
σο θά είσαι κι' έσύ μία μέρα εύτυχισμένος
άν τό ίδης, παρ' όλη την άναπηρία του νά προ-
κόβη στη ζωή;

— Ναι, δέν σου λέω. Έκανε ο Πάνος
στενοχωρημένος. Άλλά, Κορίνα, σκέψου
ότι εγώ σκοτώνομαι στη δουλειά. Γιά ποιόν
δουλεύω; Γιά σένα και γιά τό παιδί μου.
Δέν είνε άφαντός ο Ντίνοσ. Έχει και πα-
τέρα και μητέρα. Γιατί δέν δουλεύουν κι'
αυτοί;

— Γιατί δέν τά λές του άδελφού σου;

— Πώς δέν του τό λέω; Πολλές φορές
δέν έχουμε τσακωθή γι' αυτό;

— Ε, ο Θέμος τέτοιος είνε, αδιόρθωτος.
Τά λεφτά γλιστρώνε από τά χέρια του.
Πρέπει νά πληρώσθ ο Ντίνοσ τί άμαρτίες;

— Τόν κύτταξε συγχρόνως με παράπονο
και συνέχισε:

— Μην είσαι άδικος, Πάνο. Κύτταξε, ο
Θέμος είνε τόσο γερός, τόσο τέλειος άν-
τρας. Κι' ο γιός του βγήκε σακάτης.

— Ποιές άμαρτίες πληρώνει άραγε ο Ντίνοσ;
Σήκωσε τους ώμους του ο Πάνος.

— Δέν έξω Κορίνα. Έξω κι' εγώ; Ο
Θέμος έζησε μία ζωή μάλλον άσωπη. Ι-
σως αυτό...

— Θά ήταν φοβερό! ψιθύρισε χλωμή ή
Κορίνα.

— Δέν έξω. Έτσι τό λέω, από τό
μυαλό μου. Πάντως, σου λέω, πώς δέν τό
βρίσκω διόλου σωστό νά κάνω τόσες θυ-
σίες γιά τό παιδί του άδελφού μου έστω.

— Έξ άλλου μπορεί νά έργαστή κι' ή μητέρα
του, νομίζω.

— Η Μαριέττα; Τί θέλεις νά κάνη αυτή;

— Νά ράβη. Γιατί; Άσχημο θά ήταν
νά βοηθήση λίγο τό σπίτι της με τη μο-
διστρίκη.

— Άχ, Πάνο, τώρα δέν μιλάς σοβαρά,
είπε με παράπονο ή Κορίνα. Τό καταδέ-
χεσαι ή γυναίκα του άδελφού σου νά είνε
μοδίστρα;

— Μά ήταν μοδίστρα δταν την πήρε.

— Άλλο αυτό. Τότε ήταν κορίτσι. Τώ-
ρα είνε τόσα χρόνια γυναίκα του άδελφού
σου. Δέν μπορεί νά ξαναρχίστ τη βελόνα.

— Αυτή ή περηφάνια σου, δέν έχει θέ-
σι τώρα, Κορίνα.

— Είχε γίνει σχεδόν τσιγκούνης τά τελευ-
ταία χρόνια ο Πάνος Κράδερας. Όσο κου-
ραζόταν με τη δουλειά του, όσο άσπείραν
λίγο τά μαλλιά του, τόσο γινόταν φιλάρ-
γυρος και άυστηρός γιά τους άλλους.

— Είχε μία σοβαρή δικαιολογία γι' αυτό:
Φοβόταν πώς ή ύγεια του δέν θά του επέ-
τρεπε νά έργάζεται έτσι έντατικά πολλά
χρόνια άκόμα. Έτρεμε στη σκέψη πώς μία
μέρα θ' άναγκαζόταν νά παραιτηθή κι' ά-
πό τό Πανεπιστήμιο, ν' άφήση και τί δι-
κηγιορική, και νά ζήση με μία κουτσούλη
τάξι. Δούλευε λοιπόν γιά ν' άποταμιεύση
κάτι γιά τά χρόνια αυτά που τόσο τά φο-
βόταν.

— Σε λίγο είπε στη γυναίκα του.

— Κορίνα, δέν πρέπει νά τά κρίνης
μονόπλευρα τά ζήτήματα. Με τό Θέμο εί-
μαστε άδέλφια άγαπημένα. Άλλά δταν έ-
νας άντρας κάνει δική του οικογένεια έχει
ύποχρεώσεις. Δέν μπορώ νά έργάζομαι και
γιά τό παιδί του άδελφού μου. Δέν είνε
σωστό. Σκέψου, πώς δέν είμαι κανένα θη-
ρίο. Παλεύω διαρκώς με τό στομάχι μου,
με τά νεύρα μου, με την δχι και τόσο σί-
γουρη ύγεια μου. Άν δέν είχα παντρευτή
μ' έσένα, που είσαι τόσο καλή, τόσο νοι-
κακούρα, τόσο τέλεια γυναίκα, ίσως νά μη
ζούσα...

— Στο πρόσχεζε: Ή συνέχεια.

Τ' ο Δις εξαμαρτείν ούκ άν-
δρες σοφού» έλεγαν οι άρ-
χαιοί. Αυτό τό ξέρει και τό έ-
φαρμόζει όσο μπορεί όλος ο κο-
σμος σήμερα. Μόνον οι άστέρες
του Χόλλυγουντ φαίνονται πώς
δέν τό πολυξέρουν και δέν τό έ-
φαρμόζουν δταν παντρεύονται ή
δταν χωρίζουν. Την ίδια άγνοία
φαίνεται νά δείχνη και ο Έρρολ
Φλυν.

Ο «ήρωικός», ο «ίππότης», ο
«έκδικητής» Έρρολ παντρεύεται
προσέχως γιά τρίτη φορά, άσού
άτύχησε με την πρώτη του γυ-
ναίκα, τη γνωστή Γαλλίδα Λιλή
Νταμιτά, καθώς και με τη δεύτε-
ρη, την Αμερικανίδα Νόρα
Έντιγκτον. Με τη Λιλή χώρισαν, όπως είπαν, λόγω άσυμ-
φωνίας χαρακτήρων ύστερα από συζυγική ζωή όχτώ έτών.

Με τη Νόρα χώρισαν πρόπερσι γι' ατι ή φλογερή αυτή γυ-
ναίκα είχε έρωτευθή παράφορα τό γνωστό τραγουδιστή του
ραδιοφώνου Ντικ Χέιρς, που τόν παντρεύτηκε, άφού τόν χώ-
ρισε πρώτα από τη γυναίκα του και πήρε διαζύγιο από τόν
Έρρολ!

Τίς πρώτες μέρες του δεύτερου χωρισμού, ο Έρρολ τίς
πέρασε, όπως ήταν φυσικό, στενοχωρημένος και έκνευρισμέ-
νος. Γρήγορα όμως παρηγορήθηκε δταν άρχισε νά ταξιδεύη
χαριν άναψυχής Σ' ένα άπ' αυτά άκριβώς τά ταξίδια του
ανάκαμψε την τρίτη γυναίκα των «ονείρων» του. Αυτή τη
φορέ πρότιμης μία πριγκήπισσα. Έτσι λέει ο ίδιος. Κι
αφού τό λέει, έτσι θά είνε. Διάλεξε λοιπόν τη νεαρά πριγ-
κήπισσα Ειρήνη Γκίκα. Είνε μόλις 20 έτών. Ρέει όμως στίς
φλέδες της βασιλικό αίμα; Η ίδια δεθαίνοει ότι ανήκει σε
μία από τίς πιο ευγενείς και άριστοκρατικές οικογένειες του
Βουκουρεστίου. Γιατί νά μην τό πιστέψουμε;

Όταν συναντήση κανείς γιά πρώτη φορά την πριγκή-
πισσα Ειρήνη είνε άδύνατον νά μαντέψη την πριγκηπική κα-
ταγωγή της. Η προσοχή του συγκεντρώνεται άμέσως στα
χαρούμενα νειάτα της, τό θαυμάσιο σώμα της, στα παρ-
άξενα πράσινα μάτια της και στην άπλότητα του ύφους της.

Φυσικά είχα τη μεγάλη ευχάριστη νά την συναντήσω.
Αυτό έγινε γιά πρώτη φορά, πέρσι, την άνοιξη στο Παρίσι
και φέτος τό χειμώνα στο Λονδίνο. Καθώς δειπνούσα ένα δρά-
δυ στο «Μαξιμ» γυρίζω κάποια στιγμή και διακρίνω τον
Έρρολ Φλυν με μία όμορφη κοπέλλα που ήταν ή προσωπο-
ποιήσις της άπλότητας. Την γνώρισα άμέσως παρ' όλο που
δέν φορούσε κοσμήματα και τό μακιγιάς του προσώπου της
ήταν άσημαντο. Σε λίγο ξεμονά-
χισσα τόν Έρρολ, που έσπινε
νά μου ψιθύριση:

— Δέν είνε όμορφη; Ξανάδατε
ποτέ τέτοια καλλονή.

Ξανακύτταξε την πριγκήπισ-
σα και συμφώνησε με τη γνώμη
του Έρρολ. Ήταν πράγματι
ώραιότατη. Άλλά διερωτήθηκε
άμέσως, πώς την έπαυε έτσι έ-
νας «σκληρός» άντρας σαν κι
αυτόν; Μήπως θέλησε νά υπα-
φέρει στην πραγματικότητα — α
κατορθώματα που είχε στο φίλμ
«Δόν Ζουάν»;

— Από γόντε ξαναείδα την πριγ-
κήπισσα άλλη μία φορά. Ήταν
τό ίδιο όμορφη όπως και την
πρώτη φορά. Έπεχείρησα νά της
πάρω μία μικρή συνέντευξη, αλ-
λά δέν κατάφερα νά μού πη πα-
ρά πολύ λίγα πράγματα:

— Πού γεννηθήκατε, μίς Γκί-
κα;

— Στο Βουκουρέστι από οι-
κογένεια ευγενών.

— Είνε αλήθεια ότι στις θά-
δες σας ρέει βασιλικό αίμα;

— Έτσι λένε τουλάχιστον οι
δικοί μου.

— Τό όνομά σας μοιάζει με
έλληνικό. Μήπως έχετε συγγε-
νείς στην Ελλάδα;

— Όχι. Είμαι πραγματική
Ρουμανίδα αλλά τό θησπευμά
μου είνε όρθόδοξο.

— Πού συναντήσατε γιά πρ-
τή φορά τόν Έρρολ;

— Κάπου στην Ευρώπη. Θά
μυ έπιτρέψετε νά μη σας τό ά-
ποκαλύψω.

— Και σκοπεύετε νά παντρευ-
θήτε;

— Φυσικά, έφόσον συμφωνή-
σουν και οι δικοί μου στο γάμο
αυτό.

Προσπάθησα νά της άποσπά-

Τό νέο τρυφερό του είδύλλιο

νάχη, όμως τό ζήτημα είνε ένα: ότι τώρα που μπαίνουμε στην
άνοιξη, ο Έρρολ θά παντρευτή την πριγκήπισσα Ειρήνη σε
κάποια έλληνική όρθόδοξη εκκλησία του Παρισιού ή του Λον-
δίνου.

Καθώς τους θαύμαζα ένδ έφευγα γιά νά μπουν σε μία
μεγαλοπρεπή κούρσα που περίμενε έξω, άθελά μου έφερα στη
σκέψη μου τόν Έρρολ Φλυν τότε που, ύστερα από τό χω-
ρισμό του με τη Νόρα Έντιγκτον, έφευγε από τόν Αμερική
γιά νά ζητήσει στην Ευρώπη τη λήθη από τό δεύτερο γάμο
του. Ήταν πολύ λυπημένος και φηνγοά άποκαρδιωμένος.

Ο Έρρολ και ή Γκίκα στην πρώτη εμφάνισή τους στο Λονδίνο.

— Αμφιβάλλω πολύ άν θά
δρά και στην Ευρώπη την ήυ-
χία και τη λημονία που τόσο
τίς έχω ανάγκη. Γιά νά βρώ αυ-
τά τά δυό πράγματα άκόμη και
στην Κ. να είμαι άποφασισμένος
νά πάω, μου έλεγε τότε.

Καθώς φαίνεται όμως, δέν
χρειάστηκε νά πάη μακριά
όπό τη Γαλλία. Άν πιστέψουμε
τίς φήμες, στο Παρίσι γνώρισε
γιά πρώτη φορά την πριγκήπισ-
σα του και εκεί ένωίωσε την καρ-
διά του νά χτυπήη παράφορα
γι' αυτή. Μέσα στην ψυχή του
είχε ξυπνήσει πάλι ο Δόν Ζουάν
με τίς περιπέτειες και τίς κα-
τακτήσεις του... Ο έρωσ του
γιά την Ειρήνη Γκίκα φαίνεται
ότι σύντομα θά καταλήξη σε γά-
μο. Κι' δταν τό σκέπτομαι αυτό,
φέρνω στο νου μου τόν Έρ-
ρολ και λέω: «Όσο κι' ζω και
όσο ο Έρρολ θά ζή, μόνο περι-
πέτειες και έρωτες θά μάθαιω
άπ' αυτόν...»

Όλα κανείς τά περιμένει άπ'
τους ανθρώπους που ανατράφη-
καν με τίς έκκεντρικές ιδέες του
Χόλλυγουντ, και φυσικά άπ' τόν
Έρρολ που, βαδίζε τώρα γιά
τόν τρίτο γάμο του. Σε κάθε δι-
άλογο γάμου του κάνει τόν πολύ
στενοχωρημένο άσπου φυσικά νά
του φύγη με τη συνάντησι μιάς
«καλλονής».

Α. ΠΑΡΣΟΝΣ

Ο Έρρολ Φλυν με την άγαπημένη του κορούλα.

— Ά! όχι... Μην επιμένετε, δέν θά... κάτω άλλο!...

(Τού Άργέλαου)

«...Ίδου, έτι αποκαλύπτεται τώρα ή ελήθεια επί
δωσαν είχομεν γράψει διά την ναυμαχίαν...».

ΜΕΓΑΛΑ ΛΑΘΗ και μεγάλη φαντασία

Δημοσιογραφικές αναμνήσεις του
συναργάτου μας κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗ

Τα μεγάλα λάθη στην ειδησεογραφία των εφημερίδων είναι σπάνια αυτή την εποχή που ο τύπος χρησιμοποιεί για την ενημέρωσι του κοινού τις θαυμασιώτερες εφευρέσεις της τηλεοπτικωνιάς. Παλαιότερα τα πράγματα ήταν διαφορετικά. Οι εφημερίδες στηριζόνταν στο κλασσικό τηλεγράφημα, που επειδή ήταν πανάκριβο έπρεπε να συμπυκνώνη μέσα σε λίγες λέξεις όσο το δυνατόν περισσότερα νέα. Αυτό όμως γινόταν πολλές φορές άφορμη λαθών. Η παραλείψεις μιάς λέξεως, ή ενός συνδετικού και, ή η ακουσία παραπομπής μιάς φράσεως από τον τηλεγραφικό υπάλληλο, προκαλούσε πολλές φορές φοβερά λάθη, από αυτά που έπιβαλλουν την επανόρθωσι.

Υπήρχαν όμως και τα έκούσια λάθη. Μερικοί από τους παλαιότερους εκδότες εφημερίδων, κυνηγώντας την κυκλοφορία, κατέφευγαν σε επινοήσεις της φαντασίας τους, τις οποίες κατόπιν δεν έννοούσαν με κανένα τρόπο να αναρρέσουν. Συνθέστερα άρπαζαν μιά διάδοσι και την παρουσίαζαν για αληθινό γεγονός. Κι' ύστερα τό... δούλευαν επί μέρες, όσο να έπιβεβαιωθή συμπτωματικά, ή να ξεχαστή από το κοινό.

Στον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο, μιά εφημερίδα του μεγάλου θορύβου και γι' αυτό της μεγάλης κυκλοφορίας δημοσίευσε—μόνη αυτή— την είδησι ότι στη θαλασσία περιοχή μεταξύ Κυκλάδων και Μυτιλήνης έγινε μιά τρομακτικής έκτάσεως ναυμαχία μεταξύ αγγλικών και γερμανικών πολεμικών, με αποτέλεσμα την κατασύβησι δύο αγγλικών (ή εφημερίδα ήταν γερμανόφιλη και δεν δεχόταν συζήτησι για ήττα του στόλου του Καίζερ), τον πνιγμό εκατοντάδων ναυτών, κλπ. κλπ.

Ο εκδότης της εφημερίδος δεν έδωκε την είδησι από τη φαντασία του. Κάτι είχε ακούσει από τό... μάγειρο της Γερμανικής Προσβείας. Και δεν έγραψε απλάς την είδησι. Έκανε μιά περιγραφή ασιστοτεχνική. Στήλες ολόκληρες. Δύσκολο ήταν να πιστέψη κανείς πως ο γράφας δεν ήταν... παρών στις επιχειρήσεις. Οι άλλες εφημερίδες θορυβήθηκαν. Τέτοια γκάφα...

Πέρασαν 24 ώρες χωρίς να έλθη επίβεβαίωσις της είδησεως. Αντίθετα, οι Προσβείας Αγγλίας και Γερμανίας έδωσαν από μιά ανακοίνωσι, στην οποία ένόνιζαν ότι καμμία ναυμαχία δεν είχε γίνει στις ελληνικές θαλάσσιες. Τό ελληνικό υπουργείο των Έξωτερικών επίσης διέψευσε την είδησι. Η εφημερίδα όμως έπέμενε άνανδρώς. Κι' έγραψε την επομένη: «Διά λόγους τούσ όποιους δεν έπιτρέπεται να δώσωμεν

αυτήν την στιγμην εις την δημοσιότητα, τόσον αι προσβείας Αγγλίας και Γερμανίας, όσον και το ήμετερον υπουργείον των Έξωτερικών διέψευσαν τα της μεγάλης ναυμαχίας ή οποία συνήθη εις το Αιγαίον. Παρέχονεν εις τούς αναγνώστας μας την επίσημον βεβαίωσιν ότι ή ναυμαχία συνήθη πράγματι καθ' όν τρόπον την περιεγράψαμεν και ότι έντός ελαχίστων ήμερών ανακοινωθούν έκ μέρους του γερμανικού Ναυαρχείου όλοι αι λεπτομέρειαι».

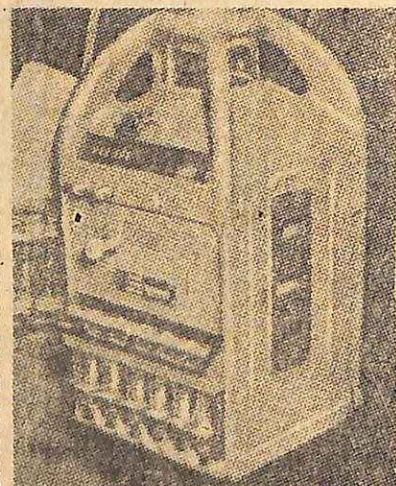
Μιά εβδομάδα αργότερα έγινε μιά ναυμαχία έξω από τα χωρικά ύδατα της Ισπανίας. Οι Αγγλοι βούλιαξαν ένα γερμανικό αντιτορπιλικό, ένα υποβρύχιο, κι' ένα μικρό πειρατικό. Η ναυμαχία ήταν άλγθινή, την ανέγραψαν όλες οι ευρωπαϊκές εφημερίδες και την έπεβεβαίωσε το αγγλικό Ναυαρχείο. Η αθηναϊκή εφημερίδα, που ζητούσε διέοδο από την υπόθεσι της... δικής της ναυμαχίας του Αιγαίου, άρπαξε την ευκαιρία κι' έγραψε την επομένη:

«Ίδου ότι αποκαλύπτεται τώρα ή αλήθεια επί όσων είχομεν γράψει διά την ναυμαχίαν. Η σύγκρουσις, ως αναφέρεται εις τας ανακοινώσεις του βρετανικού ναυαρχείου, έλαβε χώραν, με δραματικά αποτελέσματα. Θα διερωτηθή ίσως ο αναγνώστης: ποίαν σχέσιν έχει ή ναυμαχία του Αιγαίου με την τούτην της Ισπανίας; Απαντώντες: αι δύο ναυμαχίαι είναι... εν και τό αυτό. Πρόκειται απλάς περί της πρό δεκαπενθήμερου λαούσης χώραν ναυμαχίας εις την μεταξύ Κυκλάδων και Μυτιλήνης περιοχή. Τό ότι οι Αγγλοι έκριναν σκόπιμον να μεταθέσουν τον τόπον εις την Ισπανίαν, είναι από τα γνωστά τεχνάσματα της βρετανικής πολιτικής, όπως άλλως τε αποτελεί τεχνάσμα και το ανακοινώμενον ότι δήθεν έδυσθίσαν τρία γερμανικά σκάφη...».

Έτσι σταμάτησε ο θόρυβος γύρω στη φανταστική ναυμαχία, με ικανοποίησι του ευφάνταστου εκδότη.

Υπήρχε, εκείνη την εποχή, και ή μανία μεγαλοποιήσεως κοινών και άπλουστών γεγονότων. Πάλι όμως από ώρισμένους εκδότες, που ήθελαν να φαίνονται εσημαίνοντες.

Μιά συγγενής ενός εκδότης αυτής της κατηγορίας, βρέθηκε κάποτε αισθηματικός μπλεγμένη μ' έναν κατώτερο υπάλληλο του ρωσσικού προξενείου του Πειραιώς. Οι νεαροί άρραβωνιάστηκαν και πήραν απόφασι να παντρευτούν στη Ρωσία, στο χωριό του μνηστήρος κοντά στην Όδησο. Άπλη ύπόθεσις, αλλά δεν υπήρχε λόγος να περάσει έτσι, χωρίς να γίνει το σχετικό μπουγιό. Προτού άγγελθούν επίσημα οι άρραβώνες...

Ο ΑΥΤΟΜΑΤΟΣ «ΕΙΣΠΡΑΚΤΩΡ»

Πολλά άμερικανικά λεωφορεία έχουν έφοδιασθή μ' ένα αυτόματο πολύπλοκο μηχανήμα, τό όποιο δίνει τάχιστα εισιτήρια και ρίστα στους επιβάτες που δεν έχουν τό άκριβές αντίτιμο του εισιτηρίου. Ως γνωστόν, στην Αμερική οι επιβάτες πληρώνουν τό εισιτήριο τους στην είσοδο των λεωφορείων. Έτσι δεν θα καθυστερούν πλέον περιμένοντας να μετρήσει και να τους δώσει τά ρίστα τους ο εισπράκτορας.

νες, ο συγγενής της μνηστής έγραψε στην εφημερίδα του, στη στήλη των τελευταίων ειδήσεων και με τα παχύτερα στοιχεία του τυπογραφείου:

«Πληροφορούμεθα ότι λίαν προσεχώς πρόκειται να λάβη χώραν έξέχως ευχάριστον γεγονός, τό όποιον θα έχη ευτυχί επίδρασιν επί των σχέσεων της Ελλάδος μετά Μεγάλης Δυνάμεως. Έν καιρώ θ' ανακοινώσωμεν τας σχετικές λεπτομέρειας».

Οι συντάκται των άλλων εφημερίδων, νομίζοντας πως έπρόκειτο για κανένα συναικόσιο μεταξύ μελών Βασιλικών Οίκων, έτρεξαν στίς ξένες Προσβείες να μάθουν τό καθέκαστα, για να καλύψουν τουλάχιστον με τις σχετικές λεπτομέρειες τη γκάφα τους. Οι Προσβείες δεν ήξεραν τίποτε. Ίσως να ήσαν υποχρεωμένες να μην άποκαλύψουν ακόμα τίποτε, για λόγους ύψιστης πολιτικής και διπλωματικής σκοπιμότητος.

Πέρασαν αρκετές εβδομάδες και ή υπόθεσις θα είχε ξεχασθή έντελώς, αν ή εφημερίδα που δημοσίευσε την πρώτη είδησι περί «επικείμενου ευτυχούς γεγονότος» δεν έβγαине ένα πρωί με τό ακόλουθο τηλεγράφημα, δημοσιευμένο στο έμμενέστερο μέρος της τελευταίας σελίδος και με τα μεγαλύτερα στοιχεία του τυπογραφείου: «Μετά μεγάλην χαράς άγγέλλομεν ότι έτελέσθησαν εις Τσάρσκοε Σέλο, θερινήν διαμονήν του Αυτοκρατορικού ζεύγους της Ρωσίας, οι γάμοι της Έλληνίδος Α. Β. εξαδέλφης του διευθυντού μας, μετά του Ρώσου πρίγκηπος Δ. Ρ. συγγενούς της Α. Μ. του Αυτοκράτορος Νικολάου. Εις τούς γάμους παρέστησαν οι Αυτοκράτορες, οι Μεγάλοι Δούκες, οι άνώτατοι βαθμοί της Αύλης και ολόκληρον τό ξένον διπλωματικόν Σώμα. Κρίνομεν περιττόν να τονισώμεν την ύψιστην σημασίαν την όποιαν έχει τό ευτυχές τούτο γεγονός διά τας σχέσεις Ελλάδος και Ρωσίας».

Αυτή ήταν ή είδησις. Στην πραγματικότητα είχαν συμβή τά εξής: Ο «εστενός συγγενής του Αυτοκράτορος» και «πρίγκηψ» δεν ήταν παρά ένας κοινός θνητός που είναι ζήτημα αν είχε δη στη ζωή του τον Αυτοκράτορα, και υπηρετούσε ως κατώτερος υπάλληλος του ρωσσικού προξενείου του Πειραιώς. Οι γάμοι δεν έγιναν στο Τσάρσκοε Σέλο, αλλά σ' ένα χωριουδάκι κοντά στην Όδησο και παρέστησαν σ' αυτόν μόνο οι γονείς και τό συγγενολόγι του γαμπρού, άγαθοι μικροεπαγγελματίες και χωρικοί. Αυτό ήταν όλο. Άλλο ζήτημα αν ή μανία της μεγαλοποιήσεως άσημάντων ειδήσεων έπρεπε να μεταβάλη το γαμπρό σε «πρίγκηπα» και τούς συγγενείς του σε... Αυτοκράτορες και Μεγάλους Δούκες...

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Ο Ο Ο

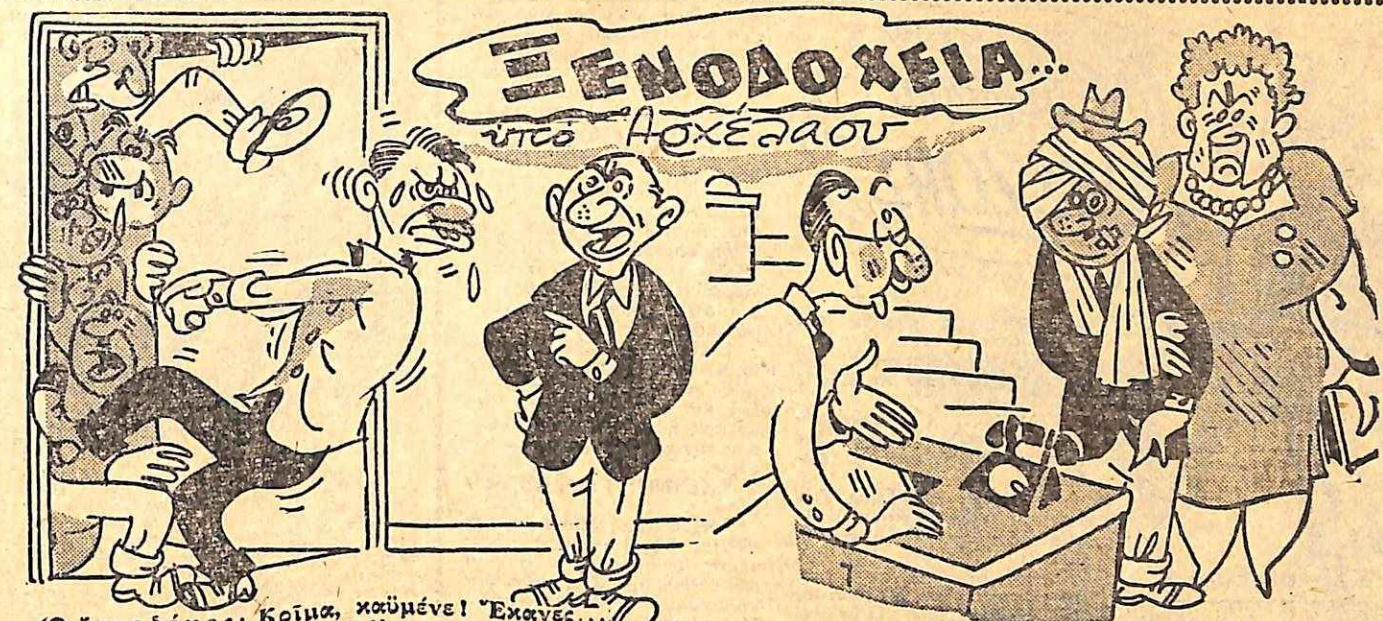
Τ' άπριλιάτικα τριαντάφυλλα

Τ' άπριλιάτικα τριαντάφυλλα χρησιμοποιούν για χίλια δύο πράγματα. Πρώτα φτιάχνουμε μ' αυτά τό γνωστό άρωματικό γλυκό «τριαντάφυλλο». Επίσης και στα λουκούμια γίνεται χρήςις των άπριλιάτικων τριαντάφυλλων. Οι νοικοκυράδες τέλος φτιάχνουν μ' αυτά τό γνωστό μας «τριανταφυλλόεσος».

Στην Όλλανδία, στη Δανία και στην Αμερική τό φρέσκο βούτυρο τό άρωματίζουν με τό άρωμα των άπριλιάτικων τριαντάφυλλων. Στην Αγγλία επίσης οι πλούσιοι κι' οι καλοφαγάδες θέλουν τό βούτυρό τους άρωματισμένο με άπριλιάτικα τριαντάφυλλα.

Η σχετική μέθοδος είναι πολύ άπλη: Στα βουτυροκομεία κόβουν τό βούτυρο σε μικρά μπακαλαδάκια κομμάτια τα όποια τυλίγουν μ' ένα άσπρο τουλουπάνι και τό άκουμπάνε μέσα σε πήλινα δοχεία, στέ όποια έχουν στρώσει προηγουμένως φύλλα τριαντάφυλλων. Ύστερα τά σκεπάζουν με δεύτερο στρώμα τριανταφυλλόφυλλων, γεμίζουν τά δοχεία με πάγο και τ' αφήνουν έτσι δέκα ώρες. Και τό βούτυρό τους παίρνει θαυμάσιο άρωμα.

Ας μη ξεχνάμε ακόμα τό τριανταφυλλόεσο. Φημίζεται μάλιστα τό της Χίου όπως και τό γλυκό από τριαντάφυλλο τσί Απρίλη, τό όποιο δεν υπάρχει άσφαλώς Έλλην που να μην τό έχη δοκιμάσει.

Ο ξενοδόχος: Κρίμα, καυμένη! Έκανες... εισπράκτορας στα τράμ και δεν μπορείς να χωρέσης πνήντα ανθρώπους σ' ένα δωμάτιο!...

— Καλημέρα, κύριε Αρμάκη! Πώς είσθε; Σας πέρασε ο... πονοκέφαλος;

— Πήγες να δής τί σε ήθελε ο κύριος του 8:

— Πρόσεξε μην τούς ένοχλήσης. Είναι τό δωμάτιο των νεονύμφων που μας ήρθαν τον Ιεγνούριο!...

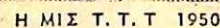
— Χτυπήσατε, μαντάμ!...

— Μά πως σας φαίνεται κάθε τόσο ότι χτυπάω τό κουδούνι;..!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όλοι θα θέλαμε να είναι. Άλλα βλέπτε πως ούτε και οι σεναρίστες του σινεμά δεν αποφεύγουνε τα ταμπλόι της δου-

χρητὰ ἐρασικλισίας τῶν με-
λίσσων κάτω ἀπ' τὸ μικρο-
σκόπιον.

ΓΙΑ ΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟ

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΨΗΛΟΥΣ

Ἐνας Ἰταλὸς ὕψους 2 μ. καὶ 20, ἔχοντας ὅπ' ὀφιν του πόσο δύσκολο εἶνε νὰ ξεσκονίσῃ καὶ νὰ γυαλίσῃ τὰ παπούτσια του ἕνας ἄνδρας τοῦ ἀναστήματός του, κατασκευάσας μίαν βούρτσα ποὺ ἐφαρμόζει ἐπὶ σόλα τοῦ παπουσιῶ. Ἔτσι, χωρὶς νὰ σκύβῃ, ξεσκονίζει καὶ γυαλίζει τὰ παπούτσια του μίαν χαρά.

«Ο κ. Υπουργός των Οικονομικών ανέβηκε εις τριεῖς Ἀγγλους δροκωτοὺς λογιστας ὅπως ἐξετάσουν τὴν οἰκονομικὴν κατάστασιν τῶν ΣΠΑΠ, ΣΕΚ καὶ Σιδηροδρομῶν Θεσσαλίας, καθὼς καὶ τὴν σκόπιμον διὰ τὴν τὴν παρασχεθεῖσάν εἰς αὐτοὺς πιστώσεων». Λαμπρὴ ἡ ἀπόφασίς ὅσον ἀφορὰ τὴν ἀσκασί τοῦ ἐλέγχου. Ἀλλὰ γιὰ τὴν ἐντέλει τὴν σχετικὴν ἐργασίαν σὲ σύστημα Βέβαια δὲν ἴσχυε ἐπὶ τὸ σύστημα

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ

Ἀντικατασκοπεΐα...
(Ἀπὸ τὴν «France Dimanche»)

Κουτόφραγκοι ΚΑΙ ΡΩΜΗΟΙ

Οι ξένοι, οι ντόπιοι και η αρχαιολογία

Όλοι οι γερο - Άγωνιστάι που ημερολογίου υπασιπταί στο παλάτι, τα χρόνια του Όθωνος και της Αμαλίας, μιλούσαν τη ζωντανή γλώσσα του λαού. Λέγανε «κόλλησε απάνω» αντί να πούν «άνεθηκε», «χούγιαζε» αντί «φώναζε», κι άλλα τέτοια αμέτρητα. Έκτός όμως απ' αυτά είχαν και μια ξεχωριστή εκφραση για όλους τους επίσημους ξένους, μάλιστα για κείνους που φιλοξενούνταν στο παλάτι και τους βλέπανε συχνότερα. Τους λέγανε «κουτόφραγκους». Και γιατί; Έπειδή οι ξένοι είχαν τη μανία να θέλουν να παίρνουν και καμμία πέτρα, για ένδυμιο, από τους αρχαιολογικούς τόπους που έπισκεπτόντουσαν.

Ο υπασπιστής Τόμας Καρατάσος πολύ έξυπνος, ίσως από τους έξυπνότερους, μαζί με τον Χατζηχρήστο, που πέρασαν από τ' ανάκτορα, έλεγε μια φορά στην Αμαλία, πάλω στην Ακρόπολη, όπου είχαν πάει μαζί με φιλοξενούμενους επίσημους ξένους για να τους εξηγήσει η ίδια η βασίλισσα — πολύ διαβασμένη, αλήθεια, στην αρχαιολογία — τις όμορφιές του Παρθενώνα και του Έρεχθείου.

Μην τους τα λές τόσα πολλά, Μεγαλειότητι, γιατί θα τους παλαδώσεις αυτούς τους Κουτόφραγκους και θα κοιδαλήσουν όλες τις παλαιοπετρες στα σπίτια τους... Κι' αφ'ήνω που μπορεί να βουλιάζει το καράβι, μα θα τους χωρίσουν κι' οι γυναίκες τους! Γιατί αντίς στελλοδία, θα τους πάνε πέτρες!

Κάτι παρόμοια λόγια του Καρατάσου η βασίλισσα τα μετάφρασε στο Μαξιμιλιανό, δόν άτυχο έπαιτα αυτοκράτορα του Μεξικού, όταν, παλληκάρι αυτός ακόμη, έκανε το γύρο της Ευρώπης κι' έφτασε και στην Αθήνα.

Ο Μαξιμιλιανός είπε στον Καρατάσο, τότε, πως είχε δίκη να τους λέει «κουτόφραγκους» και πως γι αυτό είχε έρθει στην Έλλάδα, για να ξυπνήσει το μυαλό του.

— Άς τα λέμε μεις αυτά, Ύψηλότητε, είπε ο Καρατάσος. Τό ξερούμε καλά πως σ' αυτά τα λιβάδια χρυσάμε τη λευτεριά μας. Αυτά δόξασαν τους αρχαίους, και γι' αυτά η Εύρώπη συμπάθησε τον αγώνα μας.

Με κάποιους άλλους κουτόφραγκους ο βασιλέας και η βασίλισσα πήγαν μια φορά περιοδεία στην Πελοπόννησο. Φτάνοντας στο Ναύπλιο, δ' Όθων κάλεσε, από όλη τη συνοδεία, τον υπασπιστή του Γενναίο Κολοκοτρώνη, που ήταν και Πελοποννήσιος, και του είπε:

— Πρέπει χάριν των φιλοξενουμένων μας να έπισκεφθώμεν και τας Μικήνας, κύριε Κολοκοτρώνη. Σεις που γνωρίζετε τον τόπον, παρακαλώ να φροντίσετε. Αύριον θα γίνη η έκδρομή. Γνωρίζετε το μέρος;

Ο Κολοκοτρώνης έπεφτε από τα σύννεφα εκείνη τη στιγμή. Μα τί να έκανε και τί να έλεγε; Απάντησε, λοιπόν, σαστισμένος:

— Μικήνας είπατε, Μεγαλειότηα;... Μάλιστα, θα φροντίσω για όλα!

Από κείνη τη στιγμή έχασε την ήσυχία του ο Γενναίος. Κατέβηκε στο παλάτι του Ναυπλίου κι' έφερε γύρα ρωτώντας όλους ντόπιους άπαντούς να του πούνε που βρίσκονται αυτές οι Μικήνες. Κανένας όμως δεν ήξερε να τον φωτίσει.

— Πρώτη φορά, κύρ Γενναίε, του λέγανε, άκούμε αυτό το δνομα; Μικήνες! Τί τόπος είν' αυτός;

— Αυτό κράτησε όλη την ημέρα ως που άρχισε να σουρουπώνει. Νύχτωσε κι' απ' όσους ρωτούσε έπαιρνε την ίδια άπάντησι:

— Πρώτη φορά άκούμε για τέτοιο τόπο, έδώ κοντά σ' Ανάπλι! Απελπισμένος κίνησε νύχτα με σκοτάδι για το πιο κοντινό χωριό. Οι Μικήνες κάπου έπρεπε να βρίσκονται. Κι' έπρεπε να τις άνακαλύψη!

Στο δρόμο προς το Άργος άπάντησε κάτι τσοπάνηδες. Άν τους έλεγε για «Μικήνες» θα έπαιρνε την ίδια άπάντησι, που του έδιναν όλοι από το πρωί. Σκέφτηκε, λοιπόν, να τους ρωτήσει διαφορετικά, μήπως και τον φωτίσανε επί τέλους:

— Έλάτε δώ, μωρέ παιδιά, άρχισε. Μπάς και ξέρετε να μου πητε αν είναι κανένα μέρος τριγύρω έδώ, που συνήθως να πηγαίνουν Λόρδοι (έτσι οι κυρίατες λέγανε τους περιηγητάς) για να δούν τίποτε παλιά χαλάσματα;

— Έγώ ξέρω! πετάγεται και λέει άμέσως ένας τσοπάνης. Στο Χαρβάτι το χωριό, κοντά στα Φίχτια, πάνε συχνά οι Λόρδοι με βίβλια στο χέρι, τ' άνοίγουν, χώνουν τις μύτες τους μέσα, κάτι διαβάζουν, κι' ύστερα γυρίζουν κι' άρχίζουν όλο να ψάχνουν κάτι παλιοπετρες που βρίσκονται άπόξω απ' το χωριό.

Αυτή την ιδέα είχανε οι Έλληνες για τα αρχαία! Περνούσαν από διπλά τους χωρίς να υπομιασθούν την άξια τους και τη σημασία τους. Θες ή τουρκοκρατία, θες ο χριστιανισμός, έσθυσε απ' τη μνήμη των ανθρώπων την αρχαιοελληνική περίοδο, μια απ' τις πιο λαμπρές περιόδους της παγκόσμιας ιστορίας.

Τότε, χτυπώντας το μέτωπό του ο Κολοκοτρώνης, θυμήθηκε πως κι' ο ίδιος το ήξερε καλά αυτό το μέρος, άφου μάλιστα στα 1822 είχε δώσει με το σώμα του γερή μάχη εκεί, εναντίον των Τούρκων, Χαρβάτι! Αυτές ήταν οι Μικήνες.

Γύρισε γρήγορα στο Ναύπλιο, περασμένα μεσάνυχτα. Έβαλε τους τσοπάνηδες, που τους πήρε μαζί του, να ετοιμάσουν τα σφαχτά, το γιορτάρι, το κρασί και τ' άλλα της έκδρομής των Μικηνών. Στις 7 το πρωί όλα ήταν έτοιμα και οι Μικήνες... στον τόπο τους!

Ξεκίνησε η μεγάλη επίσημη συνοδεία με οδηγό της — σοφό αρχαιολόγο — το Γενναίο Κολοκοτρώνη, που προχωρούσε μπροστά, καβάλα σ' άλογο, οδηγώντας την άρμα, άργα και μ' όλη την ήσυχία του, κατά το Χαρβάτι. Μόλις φτάσανε, κράτησε το άλογό του, σήκωσε το χέρι, έδειξε τα αρχαία έρείπια και είπε:

— Αυτές είναι οι Μικήνες!

Οι συνάδελφοί του έμειναν με άνοιχτό το στόμα, παραξενεμένοι για τη σοφία του. Άλλά κι' ο βασιλέας ευχαριστήθηκε όχι λίγο. Και γυρίζοντας προς όλους, είπε:

— Κύριοι, έχομεν υποχρέωσιν να ευχαριστήσωμεν θερμώς τον κ. Κολοκοτρώνη, ο οποίος τόνον άσφαλώς μας ώδηγησεν εις τας Μικήνας. Είναι έξ όλων μας ο λογιώτερος και ο περισσότερον κάτοχος αρχαιολογικών γνώσεων...

Αλήθεια αυτός ο βασιλικός έπαινος άξίζει του Κολοκοτρώνη, άν όχι για τίποτ' άλλο, τουλάχιστο, για την κατάρσασή του.

Μα από την εαυρόπνια, την άγνωση και τα τρεχάματα δοκίμαζε τώρα άκατανίκητη κόουρασι. Αφ'ήνοντα λοιπόν κι' έπαύονες και γεύματα, έμάκρυνε σε λίγο από τον κόσμο, και πήγε και έάπλωσε κάτω από μια άγριαπιδιά. Έκει, μέσα στην άμάραντη γαλήνη του θείου τοπίου, κοιμήθηκε ως το άπόγεμα, που ήρθε ή ώρα να ξαναγυρίσουν στο Ναύπλιο.

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Χιούμορ

Πώς το κατάλαβε:

Ο Σέρλοκ Χόλμς κατεβαίνει βιαστικά στο γραφείο του, όπου τον περιμένει ο πιστός φίλος του Ουάτσον.

— Σέρλοκ, λέει ο τελευταίος, βλέπω πως σήμερα φοράς μωδ' έσώβρακο.

Ο περίφημος ντέκτειβ τόν κυττάζει κατάπληκτος.

— Μπράβο, αγαπητέ μου Ουάτσον, του λέει ένθουσιασμένος. Κάνεις καταπληκτικές προδόσεις...

— Άλλά πως διάβολο μπόρεσες να μαντέψεις τί χρώμα έχουν τα έσώβρουκά μου;

— Ω, ήταν πολύ άπλο, άπάντησε ο Ουάτσον. Αγαπητέ Σέρλοκ, σήμερα το πρωί ξεχάσες να φορέσης το παντελόνι σου.

— Βλέπω, φίλε μου, λέει ο Μελέτης στο φίλο του Νικολάκη, ότι αυτές οι έκατό χιλιάδες που σου δάνεισα πέρσι κοντεύουν να μας κάνουν να μην λέμε ούτε καλημέρα ο ένας στον άλλον. Άλλά νομίζω ότι ή φιλία μας άξίζει πολύ περισσότερο...

— Και μένα αυτή είναι ή γνώμη μου, άπαντάει ο Νικολάκης. Δώσε μου, σε παρακαλώ, άλλες έκατό χιλιάδες...

— Έκείνη: Μή μ' ένοχλήτε περισσότερο, κύριε! Ξέρω πως είναι ψέμμα κάθε λέξις που βγαίνει απ' το στόμα σας.

— Εκείνος: Έχετε δίκιο, ω ρα ί α και συμπαθητική μου δεσποινίς!

— Ένας κύριος φτάνει στο σπίτι κάποιου φίλου του. Του άνοίγει την πόρτα ο καμαριέρης, που έχει ρουφήξει κάμποσα ποτηράκια...

— Πες στον κύριό σου ότι ήρθε ο φίλος του ο Κώστας, λέει ο έπισκέπτης.

Κι' ο καμαριέρης, που τα βλέπει όλα διπλά:

— Ο άλλος ο κύριος... είναι μαζί σας;

— Μπορείς να μου έπιστρέψης, Ντίνο, την όμπρέλλα που σου δάνεισα;

— Όχι τώρα άμέσως, γιατί τί δάνεισα κι' έγώ σε κάποιο φίλο μου. Τη χρειάζεσαι απολύτως;

— Έγώ όχι. Τη χρειάζεσαι όμως ο φίλος που μου τη δάνεισε, γιατί τη ζητάει ο ιδιοκτήτης της!

— Η σκηνή σε κάποιο σπίτι, όπου δίδεται ένα γεύμα. Συζητούν δυο προσκεκλημένοι.

— Ο διπλανός μου, λέει σιγά ο ένας, θάνασι σίγουρα ήθοποιός ή πολιτευόμενος...

— Πώς το κατάλαβε;

— Δεν πρόσεξε τη ζωηρή κίνησι της διαμαρτυρίας του, όταν τον ρώτησε αν ήθελε μια ντομάτα;...

— Ένας σύζυγος ζητάει διαζύγιο, γιατί ή γυναίκα του τον κακομεταχειρίζεται.

— Πέστε μας συγκεκριμένα περιστατικά, του λέει ο δικαστής.

— Ένα και μόνο σάς φτάνει: Μια νύχτα, όνειρευτήκα πως είχα κερδίσει 100 εκατομμύρια στο λαχείο. Όταν λοιπόν το πρωί διηγήθηκα στη γυναίκα μου τ' όνειρό μου, αυτή μ' έδειρε γιατί δεν φρόντισα να τα καταθέσω στην Τράπεζα πριν ξυπνήσω!

— Ένας μεθυσμένος γυρίζει τα ξημερώματα στο σπίτι του. Κι' ένας γείτονας τον ρωτά:

— Αλήθεια, ή γυναίκα σου δεν φωνάζει που γυρίζεις τόσο άργα στο σπίτι;

— Μα δεν είμαι παντρεμένος, άπαντά ο μεθυσμένος.

— Τότε, έπιμένει ο γείτονας, γιατί γυρίζεις άργα στο σπίτι;

Ο κύριος είναι πολύ θυμωμένος με την ύπρετριά του.

— Νομίζα πως μου ύποσχέθηκες, Μαρία, της λέει, ότι δεν θα ξαναπής ποτέ πια της κυρίας τί ώρα γυρίζω στο σπίτι το πρωί.

— Μα δεν ήτης το είπα, κύριε, διαμαρτύρεται ή Μαρία.

— Τότε πως το έμαθε ή κυρία; φωνάζει έξαγριομένος ο κύριος Φ...

— Έγώ μια φορά δεν ήτης το είπα, έπιμένει ή Μαρία. Μάλιστα όταν με ρώτησε τί ώρα γυρίζατε, της άπάντησα ότι είχα πολλή δουλειά ετοιμάζοντας το πρωινό καφέ και δεν σάς έπρόσεξα!

Η Άλντα Βάλλι.

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ των άστέρων

Σύντομες ειδησεύλες

★ Η Άλντα Βάλλι γέννησε στη Σάντα Μόνικα της Καλιφορνίας ένα αγοράκι. Η διάσημη Ιταλίδα Βεντέττα έχει ένα μεγαλύτερο γυιό, ήλικίας πέντε χρόνων, τον Κάρλο.

★ Οι άμερικανικές άσφαλιστικές εταιρίες έδήλωσαν ότι στο μέλλον θα άσφαλίζουν τους ήθοποιούς μόνο για τις άσθένειες που είναι κοινές και στα δύο φύλα. Οι άλλες, εκείνες που δεν είναι κοινές, άνέχονται σε 360.

★ Μ' όλη την έκστρατεία των γυναικείων οργανώσεων των Ηνωμένων Πολιτειών, εναντίον της Ίνγκριντ Μπέργκμαν ή νέα ταινία της «Στρόμπολι» έσημείωσε θριαμβευτική έπιτυχία στους άμερικανικούς κινηματογράφους. Οι εισπράξεις κατά την πρώτη έβδομάδα κάλυψαν με το παραπάνω τα έξοδα του γυρισμάτος της. Με την ίδια έπιτυχία παίζεται και ή ταινία «Σαμψών και Δαλιδά» του Σεσίλ ντε Μιλ.

★ Μια από τις προσωπικότητες του Χόλλυγουντ είναι ο κύριος Κένεθ Χόπκινς. Άλλά δεν ανήκει στην κατηγορία ούτε των ήθοποιών, ούτε των σκηνοθετών. Είναι μόνο ο άνθρωπος που σχεδιάζει τα καρότα που φορούν οι Βεντέττες. Μια άλλη προσωπικότης του Χόλλυγουντ είναι ο Λάρρυ Γκόρντον, φωτογράφος των γκερλς. Υπολογίζεται ότι κατά το 1949 έφωτογράφησε σε όλες τις πόδες — σ' όσες έπιτρέπεται, μα και σε όσες δεν έπιτρέπονται από τον κώδικα της ήλικής — όχι λιγώτερες από 40 χιλιάδες νέες. Δεδομένου ότι στο Χόλλυγουντ οι έργασιμες ήμέρες το χρόνο είναι μόνον 250 — οι άργιες στην κινηματογραφούπλη είναι περισσότερες από οποιοδήποτε άλλο μέρος του κόσμου — άναλογούν στην καθεμία από 160 φωτογραφίες. Θά έμοιλόχετε ότι πρόκειται για ένα καταπληκτικό ρεκόρ.

Ο μίστερ Γκόρντον θεωρείται επίσης ειδικός στο ζήτημα της γάμπας. Τονίζει, λοιπόν, ότι μόνο δυο τέλειες γάμπες υπάρχουν σ' όλο τον κόσμο. «Η άοιστη έποστρηίζει είναι ή Μάρλεν Ντήτριχ κι' ή δεξιά της Μπαίττυ Γκραίμπλ».

★ Η Μάρλεν Ντήτριχ σχεδιάζει να έδώσει έναν άγκυλωτό τόμο τέ άπομνημονεύματων της μακράς και περιπετειώδους κινηματογραφικής

σταδιοδρομίας της. Μ' αυτή την ευκαιρία, ρώτησε τον Άμερικανό συγγραφέα Ουίλλιαμ Φώκνερ πως έπρεπε να τα γράφει. «Νομίζω, της άπάντησε ο Φώκνερ, ότι ο καλύτερος τρόπος γραψίματος είναι πάντοτε ο έξ άριστερών προς τα δεξιά».

★ Η Λάνα Τάρνερ είναι ξετρελλωμένη με τον καινούργιο σύζυγό της και δεν πηγαίνει πια σε καμμία κοσμική συγκέντρωσι.

★ Ο Άμερικανός κριτικός του κινηματογράφου Τζών Νήλ υποστηρίζει ότι ή «λαμπρή» περίοδος για τις Βεντέττες είναι απ' το 17ο ως το 30ο έτος της ήλικίας τους. Στον κινηματογράφο, παρατηρεί, δεν λογαριάζεται τόσο ή τέχνη, όσο ή όμορφιά και ή πλαστικότητα του σώματος. Για το λόγο αυτό προβλέπει ότι πολλά από τα σημερινά άστρα πρώτου μεγέθους θα άδύσουν πολύ σύντομα. Άνάμεσα σ' αυτά άναφέρει τις Λάνα Τάρνερ, Άδα Γκάρντινερ, Σούζαν Χάινγουορθ, Άνν Μπλύμ, Τζέιν Ράσελ, Λίνα Κρίστιαν, Έστερ Ουίλλιαμ, Λίνα Ντάρνελ, Ύδον ντε Κάρλο και Μαρία Μοντέ. Μακρότερης διαρκείας, κατά τον Άμερικανό κριτικό, θα είναι ή λάμψις των Νίνας Φός, Βάντας Χέντριξ και Ντόροθυ Μακ Γκούιρ, όχι γιατί ύπερτερούν ως ήθοποιοί, άλλα γιατί άνήκουν στον τύπο της όμορφιάς που δεν γεράει γρήγορα.

★ Ο ίδιος Άμερικανός κριτικός σημειώνει δυο εξαιρέσεις στον παραπάνω κανόνα: Η Ρίτα Χάινγουορθ, παρατηρεί, είναι άσχημη ως γυναίκα, άλλ' ύπεροχη πάντα στην όδον. Γι' αυτό, είναι πολύ πιθανόν ότι οι πύλες του κινηματογράφου θα μείνουν για πολλόν καιρό ακόμη άνοιχτες γι' αυτή. Η Μπέττυ Γκραίμπλ, από τ' άλλο μέρος, δεν είναι όμορφη ούτε έξω, ούτε πάνω στην όδον. Άλλά τα ύπεροχα πόδια της σώζουν την κατάσταση.

★ Η Μέτρο - Γκόλντουν Μάγιορ άνανέωσε για άλλα τρία χρόνια το συμβόλαιο του Ιταλού Έτζιο Πίντζα για 500 χιλιάδες δολάρια το χρόνο. Ο Πίντζα είναι σήμερα 57 χρόνων, άλλα, μ' όλη τη μεγάλη ήλικία του, διατηρεί πάντοτε την έντασι και τη διαύγεια της ώρας φωνής του. Η άμοιδή των 500 χιλιάδων δολαρίων το χρόνο είναι ή μεγαλύτερη που έχει πληρωθεί ως σήμερα σε καλλιτέχνη του άσματος, τόσο στο θέατρο όσο και στον κινηματογράφο.

★ Η Σέλλεϋ Βίντερς είναι μια από τις τελευταίες άνακαλύψεις του άμερικανικού κινηματογράφου. Το άριστοτεχνικό παίξιμό της στο έργο «Η άμωρτωλή των θαλάσσιων του Νότου» την κατέταξε άμέσως στις μεγάλες Βεντέττες του Χόλλυγουντ.

★ Η τύχη παίζει πάντα σημαντικό ρόλο στον κινηματογράφο. Μια μικρή Γαλλίδα ήθοποιός, ή Στέλλα Ντάνφρεϋ, βρισκόταν τελευταία στη Νέα Ύορκ, όπου μια τυχαία σύμπτωση την έφερε στο Σεσίλ ντε Μιλ. Ο «κυρίαρχος του Χόλλυγουντ» την άγκαλίωσε άμέσως για να παίξη μαζί με τη Χέντυ Λαμάρ σε μια καινούργια ταινία που άναφέρεται στη ζωή και τη δράσι του Μπάρονου, του περίφημου διευθυντού του μεγαλύτερου τσίρκου του κόσμου.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ιστορίες της ζωής

Δέν έπιτρέπω άστεία

Ναί, ή πρώτη Άπριλίου μπορεί να πέρασε, άλλα έγώ δεν έχω συνέλθει ακόμα. Και νομίζω πως έχω υποχρέωσι να καταγγείλω δημοσία μερικές κακόβουλες πράξεις που μου ώργάνωσαν κάτι άχρείοι τύποι, όχι τόσο για να με συμπαθήσετε, όσο για να διαμαρτυρηθώ εναντίον αυτού του έγκληματικού πρωταπριλιάτικου έθιμου και να μαζέψω ύπογραφες για την κατάργήσι του.

★ «Αν δεν με ξέρετε, σάς πληροφορώ ότι είμαι σοβαρός καθ' όλα κύριος, έργάζομαι εύσυνετή σ' ένα κάποιο γραφείο και πολλές κουβέντες με τον καθένα δεν έχω. Και άστεία δεν έπιτρέπω σε κανένα.

Γι' αυτό και δεν γελάω ποτέ, για να μη δίνω θάρρος. Έπί πλέον είμαι κι' έρταυμένος. Είνε ένας χρόνος που μούρβε αυτό το αίσθημα — αίσθημα σοβαρό φυσικά. Άλλά δεν είχα βρή άναταγκρισί. Η Χριστίνα δεν έννοούσε να ένδώσει. Και της είχα μιλήσει για την κλίσι μου προς αυτή και της είχα γράψει και καμμία τριανταριά γράμματα, τα είκοσι με καλλιγραφία και τα δέκα με γραφομηχανή, που ή χειρίζομαι με πολλή έπιτυχία. Έκείνη βράχος. Δεν έλεγε ν' άποδεχθώ την εύγενή προσφορά μου, πάντα όμως μου άφηνε μια μικρή έλπίδα, μια έλπίδα άχνη και άμυδρη, σαν ένα μακρυνό φωτάκι που άναδοσδύνει στη μούρη έρημιά της νύχτας. Κι' αυτό με έκανε να έπιμένω σταθερά. Ένας σοβαρός άνθρωπος πάντα έπιμένει στο αίσθημά του, έστω κι' αν δεν τον θέλουν.

Και τώρα στο θέμα παρακαλώ. Η πρώτη έκπληξις που δο-

— Τον κακό σας τον καιρό! τους λέω. Τομάρια!

— Έλα, κουμένη Ήρακλή, λέει ο Γιάννης. Πρωταπριλιά σου συνάδελφοι».

— Τον κακό σας τον καιρό! τους λέω. Τομάρια!

— Έλα, κουμένη Ήρακλή, λέει ο Γιάννης. Πρωταπριλιά σου συνάδελφοι».

— Τον κακό σας τον καιρό! τους λέω. Τομάρια!

— Έλα, κουμένη Ήρακλή, λέει ο Γιάννης. Πρωταπριλιά σου συνάδελφοι».

— Τον κακό σας τον καιρό! τους λέω. Τομάρια!

— Έλα, κουμένη Ήρακλή, λέει ο Γιάννης. Πρωταπριλιά σου συνάδελφοι».

— Τον κακό σας τον καιρό! τους λέω. Τομάρια!

— Έλα, κουμένη Ήρακλή, λέει ο Γιάννης. Πρωταπριλιά σου συνάδελφοι».

— Τον κακό σας τον καιρό! τους λέω. Τομάρια!

— Έλα, κουμένη Ήρακλή, λέει ο Γιάννης. Πρωταπριλιά σου συνάδελφοι».

— Τον κακό σας τον καιρό! τους λέω. Τομάρια!

— Έλα, κουμένη Ήρακλή, λέει ο Γιάννης. Πρωταπριλιά σου συνάδελφοι».

— Τον κακό σας τον καιρό! τους λέω. Τομάρια!

— Έλα, κουμένη Ήρακλή, λέει ο Γιάννης. Πρωταπριλιά σου συνάδελφοι».

— Τον κακό σας τον καιρό! τους λέω. Τομάρια!

— Έλα, κουμένη Ήρακλή, λέει ο Γιάννης. Πρωταπριλιά σου συνάδελφοι».

— Τον κακό σας τον καιρό! τους λέω. Τομάρια!

— Έλα, κουμένη Ήρακλή, λέει ο Γιάννης. Πρωταπριλιά σου συνάδελφοι».

— Τον κακό σας τον καιρό! τους λέω. Τομάρια!

— Έλα, κουμένη Ήρακλή, λέει ο Γιάννης. Πρωταπριλιά σου συνάδελφοι».

— Τον κακό σας τον καιρό! τους λέω. Τομάρια!

— Έλα, κουμένη Ήρακλή, λέει ο Γιάννης. Πρωταπριλιά σου συνάδελφοι».

— Τον κακό σας τον καιρό! τους λέω. Τομάρια!

— Έλα, κουμένη Ήρακλή, λέει ο Γιάννης. Πρωταπριλιά σου συνάδελφοι».

— Τον κακό σας τον καιρό! τους λέω. Τομάρια!

— Έλα, κουμένη Ήρακλή, λέει ο Γιάννης. Πρωταπριλιά σου συνάδελφοι».

— Τον κακό σας τον καιρό! τους λέω. Τομάρια!

— Έλα, κουμένη Ήρακλή, λέει ο Γιάννης. Πρωταπριλιά σου συνάδελφοι».

κιμάσα μπαίνοντας στο γραφείο, ήταν που είδα όλους τους συνάδελφους παρόντας. Αυτό μου παραξενοφάνηκε γιατί πάντα έπηγαινα πρώτος, δέκα λεπτά πριν την κανονική ώρα. Ήταν όλοι καθισμένοι στα γραφεία τους, πολύ σοβαροί, πιο σοβαροί κι' από 'ένα.

Κρέμασα το καπέλό μου, κάθισα. Πάνω στο γραφείο μου ένα κομψό δεματάκι, τυλιγμένο σε τσιγαρόχαρτο και δεμένο με μεταξωτή κλωστή. Έγραφε τ' όνομά μου: «Κύριον Ήρακλήν Τσιτσιμπύραν» — Ένταύθα».

— Ποιός τόφερε; ρωτώ.

— Δεν ξέρουμε! είπε ο Γιάννης. Εκεί ήταν όταν ήρθαμε.

Τί διάβολο να έχη μέσα; Ίσως κάποιο άπρόοπτο δώρο. Το λύνω, βγάζω το τσιγαρόχαρτο, άνοίγω με προσοχή το κουτί. Και ξαφνικά πετάγεται ένα μακρύ πράμα σαν φυσαρμόνικα, που πρέπει ναχε έλατήριο από κάτω και με χτυπάει στο μάτι. Και τότε οι συνάδελφοι παρατάνε τις πέννες και βάζουν τα γέλια. Έγιναν έξω φρενών.

— Τι είν' αυτά τα πράματα; φωνάζω. Με ποιο δικαίωμα μου κάνετε τέτοια άστεία;

— Έχει μια κάρτα μέσα! λέει ο Άντώνης. Διάβασε.

Διαβάω: «Και του χρόνου πρωταπριλιά. Οι αγαπητοί σου συνάδελφοι».

— Τον κακό σας τον καιρό! τους λέω. Τομάρια!

— Έλα, κουμένη Ήρακλή, λέει ο Γιάννης. Πρωταπριλιά σου συνάδελφοι».

— Τον κακό σας τον καιρό! τους λέω. Τομάρια!

— Έλα, κουμένη Ήρακλή, λέει ο Γιάννης. Πρωταπριλιά σου συνάδελφοι».

— Τον κακό σας τον καιρό! τους λέω. Τομάρια!

— Έλα, κουμένη Ήρακλή, λέει ο Γιάννης. Πρωταπριλιά σου συνάδελφοι».

— Τον κακό σας τον καιρό! τους λέω. Τομάρια!

— Έλα, κουμένη Ήρακλή, λέει ο Γιάννης. Πρωταπριλιά σου συνάδελφοι».

— Τον κακό σας τον καιρό! τους λέω. Τομάρια!

— Έλα, κουμένη Ήρακλή, λέει ο Γιάννης. Πρωταπριλιά σου συνάδελφοι».

— Τον κακό σας τον καιρό! τους λέω. Τομάρια!

— Έλα, κουμένη Ήρακλή, λέει ο Γιάννης. Πρωταπριλιά σου συνάδελφοι».

— Τον κακό σας τον καιρό! τους λέω. Τομάρια!

— Έλα, κουμένη Ήρακλή, λέει ο Γιάννης. Πρωταπριλιά σου συνάδελφοι».

— Τον κακό σας τον καιρό! τους λέω. Τομάρια!

— Έλα, κουμένη Ήρακλή, λέει ο Γιάννης. Πρωταπριλιά σου συνάδελφοι».

— Τον κακό σας τον καιρό! τους λέω. Τομάρια!

— Έλα, κουμένη Ήρακλή, λέει ο Γιάννης. Πρωταπριλιά σου συνάδελφοι».

— Τον κακό σας τον καιρό! τους λέω. Τομάρια!

είνε! 'Εμείς τὸ κάναμε γι' αὐ-
στείο!

— Σὰς ἔχω ἀπαγορεύσει τ' ἀ-
στεία μαζί μου! Νὰ κάνετε
στοὺς ὁμοίους σας.

Πέταξα στὸν κάλαθο τῶν ἀ-
χρηστών τὸ πρωταπριλιάτικο
ἐργαλεῖο κι' ἐσκύφα στὴ δου-
λειά μου. Ἀλλὰ τὸ μυαλό μου
εἶχε θολώσει ἀπὸ ἀγανάκτησι.
"Ὤστε γι' αὐτὸ μού εἶχαν μα-
ζευτῆ ὅλοι πρωί - πρωί. Συ-
νωμοσία!

— Αὐτὸ πού σὰς εἶπα! Φω-
νάξω ξαφνικά καὶ βροντάω τὸ
χέρι μου στὸ τραπέζι. Κι' ἂν
ἐπαναληφθῇ, θάχετε ἀσχημα-
ξέμπερδέματα μαζί μου. Γομά-
ρια!

Εὐτυχῶς, ἓνα τέταρτο ἀργό-
τερα, ἔρχεται μιὰ εὐχάριστη
εἰδήσι. Μὲ ζητᾶν στὸ τηλέ-
φωνο.

— Ὁ κύριος 'Ηρακλῆς Τσι-
τσιμπύρας;

— Ἰδιοχείρως.

— Ἐδῶ Τράπεζα τῆς 'Ελλά-
δος. Ἔχετε ἓνα τσέκ 300 δολ-
λαρίων ἀπὸ τὴν Ἀμερική;

— Πῶς; πῶς; πῶς; Ἀπὸ
ποιὸν παρακαλῶ;

— Ἀπὸ τὸν κύριο Θεόδωρο
Τσιτσιμπύρα, ἀπὸ τὴ Βοστών-
η! Πέραστε ἀπὸ τὴ θυρίδα
379 καὶ ζητήστε το.

— Ἐφτάσα!

— Ὁ θεῖός μου ὁ Θεόδωρος!
Πῶς ἦταν καὶ μεθ' ἡμῶν;
Εἴκοσι χρόνια στὴν Ἀμερική,
δὲν μού εἶχε στείλει οὐτὲ κάρ-
τα. Καὶ κατὰ γράμματά σου
τούστεϊλα μετὰ τὸν πόλεμο,
εἶχαν μείνει, χωρὶς ἀπάντησι.
Ἀλλὰ ὄχι! Ὁ θεῖός μου Θεό-
δωρος δὲν με εἶχε ξεχάσει, κι'
ἐδῶκα τὸν εἶχα παρεξηγήσει
τὸν καμμένο. Τριακόσια δολλά-
ρια! Ὅσα ἀκριβῶς μού χρει-
αζόντουσαν γιὰ νὰ τὰ κάνω
δὲν ξέρω τί.

Σὲ τρία λεπτά ἦμουν στὴ
θυρίδα 379.

— 'Ηρακλῆς Τσιτσιμπύρας,
λέω.

— Χαίρω πολὺ. Τί θέλετε;

— Ὑπάρχει ἓνα τσέκ 300
δολλαρίων γιὰ μένα. Ἀποστο-
λεὺς Θεόδωρος Τσιτσιμπύρας,
ἀπ' τὴ Βοστώνη.

Ψάχνει ὁ ὑπάλληλος, συμ-
βουλευέται τὰ βιβλία του;

— Ὁχι, κύριε. Δὲν ὑπάρχει
τέτοιο τσέκ!

— Πῶς δὲν ὑπάρχει; Πρὸ
πέντε λεπτῶν μού τηλεφωνήσα-
τε νὰ σπεύσω!

— Μὰ ἐμεῖς δὲν τηλεφωνοῦ-
με! Ὅταν ὑπάρχουν τσέκ,
στέλνουμε γραπτὴ εἰδοποίησι!

— Μὰ πῶς γίνεται;

— Ὁ ὑπάλληλος κυττάζει τὸ
ἡμερολόγιο: «Ἰὴ Ἀπριλίου».
Καὶ μεϊδιά:

— Σὰς τὴν ἔσκασαν, κύριε
Τσιτσιμπύρα. Πρωταπριλιάτι-
κη φάρσα!

Ξεσπᾶνε ὅλοι σὲ γέλια κι'
ἐγὼ φεύγω καταντροπισμένος.
Εἶμαι νὰ σκοτώσω, ἄνθρωπο ἐ-
κείνη τὴν ὥρα. Ποιὸς ἀναιδὴς
ἐτόλμησε;... Ὅποιος καὶ νὰ
νε, πού θὰ μού πᾶ! Ὅ, τὸν
ἀνακαλύψω! Καὶ τότε ἂς κά-
νῃ τὴ διαθήκη του! Ὅσο γιὰ
τὸ θεῖο μου τὸ Θεόδωρο, τὸν ἀ-
πακηρύσσω ἀπὸ συγγενὴ μου.
Ὅ, τοῦ στείλω μάλιστα κι' ἓ-
να ὑβριστικὸ γράμμα.

★
Κάθομαι στὸ γραφεῖο μου
καὶ δὲν μιλῶ σὲ κανένα. Σὲ λί-
γο μιὰ ἐπισκεψί: "Εἶνας τύπος
ἐντελὴς ἀγνωστός μου, ἕνας
ἄνθρωπος ἀδύνατος, ὁχρός, ἡ
σφραγίδα τῆς ἀπελπισίας.

— Ὁ κύριος 'Ηρακλῆς Τσι-
τσιμπύρας παρακαλῶ;

— Ὅριστε κύριε!

Μὲ χαιρετᾶ μ' ἓνα ξυδὸ χα-
μόγελο, κάθετε δίπλα μου.

— Τί θέλετε;

— Λίγο ἰνδικὸ χόρτο!
Πέφτω ἀπὸ τὰ σύννεφα.

— Τί ἰνδικὸ χόρτο, κύριέ
μου;

— Ἀπὸ κείνο πού φέρνεται
γιὰ τὴν ἀμοιβή. Χρόνια βα-
σανίζομαι μὲ τοὺς ἰδιόκους
γιατροὺς καὶ δὲν βρῖσκω θερα-
πεία. Ἐπὶ τέλους σήμερα ἔ-
μαθα πῶς ἡ σωτηρία μου εἶνε
στὰ χέρια σας. «Νὰ πᾶς νὰ
τὸν βρῇς τὸν κύριο Τσιτσιμπύ-
ρα, μού εἶπαν. Αὐτὸς ἔχει ἓνα
χόρτο πού τὸ φέρνει ἀπὸ τὴν
Ἰνδία καὶ εἶνε ἐνα κι' ἓνα γιὰ
τὴν ἀμοιβή!»

— Κάνετε λάθος, κύριέ μου.
Δὲν ἔχω τέτοιο πράμα!

— Κύριε Τσιτσιμπύρα, γιὰ
τὸ Θεό, λυπηθῆτε με!

— Δὲν ἔχω, κύριε!

— Ἔχετε! Ἐξέρω πῶς ἔχετε
αὐτὸ τὸ φάρμακο, ἀλλὰ ἐπειδὴ
εἶνε λίγο δὲν τὸ δίνετε. Κι' αὐ-
τὸ μού τόπαν: «Ὁ ἄρνηθῇ νὰ
σοῦ δώσῃ, μού εἶπαν, ἀλλὰ
πρέπει νὰ ἐπιμείνῃς».

— Ποιὸς σὰς εἶπε αὐτὰ τὰ
παραμύθια;

— Μὲ συγχωρεῖτε, ἀλλὰ δὲν
θὰ σὰς πῶ τ' ὄνομά του. "Ε-
δωσα τὸ λόγο μου νὰ τὸ κρα-
τήσω μυστικῶς. Κύριε Τσιτσιμ-
πύρα, ἔλεος! "Ἐχω ρέψει στὰ
πόδια μου!...

Καὶ γονατίζει μπροστὰ μου.

— Ὅ, σὰς κάνω εἰκόνημα
καὶ θὰ σὰς προσκυνῶ! λέει.

Οἱ ὀλέθριοι συνάδελφοι δογ-
κόνονται γιὰ νὰ κρατήσουν τὴ
γέλια. Βρίσκονται σὲ πολὺ δύ-
σκολη θέσι. Ὁ ἄνθρωπος ἐπι-
μένει:

— Λυπηθῆτε ἕναν οἰκογενει-
ἀρχη!

— Ἐλα καὶ μένε. 'Ηρακλῆ —
πετάγεται ὁ Γιάννης. Δώσε λί-
γο φάρμακο στὸν κύριο! Μὴν
εἶσαι τόσο σκληρός!

Ὁ ἀμοιβαδοπληκτός παίρ-
νει θάρρος:

— Νά, βλέπετε; Καὶ οἱ κύ-
ριοι ξέρουν πῶς ἔχετε! Πλη-
ρώνω ὅσο - ὅσο, κύριε 'Ηρα-
κλῆ.

— Δὲν ἔχω, κύριέ μου! Σοῦ
σκάσανε πρωταπριλιάτικη φάρ-
σα, ἡλίθιε!

"Ἐνα τέταρτο προσπαθῶ νὰ
τὸν πείσω, ἀδύνατον. Σάνει
καὶ καλά, θέλει τὸ ἰνδικὸ χόρ-
το. Μού πιάνει τὰ χέρια, με-
τραβάει ἀπὸ τὸ σακάκι. Στὸ
τέλος τὸν σπρώχνω ἔξω διὰ
τῆς βίας, κλείνω τὴν πόρτα,
ξανάρχεται. Τὸν ξαναδράζω,
φεύγει μὲ δάκρυα. Οἱ συνάδελ-
φοι ξεκαρδισμένοι.

— Ἐσεῖς νὰ κυττάζετε τὴ
δουλειά σας! Φωνάζω. Βδελυρᾶ
ὕποκείμενα!

Πέρασε μισὴ ὥρα ἡσυχία. Ἀ-
πάνω πού κόντευα νὰ συνέλθω,
μισοανοίγει ἡ πόρτα. Εἶνε ὁ
Παῦλος, συνάδελφος ἀπὸ τὸ
γραφεῖο τοῦ βάθους. Μού κάνει
νόημα πῶς με θέλει ἰδιαιτέ-
ρας. Βγαίνω στὸ διάδρομο.

— Τί συμβαίνει, Παῦλο;

— Αὐτὸ συμβαίνει! μού ἀ-
παντᾶ καὶ μού κατεβαίνει δυὸ
γροθιές στὰ μούτρα.

Βλέπω ἄστρα καὶ φωτιές
μπροστὰ μου, συνέρχομαι, κά-
νω ν' ἀντεπιτεθῶ, δίνω μιὰ
γροθιά στὸν τοῖχο, τρώω ἄλ-
λες δυὸ. Μὲ τὴ φασερία πετά-
γονται οἱ συνάδελφοι ἀπὸ τ'
ἄλλα γραφεῖα καὶ μὰς χωρί-
ζουν.

— Ἀφήστε με νὰ τοῦ πιῶ
τὸ αἶμα! φωνάζει ἔξαλλος ὁ
Παῦλος. Νὰ τὸν μάθω νὰ με
συκοφαντῇ καὶ νὰ λῇ πῶς εἴ-
μαι πλαστογράφος κι' ἔχω κά-
νει τρία χρόνια φυλακή! Ποιὸς
εἶνε πλαστογράφος, ρέ;

— Δὲν ἔχω πῆ τέτοιο πρά-
μα! διαμαρτύρομαι.

— Τὸ εἶπε, κύριοι, ἡ δὲν τὸ
εἶπε; ρωτᾶ τοὺς συναδέλφους.

Οἱ συνάδελφοι σπᾶνε κέφι.

— Πρωταπριλιάτικο ἀστείο!
λέει ὁ Σταύρος, πνιγμένος στὰ
γέλια. Στόπαμε γιὰ νὰ γελά-
σουμε!

Τότε θυμῶν κι' ἐγὼ. Κάνου-
με συμμαχία μὲ τὸν Παῦλο καὶ
πέφτει ἓνα ξύλο στὸ διάδρομο
πού χάλασε ὁ κόσμος. Ἀφού
ξύτησε ἀκόμα κι' ὁ διευθυντὴς
καὶ βγήκε στὴν πόρτα:

— Τί γίνεται ἐδῶ;

— Τίποτα, κύριε διευθυντά.
Πρωταπριλιάτικες φάρσες!

Στὸ τέλος δίνω στὸν Παῦλο
καὶ τὴν τέσσερις πού τοῦ ἄρ-
στοῦσα κι' ἐπανερχομαι στὴ
θέσι μου.

— Δὲν εἴσατε ἄνθρωποι
γιὰ χιούμορ! λέει ὁ Γιάννης.
διορθώνοντας τὸ σχιμένο τοῦ
πουκάμισο.

— Ἀκούστε ἐδῶ, δηλώνω.
Ὅποιος θὰ τολμήσῃ νὰ κάνῃ
ἀστείο μαζί μου, θὰ πεθάνῃ!

Πρέπει νὰ με φοβήθηκαν. Γι-
ατὶ μούλῳζαν ἀμέσως.

Μέσα στὰ στήθια μου ἔχει
σηκωθῇ τρικυμία. Τὰ κύματα
τοῦ θυμοῦ καὶ τῆς ἀγανάκτη-
σεως σπᾶνε μέσα μου μὲ λυσ-
σαμένους ἀφροὺς καὶ μὲ πνί-
γουν. Εὐτυχῶς ἔρχεται μιὰ
γλυκεῖα φωνὴ στὸ τηλέφωνο νὰ
ρίξῃ λάδι στὴ φουρτουμισμένη
θάλασσα καὶ νὰ ἡρεμήσῃ τὴν
ψυχὴ μου. Εἶνε ἡ περιπαθὴς
φωνὴ τῆς Χρηστίνας.

— Καλημέρα, 'Ηρακλῆ.

— Καλημέρα, Χρηστίνε. Πᾶς
ἦταν αὐτὴ ἡ εὐχάριστη ἐκπλη-
ξις;

— Ἦθελα νὰ σοῦ μιλήσω.
Μπορῶ νὰ σὲ ἰδῶ ἀπόψε;

— Καὶ βέβαια μπορεῖς. Πό-
τε καὶ πού;

— Στίς ἐφτάμιση στὴν πλα-
τεῖα τοῦ Πάρκου. Ἐν τάξει;

— Ἐν τάξει.

Ὡς ἐδῶ τὸ πράγμα πῆγαι-
νε καλά. Ἀλλὰ δὲν ξέρω πῶς
τὴν ἔβαλε ὁ διάβολος νὰ με
ρωτήσῃ:

— Ἀλήθεια, 'Ηρακλῆ, σοῦ
σκάσανε καμμιὰ πρωταπριλιά-
τικη φάρσα σήμερα;

Φυσικὰ δὲν θὰ κάνω τὴν ἀ-
νοησία νὰ τῆς πῶ καὶ νὰ γε-
λάσῃ κι' αὐτὴ μὲ τὰ πάθη μου.

— Ὁχι, Χρηστίνε. Πᾶς σοῦ
πέρασε αὐτὴ ἡ ἰδέα; Ἐγὼ εἴ-
μαι σοδαρὸς ἄνθρωπος καὶ δὲν
ἐπιτρέπω ἀστεία εἰς βάρος
μου.

— Ὁχι, ἔλενα... Λοιπόν, ὡρ-
δοῦρ γιὰ τὸ βράδυ.

★

"Ἀν αὐτὸ τὸ τηλεφώνημα ῥ-
χόταν μιὰ ὁποιοδήποτε ἄλλη
μέρα, θὰ ἦταν ἱκανὸ νὰ μού
βάλῃ φτερά καὶ νὰ πετώ ἀπὸ
τὴ χαρά μου. Ἄν δὲν μού εἴ-
γαν σκαρᾶσει τᾶσες λαχτάρες
ἀπὸ τὸ πρῶτ, τὰ ἴδια εὐχάρι-
στα ἀποτελέσματα θὰ εἶχα.

Ἄν ἀκόμα, ἐπὶ τέλους, ἡ Χρη-
στίνε δὲν μούκανε ἐκείνη τὴ
μοιραία τελευταία ἐρώτησι,
πάλι θὰ ἦμουν εὐτυχής. Ἀλλὰ,
ὅλα αὐτὰ μαζί, μού ἐσπείραν
τὸ σπῆρο τῆς ἀμφιβολίας καὶ
τῆς ὑποψίας. Ναι, κάποιε φάρ-
σα ἐτοιμαζόταν νὰ μού φτιάξῃ
κι' ἡ Χρηστίνε. Κι' αὐτὸ θὰ
ἦταν τὸ ἀποκορύφωμα τῶν πε-

ριπετειῶν μου. Ὅ, ἦταν τὸ τε-
λευταῖο χτύπημα στὴ σοβαρό-
τητά μου καὶ στὴν αξιοπρέπειά
μου. Καὶ κατὰ χειρότερο ἀκό-
μα; Στὰ ἱερὰ μου αἰσθήματα.

Ἐκᾶνα τὴ σκέψι νὰ μὴν
πάω. Νὰ μὴ τῆς δώσω αὐτὴ
τὴν ἱκανοποίησι. Φτάνει πού
δὲν ἀνταποκρίνεσαι κυρά μου,
ἀλλὰ καὶ νὰ γελάσῃς εἰς βάρος
μου, ὄχι. Αὐτὸ τὸ φρούτο δὲν
θὰ τὸ φᾶς!

Καλύτερα ὅμως νὰ πάω.
Ναι, νὰ πάω γιὰ νὰ τῆς δώσω
τὴν ἀπάντησι πού τῆς ἐπρεπε.

Στίς ἐφτάμιση ἦμουν στὸ
Πάρκο. Νά τη! Ὁμορφὴ ὅσο
ποτέ. Τὴ χαιρετῶ μὲ ἓνα ἐπι-
φυλακτικὸ χαμόγελο. Καθόμα-
στε σ' ἓνα ἀκριβὸν τραπέζακι.

— Ἦθελες νὰ μού μιλήσῃς,
λοιπόν, Χρηστίνε;

— Ναι, 'Ηρακλῆ. Αὐτὸν τὸν
τελευταῖον καιρὸ κάθησα καὶ
ξαναδιάβασα ὅλα τὰ γράμματά
σου. Σκέφθηκα καλὰ γιὰ ὅλα...
Καὶ σήμερα πῆρα τὴν ἀπόφασι
νὰ σοῦ πῶ: Ναι...

— Σήμερα ἀκριβῶς, Χρη-
στίνε;

— Ναι, σήμερα! λέει καὶ
μὲ κυττάζει.

Στὰ μάτια τῆς διακρίνω τὴν
εἰρωνεία καὶ τὴν κρυφὴ τῆς σκέ-
ψι: Ὅ, τοῦ πῶ σήμερα τὸ ναι
κι' αὐριο πρῶτ - πρῶτ θὰ τὸν
εἰδοποιήσω ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ
τρυφερά πράγματα, ἦταν πρω-
ταπριλιάτικη φάρσα. Ἀλλὰ ἐ-
γὼ δὲν θὰ πῶς στὴ λούμπα.

Ἐπῆσα σ' ὅλες τὴς παγίδες
πού μούστησαν ἀπὸ τὸ πρῶτ.
Ἀλλὰ σ' αὐτὴν ὄχι!

— Αὐτὰ νὰ τὰ πούλας, ἀλ-
λοῦ! ἀπαντᾶ κοφτά.

— Τί ἐννοεῖς, 'Ηρακλῆ;

— Ἐννοῶ ὅτι δὲν διάλεξες
κατάλληλο πρόσωπο γιὰ τὴ
πρωταπριλιάτικη φάρσα σου.

Ἐγὼ εἶμαι σοδαρὸς ἄνθρωπος
καὶ δὲν ἐπιτρέπω σὲ κανένα ἀ-
στεία εἰς βάρος μου. Καὶ πρὸ
παντὸς ἀστεία μὲ τὰ πρώην ἱ-
ερὰ μου αἰσθήματα!

— 'Ηρακλῆ, μὲ παρεξηγεῖς...

Ἡ τρικυμία μὲ πνίγει πάλι.
Στὸ μυαλό μου ἀνάδουν φω-
τιές.

— Αἰε στὸ διάβολο! Τσου-
λί! φωνάζω μὲ ἀγανάκτησι καὶ
φεύγω, χωρὶς νὰ πληρώσω καὶ
τὴς πᾶστες.

Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος
ὅμως, σὰν νάχω καταγάγει ἓνα
μεγάλο θρίαμβο.

★

Πρῶτ - πρῶτ ἓνα πακεττάκι
κι' ἓνα γράμμα:

«Κύριε 'Ηρακλῆ,

Σὲ πληροφορῶ ὅτι τὰ χθεσι-
νὰ δὲν ἦταν φάρσα. Δὲν μ' ἀ-
ρέσει ν' ἀστετεύωμαι μὲ τὰ πρῶ
λεπτά αἰσθημάτων τοῦ ἀνθρώ-
που. Σοῦ εἶπα τὴν ἀλήθεια.

Ἀλλὰ ἡ στάσις σου ἀπέναντί
μου καὶ, πρὸ παντὸς, τὰ λόγια
πού μού εἶπες, δείχνουν ἓνα
χαρακτῆρα ἀγενῆ καὶ πρόστυ-
χο. Δὲν μιλᾶν ἔτσι σὲ μιὰ γυ-
ναῖκα. Λοιπόν, πᾶσε τὰ γράμ-
ματά σου πίσω καὶ μὴ δοκιμά-
σῃς νὰ ξαναγυρίσῃς. Ὅ, εἶνε
χαμένος κόπος. Βαδὲς μιὰ πού
σοῦ ἀξίζει.

Χρηστίνε».

★

Τὸ ξύλο πού ἔπεσε ἐκεῖνο τὸ
πρῶτ στὸ γραφεῖο, ἦταν ἄλλο
πράμα. Ὁ διευθυντὴς μὲ ἀπέ-
λυσε. Ἐγᾶσα τὴ Χρηστίνε, ἔ-
χασα τὴ θέσι μου. Ἀλλὰ μού-
μεινε κέρδος ἓνα συμπέρασμα:

ὅτι ὁ μόνος τρόπος νὰ μὴ σοῦ
κάνουν ἀστεία, εἶνε νὰ μὴν εἴ-
σαι σοδαρὸς.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

— Ἀγλαῖτα μου, τώρα ἴσως ἀποκατα-
σταθεύμε καὶ μεῖς!... (Τοῦ Μ. Γάλλια)

Η Λίντα Μπαρόβα ΞΑΝΑΓΥΡΙΖΕΙ στὸν κινηματογράφο

Δὲν ἦταν σύζυγος τοῦ Γου-
σταύου Φράιλιχ

Ἡ Λίντα Μπαρόβα, ἡ περί-
φημη εὐνοουμένη τοῦ Γκαίμ-
πελς ἔφυγε ἀπὸ τὸ Μπουένος-
Ἀϊρες γιὰ νὰ ἐπιστρέψῃ στὴν
Εὐρώπη, ὅπου πρόκειται νὰ γυ-
ρίσῃ μερικὲς καινούργιες ται-
νίες γιὰ λογαριασμὸ μίας με-
γάλου κινηματογραφικῆς ἐται-
ρίας.

«Εἶνε καιρὸς νὰ πάψουν με-
ρικοὶ θρύλοι, ποὺ κυκλοφοροῦν
εἰς βάρος μου», εἶπε στοὺς δη-
μοσιογράφους πρὶν ἀπὸ τὴν ἀ-
ναχώρησί της.

«Εἶπα μίλησε γιὰ τὴ ζωὴ
της ποὺ παρουσιάζει πολλὰ ἐν-
διαφέροντα σημεῖα.
«Γεννήθηκα, εἶπε, ἀπὸ μιὰ
φτωχὴ τσεχικὴ οἰκογένεια κ' ἄρ-
χισα τὴ σταδιοδρομίαν μου
χωρὶς τὴν παραμικρὴ υποστή-
ριξιν. Τὰ μοναδικὰ μου στήριγ-
ματα ἦσαν ἡ ἀγάπη μου γιὰ
τὴν τέχνη, ἡ θέλησις κ' ὁ ἐν-
θουσιασμός μου. Ἐργάστηκα
στὴν ἀρχὴ στὴν Πράγα καὶ κα-
τόπιν στὸ Βερολίνο γιὰ λογα-
ριασμὸ τῆς «Οὐφας». Τὸ 1937,
ἡ Μέτρο - Γκόλντριν - Μάγιερ

μου πρότεινε ἕνα συμβόλαιον γιὰ
ἑπτὰ χρόνια. Ἀρνήθηκα, γιὰτὶ
δὲν ἤθελα νὰ πᾶω στὸ Χόλλυ-
γουντ. Ἐμεῖνα, λοιπόν, στὴ
Γερμανία, ὅπου εἶχα λαμπρὰς
ἐπιτυχίες. Με κατηγόρησαν ὅτι
ἦμουν εὐνοουμένη τοῦ Γκαίμ-
πελς. Ἀλλὰ μπορούσα ν' ἀπα-
γορεύσω στὸν πανίσχυρο ὑ-
πουργὸ τῆς Προπαγάνδας νὰ
μ' ἐρωτεύθῃ, νὰ μοῦ στέλνῃ
χουλούδια καὶ νὰ μοῦ κἀν σκη-
νὲς ζηλοτυπίας; Παρ' ὅλα αὐ-
τὰ, θεωρήθηκα ὡς πολιτικῶς ὑ-
πόπτη καὶ μοῦ ἀπαγορεύθηκε
νὰ παίζω στὸ γερμανικὸν κιν-
ηματογράφο. Τὸ 1941, ἡ Γκε-
σταπὸ μοῦ ἀπαγόρευσε νὰ παί-
ζω καὶ στὸν τσεχικόν. Ἡ πατρί-
δα μου εἶχε καταληφθῇ στὸ με-
ταξὺ ἀπὸ τοὺς Γερμανούς. Τέ-
λος, τὸ 1942 μοῦ ἐπέτρεψαν νὰ
πᾶω στὴν Ἰταλία, ὅπου γύρισα
τὴ «Φορναρίνα» καὶ «Τὸ καπέ-
λο τοῦ παπᾶ». Ὅπως βλέπετε,
ἡ φίλια τοῦ Γκαίμπελς δὲν μ'
ᾤφειλε σὲ τίποτε.

«Ἄλλος θρύλος: με κατηγό-
ρησαν ὅτι ἐγὼ ὑποκίνησα νὰ
στελθοῦν σὲ στρατόπεδο συγ-
κεντρώσεως τὸν «ἄντρα» μου, τὸ
Γουσταύου Φράιλιχ. Ἀλλ' ὁ
Φράιλιχ δὲν ἦταν ποτὲ ἄντρας
μου. Ὁ πρῶτος καὶ μοναδικός
μου σύζυγος εἶναι ὁ Ζουάν Κο-
πέκυ κ' ὁ γάμος μας χρονολο-
γεῖται μολὶς ἀπὸ τὸ 1947. Ἐξ
ἄλλου, ὁ Φράιλιχ δὲν κλείστηκε
ποτὲ σὲ στρατόπεδο συγκεν-
τρώσεως. Ἐνῶ ἐμένα μ' ἐξόρι-

σαῖν, αὐτὸς ἐξακολούθησε νὰ ἐρ-
γάζεται γιὰ τὸν γερμανικόν κι-
νηματογράφον.

«Ὁ Φράιλιχ ὑπερφηανεύταν
γιατὶ τάχα εἶχε μπατίσει τὸν
Γκαίμπελς. Θεωρήθηκε, λοιπόν,
ὡς ἀντιγερμανικὸς ἥρως καὶ,
κατὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν, οἱ Ἀ-
μερικανοὶ φωτογράφησαν τὸν
Φράιλιχ σ' ὅλες τὰς πό-
λεις. Ἀλλ' εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐκ-
ναμποῦν τὰ πράγματα στὴ θέ-
σιν τοῦς.

«Νὰ ποῖς εἶνε ἡ ἀλήθεια: Ὁ
Φράιλιχ ἦταν φίλος μου. Ἀλλὰ
δὲν χώρισε μετ' ἐμοῦ γυναικα
γιὰ νὰ με παντρευθῇ, ὅπως
γράφτηκε πολλὰς φορὲς ὡς τὰ-
ρα. Οὐτε ποτὲ μοῦ ἐκάμε συγ-
κεκρίμενες προτάσεις γιὰ τὸ
ζήτημα αὐτό. Μία μέρα, καθὼς
περπατοῦσαμε μαζὶ μετ' ἐμοῦ
τοῦ Φράιλιχ, συναντή-
θηκα μετ' ἐμοῦ τοῦ Φράιλιχ, ποὺ εἶπε
τότε στὸ Γκαίμπελς: «Ὁστε,
λοιπόν, κύριε ὑπουργέ, φλερτά-
ρετε μετ' ἐμὴν μνηστὴ μου;». Ἐ-
πακολούθησε μιὰ βίαιη σκηνὴ
μεταξὺ τῶν δυῶ ἀνδρῶν, μιὰ
σκηνὴ ζηλοτυπίας, μετ' ὅλα ὅ-
λα, ἀλλὰ δὲν χτύπησε ὁ ἕνας
τὸν ἄλλο! Στὸ τέλος, ὁ Φράι-
λιχ μετ' ἐμοῦ πῆρε μαζὶ του. Στὸ δρό-
μό μου ζήτησε συγγνώμην. Ἀρ-
γότερα, ζήτησε τηλεφωνικῶς
συγγνώμην κ' ἀπὸ τὸν Γκαίμπελς.
Αὐτὸ ἦταν ὅλο. Ὅπως βλέπε-
τε, εἶνε μέγας ὁρμὸς γιὰ
τὸ τίποτε!

«Ἄλλες φήμες κυκλοφόρησαν
εἰς βάρος μου. Ἀφηγήθηκαν π.
χ. ὅτι ἦμουν φίλη τοῦ Χίτλερ
κ' οἱ γαλλικὲς ἐφημερίδες δη-
μοσίευσαν, μάλιστα, μιὰ φωτο-
γραφίαν, ὅπου ὁ Γερμανὸς δι-
κτάτωρ μετ' ἐμοῦ φιλοῦσε! Εἶναι
ἀνάγκη νὰ πᾶω ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ
ἕνα φωτογραφικὸ τέχνασμα;
Εἶχαν πάρει μιὰ φωτογραφίαν
ἀπὸ τὸ «Χαρτοπαίκτη» τοῦ
Ντοστογιέφσκυ, ποὺ εἶχα γυρί-
σει πρὸ ἐτῶν στὴ Γερμανία καὶ
ἀντικατέστησαν αὐτὴν τὸ κε-
φάλι τοῦ ἡθοποιοῦ μετ' ἐμοῦ
τοῦ Χίτλερ. Τὸ τέχνασμα ἦταν,
ἀλλωστε, χονδροειδὲς κ' ἡ ἀν-
τικατάστασις διακρινόταν πολὺ
εὐκόλως.

«Καὶ νὰ μιὰ τελευταία ἀ-
κόμη φημὴ: Οἱ ἐφημερίδες δη-
μοσίευσαν πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ
τὴν εἰδησιν ὅτι δηιθῶνα ἕνα ἐν-
στατιόριο στὸ «Εἴγκεν, κοντὰ
στὸ Σάλτσμπουργκ. Τίποτε
πρὸ ἀνακρίβει ἀπ' αὐτό. Δὲν
ἔκαμα ποτὲ αὐτὸ τὸ ἐπαγγέλ-
μα, πού, ἄλλωστε, δὲν τὸ θεω-
ρῶ ταπεινωτικόν».

Ἡ Βενέττα ἀφηγήθηκε κα-
τόπιν ὅτι βρισκόταν στὸ Μόνα-
χο ὅταν τελειώσε ὁ πόλεμος.
Οἱ Συμμαχικὲς ἀρχὲς τὴν συνέ-
λαβαν τότε καὶ τὴν παρέδωκαν
στὶς τσεχικὲς, ποὺ τὴν φυλάκι-
σαν σὲ μιὰ φυλακὴ τῆς Πράγας.
Ἐκεῖ ἔμεινε ὡς τὰ Χριστούγεν-
να τοῦ 1946.

Λίγο καιρὸ μετὰ τὴν ἀποφυ-
λάκισί της, παντρεύθηκε τὸν
Οὐγγρὸ Ζουάν Κοπέκυ, ποὺ εἶ-
χε ἐργασθῇ ἄλλοτε στὸν οὐγ-
ερικὸν κινηματογράφον ὡς σκηνο-
θέτης. Μετὰ τὴν πτώσιν τοῦ
Μπένετς, οἱ δυὸ σύζυγοι ἐφυγαν
κρυφά, χωρὶς πεντάρα στὴν
τσεχικὴ καὶ κατάφεραν νὰ φτά-
σουν στὴν Αὐστρία.

Ἡ ἡθοποιὸς ἐδήλωσε ὅτι, ἀ-
φοῦ γυρίσῃ μερικὰ φιλμ στὴν
Εὐρώπη, θὰ ἀναφύγῃ γιὰ τὸ
Μπουένος «Αὔρες ὅπου πρόκει-
ται νὰ ἐργασθῇ γιὰ τὸν ἀργεν-
τινὸν κινηματογράφον.

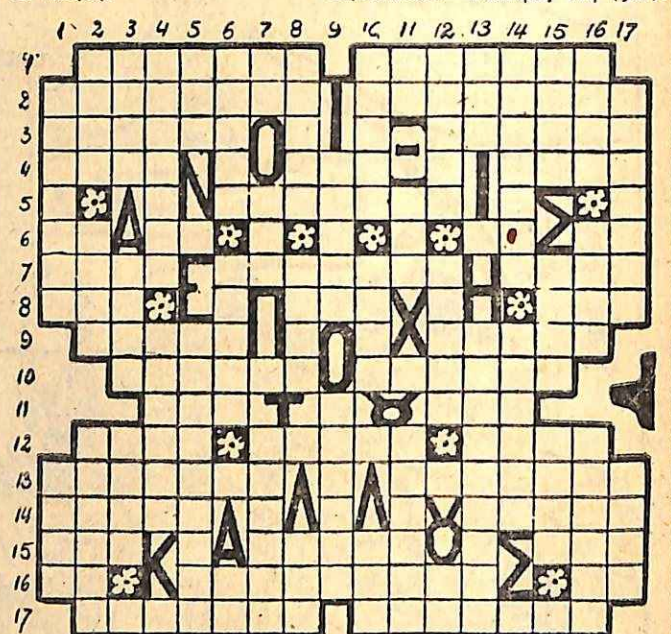
Ἡ Λίντα Μπαρόβα διατη-
ρεῖ πάντοτε τὴν παλαιὰ ἀμορφά-
της. Εἶναι μιὰ γυναῖκα νέα ἀ-
κόμη, ζωερὴ, εὐκίνητη, ἐξαιρε-
τικὰ κομψὴ καὶ ἀκαταγνώστα
γοητευτικὴ.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 272

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Οὐράνιο σῶμα ποὺ δὲν βλέπομε
καθημερινῶς. — Χώρα τῆς Β. Ἀ-
μερικής.
- 2) Πόλις τῆς Δ. Θράκης. — Ἀ-
κατάλληλος γιὰ στρατιωτικὴ ὑπηρε-
σίαν.
- 3) Βιολικὸν ὄρυς. — Τροφὴ μι-
κρῶν παιδιῶν (πληθ.).
- 4) Ἡ θάλασσα τὸ κυκλῶναι ἀπὸ
παντοῦ. — Ἄνθος. — Κατάρεις (Καθ.).
- 5) Νεαρός.

- 7) Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία (θελ.).
— Ὑποθετικόν. — Προσφέρει διαι-
σθητικὸ θέαμα, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ὑ-
πάρχει στὴν Ἑλλάδα.
- 8) Ἀμολαί μελάνι (καθ.). — Εἰς
διπλοῦν σημαίνει βιαστικά. — Χοῖρος
(γεν.).
- 9) Κάθε ἄνθρωπος ἔχει τὸ δικό
του. — Χώρα τῆς Α. Ἀφρικής.
- 10) Πολύτιμο ξύλο. — Φανερῶναι
συγκάτοδον. — Κανσίμος ὕλη (ξεν.).

- 6) Ἀρθρο (πληθ.). — Συμπλε-
κτικὸς σύνδεσμος μπροστὰ σὲ φωνήεν.
Αὐτὸ ὁμοῖα σύμφωνον. — Πρόθεσις
μπροστὰ σὲ φωνήεν.
- 7) Πλῆξις. — Τοπικὸ ἐπίρρημα
(δμ.). — Βρίσκεται μακρὰν τοῦ κέν-
τρου.
- 8) Καταστροφικὸ ἔντομο (καθ.). —
Σεβαστὸς στὴν Ἀθῆνα. — Ἡρώς
τοῦ Σαίξπηρ.
- 9) Πτώ (καθ.). — Καθάρ, ἀπε-
ρίφραστα (καθ.).
- 10) Ἡ δίστασις τοῦ ἀναστάτωσης
τὸν κόμο. — Φρούτο κατάλληλον γιὰ
φάγωμα (καθ.).
- 11) Ἀριθμητικὸ (δμ.). — Ἀρχι-
κὰ ὁργανώσεως νέων.
- 12) Εἶμαι ντυμένος μετ' ἐμοῦ. —
Πόλις γνωστὴ μετ' ἐμοῦ τὸν Ὀμηρο.
— Ἀρχαία θεὰ (γεν.).
- 13) Δὲν εἶνε πάντα ἀπαραίτητος
σ' ἕνα ἀεροπλάνο. — Θηλυκὰ θῆρια
(καθ.).
- 14) Ἐκεῖ χωρίζουν τὸ σιτάρι ἀπὸ
τὰ στάχυα. — Ἐλαχιστὴ ποσότης
ὕγρου.
- 15) Οἱ «ΕΥΕΙΣ» χωρὶς κεφάλι. —
Ποταμὸς. — Εὐγενικὸ ζῶον.
- 16) Ἀρθρο ἀνεστραμμένον (δοτ.).
— Τοὺς ἀρτεῖς νὰ βάζουν λεφτὰ κα-
τὰ μέρος. — Εἰς διπλοῦν μετ' ἐμοῦ
τὴν κατὰ μέρος.
- 17) Μεγάλος ρωσικὸς λιμὴν. —
Χώρα τῆς Β. Ἀμερικής.

- 11) Ὑποθετικόν. — Ἀναφορικὴ ἀν-
τωνυμία (αἰτ. πληθ.). — Δυνατὰ,
εὐρύστα.
- 12) Συνδεῖται τὸν πυρετὸ. — Κα-
ταστροφικὸ γιὰ τὴ γεωργίαν ἔντομο.
— Τὸν ὅποιον.
- 13) Μέτρο βάρους. — Μὴ ἐργάσι-
μος ἡμέρα.
- 14) Χριστουγεννιάτικα τραγούδια.
— Γραφικὲς τοποθεσίες.
- 15) Τὸ βλέπομε κοιμώμενοι. —
Κλαδί (καθ.). — Γυναικεῖο δόγμα.
- 16) Φθογγόσημον. — Θῶς τῶν
ἀρχαίων. — Ἐξαρτήματα τοῦ ἀργα-
λειοῦ (δμ.).
- 17) Περιφώνος Ἀγγλος συγγρα-
φεύς. — Θεὰ τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων.

ΚΩΣΤΑΣ ΔΡΑΓΟΥΝΗΣ
Ἡ λύσις τοῦ 271ου
στὴ σελ. 76
Ο Ο

Ἡ ὑπερέντασις εἶνε μετα-
δοτικὴ
Σύμφωνα μετ' ἐμὴν μελέτην τοῦ Ἀμε-
ρικανοῦ ψυχιάτρου δόκτορος Μπέν-
τζαμιν Κάρπμαν καὶ τῆς σχετικῆς ἀ-
νακοίνωσίν του σ' ἕνα ἱατρικὸ συνέ-
δριον, ἡ νευροψυχικὴ ὑπερέντασις εἶ-
νε μεταδοτικὴ, σάν... τὴ χολέρα.
Ἐνας δέσπομος π.χ. καὶ νευρικός
προϊστάμενος δημιουργεῖ ἀληθινὸ πα-
νικὸν στοῦς ὑφισταμένους του φέ-
ροντάς τοὺς ἀγωνία, κατὰπτωσι κ' ἄ-
λλες ἀνυπόφορες ψυχικὲς καταστά-
σεις.

Οἱ φυρματικὲς δὲν χρειάζον-
ται βουνὲ
Ἡ παραμονὴ σὲ μεγάλῳ ὕψομετρο
ἢ σὲ ἐρημὸν ἐξοχὲς δὲν θεωρεῖται πιά
ἀπαραίτητη γιὰ τὴν θεραπεία τῆς φυ-
ματιώσεως. Συνεπῶς, δὲν ὑπάρχει
λόγος νὰ υποβάλλεται σὲ οικονομικῶς
θυσίας ὁ ἄρρωστος καὶ ν' ἀπο-
μακρύνεται ἀπ' τὸ σπίτι του. Τὸ
ἀσθενὲς εἶνε μὴ ἰσορροπημένη δί-
αιτα (δμ. ὑπερτισιμὸς), καὶ μὴ
πολλὴ ἀνάπαυσι καὶ ἡσυχία. Γι' αὐ-
τὴν ἀκρίβειαν τὴν ἡσυχίαν ποὺ προσφέ-
ρει, εἶνε ὠφέλιμη ἡ ἐξοχὴ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Τὸν συναντοῦσε κανεῖς, μετ' ἐμὸν
ἀχόριον γαῖδρον τοῦ, στοῦς δρό-
μους τῆς Παλῆας Ἀθήνας. — Ἀπο-
λῶ.
- 2) Παρθένος. — Ἐκπρόσωπος τοῦ
ἰατροῦ φύλου. — Ἐκλεκτὸ κομμάτι
κρέατος.
- 3) Ἀποτελεῖται ἀπὸ σύνολον ἀτό-
μων. — Ἐκτείνεται σὲ εὐθεία γραμ-
μὴ (θελ.). — διόλου.
- 4) Ἀφροῦν τὰ μόρια (αὐδ.). —
Τὰ πτηνὰ ἔχουν δυὸ, ἐδῶ μόνον ἕνα
(καθ.).
- 5) Φωνήεν. — Δυναμωτικός.
- 6) Ὑπεράνθρωπος. — Ἀπαραίτη-
το συμπλήρωμα τῆς γυναικεῖας κομ-
ψότητος. — Λεπτὸ νημάτιον.

Τὸ Κέντρον

Τὸ «Κέντρον» τὸ πολιτικὸν ὅλο καὶ συγκεντρῶται.
Μὰ ὅσο πάει ὁ Σοφοκλῆς ὅλο... ἀποκεντρῶται.
Μιὰ δύναμις... φυγόκεντρος τότε περιορίζει
καὶ πρὸς τὰ κέντρα διαρκῶς ὁ Σοφοκλῆς λα-
(κτίζει).

Τοῦ λέν, τοῦ παραγγέλλουνε, μ' αὐτὸς δὲν χαμπα-
(ρίζει).

Γιατ' ἔχει, λέει, κυβέρνῃ ἐκτάκτως σταθερῇ.
Τοὺς πρῶν ὁμοκέντρος του δειγῶς ἐξερεθίζει
κ' ἔτσι ἔγινε ὁ Σοφοκλῆς τοῦ κέντρου τὸ... κέντρί!

Ἡ βιομηχανοποιήσις

Ὑπὸ τῶν Ἀμερικανῶν σαφῶς ἀνακοινῶται
μὴ ἀλλαγὴ προγράμματος ἐκτάκτως σοβαρά.
Ἡ βιομηχανοποιήσις τῆς χώρας ματαιοῦται
κ' ἔτοιμή τῇ φορᾷ.

Πολὺ ἀψυχολόγητο τὸ μέτρον τὸ νομίζω.
Γι' αὐτὸ διαμαρτύρομαι καὶ βάζω τὴν φωνήν.
Γιατὶ εἶναι πασίγνωστον καὶ πάντα ὑποστηρίζω,
ὅτι δὲν ζῇ ποτὲ ὁ Ρωμῆος μετ' ἐμὴν... μὴχανές!

«Ρομποῦστα»

Ἄ! τί καφεὲς θαυμάσιος αὐτὸς ποὺ μᾶς μοιράσανε
Καφεὲς ποὺ ἦρθε ἀπ' τὸ Κογκὸ καὶ τυπού, λέει,
(«ρομ.οῦστα».)
Καὶ βρήκανε καὶ εἶπαν ὅσοι τὸν δοκιμάσανε,
ὅτι εἶν' πολὺ κατὰλληλος γιὰ τὰν... ἀγρί... τὰ
(γούστα!)

Εὐνός, πικρός, γλυφός, σαχλὸς καὶ μ' ἀνοστιὰ με-
(γάλη).
Καφεὲς ποὺ ἔχει δηλαδὴ, τὸ μαῦρο του τὸ χάλι.
Καφεὲς ποὺ ἂν ἔρθῃς τίττι μου καὶ βάλῃς νὰ στὸν
(ψῆσω).
θὰ μοῦ εἴπῃς «εὐχαριστῶ» καὶ θὰ τὸν δώσῃς πίσω.

Τέτοιον καφέ μᾶς φέρανε τέτοιον καφέ θὰ ψήνωμε.
Ἐνῶ αὐτοὶ τὴν ψῆσανε καὶ θὰ τὴν ψήσουν πάλι.
Κι' ἐμεῖς, αἱ, τί νὰ κάνουμε, τέτοιον καφέ θὰ πί-
(νομε),
καὶ ἀπὸ πάνω ὕστερα μιὰ φέτα πορτοκάλι!

Τὰ φάρμακα

Ἡ τῶν φαρμάκων σύζησις ἡ νέα ἐνεκρίθη.
Ἐνῶ εἰκοσι τοῖς ἑκατὸ ἀκόμη ἐπεβλήθη.
Κι' ἔτσι γιὰ ἕνα φάρμακον ποὺ γράφει ὁ γιατρός.
Μὰ τὸν δὲν θὰ τὰ παίρνουμε, τέτοιον καφέ θὰ μὴν
πρέπει — νὰ βγῇ τὸ ἐξόδο — δυὸ μῆνες νὰ μὴν
(τρώς).

Μὲ ἄλλα λόγια δηλαδὴ κ' ἄνευ ἀμφιβολίας,
ἔγιναν καὶ τὰ φάρμακα εἶδος πολυτελείας.
Γι' αὐτὸ δὲν θὰ τὰ παίρνουμε, τέτοιον καφέ θὰ μὴν
(κά μας),
κ' ἔτσι βεβαίως κ' ἀσφαλῶς θὰ ἴδουμε τὴν... ὑγείαν
(μας!)

Καὶ πάλι ὁ Ψόφιος

Δυὸ μῆνες μολὶς πέρασαν! Δυὸ μῆνες εἶνε μολὶς
καὶ τόκανε τὸ θαῦμα τοῦ ξανὰ ὁ γαλακτοπώλης,
ποῦ Ψόφιος ὀνομάζεται — τί συμπρωσις ἀ-
(στεία!)

κ' ἔχει τὸ γαλατάδικο στὴ Νέα Ἑλβετία.
Πρὸ δυὸ μηνῶν τὸ γάλα του, ἀγνότατο ὅπως πάντα,
δηλητηρίασε ἄτομα περίπου ὡς τριάντα.
Μὰ τώρα ποῦ τὸ γάλα του ἦταν πιά... δυνατό,
τὰ θύματά του ἐφθασαν πᾶνω ἀπὸ ἑκατὸ!

Αὐτὸς ὁ Ψόφιος φαίνεται, τὸ ἔχει ἀποφῆ ἴσει,
γραμμὴν τὴν πελατεία του ὅλη νὰ τὴν φοβῇ.
μ' αὐτὸ τὸ γάλα ποὺ ποῦλᾳ — ἂν κάνω τὸ σταυρὸ
(μου)
ποῦ εἶνε δραστηκότερο τῆς... βόμβας τοῦ ἀτόμου!
ΠΑΝ. ΠΑΠ.

Τῆς μόδας

Τὸ Κράτος μας ἐπύκνωσε τοὺς αἰφνιδισμούς,
κ' ἐλέγχους ἀπεφάσισε νὰ κάνῃ στοὺς συμποῦς,
διότι ὑπάρχουν, λέγεται,... «μανοῦδρες» μερικὲς,
σὲ δυὸ - τρεῖς ἑταιρείες μας σιδηροδρομικῆς!

Πολὺ σωστὴ ἀπόφασις, γαμητοὶ μου φίλοι,
καὶ τῶν συμῶν ὁ ἐλέγχος νὰ ἐνταθῇ ὀφείλει,
διότι ζοῦμε σ' ἐποχὴν εὐκόλου πλουτισμοῦ
κ' οἱ καταχρήσεις κ' οἱ κλοπὲς γίνηκαν τοῦ... σου-
(μοῦ!)

Τράβα κορδόνι...

Στῶν Ὑπεγγύων τὸ γνωστὸν Ταμείον, ὅπως εἶδα,
ἐδῶ καὶ μῆνες ἔπεσε πολὺ μεγάλη... ἀκρίδια.
Ανακαλύφθη δηλαδὴ καταχρήσις μεγάλῃ
μετ' ἀρσενεὶς τὸ εὐερόμοστο ἀνδρόγυνον Καψάκη!

Καθῆκον ἔχει, συνεπῶς, ὁ νόμος παραχρῆμα
γιὰ νὰ μὴ γίνῃται καπνὸς τὸ κρατικὸ τὸ χρήμα,
χωρὶς καμμιὰ χρονοτριβὴ καὶ δίχως μέση λύσι,
νὰ πιάσῃ τοὺς Καψάληδες καὶ νὰ τοὺς... καψα-
(λίσι!)

Φαινόμενα

Πληροφορεῖται τὸ κοινὸν ὑπ' τὴς ἐφημερίδης
πῶς δυὸ - τρεῖς δεκαδιάρικες ψαρεύτηκαν γαρίδες
κ' ὅτι μπαρμποῦνια διαρκῶς, ψαρεύουν οἱ ψαράδες,
ποῦ φτάνει, τὸ καθένα τους, τὴς δυὸ καὶ τρεῖς ὀκά-
(δες)

Ἄλλὰ δὲν μᾶς ἐξέπληξε καθόλου τὸ φαινόμενον,
ἀν μοιάζουν τὰ μπαρμποῦνια μας μετ' ἐμὴν ἀπαράλ-
(λακτα),
καὶ νὰ παχύνουν οὕτω πᾶς, ὁρθὸν ἦταν κ' ἐπόμενον,
ἀφοῦ τὸ Κράτος τὰρψε μετ' ἐμὴν αὐτὰ καὶ γάλακτα!

Ἡ εὐχὴ μας

Ὅρας Κυπρίων ἔφτασε στῶν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν
καὶ τὴν ὑποδεχθήκαμε μετ' ἐμὴν καρδίαν μας ὅλη.
«Καλῶς τον, ἐφωνάξαμε, τὸν «Πελοπονησιακόν»
τῆς Κύπρου μας τὸν ὀμιλο τὸν ποδοσφαιρικόν!

«Κλωτῶστε, σήμερον παιδιά, τοὺς εἶπαμε τὴ
(μπαλά),
καὶ στοὺς ἀγῶνες» ὅλους σας μακάρι νὰ νικήσετε.
Συγχρόνως σας εὐχόμαστε, ἀδελφὰς μας μεγάλα,
τὴν ποθητὴν σας ἐνῆσι γρήγορα νὰ κερδίσετε!

Τὸ ἔδιμα

Πάει καὶ τὸ Πάσχα, πέρασε. Τὸ Σάββατον ἀναστή-
(σαμε),
τὴ μαγερίτσα φάγαμε, τ' αὐτὰ μας τὰ τσουγγρί-
(σαμε),
σουβλίσσαμε ἴσως καὶ ἀρνὶ καὶ τὸ πανηγυρίσαμε,
καὶ στοῦ σπιτιοῦ μας τὴν αὐλὴν καὶ τὸ χορὸν τὸν στή-
(σαμε!)

«Χριστὸς Ἀνέστη» εἶπαμε μετ' ἐμὴν φανερῇ ἀσά μας,
καὶ βαρελὸτα ρίξαμε γιὰ νὰ χαρῇ ἡ καρδιά μας.
Καὶ θέλαμε δὲν θέλαμε — αὐτὸ εἶν' τὸ ἔδιμά μας —
ἐδώσαμε κ' ἕνα γλυκὸ φιλὶ στὴν... πεθερά μας!

Ἑλληνικὸ γλέντι

Ἐκεῖ στὸ μπάρ ὁ «Ἐλταρος» ποῦ πᾶνε οἱ γλεντζέδες
καὶ στήνουνε τὸ γλέντι τοὺς τὸ βράδυ μετ' ἀμυνέδες,
μὰ μὴν μεγάλη ἔγινε μετ' ἐμὴν γλεντιοῦ τῇ φούρῃ
καὶ ἀστράψαν καὶ βρόντηξαν μαχαίρια καὶ κομπό-
(ρια).

Κι' ὅταν ἡ μάχη ἔληξε

ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Τὸ φαντάσμα τοῦ λιμανιοῦ

Μία τρομακτική Έκρηξη ακούστηκε κι' η θάλασσα γέμισε από φωνές, καπνούς και φλόγες.

λογίων - λογίων εξαρτήματα του λιμανιού, γιά νά μή τήν αντίληφθούλ.

Ο Χένρυ Κλίφ, Ένας ψηλός κατάξανθος άντρας, είχε βγῆ κείνη τήν ώρα γιά τὸ συνηθισμένο του περίπατο. Αυτό γινόταν κάθε σκοτεινὴ νυχτά. Μὲ τίς «χελώνες» καὶ τὰ «κατυλό» στὶς τσέπες τοῦ πέτσινου σακκακιού του, πήγαινε γιά τὸ ἐπικίνδυνο παίγνιδι του. Ἀπὸ ἕνα ἑρμηκὸ σημεῖο τοῦ μουράγιου ἔπεφτε στὴ θάλασσα καὶ κολυμπώντας, ἔφτανε ὡς τὰ ἐχθρικά σκάφη κι' ἀθόρυβα τὰ κολλοῦσε πάνω στὸ θάρακά τους. Τολμηρὸς σὲ ἀφάνταστο βαθμὸ, εἶχε κινδυνεύει δεκάδες φορές νὰ πιαστῇ ἀπ' τὶς νυχτερινὲς περιπόλους, μὰ πάντα κατῶρθωνε νὰ διαφεύγῃ τὴν τελευταία στιγμή. Δὲν εἶχαν λοιπὸν ἄδικο οἱ Γερμανοὶ νὰ τὸν ἀποκαλοῦν «Φάντασμα τοῦ λιμανιού». Καὶ μονάχα μὲ τ' ὄνομα αὐτὸ τὸν ἤξεραν ὅλες οἱ ὑπηρεσίες διώξεως πού τίς εἶχε κυριολεκτικὰ ἀναστατάσει.

Ο Χένρυ Κλίφ, ἦταν ἀπ' τοὺς Βρεταννοὺς ἐκείνους πού εἶχαν μείνει στὴν Ἑλλάδα ὕστερ' ἀπὸ ἐντολὴ, μετὰ τὴν εἰσβολὴ τῶν Γερμανοϊταλῶν. Ἀπ' τοὺς πρώτους μῆνες τῆς κατοχῆς, μῆκε στὶς τάξεις

Στὰ Μέγαρα, στή Μονή τοῦ Ἁγίου Ἱεροθέου, κρύβονταν κά-

Για την ώρα θα περιοριστούμε στο Χένρυ Κλίφ, που ή καταπληκτική του δράση είχε συνταράξει κυριολεκτικά τους Γερμανούς. Τρεις ήταν εκείνοι που του βοήθησαν στο δύσκολο έργο που ανέλαβε πλάι στη θουλική «Μπουμπουλινά». 'Ο έπισημινάς Ναστάσιος Σκάλκος, ο διερμηνέας 'Ηλίας Σκηνήτης κ' ο Γιάννης Βλαχάκης. 'Ο τελευταίος έπαιξε σημαντικό ρόλο σ' δλόκληρο το διάστημα της κατοχής στο συμμαχικό αγώνα και οι δυο πρώτοι πλόνωσαν αργότερα μπροστά στο έκτελεστικό απόσπασμα με το αίμα τους. Οι τρεις αυτόι πατριώτες ήσαν οι κυριώτεροι συνδεδσμοί ανάμεσα στις οργανώσεις «Μπουμπουλινά», «Βύρωνες» και το Χένρυ Κλίφ. Και να που κείνο το χειμωνιάτικο βράδυ κάνοντας τo συνθησιμένο του περίπατο, ο Βρετανός πράκτορας, είδε τους δυο Γερμανούς και τη γυναίκα που τους πα-

ρο. Στο ίδιο αυτό πλοίο ήταν κι ο
ς Πίνδου Κωνστ. Δαδάκης, μ' έξη-
ωματικούς που δέ σώθηκε κανένας.

Κανείς δεν μπορεί να πιστέψει πως είναι δικός μας, γιατί τον προστατεύει το ράσο...

ρωτικό άνδρα. Είχε λαβεί εντολή απ' το Στρ. Μ. Ανατολής να παρακολουθήσει τον «παπά» που δέν ήταν άλλος απ' το γνωστό μας Εύγένιο Σιμωνιδή.

★ ★ ★

(Ἡ συνέχεια ὀπίσθεν)

A black and white woodcut-style illustration of a man in a military uniform, possibly a sergeant, standing in a doorway. He is looking upwards and to the right with an open mouth, as if shouting or calling out. He has a satchel slung over his shoulder and a hat on the ground near his feet. The background is dark and textured.

Ξαφνικά ὁ Νορβηγὸς πέρασε καὶ τὸ δεξιὸν τοῦ χέρι ἀπ' τὰ
σίδηρα καὶ μὲ ἀφάνταστη ταχύτητα τὸν ἔρπαξε ἀπ' τὸ
λαιμό.

“Ελληνες και ξένοι κατάσκοποι ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

(Συνέχεια εκ της προηγούμενης σελίδος)

τούς σφυγμούς του. Ξαφνικά ο Νορβηγός πέρασε και το δεξί του χέρι απ' τα σίδερα και με αφάνταστη ταχύτητα τόν αρπάξε απ' το λαιμό. Ο Γερμανός προσπάθησε να ξεφύγει απ' τον κλοιό που τον έσφιγγε, μα δεν τα κατάφερε. Σε λίγα λεπτά ήταν νεκρός.

Ο Πέτερ, πήρε τότε απ' την τσέπη του δεσμοφύλακα την αρματιά με τα κλειδιά και το περίστροφό του. Ύστερα τόν άφησε να πέση σιγά - σιγά. Ξεκλείδωσε ύστερα το κελί του και βγήκε στο διάδρομο. Χωρίς ν' αργηπορήσει τόν έντυσε γρήγορα και φόρεσε τη στολή του. Πήρε έπειτα μερικές δεσμίδες φυσιγγία απ' τη φυσιγγιοθήκη του κι' άρχισε να προχωρή τοιχο - τοιχο. Ξαφνικά, ένα χέρι απλώθηκε πάνω του. Μέσα στο μισοσκόταδο, ο Πέτερ αναγρίχασε. Γρήγορα όμως συνήλθε ακούγοντας μια φωνή να τού λέει σε καθαρή αγγλική:

— Μή φοβάσαι. Είμαι ένας Έλληνας πατριώτης. Κανένας άλλος κρατούμενος δεν είναι δώ μέσα. Όλους τούς έστειλαν στο Χαϊδάρκι κι' η μοναξιά θα με τρελλάνει. Άκουσα πώς είσαι Άγγλος. Άν με πάρης μαζί σου, θα σε βοηθήσω να κρυφής σε κάποιο φιλικό μου σπίτι.

Ο Νορβηγός συγκινήθηκε. Παρ' όλο που δυο μαζί ήταν δύσκολο, αν όχι αδύνατο, να δραπέτευσουν, δε διάστασε να τού ανοίξει το κελί. Συντροφιά τώρα άρχισαν να προχωρούν προς την έξοδο. Κάπου εκεί υπήρχε ένας δεύτερος φρουρός. Για να βγούν στο προαύλιο έπρεπε πρώτα να τόν καθαρίσουν. Ύστερα, θα πηδούσαν τόν τοιχο και θα βγαίνουν στο δρόμο έλεύθεροι, αν δεν τούς τύχαινε κανένα καινούργιο άπρόοπτο. Η στιγμή ήταν κρίσιμη. Στην είσοδο μπροστά φωτίζε ένας γλόμπος τών εκατό κεριών. “Αν μπορούσαν να τόν άχρηστεύσουν, θα πήγαιναν όλα καλά. Με ποιόν τρόπο όμως; Ξαφνικά το χέρι του Πέτερ ακούμπησε στο γενικό διακόπτη του κτιρίου. Η καρδιά του σκίρτησε από χαρά. Αυτή η ανέλπιστα ανακάλυψη ήταν κάτι περισσότερο από απλή τύχη. Με νοήματα προσπάθησε να δώσει στο σύντροφό του να καταλάβει πως η μεγάλη στιγμή πλησίαζε. Τούδειξε το γενικό διακόπτη και — με νοήματα πάντα — τού έξήγησε το σχέδιό του: ο Πέτερ θάσβυνε τα φώτα του κτιρίου. Ο έξωτερικός φρουρός θ' αναγκαζόταν τότε να μη μέσα να δη τι συμβαίνει. Θάφεταν τότε πάνω του και θα τόν έβγαζαν απ' τη μέση.

— Σύμφωνα, ψιθύρισε ο Έλληνας. Προτού όμως κάνουμε την απόπειρά μας βέλω να μάθης ποιός είμαι. Μπορεί να σκοτωθώ και να γλυτώσεις εσύ. “Η και τ' αντίθετο. Τ' όνομά μου είναι Άντρέας Ζερβόπουλος. Οι Γερμανοί μ' έπιασαν έπειδή είμαι Κύπριος και με κατηγορούσαν για σαμποτάζ. Άν σκοτωθώ, πίναινε στην όδω Άγίας Ζώνης 75 και ζήτησε τη Μάρτζορ Λούες. Θά σε βοηθήσει όπως σήκω. Έσύ ποιόν θέλεις να είδοποίησω;

Ο Πέτερ χαμογέλασε πικρά κι' έδειξε το στόμα του. Δε μπορούσε να τού εξηγήσει πολλά πράγματα. Άλλωστε η ώρα περνούσε κι' έπρεπε να ένεργήσουν γρήγορα. Ο Ζερβόπουλος έκανε νόημα πως ήταν έτοιμος. Ο Νορβηγός σήκωσε το χέρι του και κατέβαζε απότομα το διακόπτη. Σκοτάδι πυκνό κι' αδιάπέραστο πλημμύρισε παντού. Άμέσως σκεδόν η φωνή του εξωτερικού φρουρού ακούστηκε να βλαστήμει. Εύτυχως δεν έπεσαν έξω στις προβλέψεις τους. Ο Γερμανός παράτησε το όπλο του στη σκοπιά και μπήκε μέσα. Οι μπότες του χτυπούσαν βαρεία πάνω στις τετράγυνες πλάκες. Είχε πλησιάζει πολύ κοντά τους. Ξαφνικά ο Πέτερ άνασθηκόθηκε. Και καθώς τα μάτια του ήταν συνηθισμένα στο σκοτάδι, άπλωσε τα χέρια του. Ο λαιμός του Γερμανού στρατιώτη βρέθηκε σφηνωμένος μέσα στο σιδερένιο κλοιό τών δαχτύλων του. Ένα πνιγμένο βογγητό ακούστηκε κι' ένας γδούτος. Ύστερα τίποτ' άλλο. Η πρώτη ενέργεια τών φυλακισμένων στέφθηκε μ' έπιτυχία.

Ο Πέτερ τότε άνοιξε άμέσως το διακό-

πτη και με πολλές προφυλάξεις άρχισαν να προχωρούν έρποντας. Δεν πρόλαβαν όμως να κάνουν λίγα βήματα, όταν ένας Γερμανός στρατιώτης φάνηκε στο διάδρομο. Για μια στιγμή, βλέποντας τόν Πέτερ με τη στολή του δεσμοφύλακα, δεν υπόρεσε ν' αντιληφθή την αλήθεια. Άντικρύζοντας όμως το συνάδελφό του ριγμένο στο πάτωμα και το Ζερβόπουλο στριμωγμένο στον τοίχο, κατάλαβε μονομιάς τί συνέβαινε. Δεν έχασε καιρό. Έβγαλε το περίστροφό του κι' άρχισε να πυροβολή σαν τρελλός. Ο Πέτερ, χωρίς να διατάσει, άπάντησε με τόν ίδιο τρόπο.

Αυτό όμως ήταν το γενικό σύνθημα. Η φρουρά — δέκα περίπου άντρες — πετάχτηκε έντρομο απ' τόν ύπνο της κι' άρπαξε τα όπλα. Συγχρόνως τα ηλεκτρικά κουδούνια του κτιρίου άρχισαν να χτυπούν δαιμονισμένα. Μιά σφαίρα βρήκε το Ζερβόπουλο στο χέρι. Οι Γερμανοί είχαν ταμπουρωθή πίσω από διάφορα έπιπλα και τούς φώναζαν να παραδοθούν. Κανείς όμως απ' τούς δυο δεν ήταν διατεθειμένος να πέση ζωντανός στα χέρια τους. Ούτε ο Πέτερ άναγρίχασε. Γρήγορα όμως διαγραμμένο σχέδιο. Στο βάθος του διαδρόμου υπήρχε μία σκάλα. Πρώτος την ανέβηκε ο Ζερβόπουλος και πίσω του ακολούθησε ο Πέτερ. Μόλις έφτασαν στο πάνω πάτωμα — που ήταν το γραφείο του ταχυτάχρη Βίλλυ Κλάους — ο Νορβηγός είδε ένα περίστροφο σ' ένα τραπέζι. Τ' άρπαξε μ' αγωνία και παρατήρησε πως ήταν γεμάτο. Τώρα είχαν δυο περίστροφα. Έδωσε το ένα στο Ζερβόπουλο και με νοήματα τού είπε να πυροβολή με φειδώ. Οι σφαίρες τους άρχισαν να τελειώνουν. Ο ίδιος προχώρησε σ' ένα δωμάτιο και έτοιμάστηκε να μπή μέσα. Την ίδια όμως στιγμή η πόρτα άνοιξε από μέσα και παρουσιάστηκε έντρομο μία γυναίκα. Ήταν η Φράου Χίλντε Τάουφεν, τού γυναικείου σώματος τών Ές - Ές, γνωστή για τη θηριωδία της. Ήταν έρωμένη του Κλάους κι' είχε το βαθμό του υπολοχαγού.

Η Τάουφεν άντικρύζοντας τόν Πέτερ — που τόν γνώριζε καλά γιατί τόν είχε ανακρίνει η ίδια — έτοιμάστηκε να βάλει τις φωνές. Με μία γροθιά, ο Νορβηγός την έάπλωσε ανάσθητη. Ύστερα τη σήκωσε στην άγκυλιά του και τη μετέφερε κοντά στη σκάλα που τόν περίμενε ο Ζερβόπουλος. Ταμπουρωμένοι πίσω απ' το κορμί της, άρχισαν να κατεβαίνουν σιγά - σιγά. Οι Γερμανοί βλέποντας τη συνάδελφό τους στα χέρια τών δυο πατριωτών, δεν τολμούσαν πια να πυροβολήσουν, από φόβο μή την χτυπήσουν. Με τη σειρά τους λοιπόν άρχισαν να υποχωρούν. Ο Πέτερ μαζί με το Ζερβόπουλο και τη Γερμανίδα πέρασαν ευστά σχεδόν από μπροστά τους. Και σε λίγα λεπτά κατάρθασαν να βγούν στο προαύλιο του κτιρίου. Η έξωπορτα όμως ήταν καλά άμπαρωμένη. Ο Πέτερ έκανε νόημα στο σύντροφό του ν' ανέβη στον τοίχο. Ο Ζερβόπουλος παρ' όλο τόν πόνο του πληγωμένου χεριού του, προσπάθησε να τόν φτάσει. Με δυο τρία πηδήματα τα κατάφερε να γαντζωθεί πάνω του. Μα τη στιγμή ακριβώς που έτοιμαζόταν να πηδήσει απ' την άλλη μεριά, μία ριπή πολυβόλου τόν πήρε στην πλάτη. Ο Ζερβόπουλος έπεσε μπρούμυτα πάνω στον τοίχο. Ήταν νεκρός.

Ο Πέτερ ανατρίχασε. Ο πόνος που ένιωσεν για το χαμό του συντρόφου του λίγο έλειψε να τόν γονατίσει. Συνήρθε όμως γρήγορα — στο μεταξύ η Τάουφεν ξαναβρήκε τις αισθήσεις της — και άκουμπώντας το περίστροφο στο πλευρό της τη διέταξε με νοήματα να προχωρήσει προς την έξοδο. Όταν έφτασαν εκεί άκούμπησε τ' όπλο του στην κλειδαριά και πυροβόλησε δυο φορές. Η πόρτα άνοιξε διπλάσια. Ο Νορβηγός άρχισε πια να ελπίζει. Πραγματικά από εκεί και πέρα το παίγνιδι ήταν δικό του. Σέρνοντας πάντα μαζί του τη Γερμανίδα βγήκαν στο δρόμο. Εύτυχως καμιά από τις γύρω υπηρεσίες τών Γερμανών δεν είχε πάρει ακόμη είδηση. Ένα αυτοκίνητο τών Ές - Ές περίμενε στη γωνία. Κανείς δεν ήταν μέσα. Άνοιξε την πόρτα του και τραβώντας μαζί του την αλματώ κάθισε στο βολάν. Το αυτοκίνητο ξεκίνησε άμέσως δλοταχώς, ενώ πίσω του οι Γερμανοί πυροβολούσαν σαν δαιμονισμένοι.

Κοντά στην όδω Άγίου Κωνσταντίνου,

Τα κατασκοπευτικά

Άπαντήσεις έπιστολών

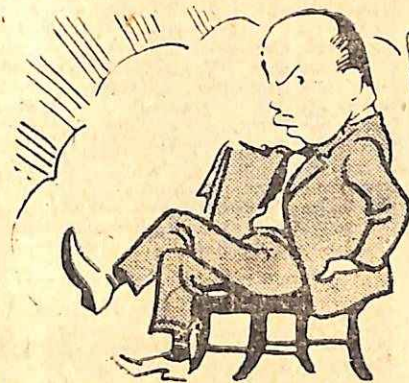
Μαρίκα Κονταλέξη, Άν άργυρο Βελώνην και Χρήστο Τούμπα, Ένταυθα: Για τα καλά σας λόγια εύχαριστώ. Ένα ν Βορείο ηπειρώτη φοιτητή, Ένταυθα: Μή μου καταλογίζετε εύθυνη. Η δημοσιογραφία έχει και τις αναποδιές της. Μα το πάθημα θα μου γίνη μάθημα κι' έτσι άλλη φορά θα τόχα υπ' όψι. Εύχαριστώ. Β α σ. Κ ι τ ρ ι λ ά κ η ν, Πειραιά: Θα γράψω σ' ένα από τα έρχόμενα τεύχη. Άν έχετε συμπληρωματικές πληροφορίες με μου τις στείλετε το ταχύτερο. Οι έκτασσοποις θα εκδοθούν σε βιβλίο μόλις τελειώση η δημοσίευσή των. Ά γ η σ. Β ε κ ι ά ρ η ν, Ένταυθα: Ποιά σχίσι μπορεί να έχω έχω με όλ' αυτά; Ο κ. Μ. Μ. που σας πληροφορήσε για τη δράσι μου... σας γέλασε. Μπορεί να έγραψα σε συμμαχική υπηρεσία στο διάστημα της Κατοχής άλλα δεν έκανα τίποτε το σημαντικό που ν' αξίζη τόν κόπο να δημοσιευθή. Πάντως σας εύχαριστώ. Δ ε κ. Πα πα δ ο π ο υ λ ο υ, Μ ι χ α ή λ Κ. Ε. Ν. Π. Σ. Τ. Γ. 907: Σας έγραφα, αλλά δεν μου άπάντησατε. Π ε ρ ι μ ε ν ω, Α λ λ ι ο ν, Άν τ ω ν ι ο ν, Πειραιά: Πέρασε από τα γραφεία μας 12-2 Τετάρτη η Σάββατο. Εύχαριστώ θ' ακούσω την ιστορία σας. Οι έκτασσοποις θα κυκλοφορήσουν σε βιβλίο μόλις τελειώση η δημοσίευσή των. Ε ι ρ ή η ν Χ. Μεταξά, Κεφαλλονιά: Ο κ. Κώστας Γιαννάτος είναι πράγματι απ' την πατρίδα σας. Η διεύθυνσι τού έινει. Έμμ. Μπενάκη 40. Για τα καλά λόγια εύχαριστώ. Β α ρ υ σ ή μ α ν τ ο ν, Ένταυθα: Πραγματικά... βαρυσήμαντες οι δηλώσεις σας. Ούτε οσδήποτε να σας εξηγήσω κάτι που το γράφα και για πολλούς άλλους που μου στέλνουν άνώνυμα γραμματα. Κατηγόρη με τα γραφτά μου τούς Γερμανούς του Χίτλερ που δημιούργησαν με τις θηριωδίες τους τα Μπέλες, τα Μαϊντάνες, τα Άουσβιτς, τα Χαϊδάρια και τα Δίστορα. Φαίνεται ότι στην Καθή έουσατε στά... σύννεφα. Άν το καταφέρατε τοχη έουσατε πώς είχατε ταλέντο. Κατιάό αυτό, σημαίνει πώς έφραίντ. Μ ι χ α ή λ ά κ η ν, Β α ρ υ σ ή μ α ν τ ο ν, Πειραιά: Ο κ. Μ. Μ. που σας έγραψε για τη διεύθυνσι τού «Εκτασσοποις» σας εύχαριστώ για τα καλά σας λόγια. Δ η μ η τ ρ ι ο ν, Μ α ρ κ ά κ η ν, Πρέβεζα: Θέρση κι' η σειρά τού. Τί να κ η ν, Πρέβεζα: Θέρση κι' η σειρά τού. Τί να πρωτογράψη κανείς όταν ο ήρωας είναι χιλιάδες; Για το άλλο ζήτημα δε μπορώ να σας εύχαριστήσω, γιατί δεν είναι της αρμοδιότητάς μου. Άπυσο, γατί στο Γεν. Έπιτελείο Στρατού κι' έλπιζω να πετύχετε. Για τα καλά σας λόγια εύχαριστώ. Οι «Κατάσκοποις» θα κυκλοφορήσουν σε βιβλίο μόλις τελειώση η δημοσίευσή των. Πολλοί φίλοι μου παραπονοιάζονται ότι δεν άπαντά άμέσως στα γράμματά τους κι' ότι δείχνω «ασηχρήστη» έόσηφία σε ό,τι με ρωτούν. Λοιπόν δεν συμβαίνει τίποτε τέτοιο. Αντίθετα κάνω ό,τι μπορώ να να τούς ξεδιαλύνω άρισμένες άπορίες που τούς ένδιαφέρουν και να τούς δώσω σωστής τις πληροφορίες που μου ζητούν. Τα γράμματά όμως που παίρνω είνε τόσα πολλά, κι' άφού φυσικά άπαντά να είνε λήμεις, μοιραία καθυστερεί κι' η άκατά σειρά τους. Γι' αυτό άς έχουμ λίγη ύπομονη οί πάντσοί τους. Β ι κ τ ω ρ ο υ τ ο υ ρ κ ι ο ν, Γ ε ν. Σ π ά ρ η ν: Εύχαριστώ για τη διεύθυνσι τού κ. Γεωργίου Μπαγιαράκη. Ός πώς να τόν συναντήσω να γράψω το ιστορικό του. Άν μάλιστα αξίζη τόσο πολύ, όπως μου γράφετε, τότε θα μητ' και στο βιβλίο μου που θα κυκλοφορήσει πολύ σύντομα. Ε ύ ά γ γ ε λ ο υ Ν. Κ ο υ ν τ ο υ ρ κ ι ο ν, Κατοχή: Να μου γράψετε και θα σας άπάντησω. Για τόν Τασούλ Άντών θα γράψω πολύ σύντομα γι' ό,τι έχει εξαιρετικά ένδιαφέροντα ιστορία. Δεν μ' ένδιαφέρει ποιάς ιδεολογίας ήταν. Καθένας θα πέρσει από δώ μέσα, σύμφωνα με τα στοιχεία που κρατά στα χέρια του για την εθνική του δράσι στο διάστημα της Κατοχής.

Γ. Β. Ι.

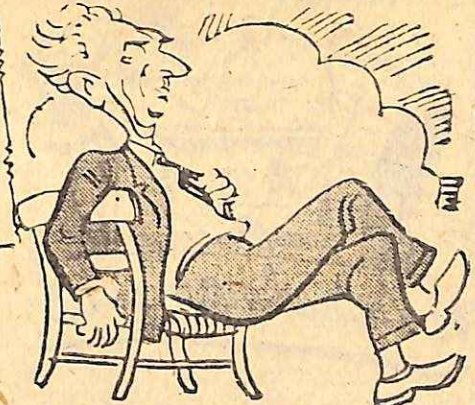
σταμάτησε απότομα. Η νύχτα ήταν σκοτεινή και παγωμένη. Παρατώντας την έντρομη Τάουφεν βγήκε απ' τ' αυτοκίνητο και τόβαλε στα πόδια. Εύτυχως η γερμανική στολή που φορούσε τόν βοήθησε άρκετά. Πήγε σ' ένα σπηνό ξενοδοχείο της όδου Πειραιώς και προσποιούμενος το μεθυσμένο άρχισε να βγαλ άναρδους κραυγές. Τέλος κατάφερε να τού παραχωρήσουν ένα δωμάτιο.

Την έπομένη έπισκέφτηκε τη Μάρτζορ Λούες, στη διεύθυνσι που τούχε δώσει ο Ζερβόπουλος. Έκεί έμεινε κρυμμένος άρκετες μέρες, ως που ήρθε σ' έπαφή μ' ένα σπηνό συνεργάτη του, τόν έπισμηνία Ναπαλινό Σκάλλο. Και τρεις βδομάδες ύστερ' στάσιο Σκάλλο. Και τρεις βδομάδες ύστερ' από τη δραματική του απόδρασι, ξεκίνησε μ' ένα καίκι της Υπηρεσίας Διαφυγής απ' τόν Όρωπό, για τη Μ. Ανατολή. Ο Λάος Πέτερ, ό υπ' αριθμ. Κ. Β. 13 πράκτωρ τών Συμμαχών κατάρθωσε να γλυτώσει. Μα τίποτε δε μπόρεσε να τού ξαναδώσει πίσω το δώρο τού Θεού: την όμιλία...

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

“Απιστοι ΘΩΜΑΔΕΣ

Τού Θωμά και πάλι, φέτος, ξημερώνει Κυριακή και γιορτάζουν της Ελλάδος οι δεινοί πολιτικοί, έπειδη, — για να τα πούμε ανοιχτότερα κι' ώμα, — ο καθένας τους θυμίζει κι' έναν... ά π ι σ τ ο (Θωμά!

★

Άπιστίες, δυσπιστίες, μεταξύ τους βλέπεις ήδη, δεν υπάρχει έμπιστοςύνη, ντομπροσύνη, μπέσσα, (τσίτα, αλλά σκέπτεται καθένας, άλλα λέει και διαδίδει και δουλεύει, τελευταίως, συνεχώς τό... ε ί π α — (Ξείπα!

★

Απαρνείται συνεργάτες, που τούς έκανε άβάντα, ό,τι λέει το ένα βράδυ, το πρωί το διαφεύδει, έτσι βλέπεις να προβάλλη ένας φαύλος κύκλος και να δίνουν και να παίρνουν τα «κατά συνήθη» (ψεύδη!

★

Το πρωί σου λέει ο Ζέρβας: «Έκτιμώ τόν Βενιζέλο κι' ύπουργείον μη θαρρήτε, εις αντάλλαγμα πώς είν' άνηρ ένδεσγειμένος την κυβέρνησι να πάρη και να σώση την Έλλάδα απ' το χάος τού Τσαλ (δάρη).

Μ'άν δεν πάρη, ως το βράδυ, ύπουργεία δυο και τρία για το Μαύρο καθάλαρη δείχν' άπέραντη λατρεία! — Σ' άναπαύ. τού λέει, άπείρως και σου βγάω το (καπέλλο, και μαζί σου θάγη μόνον η Πατρίς μας άσπρη μέρα! Όσο για τη δήλωσι μου «έκτιμώ τόν Βενιζέλο», έννοούσα τόν... πατέρα!

★

«—Σ' έχω πάντα στην καρδιά μου», τραγουδά κά- (ποιο βραδάκι, ο Κοτζιάς ο Κωνσταντίνος για τόν Κώστα Μανια (δάκη, Είσαι σάρξ εκ της σαρκός μου και θα έζωσωμ (ένωμένοι, σαν να είμασ' άδερφέ μου... ό ξ υ γ ο ν ο κ ο λ (λ η μ έ ν ο ι)!

★

Και μετά από λίγες μέρες: «Είσαι λαίμαργος κι' άγνώμων, κατεπάτησες τόν όρκον, δεν έτήρησες τόν νόμον κι' όταν φτάνης στο σημείο για μιά... έδρα να (σκοτώσης, δεν μπορείς, ποτέ, φίλιες και δεσμούς να... έ- (δ ρ α ι ώ σ η ε ι! Θά θυμάμαι διά βίον ο μεγάλο σου κακό κι' έν καιρώ θα σε χορέψω «Ράσμπα άπ' τό... (Μ ε ξ ι κ ό)!

★

«—Σε πιστεύω Πιπινέλλη, είχε πη ο Μακεζίνης, και με πιστι θα τήρησω τις ίδεες που μου δίνεις. Μόνο με τις συμβουλές σου τις σοφές θα ένεργώ (ένωμένοι, κι' έτοιμάσου, τόν Άπριλη, να με δής, (πουργό!

★

Και τού Μάρτη την έδδμη: «—Δεν σου δίνω πίστι πιά, γιατί δίνω την ιδέα, ότι ζω στήν... Ά ρ α π ι ά, ένώ, μούλεγε, θυμάμαι, με πεποίθησι πολλή, ότι θάχω, τόν Άπριλη, έν... λ ε υ κ ώ την έντολή!

★

«—Η Βουλή, έδήλου ο Νίτσας, είν' εύάλτως καθ' (δλα, φτάνει μόνον να ξεδέψης, πάρα πάνω λίγη... (κόλλα!

Κι' αν ξεδέψης, επί πλέον, κυβικά τινά ξυλεύας μπαίνεις μέσα από τούς πρώτους, μετά πάσης ευ- (κολίας!

Μετεκλογικώς ο ίδιος:

—Τί τα θές τί τα γυρεύεις είν' αδύνατον τελείως, της Βουλής να γίνη μέλος! Της... ξυλεύας σου χιλιάδες κυβικά... (δ ε υ ε ι κ υ και «κρεμάμενος, που λένε, επί... ξ υ λ ο υ» (μένεις τέλος!

★

«Σοφοκλή, κυβέρνα μόνος, λέει ο Ντίνος το πρωί, κι' η κυβέρνησι σου θάχη χαρισάμενη ζωή! Θάχης κάθε άρωγή μου και ποτέ δεν θα σκεφτώ να σου κάνω έπερωτήσεις και ν' άντιπολιτευτώ!

★

“Ετσι λέει ο Ντίνος, φόρα, ένφ σκέπτεται συγχρό- (νως; «—Μωρέ δώδε σου τούς άλλους, μείνε βέρτζινος και (μόνος και μετά από λίγους μήνες, εάν έχωμε ύγεια, θα σου αλλάξω, κάθε μέρα Σοφοκλή τά... ύ π ο υ ρ (γ ε ι ω)!

★

Τόν άπώτερο σκοπό του τόν γνωρίζει ο Σοφοκλής και της άρωγής του έξρει ποιά θα είναι η κατα- (κλείς. Τόν φοβάται κατά βάθος κι' έχει πρόθεσι συνάμα, την ύπόδειξι τού Γκραϊντνυ να τήρησι «κατά... (γ ρ ά μ α)!

Με το «Κέντρον», ήγουν, θέλει να ξανασυνεργαστή, μα τόν κάνει ο Παπανδρέου φοβερά να δυσπιστή, κι' έχει δίκιο, που τα λέμε, να φοβάται και λιγάκι και να μη πολυπιστεύη τό... «πιστεύω» τού Γιωρ- (γάκη! Μά κι' αυτός ο Παπανδρέου, που την φήμη έχει (βγάλει, ό,τι κάνει άπιστίες και δεν είναι σταθερός, πλέκει εγκώμιον τού Κέντρου και φοβάται από την (άλη, μήπως γίνη... Πα πα ν δ ρ έ ο υ κι' ο Μανώλης (Τσουδερός!

★

Γενική άμφιβολία, όπως είπα στην άρχη στους πολιτικούς τούς κύκλους κατ' αυτές κυριαρ- (χει. Άμφιβάλλει ο Άβέρωφ κι' ο Ζαΐμης άμφιβάλλει και φοβούνται τις έκπληξης απ' τη μια στιγμή στην (άλλη, ύπουργοι εάν θα μείνουν δυσπιστούν κι' οι δυο (τους ήτοι και με δέος περιμένουν την κατανομή την τρίτη, που μπορεί να διαφεύση την κατανομή την πρώτη και να πάθουν άφινιδίως τις λαχτάρες τού... Β α - (χλιώτη!

★

Άμφιβάλλει όμως κι' ο κόσμος, για τις έκλογες έν και δεν ξέρει, τέλος πάντων, ποιός έβγηκε, ποιός (γένει και δεν ξέρει, τέλος πάντων, τον τρόπον, πιθανόν είναι, ύπουργοι να χρηματίσουν μερικοί δυο - τρία έτη και τόν τέταρτο τόν χρόνο ή σε μία τετραετία, όταν θάχουν συμπληρώσει την βουλευτική θητεία, να πληροφορούνται πλέον, Έλληνά μου ζηλευτέ, πως τόν Μάρτη τού πενήντα δεν έβγηκαν... Βουλευ- (ταί! ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

Μία πολύ «μοιραία» γυναίκα

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ: 'Ο τύπος του άσπιδά και μαγκιόντος δανδή. Τά ξέρει όλα, τάχει ζήσει όλα, δεν πιάνεται κορόϊδο πουθενά. Πλούσιος, ΧΡΗΣΤΟΣ: Φίλος του. 'Ο τύπος του σοβαρού νέου της δουλειάς, με μετρημένες αισθηματικές περιπέτειες ΝΕΛΛΗ: 'Ο σωσίας της Σουλβάνας Μάγκανο. ΠΙΤΣΑ: Φίλη της. Νοστιμούλα και μάλλον άσημαντη.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στο σπίτι της Πίτσας)
ΠΙΤΣΑ: ... (συνεχίζει κουβέντα): Τι να σου πω, Νέλλη μου; 'Όταν σκέπτομαι πως σε λίγο κλείνουμε τα είκοσιπέντε, αρχίζω να τρέμω για σένα!
ΝΕΛΛΗ: Γιατί «για μένα»;
ΠΙΤΣΑ: 'Ε, βλέπεις εγώ έχω και κάποια προίκα... μπορεί να τη κανείς αξιόλογη! 'Ενώ εσύ δεν έχεις τίποτα.
ΝΕΛΛΗ (πειραγμένα): Κάνεις λάθος. 'Εχω προίκα την ωμορφιά μου και την εξυπνάδα μου!
ΠΙΤΣΑ: 'Ε, αυτά τάχα κι' εγώ!
ΝΕΛΛΗ: Τέλος πάντων!... Για μένα μη σε νοιάζει. Για τον εαυτό σου κύττα!
ΠΙΤΣΑ: 'Α, εγώ δεν έχω ανάγκη! Γνώρισα πρό ημερών σ' ένα πάρτυ το Γιαννάκη το Μουρλή. Ξέρεις, έ; Πλούσιος νέος, κομψός, και ώμορφος...
ΝΕΛΛΗ: Τόν ξέρω. Λοιπόν;
ΠΙΤΣΑ: Μούκανε άμέσως πρόταση γάμου!... Σήμερα έχω μαζί του ραντεβού στις έφτά στα «Βουστάσια».
ΝΕΛΛΗ: 'Ε... η ώρα ή καλή, Πίτσα μου!
ΠΙΤΣΑ (ξυνά): Μερσί!
ΣΚΗΝΗ 2α

ΝΕΛΛΗ (στο τηλέφωνο): ... 'Ο κ. Μουρλής... Σας τηλεφώνω έκ' μέρους της Πίτσας. 'Επειδή κάτι της συμβαίνει σας

παρακαλεί να γίνω το ραντεβού στις πέντε, αντί στις έφτά. Μπορείτε;
ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ: Σύμφωνα. Στις πέντε ακριβώς θα είμαι εκεί. Ευχαριστώ πολύ, δεσποινίς.

ΝΕΛΛΗ: Παρακαλώ!

ΣΚΗΝΗ 3η

(Στις πέντε και δέκα στο «πατάρι» του ζαχαροπλαστέιου. Σ' ένα τραπέζι κάθεται ο Γιαννάκης και στο διπλανό η Νέλλη. 'Η Πίτσα φυσικά θάρρη στις έφτά)

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ (κυτάζοντας τη Νέλλη): Τι κρίμα νάχω ραντεβού με την άλλη. Κι αυτή δέβαινα θα περιμένη κάποιον, αλλά δεν θαρρέσει. 'Αν μπορούσα να της πιάσω κουβέντα κάτι θα γινότανε. (Την κυτάζει με λιγνμένο πάθος. Εισπράττει μία όργισμένη άγριοματιά). Κι' είνε και... τζώρας!... ('Η ώρα παει 5½). Εύτυχώς και το δικό της και το δικό μου ραντεβού άργει! Σκέψου, λέει να μην έρθη κανένας και ν' αρχίσουμε οι δυο μας... ν' αλληλοπαρηγορούμεθα! Μακάρι! (Δεύτερο φλογερό δέλεμα που αυτή τη φορά αρνείν γι' άπάντησι μία γκριμάτσα βαθυτάτης περιφρονησεως). Μωρέ πολύ ζορική είνε τούτη!...

ΝΕΛΛΗ (Σηκώνεται διαστικά, ξεχνάει την τσάντα της στην πολυθρόνα και κάνει να φύγη).

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ (μέσα του): 'Α, ωραία ευκαιρία! Θα της πω για την τσάντα. (Σηκώνεται και τρέχει πίσω της στη σκάλα). Δεσποινίς!

ΝΕΛΛΗ (κεραυνοβόλα): 'Α, να καθής!

'Ανότη!... (Φεύγει σαν τρελή).
ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ (όπισθοκαρεί): Καλλίτερα! Θα της την πω την τσάντα στο σπίτι. Τι θα κάνη; Θα με δεχτή! (Γυρίζει στο τραπέζι του).

ΤΟ ΓΚΑΡΣΟΝΙ: 'Η δεσποινίς ξεχασε την τσάντα της.

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ: Ναι, άφασέ τη. Θα της την πω εγώ.

ΤΟ ΓΚΑΡΣΟΝΙ (γελώντας πονηρά): 'Όπως θέλετε, κύριε Γιαννάκη!

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ: Τι σου χρωστάω; (Πληρώνει, αφήνει γενναίο πορμπουάρ και φεύγει με το πολύτιμο φορτίο πολύ διαστικά για να μην προλάβη τώρα πιά η Πίτσα).

ΣΚΗΝΗ 4η

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ (στο γραφείο του): ... Πού θα καταλάβη άν την άνοιξα; Κι' ύστερα πως θα μάθαινα τ' όνομά της και τη διεύθυνσή της; (Ψάχνει). Κραγιόνι, μαντηλάκι... (ρουφάει τόν άέρα)... (Βγάζει ένα πακέτο επιστολής). Γράμματα! Κι' είν' όλα ανοιγμένα... (Διαβάει τους φακέλλους). «Δεσποινίδα Νέλλη Νελλίδου, Κεραμένων 195». (Βγάζει το ένα γράμμα). «Δεσποινίς,

'Αν καί αύριο δεν έχω την άπάντησή σας πώς θα με παντρευτήτε, θ' αυτοκτονήσω.

Χάρης Μπουρίνης».

(Σκέπτεται). 'Ο βιομήχανος! Μωρέ πώς τον ξετρελλάνει έτσι! (Διαβάζει δεύτερο γράμμα). «'Αγάπη μου... όνειρό μου... άν δεν μου πής το «ναι» θα πέσω στα σίδερα του ηλεκτρικού... Κώστας 'Αντωνίου». (Κατάπληκτος). 'Ο δίδυμος χειρουργός! Βρέ τί κατακτήσεις έχει αυτή! 'Αλλά είνε και κούκλα ή άφιδότημη!... (Ανοίγει τα υπόλοιπα γράμματα και κυτάζει τις υπογραφές). Τι... Τι; Θα τρελλάω!... 'Ολο και σπουδαία πρόσωπα!... Καθηγηταί, στρατηγοί, πολιτευόμενοι!... ('Εξάλλος). Θα βάλω τα δυνατά μου και θα τους την πάρω! 'Αμα τηλεφωνήση ή Πίτσα, θα την στείλω στο διάβολο!

ΣΚΗΝΗ 5η

(Στο σπίτι της Νέλλης)
ΝΕΛΛΗ: ... Σείς με ζήτατε;
ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ: Μάλιστα! Σας έφερα την τσάντα σας.

ΝΕΛΛΗ (τυπικά): 'Α, μερσί!... Πολύ εύγενικό έκ' μέρους σας!...

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ: Δεν μου λέτε να καθήσω;

ΝΕΛΛΗ: Ευχαριστώ... αλλά... 'Εχουμε να πούμε τίποτα;

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ: Βεβαίως! Θέλω την άμοιδή μου, δεσποινίς!

ΝΕΛΛΗ: 'Αμοιδή!... Τι έννοείτε;

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ: Νά δεχθήτε μία πρόσκλησή μου να φάμε το βράδυ μαζί!

ΝΕΛΛΗ (με μικρό διαταγμό): 'Αν αυτό σας κάνει πολλή ευχαρίστησι...

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ (προλαμβάνει): Σας είμαι εύγνώμων!

ΣΚΗΝΗ 6η

(Σε δυο μήνες στο γραφείο του Γιαννάκη).

ΧΡΗΣΤΟΣ: Λοιπόν, συγχαρητήρια, Γιαννάκη! Παντρεύτηκες πολύ άσφονα! 'Ελπίζω να καλόπεσε γιατί εσύ δεν ήσουνα... και τόσο έξυπνος στις γυναίκες όσο κι' άν σ' άρεσε να καυχάσαι γι' αυτό!

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ: Πήρα το μεγαλύτερο κελεπούρι της 'Αθήνας! Γυναίκα - όνειρο!

ΧΡΗΣΤΟΣ: 'Ε, μπράβο!

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ: 'Εσού πως τα πάς;

ΧΡΗΣΤΟΣ: 'Από περιπέτειες; Μικρά πράγματα. Την ημέρα πούφευγα για το Παρίσι μούτυχε μία νόστιμη μικρούλα, ένας άγγελος!... Καθώς καθόμουνα στο «Πικαντίλλου» σηκώθηκε, παράτησε την τσάντα της κι' έφυγε. Την πήρα κι' είχα μέσα κάτι γράμματα πυριφλεγνή με τις υπογραφές των δισσημοτέρων 'Ελλήνων!...

Τάγρασε μόνη της φυσικά για να δείξη πως έχει σπουδαίες κατακτήσεις και να φαρέψη κορόϊδα!... Σήμερα πού γύρισα λέω να της πω την τσάντα! Νά δής πως τη λένε... Νέλλη Νελλίδου... Κάπου στην όδο Κεραμένων νομίζω πως κάθεται!...

Μά... Τι έχεις; Τι έπαθες Γιαννάκη;

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ (πράσινος): 'Ααχ! 'Ενα γιατρό! (Πέφτει στο πάτωμα). 'Ενο γιατρό!...

(Αυλαία)

ΕΨΙΛΟΝ

Ευδύμα λόγια

'Η πλούσια κόρη του έργαστασιάρχη (στο φτωχό αγαπημένο της): Τι σου άπάντησε ο μπαμπάς όταν του είπες πως δεν μπορείς να κλείσης μάτι τη νύχτα, γιατί είσαι έρωτευμένος μαζί μου;

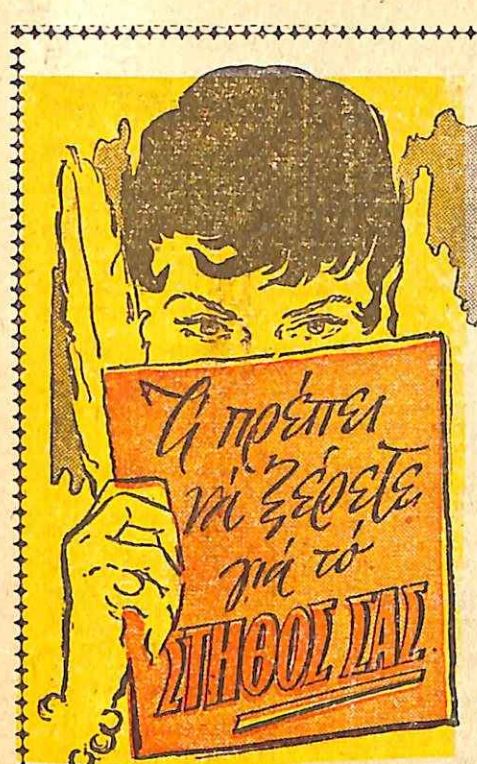
— Μου πρόσφερε μία θέσι νυκτοφύλακος στο εργοστάσιό του!

★
'Ο κύρ Γιώργης φιλοξενείται έξω απ' την 'Αθήνα στο χτήμα ενός φίλου του. Για να του περάση ή ώρα ζητάει να κάνη κι' αυτός κάτι και του αναθέτουν ν' άρμέγη την αγελάδα.

Σε λίγη ώρα ο φίλος του βλέπει τον κύρ Γιώργη να φτάνη με προσημένο μάτι.

— Τι έπαθες; τον ρωτάει.

— Νά, την ώρα που την άρμεγα, ή άγελάδα σου με χτυπούσε διαρκώς με την ουρά της στα μούτρα. Την πιάνω λοιπόν κι' εγώ και της δένω, για να βρω την ήσυχία μου, ένα κεραμίδι στην ουρά της. Κι' αυτό το άναθεματισμένο μου τάκανε όλα!...

'Η διατήρησις της πλαστικότητός του

Η σημερινή μόδα είνε ή άποθέωσις του ντεκολτέ και του πλαστικού στήθους. Καμιά γυναίκα δεν μπορεί να ίσχυρισθί ότι είνε κομψή ά' δεν έχη άρμονικό στήθος. 'Από τ' άλλο μέρος, τα παλιά τεχνάσματα (παραγεμίσματα κλπ.) δεν έχ- ν πιά θέσι στην εποχή μας. Δεν πρέπει, λοιπόν, να ύπολογίζετε σε τίποτε άλλο εκτός από τη φύσι για ν' άνταποκριθήτε στις σημερινές άπαιτήσεις. Μπορείτε, όμως, να την ύποβοηθήσετε, να προλάβετε μερικές παραμορφώσεις ή να διορθώσετε μερικές άλλες. Στο κεφάλαιο αυτό, μπορείτε να κάμετε πολλά, πάρα πολλά ίσως. 'Αν ή φύσις δεν σας άδικησε τελείως — κι' οι περιπτώσεις αυτές είνε, εύτυχώς, πολύ λίγες — στο χέρι σας είνε να δώσετε στο στήθος σας την άπαιτούμενη πλαστικότητα και όμορφιά. Το να επιζητήτε τρόπους και μέσα για να διορθώσετε αυτή ή εκείνη την άτέλεια, δείχνει ότι δεν προσέχετε όταν ήταν καιρός αυτό το εύαίσθητο μέρος του σώματός σας, ότι δεν φροντίσατε να προλάβετε, δηλαδή, τις διάφορες παραμορφώσεις που το άπειλοϋσαν. 'Αλλά στο ζήτημα του στήθους ύπως και σ' όλα όσα άφορούν την όμορφιά του σώματος, είνε καλύτερο να προλαυβάνη κανείς παρά να προσπαθή να θεραπεύση έκ των ύστέρων. Νά, λοιπόν, μερικά πράγματα, που πρέπει να ξέρετε για το στήθος σας:

1. Ποιά είνε το ιδεώδες σχήμα του;

Τό σφαιρικό. Τά στήθη πρέπει να ξεχωρίζουν έμφανώς από τ' επίπεδο του θώρακος και να μη συγχέωνται μαζί του.

2. Ποιά είνε ή ιδεώδης θέσις του;

Τά στήθη πρέπει να έκτείνωνται με ταξύ της 3ης και της 7ης πλευράς. 'Η ιδεώδης θέσις των είναι να στήριζονται πάνω στην 4η, την 5η και την 6η πλευρά. Το ένδιάμεσο κενό δεν πρέπει να είνε ούτε πολύ στενό ούτε πολύ πλατύ.

3. Ποιά είνε ή κατάλληλη ήλικία για τη θεραπεία της τυχόν έλαττωματικής διαπλασεως του στήθους;

'Η κατάλληλη θεραπευτική άγωγή πρέπει ν' αρχίξη από την έφηβική ήλικία. 'Ενα στήθος πολύ άνεπτυγμένο σε μία νέα 15 ή 16 χρόνων φανερώνει έλαττωματική λειτουργία του θυρεοειδούς ή της ύποφύσεως. Το στήθος που είνε πολύ λίγο άνεπτυγμένο, άντίθετα, φανερώνει έλαττωματική λειτουργία των ώσθηκων και πιθανώτατα των επινεφριδίων. 'Όσον ένωρίτερα άρχισή ή θεραπεία, τόσο μεγαλύτερες είνε οι έλλίδες έπιτυχίας.

4. 'Η καλή στάσις έπιδρά στην πλαστικότητα του στήθους;

'Αναμφισβήτητα. 'Οποιαδήποτε παραμόρφωσις της σπονδυλικής στήλης έχει έπίδρασι στην ώρασιότητα του στήθους. Οι γυναίκες που περπατούν σκυφτέ, δεν μπορούν ποτέ να έχουν ώρασιό στήθος.

5. Πώς πρέπει να διαλέγετε το στηθόδεσμό σας;

Είνε άπαραίτητο να έπικαλεσθήτε τη βοήθεια μιας φίλης σας. Το σουτιέν είνε ένα πράγμα τελείως άτομικό. Πρέπει, λοιπόν, να τό φτιάξετε πάνω σας και να παρακαλέσετε μία φίλη σας να κανονίση τις υπερέλλες. Μόνη σας, δυστυχώς, δεν θα μπορέσετε ποτέ να έφαρμόσετε όπως πρέπει το σουτιέν πάνω σας.

6. 'Υπόγει κανέναν τρόπο για να διατηρηται το στήθος «σφιχτό»;

'Ο μόνος τρόπος για να διατηρηθή το στήθος σας «σφιχτό» είνε ή καλή ύγεια και ή άσκηση. Στην καλή ύγεια περιλαυβάνεται και ή όμαλή λειτουργία των αδένων έσωτερικής έκκρίσεως. Ούτε ύπερλειτουργία, ούτε ύπολειτουργία. Πρέπει, έξ άλλου, να φροντίζετε να διατηρητε πάντοτε το ιδανικό βάρος

σας. Δεν πρέπει ούτε να παχαίνετε, ούτε ν' άδυνατίσετε. 'Η γυμναστική είνε επίσης άπαραίτητη. 'Αρίστη άσκίσις για την όμορφιά και την πλαστικότητα του στήθους είνε το κρόουλ. Το ψυχρό ντους, τά ψυχρά έπιθέματα, έφ' όσον τά άνέχεσθε και οι πολύ έλαφρές και όχι συχνές έντριβές με οινόπνευμα και κολώνια συντελούν στη διατήρησι της πλαστικότητος του στήθους σας.

7. Πώς πρέπει να περιποιήσθε το στήθος σας όταν είσαστε έγκυος;

Τό στήθος μεγαλώνει κατά την περίοδο της έγκυμοσύνης και ύπάρχει κίνδυνος να καπάση κατόπιν. Είνε άπαραίτητο, λοιπόν, να τό συγκρατήσετε μ' ένα ειδικό σουτιέν με έλαστικές υπερέλλες. 'Ετσι δεν θα σας στενοχωρή κι' από τ' άλλο μέρος θα προστατεύεται έπαρκώς.

8. Τί θα κάμετε μετά τον τοκετό;

Οι γιατροί καταφεύγουν σήμερα σε μία έπίδεισι του στήθους, για να τό ξαναφέρουν στην κανονική του θέσι. 'Η διάρκεια αυτής της έπίδέσεως θα έξαρτηθή από την κατάστασι των ιστών. Σε περίπτωσι που ύπάρχει κίνδυνος πτώσεως, θα καταφύγετε στις τονωτικές άλοιφές με όρμόνες, που άποδίδουν συνήθως πολύ καλά άποτελέσματα. Δεν πρέπει, έξ άλλου, να παραμελήσετε τη γυμναστική, που θα προλάβη και θα διορθώση οποιαδή-

Τό στήθος πρέπει να συγκρατήται μ' ένα κατάλληλο σουτιέν.

ποτε παραμόρφωσι του στήθους.

9. 'Ο ηλεκτρισμός ώφελει;

'Ο ηλεκτρισμός άποδίδει πολύ καλά άποτελέσματα στην περίπτωση πτώσεως του στήθους, που όφείλεται είτε σε τοκετό, είτε σε άσπλαχνισμ.

10. 'Η χειρουργική επέμβασις είνε άξιοσύστατη;

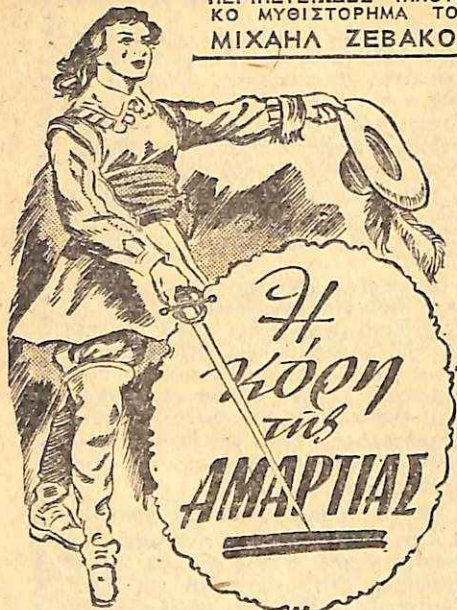
Σε πολλές περιπτώσεις ύπερτροφίας είνε ή μόνη λύσις, αλλά κάπως δύσκολη. 'Η σημερινή αισθητική χειρουργική έχει σημειώσει καταπληκτικές προόδους σ' αυτό τό κεφάλαιο. Οι όύλές, ώστόσο, δεν έξαφανίζονται τελείως και αυτό άποτελεί ένα μειονέκτημα αυτής της αισθητικής χειρουργικής.

Οι τονωτικές άλοιφές με όρμόνες είνε ώφέλιμες για το στήθος μετά τον τοκετό.

— Πας να μου πάρης ένα κουτάκι τσιγάρα, γιατί έχω μία σοβαρή συζήτηση!... (Του 'Αρχέλαου)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ο πανίσχυρος Καρδινάλιος Ρισελιέ είχε έρω-
τευμένος τρελλά με τη Βασιλισσα Άννα την Αύ-
στριακή που τον περιφρονεί κι' άποφασίζει να της
στείλῃ ένα γράμμα. Συγχρονως ο κατάσκοπος του
Ρασκάς τον πληροφορεί ότι η κ. ντε Λεσπάρ, η
έχθρα του δολοφονήθηκε, όπως το επιθυμούσε ο ί-
διος. Άλλά συγχρονως έφτασε στο Παρίσι η κορη
της δολοφονημένης, όπως και άτρόμητη Άννα-δα
ντε Λεσπάρ που έχει όρκησθή στη μητέρα της να
την εκδικηθή. Ο Ρασκάς βεβαιώνει ότι αυτός δολο-
φόνησε τη Λεσπάρ. Μά ψευδία. Δολοφόνος της
άτυχης κυρίας είναι ο άρχιεпис βορώνος ντε Σαιμ-
πριάκ, που άγαπά παράφορα την Άνναίδα. Ο
Σαιμπριάκ φτάνει στο Παρίσι για να παρουσια-
στή στο Ρισελιέ. Συναντά όμως τυχαίως την Άν-
ναίδα και της μιλάει για τον έρωτά του. Η Άν-
ναίδα τον περιφρονεί. Ο Σαιμπριάκ επιμένει θρα-
σύτατα. Τη στιγμή αυτή ένας νέος γλιτώνει τη νέα
άπ' τον ένοχλητικό βορώνο: Ο καθήγητης της ό-
πλομαχητικής Τραγκαβέλ, λεβέντης, γενναίος, όρ-
μητικός. Σαπλώνει με μία γραβιά κάτω τον Σαιμ-
πριάκ και συμφωνούν να συναντηθούν και να μο-
νομαχήσουν. Η Άνναίδα προφάνει στο μεταξύ να
τροπώσει στο σπίτι που φιλοξενείται και πού είναι
πλάι στο σπίτι του Τραγκαβέλ. Ο Τραγκαβέλ εί-
νε επίσης έρωτευμένος με τη νέα, που τη βλέπει
συχνά άπ' το παράθυρό του στον κήπο του πλαινού
μεγάρου. Μιλάει για τον έρωτά του αυτό στο βορ-
βά του Μανταριόλ και στο φίλο του κόμητα
Μολουύ. Ο Μολουύ του λέγει ότι ό έρωτάς του
θα τον καταστρέψῃ, γιατί η ντε Λεσπάρ βαδίζει
στην καταστροφή με τον άγώνα που ανέλαβε. Μά ό
Τραγκαβέλ δέν ύποχωρεί. Ο Ρισελιέ έχει έτοιμάσει
το γράμμα του για τη Βασιλισσα παρά τις συμ-
βουλές του μυστικισμοδούλου του Πάτερ Ίωσήφ
και τό δίνει στον Κορινιάν, ένα ρασοφόρο κατά-
σκοπο και κακούργο να τό πάῃ. Στο μέγαρο πού
μένει η Άνναίδα έχουν φτάσει άπ' την επαρχία
τέσσερες νεαροί εύπατρίδες που λατρεύουν την Άν-
ναίδα. Η νέα τους λέγει τί τρομερό άγώνα έχει
ανέλθει. Επιθυμούν να τη βοηθήσουν. Όποιος
επιζητή θα γίνει σύντροφός της. Οι τέσσερες νέοι
της όρκίζουν ότι άσπασίσιμο μέχρι θανάτου! ε'Απόψε,
ένος κατάσκοπος του Ρισελιέ, τους πληροφορεί η
Άνναίδα, θα πάῃ ένα γράμμα του στη Βασιλισσα.
Πρέπει να τό τό πάρουν. Οι νέοι συμφωνούν. Εί-
νε νύχτα. Παραμονεύουν τον Κορινιάν και τό ρί-
χνονται. Ο καλόγηρος τραβάνε τό ξίφος του. Χτυ-
πιούνται. Τρομπάζεται και πέφτει κάτω ξεφώνι-
ζοντας και όληνυχτός βοήθεια. Λίγο πρίν, στη Σο-
λή του ό Τραγκαβέλ με τους φίλους του δέχονται
την επίσκεψη ενός αξιωματικού της φρουράς του
Ρισελιέ...

Κύριε Τραγκαβέλ, λέει στον
όπλοδιδάσκαλο, η Αυτού Έκλαμ-
πρότης, ό Παν-ερώτατος καρδι-
νάλιος Ρισελιέ επιθυμεί να σας δῇ...
Έμένα; άπορεί ό Τραγκαβέλ συγκι-
νημένος για την τιμή που του γίνεται.
Μάλιστα, κύριε Τραγκαβέλ, έσας.
Έμαθε τις ικανότητές σας και την αξία
σας και θέλει να σας γνωρίσῃ προσωπι-
κώς και να σας συχαρή.
Τά μάτια του Μονταριόλ λάμπουν όπό
ύπερηφάνεια.
Κι' ό Τραγκαβέλ δέν κρύβει τη χαρά
του. Μόνον ό κόμης Μολουύ μένει ψυχρός
κι' άτάραχος.
Πότε επιθυμείτε να σας φέρω την έ-
δεια παρουσίάσεως ενώπιον του καρδινα-
λίου;

ρωτάει τώρα ό αξιωματικός.
— Αύριο, άπάντησε ό Τραγκαβέλ, που
έρχισεν κιόλας να όνειρεύεται αξιώματα και
τιμές.
— Μου λέτε πού κατοικείτε; τον ρώτη-
σε ό αξιωματικός.
Μά πρίν προφάση ν' άπάντησῃ ό
Τραγκαβέλ, επενέβη ό Μολουύ.
— Ο κύριος Τραγκαβέλ, είπε, κατοί-
κει εδώ, άπάνω ακριβώς άπό την αίθουσα
της Άκαδημίας του!
Ο αξιωματικός έκανε για βαθεία υπό-
κλιση, κι' ό Τραγκαβέλ χαρούμενος τον
συνώδευσε ως την έξωπορτα.
— Αγαπητέ μου φίλε, είπε ό Μολουύ
στον Τραγκαβέλ, όταν γύρισε, βλέπω ότι
θέλεις με κάθε θυσία να ριχτής στους κιν-
δύνους για ν' άποκτήσῃς αξιώματα και
τιμές!...
— Σ' εύχαριστώ, κόμη μου, για τό έν-
διαφέρον σου! Έκανε ό Τραγκαβέλ. Και
όμως οι τιμές αυτές θα με άνεβάσουν ως
την νέα που άγαπά... Καθώς ξέρετε εί-
μαι φτωχός και για μόνο προσάτη μου
έχω τώρα τό σπαθί μου... Ένα μεγάλο
χάσμα με χωρίζει άπό τη λατρευτή μου
και η προσασία του καρδινάλιου πού εί-
ναι χρῆσιμη...
Ξεκίνησαν σε λίγο για τά σπίτια τους.
Ο Μονταριόλ καθόταν μαζί με τον Τραγ-
καβέλ σε μία σοφίτα. Ο Μολουύ έμενε
λίγα μέτρα μακρύτερα. Στο δρόμο που
πήγαιναν κι' οι τρεις τους μία κραυγή
πόνου και κλαγγή σπαθιών άντήχησε.
— Σφάζονται κάπου εδώ κοντά μας!
είπε ό Μονταριόλ.
— Βοήθεια!... Βοήθεια!... άκούστη-
κε στο σκοτάδι μία φωνή.
— Πάμε να τον σώσουμε τον κακομοί-
ρη; φώναζε πρόθυμα ό Τραγκαβέλ.
Σύροντας τά σπαθιά τους, τράβηξαν
προς τό μέρος του βορβού. Όρμησαν έν-
αντιον των τεσσάρων συνοδών της Άν-
ναίδας, τη στιγμή, πού ό Κορινιάν έτοιζε
τον πληγμένο του ώμο.
Η συμπλοκή κράτησε πολύ όλίγο. Ο
Μπουσιέρ κι' ό Φονταράϊ άφωπλίστηκαν
άμέσως. Ο ντε Σεβέρ πληγώθηκε.
Η Άνναίδα κρύβοντας το σιλιέτό
της, κάλεσε τους συντρόφους της να την
άκολουθήσουν. Έκείνοι ύπάκουσαν χωρίς
ντροπή, γιατί η σκοπιμή ύποχώρησίς τους
έξυπηρετούσε καλύτερα τά σχέδιά τους.
Από την πρώτη στιγμή της συμπλοκής
ό Μονταριόλ βλέποντας τον Μπουσιέρ ν'
άπειλη τον Τραγκαβέλ άπό τά πλάγια του
φώναζε:
— Φυλάξου, Τραγκαβέλ!
Στό όνομα αυτό ό μισολιπόθυμος Κο-
ρινιάν μωρμούρισε:
— Όποτε ό Τραγκαβέλ με τους εφομά-
χους του μου ρίχτηκαν... Όποτε αυτοί
είναι οι έχθροί του καρδινάλιου, που θέ-
λησαν και τό κακό μου!
— Τραγκαβέλ! μωρμούρισε κι' η Άν-
ναίδα σαν άκουσε τό όνομα αυτό. Χμ!...
Κάποιος παλληκάρης θα είναι αυτός ό
Τραγκαβέλ και συνώδευε τον καλόγερο για
περισσότερη ασφάλεια... Καλά λοιπόν,
κύριε Τραγκαβέλ, θα γράψω και τό δικό
σου όνομα στον κατάλογο εκείνων που μι-
σά...
Όταν η Άνναίδα με τους συντρόφους

Τον πήρε ό ύπνος

της άπομακρύνθηκε ό Μολουύ έσκυψε να
έξετάσῃ τη πληγή του Κορινιάν. Έκείνος
όμως μόλις αισθάνθηκε τά πρώτα «ψα-
χουλέματα» στό στήθος του, σκέοθηκε τό
γράμμα του κυρίου του. πετάχτηκε όρθος
και τώβαλε στα πόδια.
— Κύττα τον διαβολοκαλόγερο πώς
τρέχει! είπε γελώντας ό Τραγκαβέλ.
— Είδες πόσο γρήγορα τό γιατρεύτη-
κε η πληγή! πρόσθεσε ό Μονταριόλ.
Κι' οι τρεις εξακολούθησαν κατόπιν τό
δρόμο τους...
Ο Κορινιάν άφού έτρεξε όρκετῇ στα-
μάτησε λαχανιασμένος. Η πληγή του δέν
ήταν σοβαρή, μά η αιμορραγία τον είχε
έξαντλήσει.
— Οι άφιλότημοι μούγδαρναν τό τομάρι
μου! μωρμούρισε τριδοντας τον ώμο του.
Τους έξφυγα όμως... Κρατούν τά κότσια
σου, Κορινιάν!... Άς δῷ τώρα πού βρι-
σκεται τό γράμμα... Τό γράμμα... τό
γράμμα...
Ο Κορινιάν έμπηξε μία φωνή τρούου.
Τό γράμμα είχε κάνει φτερά!... Τού είχε
πέσει;... Η του τό είχαν πάρει;...
Όρμησε σαν τρελλός και σε λίγο κα-
τάχλωμος έμπαινε στό γραφείο του καρ-
δινάλιου, ό οποίος δέν είχε κοιμηθῇ ακόμα.
— Πανιερώτατε!... τραύλισε ό καλό-
γερος. Μου επέτεθηκαν στό δρόμο!... Πα-
νιερώτατε... με πληγώσαν!... Λιποθύ-
μωσα!... Τό γράμμα πρὸς τη Βασιλισσα
μου τό κλέψαν!...
— Σου τό κλέψαν; μούγκρισε ό Ρισε-
λιέ. Ποιός; Μίλησε...
— Άκουσα τό όνομα Τραγκαβέλ!...
Η είδησις αυτή ήταν σωστή συμφορά
για τον καρδινάλιο. Έσκυψε τό κεφάλι
του, σαν να περιέμενε τό τεσκουρί του δι-
μου. Τό γράμμα αυτό σίγουρα ό κλέφτης
θα τό παρέδινε στον Βασιλέα. Τί κατα-
στροφή!... Τί συμφορά!...
Ο καρδινάλιος Ρισελιέ ήταν χαμένος...
— Μά, ποιός... ξεφώνισε μανιασμέ-
νος ό καρδινάλιος, ποιός μούπαινε αυτή
τη τρομαχτική κωμωδία; Ποιός έβαλε τον
Τραγκαβέλ να κλέψῃ τό γράμμα; Άχ, άς
έπιανα τον ένοχο για να τον κάνω να ύ-
ποφέρῃ κι' αυτός, όπως ύποφέρω έγώ
τώρα!... Ά. Τραγκαβέλ, θα μου τό
πληρώσῃς!... Κι' έγώ τον κάλεσα για
να τον πάρω στην ύπηρεσία μου!... Τί
γκάφα!...
Σφίγγοντας με λύσσα τις γραβιές του
ό Ρισελιέ ξεφώνισε:
— Τσακίσου άπό μπροστά μου, άνάξιε
Κορινιάν!
Ο Κορινιάν βλέποντας τό παραμορφω-
μένο πρόσωπο του καρδινάλιου όπισθοχώ-
ρησε.
Ο Ρισελιέ έπεσε σαν παράλυτος πάνω
σε μία βελούδινη πολυθρόνα. Έτσι έμει-
νε συλλογισμένος δοθεία μία όλόκληρη
ώρα.
Ξαφνικά άπλωσε τό χέρι του στό κου-
δούνι και χωρίς να νυγίσῃ φώναξε στον
καμαριέρη πού μπήκε:
— Ένας αξιωματικός να πάῃ άμέσως
να μου φέρῃ τον άνακριτή!
«Άχ! να ήμουν τυχερός, και ναπαινα
πάλι στα χείρα μου τό γράμμα! συλλο-
γίζοταν ό καρδινάλιος. Ίσως ό Τραγκα-
βέλ να μην πήγαινε άμέσως στο Λούβρο
και να μη ζητούσε να δῇ την ίδια νύχτα
τον Βασιλέα... Άν ό άνακριτής κατορθώ-
σῃ και μου βρῇ τον ένοχο, ώ! τότε τί βα-
σανιστήρια τον περιμένουν!...»
Ήταν η ώρα τρεις, μετά άπό μεσάνυχτα
κι' ό Ρισελιέ βασάνιζε τό μυαλό του άκό-
μα με διάφορες σκέψεις, όταν μπήκε η
νακριτής.
— Κύριε, του είπε άμέσως ό καρδινα-
λίας, θα πάτε στην όδον των Καλών Πρι-
διών; στο σπίτι του δασκάλου ης όπλο-
μαχίας Τραγκαβέλ. Θα τον συλλάβετε ν'
όνόματι του βασιλέως θα τον πάτε στη
Βασιλίη και θα τον φυλακίσετε... Όσα
έγγραφα ή έπιστολές βρῇτε επάνω, η
όσα βρῇτε ψέγοντας λεπτομερώς τό spi-
τι του, θα ά σφραγίστε και θα μου τό
φέρετε... Τίποτε δέν θα διαδώσετε. Α-
κούγε!
Ο άνακριτής ύποκλίθηκε τρωπνμένος
και βγήκε έξω.
Στις όκτώ τό πρωί, κρατώντας τό κλει-
δί της Άκαδημίας, ό Μονταριόλ πήγε να
την άνοίξῃ όπως έκανε κάθε μέρα, ενώ ό

Τραγκαβέλ την ίδια στιγμή είχε σκαρφα-
λώσει στο γείγυι της σοφίτας του και
κάρφωνε τό δέμα του στο παγκάκι της
αγαπημένης του. Τό πρόσωπό του καθρε-
φτιζε τον έρωτα, την ξενοισία, τη λα-
χάρτα...
Ξαφνικά, η πόρτα άνοιξε με όρμη και
μπήκε μέσα κατακουρελιασμένος, γεμάτος
αίματα ό Μονταριόλ, ούρλιαζοντας:
— Στο διάβολο, οι άτιμοι! Με περι-
ποιήθηκαν για καλά, αλλά κι' έγώ πρόλα-
βα να ξεκαίω δυό-τρείς άπό δαύτους...
Δάσκαλε, κλείστε την Άκαδημία σας!
Ο Τραγκαβέλ, που δέν κατάλαβε καλά
τί έλεγε ό Μονταριόλ, μωρμούρισε:
— Να... κλείσω... την Άκαδημία;
— Ναί!... Έν όνόματι του βασιλέως
λεπτατούν την Άκαδημία!... Πήγα να την
άνοίξω και τί βλέπω; Κόσμος πολὺς πα-
ρακολουθούσε... την παράστασι... Άνέθηκε
τό αίμα στο κεφάλι μου... Ξεσπάθωσα και
μπήκα μέσα... «Τί θέλετε εδώ;», τους λέω
«Πιάστε τον!...», άπαντούν εκείνοι και ρί-
χνονται επάνω μου. Ξεμπερδύω δυό-τρείς
άπό δαύτους, με κυνηγάνε με λύσσα οι
άλλοι... Δάσκαλε, η Άκαδημία σας γίνηκε
«γηρ Μαδιάμ»!...
Ο Τραγκαβέλ δέν έβγαζε μιλιά.
Πέρασαν έτσι αρκετά λεπτά της ώρας.
Πιό ήσυχος τώρα ό Τραγκαβέλ ψιθύρισε:
— Πρέπει κάτι να γίνῃ... Άφού έν-
όνοματι του βασιλέως έννηρξαν, άρ-
χίζω και άλλος δυνατότερος άπό τό βασι-
λέα... Ο Ρισελιέ! Έρω ότι θέλει να με
γνωρίσῃ και θα πάω σήμερα να παραπο-
νεθώ για την άνασφάλτη της Άκαδημίας
μου!... Μη φύγῃς άπό δῶ, Μονταριόλ...
Ο Τραγκαβέλ με τό χέρι στο σπαθί
του, έτρεξε στη σκάλα.
— Πού πάτε, δάσκαλε; ρώτησε έκπλη-
κτος ό Μονταριόλ.
— Στον καρδινάλιο Ρισελιέ! μούγκρι-
σε εκείνος.
Ο Τραγκαβέλ διέσχισε τη Βασιλική
Πλατεία, πού ήταν γεμάτη άπό εύπαίρι-
δες. Τό μέγαρο του Ρισελιέ, σκάλες και
διάδρομοι ήταν γεμάτο κόσμο. Ο Τραγ-
καβέλ προχώρησε και φτάνοντας στον άν-
τιθάλαμο του πρωθυπουργικού γραφείου,
είπε στον κλητήρα:
— Όέλω να δῶ τον καρδινάλιο!
— Χωρίς άδεία παρουσίάσεως δέν μπο-
ρείτε να τον δῆτε!
Ο Τραγκαβέλ έρριξε μία λοξή ματιά
στον κλητήρα, μά εκείνος έγεννε σε δυο
ένοπλους φρουρούς.
Τη στιγμή εκείνη κάποιος άλλος κλη-
τήρας φώναζε:
— Ο κύριος βαρώνος ντε Σαιμπριάκ
είνε εδώ;
Ο Τραγκαβέλ στο άκουσμα του δνόμα-
τος αυτού, μωρμούρισε:
— Αυτός θα μπῇ στον καρδινάλιο... Ε-
πίσημος βλέπεις...
Και μανιασμένος καθώς ήταν, σκούνη-
σε άπό άπροσεξία κάποιον δίπλα του πού
μόλις είχε φτάσει.
— Στο διάβολο, τυφλοπόντικα! Έκανε
θυμωμένα εκείνος.
— Στο διάβολο έσύ κι' άκόμα παραπέ-
ρα, άποκρίθηκε ό Τραγκαβέλ.
Κι' οι δυό τους κοντοστάθηκαν, άγριο-
κυττάχτηκαν κι' άμέσως άναγνωρίστηκαν.
— Τραγκαβέλ!...
— Σαιμπριάκ!...
— Είνε η δεύτερη προσβολή πού μου
κάνεις... Θα σου κόψω τ' αυτιά! ούρλια-
σε ό Σαιμπριάκ.
— Πάμε να μου τό κόψῃς! μούγκρισε
ό Τραγκαβέλ.
Αρπάχτηκαν μπράτσο με μπράτσο κι'
έφτασαν σ' ένα οικόπεδο πλάι στη Βα-
σιλίη. Τράβηξαν τά σπαθιά τους.
Τραγκαβέλ κέρδισε ένα ξύσιμο στα πλευ-
ρά κι' ό θαρώνος κυλίστηκε στο χώμα με
μία σπαθιά στο στήθος.
Έκανε να σηκωθῇ ό Σαιμπριάκ. Κά-
ποιο χαρτί έξφυγε άπό τον κόρφο του. Ο
Τραγκαβέλ τό πήρε και είδε, ότι ήταν
προσκλητήριο του καρδινάλιου για τ'
βαρώνο, πού θα παρουσιάζοταν για πρό-
τη φορά μπροστά του.
Ο Τραγκαβέλ στάθηκε για λίγο σκε-
πτικός. Άν γινόταν για μία στιγμή Σαιμ-
πριάκ και πήγαινε στον καρδινάλιο για
την άκρόασι; Η ιδέα αυτή θα γινόταν
ύπεροχη. Με τό χαρτί αυτό θα γινόταν
δεκτός, θαδινε τις σχετικές έξηγήσεις στον

καρδινάλιο, θα έπαιρνε έφεσι άμαρτιών
για τη μικρή αυτή αλλά και τόσο άπαραί-
τητη άπάτη του και θα έσωζε την Άκαδη-
μία του.
Ο Τραγκαβέλ δέν έχασε καιρό. Με τό
έγγραφο στα χείρα έτρεξε κατ' ευθείαν
στο μέγαρο του καρδινάλιου. Σαν άνεμο-
στροβίλος ανέβηκε τις σκάλες και παρου-
σίασε στον κλητήρα τό προσκλητήριο.
— Έπιτέλους, κύριε βαρώνε, ύποκλί-
θηκε και του είπε εκείνος. Είνε η δεκάτη
φορά πού σας ζητάει η Έκλαμπρότης του.
Σας περίμενε σήμερα να παρουσιάσῃτε.
Κι' άνοίγοντας την πόρτα, έφώναξε:
— Πανιερώτατε, ό κύριος βαρώνος ντε
Σαιμπριάκ!
«Πρέπει να του πῶ ποιός είμαι;» σκε-
φτόταν ό Τραγκαβέλ, ενώ ό Ρισελιέ τον
ζυγίζει με τό διαπεραστικό του μάτι. Ο
Τραγκαβέλ ένοιωσε ότι η ζωή του κρεμά-
ταν άπό μία κλωστή και προτίμησε να
δουδαθή. Γιατί όχι; Μάντεψε ότι ό Ρισελιέ
δέν είχε ξεναθή άλλοτε τό θαρώνο, πού
μόλις είχε φτάσει άπ' τό Άνζέ.
— Κύριε ντε Σαιμπριάκ, θέλετε να νυμ-
φευθῇτε την Άνναίδα ντε Λεσπάρ; τον ρώ-
τησε άπότομα ό καρδινάλιος.
Ο Τραγκαβέλ παράλασε.
Κι' ενώ ήθελε στο μέγαρο με την από-
φασι να βροντοφωνάξῃ, ότι ήταν ό Τραγ-
καβέλ, δουδαθήκε και έπαι με σεβασμό
στον καρδινάλιο:
— Για να επιτύχω, Πανιερώτατε, αυτή
την εύτυχία, θα ήμουν έτοιμος να διακιν-
δυνεύω τά πάντα!
«Νά ό άνθρωπος πού χρειάζομαι!»
σκέφθηκε με κρυφή χαρά ό Ρισελιέ, βλέ-
ποντας την τολμηρή φυσιογνωμία του
νέου.
Κι' έπειτα τον ρώτησε:
— Τόσο λοιπόν την αγαπάτε;
— Την λατρεύω, Πανιερώτατε! είπε με
λαχτάρα ό Τραγκαβέλ.
Ο καρδινάλιος έμεινε ένθουσιασμένος
άπό τό ειλικρινές ύφος του νέου. Κατό-
πιν του είπε σιγά:
— Κύριε ντε Σαιμπριάκ, χάρω πού
σας γνώρισα και προσωπικώς. Σας εύχα-
ριστώ ακόμα πού μόλις λάβατε στο Άν-
ζέ την πρόσκλησί μου, ήρθατε άμέσως.
— Έχω άκούσει να μιλούν για τά κατορθώματά
σας... Σας συχαίρω, λοιπόν, γιατί είσθε
ό πρώτος εφομάχος της Γαλλίας!...
Ο Τραγκαβέλ δέν μιλούσε καθόλου στη
βροχή αυτών των συχαρητηρίων.
Χαμογελώντας ό Ρισελιέ, εξακολούθησε:
— Είσθε όμως φτωχός και ζητε-
όσο σαν πλούσιος! Θέλησα άπό έν-
διαφέρον, να διαφωτίσω τό περίεργο αυ-
τό...

ΠΛΗΤΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ

Ο μοναδικός πλάτος αστυνομικός σταθμός του κόσμου, πού βρισκόταν ως σήμερα δεμένος
στην όδόβαρτα του Βατερόλ, στην Άγγλία μεταφέρεται άπό δύο αεροπλάνα μερικά μίλια
μακρύτερα σε νέο άγκυροβόλιο, άπ' όπου οι αστυνομικοί θα μπορούν να επιβλέπουν καλύτερα
τις φορτοεκφορτώσεις των πλοίων.

—Θάχετε τὸ κιβώτιο αὐτό, Πανιερώ-
τατε.

—Ὁ καρδινάλιος σκεφτόταν τώρα:
«Μόλις πάρω στὰ χέρια μου ἐκεῖνα τὰ
ἐγγράφα θὰ τὴν ἔχω στὴ διάθεσί μου αὐτὴ
τὴν καταραμένη. Θὰ τὴν ἀναγκάσω νὰ
παντρευθῇ αὐτὸν τὸν ἀρχιερέα, ποὺ στέκει
τώρα μπροστά μου, κι' ὕστερα ἀπὸ ὀκτὼ
μέρες θὰ τὸν στείλω στὴν κρεμάλα! Ἐτοί-
μη ἡ Ἀνναΐδα θὰ λυγίσῃ γιὰ πάντα ἀπ' τὴ
ντροπὴ της. Ἐκτός ἀν αὐτὸς ὁ ἀρχιερεὺς
ὁ Σαμπριάκ μὴ μαρτυρήσῃ τὴν κατοι-
κία της. Τότε θὰ στείλω τοὺς ἀνθρώπους
μου νὰ τὴ σκοτώσουν...».

Τὴν ἴδια στιγμή ὁ Τραγκαβέλ συλλογι-
ζόταν ἀνατριχιασμένος:

«Πρέπει νὰ τὴν εἰδοποιήσω ἀμέσως, σή-
μερα κι' ὅλας. Πρέπει νὰ μάθῃ ἡ ἀγα-
πημένη μου τὸν τρομερὸ κίνδυνον ποὺ τὴν
ἀπειλεῖ... Πρέπει νὰ τὴν προστατέψω μὲ
τὸ σπαθί μου!...».

Τὴ στιγμή αὐτὴ ἕνας κλητήρας ἀνγγει-
λε:

—Ὁ κύριος ἀνακριτὴς!

—Νά, μὴ ἀμέσως, ἀπάντησε ζωορὰ
ὁ Ρισελιέ.

Ὁ ἀνακριτὴς μπῆκε μέσα κασουφια-
σμένος.

Πρὶν μιλίση ἔρριξε μιὰ ὑποπτη ματιὰ
στὸν Τραγκαβέλ.

—Μιλήστε ἐλεύθερα, τοῦ εἶπε ὁ Ρισε-
λιέ. Ὁ βαρὼνος Σαμπριάκ εἶνε φίλος
μας.

—Πανιερώτατε, εἶπε ὁ ἀνακριτὴς, ἔ-
κανα ἐρευνα στὴν Ἀκαδημία Ὀπλομαχη-
τικῆς τοῦ Τραγκαβέλ. (Ὁ Τραγκαβέλ ἐ-
σφίξε τίς γροθιές του). Δυστυχῶς δὲν βρή-
κα τίποτε, οὔτε ἕνα παληόχαρτο... Ὅπως
ἔμαθα, αὐτὸς ὁ Τραγκαβέλ δὲν κατοικεῖ
ἐπάνω ἀπὸ τὴν Ἀκαδημία, ὅπως σὰς ἐ-
πληροφόρησαν. Διαφορετικὰ θὰ ζοῦν ἐ-
πιαν.

«Καλὲ μου, Μολού, σκέφτηκε ὁ Τραγ-
καβέλ, μὲ γλύτωσε ἀπὸ τὸ μουντρούμι».

—Καλὰ, εἶπε ὁ Ρισελιέ. Κινητοποιή-
στε ὅλους σας τοὺς κατασκόπους κι' ἀ-
ναστατώστε τὸ Παρίσι. Θέλω νὰ δάτε
στὸ χερί αὐτὸν τὸν Τραγκαβέλ.

—Φοβοῦμαι, Πανιερώτατε, μήπως ἔφυ-
γε ἀπὸ τὸ Παρίσι, αὐτὸς ὁ ἀρχιερεὺς.

Ὁ Τραγκαβέλ ἐπνίξε μιὰ δλαστήμα.

Ἀκούς ἐκεῖ νὰ τὸν ληψὲ ἀρχεῖο, αὐτὸς ὁ
γελοῖος.

Καὶ χωρὶς νὰ σκεφθῇ τί κάνει, προχώ-
ρησε μερικὰ βήματα πρὸς τὸν ἀνακριτὴ,
ἐτοιμὸς νὰ τὸν χαστουκίσῃ.

—Ἐ, Σαμπριάκ, τί ἐπαθε; ρώτησε
μ' ἀπορία ὁ καρδινάλιος.

Ὁ Τραγκαβέλ δάγκωσε τὰ χεῖλη του
μέχρι αἵματος.

—Πανιερώτατε, ἀπάντησε, γνωρίζω
αὐτὸν τὸν Τραγκαβέλ!

Ὁ Ρισελιέ ἐγενεψε στὸν ἀνακριτὴ ν' ἀ-
ποσυρθῇ.

Ὁ Τραγκαβέλ σκούπισε τὸ ἱδρωμένο
μέτωπό του μὲ ἀνακούφισι. Λίγο ἔλειψε
νὰ προβοθῇ.

—Γνωρίζετε, λοιπόν, τὸν Τραγκαβέλ;
τὸν ρώτησε ὁ καρδινάλιος, μόλις ἔμειναν
μόνοι. Τί ἀνθρώπος εἶνε ἐπιτέλους αὐτός
ὁ Σατανᾶς;

—Ἐχει τὴν ἡλικία μου, τὸ ἀνάστημά
μου, τὴ μορφὴ μου, Πανιερώτατε. Φαντα-
σθῆτε γιὰ μιὰ στιγμή, ὅτι βλέποντας ἐ-
μένα, ἔχετε τὸν Τραγκαβέλ μπροστά σας.

—Περίεργο μὰ τὴν πίστι μου! ψιθύ-
ρισε ὁ Ρισελιέ. Καὶ γιὰ τὴν ἡθικὴ του τί
ἐξέρετε;

—Εἶνε λαμπρὸς νέος, Πανιερώτατε. Δὲν
ἄκουσα ποτὲ τὸ παραμικρὸ ἐκείνου, εἰς ὅ-
ρος του, ὅσα χρόνια ἔχουν μαρτυρήσῃ τὴν
Ἀκαδημία του.

Ὁ Ρισελιέ κάρφωσε τὸ τρομερὸ βλέμμα
του, πούφθανε ὡς τὰ ὄψα τῆς ψυχῆς, στὰ
μάτια τοῦ Τραγκαβέλ.

Μὰ ὁ ἥρωας μας ὑπέστη τὸ βλέμμα αὐ-
τὸ μὲ ἀταραξία. Ἦταν ἀποφασισμένος νὰ
τὰ παίξῃ ὅλ' ἡ γὰρ ὅλα.

—Μήπως εἰσάστε φίλος του; τὸν ρώ-
τησε ἀπότονα ὁ καρδινάλιος.

—Οὔτε φίλος του. οὔτε ἐχθρὸς του,
Πανιερώτατε. Ἀπλῶς τὸν γνωρίζω. Ὡστε
σεῖς ἔκλινε πρὸς τὸν μισεῖτε αὐτὸν τὸν
Τραγκαβέλ;

—Κύριε ντὲ Σαμπριάκ, σὰς τὸ λέω
καὶ σὰς τὸ ἐξομῶ μιὰ γιὰ πάντα: Νά
μὴ μὲ ρωτᾶτε ποτὲ στὸ μέλλον.

Ὁ Τραγκαβέλ ὑποκλίθηκε βαθειά.

Ὁ καρδινάλιος ἱκανοποιημένος, συ-
χισε πῶς μαλακά:

—Δὲν μισῶ κανέναν. Αὐτὸς ὁ ἀνθρώ-
πος ὅμως εἶνε ἐχθρὸς τοῦ κράτους. Σαμπ-
ριάκ, πῆστε μου, ἀφοῦ τὸν γνωρίζετε,
ἀναλαμβάνετε νὰ μοῦ τὸν βρῆτε;

—Αὐτὸ σὰς τὸ ἐγγυῶμαι μὲ τὸ κεφά-
λι μου, ἀπάντησε μὲ κρυφὸ σαρκασμὸ ὁ
Τραγκαβέλ.

Τὰ μάτια τοῦ καρδινάλιου ἄστραψαν.
Ἀρπάξε τὸν ὑποτιθέμενον Σαμπριάκ ἀπὸ
τὸ μπράτσο καὶ μούγκρισε ἀνάμεσα ἀπὸ
τὰ σφιγμένα του δόντια:

—Φέρε μου τὸ κιβώτιο τῆς Ἀνναΐδας
ντὲ Λεσπάρ καὶ θὰ παντρευθῇ αὐτὴ τὴν
ὡραία ἀριστοκράτισσα. Ἀνακάλυψε καὶ
πίστε ἀπὸ τὸν Τραγκαβέλ καὶ θὰ σὲ κάνω
πλοῦσιο. Ἀν ὅμως προτιμᾷς, μόλις τὸν
βρῆς, νὰ τοῦ δώσεις κατὰσθη καμμιὰ ἀ-
πὸ κείνες τίς γερεὶς σταθιές ποὺ βουβαί-
νουν γιὰ πάντα τὸ ἀνθρώπινο στόμα... τό-
τε... ὦ, τότε θὰ σοῦ δώσω τὴ θέσι τοῦ ἀ-
νακριτοῦ ποὺ ἦταν ἐδῶ πρὸ ὀλίγου.

Μιλώντας ἐτοί ὁ Ρισελιέ, εἶχε σηκωθῇ
καὶ εἶχε παρῇ τὴ μεγάληορπητὴ ἐκείνη
στάσι, ποὺ τὴ θαύμαζε κι' ὁ ἴδιος ὁ βα-
σιλεὺς. Ἀπλῶς ἔπειτα τὸ χερί του ἐ-
δείξε τὴν πόρτα καὶ εἶπε:

—Μπορεῖτε νὰ φύγετε τώρα, κύριε βα-
ρὼνε. Σκεφθῆτε ὅτι κρατᾶτε στὸ χερί
σας τὸν ἐρωτὰ σας καὶ τὴν τύχη σας.

Ὁ Τραγκαβέλ ὑποκλίθηκε καὶ μὲ τὸ
πρόσωπο γλωμῶ, ζαλισμένος, κ' ἕνα ἄλλο-
κοτο χαμόγελο στὰ χεῖλη, δάδισε πρὸς
τὴν πόρτα.

Ἡ πόρτα ὅμως ἀνοίξε αὐτὴ τὴ στιγμή
κι' ἕνας φρουρὸς φώναξε:

—Ὁ κύριος βαρὼνος ντὲ Σαμπριάκ!

Κι' ἀμέσως μπρὸς στὸν ἀπολιθωμένο
Τραγκαβέλ καὶ στὸν κατάπληκτο καρδι-
νάλιο παρουσιάστηκε κατὰχλωμος καὶ μα-
τωμένος ὁ βαρὼνος, τὸν ὁποῖον δυὸ ὑπὲρ-
ρέτες κρατοῦσαν ἀπὸ τίς μασχάλες γιὰ
νὰ μὴ σωριαστῇ κάτω.

Ὁ Σαμπριάκ προχώρησε, ὑποβαστα-
ζόμενος πάντα, λίγα βήματα μέσῳ στὸ
γραφεῖο.

Ὁ Τραγκαβέλ συνήρθε ἀμέσως. Ὁρθώ-
σε τὸ κορμί του περὶφανα, σταύρωσε τὰ
χεῖρα του μπρὸς τὸν στήθος του καὶ πε-
ρίμενε τὴ συνέχεια.

Ἀσφαλὲς κάποια συνεννόησις εἶχε γί-
νει στὸ μεταῦ στὸν προβάλω, γιατί ἡ
πόρτα τοῦ καρδινάλιου εἶχε μείνει ἀνοι-
χτή. Μπρὸς αὐτὴ ἔστεκε ὁ ἀνακριτὴς
καὶ πίσω του καμμιὰ δεκαριά σταθοφο-
ροί.

Ὁ Ρισελιέ στεκόταν στὸ μέσον τῆς αι-
θούσης δούδος, κατάπληκτος.

Ὁ Σαμπριάκ ὑποκλίθηκε μὲ δυσκολία
μπροστά του, βέλησε νὰ πῇ κάτι, εἶδε
τὸν Τραγκαβέλ καὶ χωρὶς νὰ ὑπορέσῃ αὐ-
τὸν.

βγάλλῃ λέξι ἀπὸ τὸ στόμα του, σωριαστῇ
κε ἀναίσθητος στὸ πάτωμα.

Ἡ σκηνὴ αὐτὴ εἶχε κάτι τὸ τραγικόν,
κάτι τὸ μεγαλειώδες.

Πρῶτος ὁ ἀνακριτὴς ἔκαμε ἕνα βήμα
πρὸς τὸν καρδινάλιο καὶ κραύχασε:

—Πανιερώτατε, ἔχουμε στὰ χέρια σας
τὸν Τραγκαβέλ!

—Τὸν Τραγκαβέλ! μούγκρισε ὁ Ρισε-
λιέ, ποὺ δὲν εἶχε καταλάβει τί ἐσήμαινε
ἡ χειρονομία τοῦ Σαμπριάκ.

Καὶ ἐάντε κατὰπληκτος:

—Τὸν Τραγκαβέλ!...

—Μάλιστα, Πανιερώτατε!... Νά τας!
Καὶ ὁ ἀνακριτὴς ἐδείξε τὸν Τραγκαβέλ.

Ὁ Ρισελιέ κύτταξε κατὰπληκτος τὸν
νεαρό καθηγητὴ τῆς ὀπλομαχητικῆς.

Ἀλλὰ ὁ Τραγκαβέλ δὲν χαμήλωσε τὸ
βλέμμα του.

Ὁ Ρισελιέ, τρομερὸς καὶ ἀκατάβλητος
τρόμαξε αὐτὴ τὴ στιγμή κι' ἔκανε ἕνα βή-
μα πρὸς τὰ πίσω.

—Πανιερώτατε, εἶπε ὁ ἀνακριτὴς, ἐνῶ
ὁ κ. βαρὼνος ντὲ Σαμπριάκ, ἐρχόταν νὰ
παρουσιάσῃ μπροστά σας, σύμφωνα μὲ
τὴν ἐγγράφη πρόσκλησί σας, συναντήθη-
κε μ' ἕνα ἀνθρώπο. Ὁ ἀνθρώπος αὐτός
τὸν προκάλεσε, τὸν παρέσυρε σ' ἕνα ἐρη-
μικὸ μέρος, τοῦ ἐπετέθη ἐξονικά, τοῦ ἐ-
δωσε μιὰ γερὴ σπαθιά καὶ τοῦ κλέψε τὴν
πρόσκλησί σας. Ἐτοί τὸν δεχτήκατε ὡς
βαρὼνον ντὲ Σαμπριάκ. Ὁ ἀνθρώπος αὐ-
τός, Πανιερώτατε, ὁ αὐθάδης αὐτός ποὺ
στέκει τώρα μπροστά σας εἶνε ὁ Τραγκα-
βέλ!...

Ὁ Ρισελιέ δὲν πίστευε στ' αὐτιά του
Ἄκουγε κι' ἀνατριχίαζε. Ἄκουγε καὶ συγ-
χνῶς σκεφτόταν: «Αὐτὸ εἶνε! Οἱ ἐχθροί
μου χρησιμοποιοῦντας γιὰ ὄργανό - οὺς τὸν
Τραγκαβέλ βέλησαν νὰ τὸν βάλουν νὰ μὲ
σκοτώσῃ μέσα στὸ γραφεῖο μου».

Τέλος ὁ Πανιερώτατος ξαναβρῆκε τὴν
ψυχραιμία του καὶ εἶπε στὸν Τραγκαβέλ:

—Παραδῶστε τὸ ξίφος σας!

—Πανιερώτατε, βρυχήθηκε ὁ ξιφομά-
χος, δὲν συνήθισα νὰ παραδίδω τὸ ξίφος
μου. Ὅποιος μπορεῖ ἄς μοῦ τὸ πάρῃ!...

Συγχρόνως ἐσπρωξε ἀπὸτομα δυὸ - τοίς
πολυβρόντες, πῆδησε σὲ μιὰ γωνιά τοῦ
γραφείου καὶ μὲ τὸ αἶμα ἀνεβασμένο στὸ
κεφάλι, μὲ τὰ μάτια φλογερά, καὶ μὲ φω-
νὴ βροντερή, οὐρλιάζε:

—Μπαρβιλλάρ, δασκαλέ μου, ἀναστή-
σου γιὰ νὰ δῆς πὼς ἔξερει νὰ πεθαίνῃ ὁ
μαθητὴς σου Τραγκαβέλ!

—Πιάστε τον! φώναξε ὁ Ρισελιέ.

—Πιάστε τον! οὐρλιάζε καὶ ὁ ἀνακρι-
τὴς.

Λίγα δευτερόλεπτα ἀγωνιῶδους σιωπῆς
ἀκολούθησαν. Κι' ἔπειτα μιὰ ντουζίνα
σταθοφόροι ὤρμησαν λυσσαλέοι ἐναντίον
τοῦ Τραγκαβέλ.

Ἀντήχησε κλαγγὴ ξιφῶν, ὑπόκωφα
μουγκρητὰ, βλαστήμιες, στεναγμοὶ ἄ-
γριες κραυγὲς πόνου καὶ τέλος ἀκούστηκε
μιὰ κραυγὴ θριάμβου:

—Τὸν πιάσαμε!

Πραγματικά, ὅσοι εἶχαν μείνει ζωντα-
νοί, εἶχαν πηδῇσαν σὰν μανιακοὶ πάνω
στὸ νεαρό ὀπλομάχο καὶ τὸν κρατοῦσαν
σφιχτὰ ἀπὸ τὰ χεῖρα, ἀπὸ τὰ πόδια, ἀπὸ
τὰ μαλλιά.

Ἀποκαμωμένος ὁ Τραγκαβέλ, εἶχε γο-
νατίσει κάτω. Ὁ τάπητας τῆς αἰθούσης
ἦταν γεμάτος αἷματα. Δυὸ νεκροὶ καὶ τρεῖς
τραυματίαι κοίτονταν κοντὰ του.

Εἶχαν τόση τρομοκρατήσῃ ἀπὸ τὸ μα-
νιασμένο αὐτὸ λιοντάρι, ὥστε τὸν ἔδεσαν
ἀμέσως χειροπόδαρα καὶ τὸν φέμωσαν ἐ-
πὶ σφιχτὰ, ποὺ κινδύνευε νὰ πόθῃ ἀσφυ-
ξία!

Καὶ δεμένο τὸ θηρίο αὐτό, προξενούσε
τρόμο!

Τὸν κύτταζαν λαχανιασμένοι κι' ἀνατοι-
χίαζαν.

Ὁ καρδινάλιος Ρισελιέ ποὺ νόμιζε πὼς
ζούσε κάποιοι ἐφιάλτη, ἔδωσε ἀμέσως μιὰ
διαταγή.

Σήκωσαν τότε τὸν Τραγκαβέλ, τὸν φόρ-
τωσαν σ' ἕνα ἀμάξι τῆς ἀστυνομίας καὶ
μετὰ ἕνα τέταρτο τὸν εἶχαν κίλας κλει-
σμένο σ' ἕνα ἀσπίσιο μουντρούμι τῆς
Βασίλειας.

Τὸ μουντρούμι αὐτὸ δρισκόταν στὸ ἰ-
σόγειο ἐνὸς τῶν πύργων τῆς τρομερῆς αὐ-
τῆς φυλακῆς. Ἕνα στενὸ κρεβάτι, ἕνα
τραπέζι καὶ μιὰ καρέκλα, ἦσαν τὰ μόνα
ἐπιπλά του.

Μέσα στὸ κελλὶ δρισκόταν πάντα ἕνας
δεσμοφύλακας μ' ἕνα μεγάλο σπαθιομάνι-
λο στὴ μέση, σκληρὸ καὶ ἀδιάφορος στὰ
παράπονα καὶ τίς διαμαρτυρίες τῶν φυ-
λακισμένων.

Εἶχαν ἀφαιρέσει πιά τὰ δεσμά τοῦ
Τραγκαβέλ κι' ὁ γενναῖος ὀπλομαχὸς μούγ-
κριζε σὰν θηρίο ἀπὸ τὴ λύσσα του καὶ λο-
ξοκτύπαε τὸ δεσμοφύλακα.

—Εἶμαι χαμένος!... μωρμουρίζε. Μό-
νον ἐγὼ μποροῦσα νὰ τὴ σώσω... Μὰ θὰ
μὲ σκοτώσουν!... Κι' ἡ Ἀνναΐδα ἡ ἀγαπῆ-
μένη μου Ἀνναΐδα, εἶνε ἐκτεθειμένη σὲ
κίλους κινδύνους!...

Ἀγατοῦσε τὴν Ἀνναΐδα ντὲ Λεσπάρ
μ' ὅλη τὴ φλόγα τῆς νεανικῆς του καρ-
διάς. Νά, ὅμως, ποὺ ὅλα τελειώσαν πρὶν
ἀκόμα ἀρχίσουν καλὰ - καλὰ.

Ὁ Τραγκαβέλ ρίχτηκε στὸ κρεβάτι
του κι' ἐκρύψε τὸ πρόσωπό του στὸ μαξι-
λάρι γιὰ νὰ μὴ ἀντιληφθῇ ὁ δεσμοφύλα-
κας τοὺς θρήνους του.

.....

Ἐξαφνα μιὰ ὀπτασία πέρασε ἀνάμεσα
στὶς ταραγμένες σκέψεις του. Παρουσιά-
σθηκε στὴ μνήμη του ἡ χλωμὴ μορφή ἐνὸς
κουρασμένου ἀνθρώπου, ποὺ σήκωνε στοὺς
ὤμους του ἕνα παιδάκι πέντε χρόνων. Ὁ
ἀνθρώπος αὐτὸς ἐρχόταν ἀπὸ μακριὰ κι'
εἶχε μὴ στὸ Παρίσι ἀπὸ μιὰ πύλη τοῦ
φρουρίου. Μόλις ὅμως προχώρησε λίγο,
σωριαστῇ στὸ λιθόστρωτο νεκρὸ!

Οἱ διαδέχτες ποὺ συγκεντρώθηκαν γύρω
του, ψιθύριζαν λυπημένοι:

—Ξεψύχισε ὁ δυστυχισμένος!... Ἀπὸ τὸ
σπαθί του φαίνεται εὐπατριδὸς. ποῖος νὰ
εἶνε ἀραγε;

Τὸ παιδάκι ποὺ σήκωνε ὁ ἀγνωστος
στὸν ὦμο του θρηνοῦσε ἀπελπισμένα.

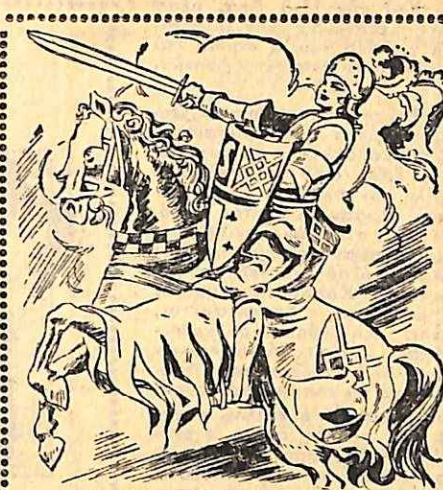
Τὸ παιδάκι αὐτὸ ἦταν ὁ Τραγκαβέλ.
Καὶ ὁ χλωμὸς ὁδοιπόρος πούπεσε νεκρὸς
μόλις μπῆκε στὸ Παρίσι ἦταν ὁ πατέρας
του!...

Ὅπως ἐξακριβίωσε ἀργότερα ὁ Τραγ-
καβέλ ἀπὸ κάτι ἐγγράφα ποὺ βρῆκε, τὴν
τρέπη τοῦ νεκροῦ, ὁ πατέρας του δὲν ἦταν
εὐπατριδὸς. Ὁ γερο - Τραγκαβέλ εἶνε ἕ-
να περίφημο ἐργαστήριο στὴν ἐπαρχία,
στὸ ὁποῖο μαζεύονταν ὅλοι οἱ εὐγενεῖς τῆς
πόλεως καὶ τῶν περιχώρων ποὺ θαύμαζαν
καὶ ἐκτιμοῦσαν τὴν τέχνη του. Γιατὶ ὁ
γερο - Τραγκαβέλ ἔφτιανε περίφημα κρᾶ-
νη, θώρακες, σπαθιά, σιλιέτα.

Ἐτοί ὁ οἰκογένεια Τραγκαβέλ ζούσε πε-
ρίφημα.

Τὴ συνέβη κατόπιν: Τί συμφορὰ ἔπεσε
ἐξαφνα πάνω στὸ σπίτι τους; Ὁ Τραγ-
καβέλ ἦταν πολὺ μικρὸς τότε καὶ δὲν ὑπο-
κάθε νὰ θυμῇ. Ἦταν ὅμως ζωορὰ χα-
ραγμένη στὴ μνήμη του μιὰ ζωορὰ εἰκόνα:
Τὸ ἐργαστήριον τοῦ πατέρα του καίγοταν.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

31ον

Ὁ Λέων τῆς Δαμασκού τοὺς ἐ-
πετέθη μὲ μανία, σπαθίζοντας δε-
ξιὰ κι' ἀριστερά, ἐνῶ οἱ ἄνδρες
του πυροβολοῦσαν μὲ τ' ἀρκεβού-
ζια.

Τὴ στιγμή αὐτὴ μιὰ ἄγρια κραυγὴ ἀν-
τήχησε μέσα στοὺς καπνοὺς καὶ τὰ οὐρλια-
χτὰ τῆς φρενισσμένης ἐκείνης συγκρού-
σεως:

—Λιοντάρι τῆς Δαμασκού, χτυπάς τοὺς
ὁμοθρόσκους σου καὶ παίρνεις τὸ μέρος τῶν
ἀπίστων; Ἡ Χαράτζα θὰ σὲ κρεμάσῃ!...

Ἦταν ἕνας φανατικὸς Τούρκος ποὺ εἶχε
στρέψει ἐναντίον τοῦ Μουλεῦ - ἔλ - Καντέλ
τὴν κἀνὴν τοῦ ὀπλου του. Τὰ μάτια του πε-
τοῦσαν σπίνες.

—Πρὶν σὲ κρεμάσῃ ἡ Χαράτζα ἡ ὁ
Σουλτάνος, συνέχισε, πάρε τὴν ἀμοιβή σου
ἀπὸ μένα, καταραμένη προδοτὴ.

Καὶ τὸν προβόλησε.

Τὸ βόλι πέσσε τόσο κοντὰ στὸ πρόσω-
πο τοῦ Λέοντος τῆς Δαμασκού, ὥστε ὁ γεν-
ναῖος πολεμιστὴς ἀκούσε τὸ σφύριγμα τοῦ
κι' ἐνρίωσε τὴν πύρα του στὸ μάγουλό του.

—Ἀχρεῖ!... φώναξε. Δὲν ξέρεις νὰ
σκοπεύς. Τώρα θὰ σὲ μάθω ἐγὼ πὼς χτυ-
ποῦν. Περιμένε με, σκύλε!...

Καὶ μὲ γυνὸ τὸ σπαθί ὤρμησε ἐναντίον
τοῦ Τούρκου πολεμιστῆ.

Ἐκείνος δὲν φοβήθηκε, δὲν μετακινήθηκε
ἀπὸ τὴ θέσι του. Τὸν περιέμενε μὲ τὸ σπαθί
στὸ χερί. Ἦταν ἕνας ἀπ' τοὺς πῶς καλοὺς
καὶ τοὺς πῶς ἐπικινδύνους σπαθιστὰς τοῦ
τουρκικοῦ στρατοῦ.

—Ὅτι δὲν πέτυχα μὲ τὸ βόλι μου, θὰ
τὸ πετύχω μὲ τὸ σπαθί μου, ἔλ - Καντέλ,
φώναξε ἀπακρούοντας τὰ πρῶτα χτυπήμα-
τα τοῦ Λέοντος τῆς Δαμασκού.

Ὁ ἀγὼν μεταῦ τοὺς ὑπῆρξε ἀγρίος ὁρ-
μητικὸς, λυσσαλέος.

Ὁ Τούρκος πολεμιστὴς ἀρχισε νὰ κου-
ράζεται. Καὶ μοιρολάτρησε, ὅπως ὅλοι οἱ
συμπατριῶτες του, φώναξε στὸ Λέοντα τῆς
Δαμασκού, τὴ στιγμή ποὺ δεχόταν τὴν
πρῶτη πληγὴ στὸν ὦμο:

—Θὲ μὲ σκοτώσης, Μουλεῦ - ἔλ - Καν-
τέλ. Τὸ μαντέλο καὶ λυποῦμαι ποὺ δὲν
ὑπορᾷ νὰ σὲ τιμωρῶω γιὰ τὴν προδοσί-
α σου. Μὰ ὁ Ἀλλάθ θὰ σὲ τιμωρήσῃ σκληρὰ
μιὰ!...

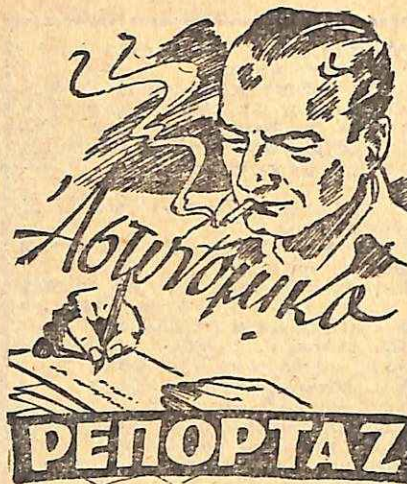
Δὲν πρόφτασε νὰ τελειώσῃ τὴ φράση
του. Τὸ σπαθί τοῦ Λέοντος τῆς Δαμασκού
χάθηκε στὸ λαίμα τοῦ καὶ σωριαστῇ κά-
τω νεκρὸς, ἐνῶ ἄφθονο αἷμα ἀναπνέουσε
ἀπ' τὴν πληγὴ του!...

Στὸ μεταῦ αὐτὸ ὁ Χριστιανὸς ἀκούσαν
τὸ θόρυβο τῆς συγκρούσεως καὶ κατάλαβαν
πὼς κάποια ἐνίσχυσις ἔφτασε ἔξω ἀπὸ τὸ
σπίτι.

Ὁ Περγινιάνος κι' οἱ Ἕλληνες πρόβα-
λαν στὴν πόρτα, κι' ὁ πρῶτος φώναξε, ἐκ-
πληκτος:

—Μπᾶ! Ὁ Λέων τῆς Δαμασκού! Κι'
ὁ Νικόλας μαζί του!

—Ποῦ εἶναι ἡ δούκισσα; ρώ

Ενωμένοι στη ζωή και στο θάνατο

Υπάρχουν άνθρωποι που έχουν την καλή τύχη να ζουν ως την ημέρα του θανάτου τους μια αρμονική ζωή με τη σύζυγό τους. Μαζί στα δάσκαλα και στις πίκρες, μαζί στις χαρές και στις διασκεδάσεις, πάντα μαζί ως τον τάφο. Έχουμε άπειρα τέτοια παραδείγματα εύτυχισμένων αντρούγων. Πολλών μάλιστα η ζωή ξεπέρασε τα στενά πλαίσια του οικογενειακού περιβάλλοντος. Και σήμερα, από ένα γεγονός που αναφέρουν οι εφημερίδες, τον θάνατο της Εύγενίας Γεωργαντά, γίνεται και θέμα του αστυνομικού ρεπορτάζ μας.

Κάθε εύτυχισμένο αντρόγυνο έχει την ιστορία του. Μη φαντασθείτε ωστόσο ότι αυτοί οι άνθρωποι πέρασαν μια εντελώς ανέφελη ζωή. Είχαν κι αυτοί, όπως είπαμε, τα μικροδράματά τους, τις μικροστενοχώριές τους, τους καυμούς τους. Μα ύπηρε με τα χέρια τους κατανόησις. Ο ένας σεβόταν τις αδυναμίες του άλλου, υποχωρούσε όταν τον έβλεπε ότι θα δυσχεραστήσει και ποτέ δεν έκανε μοναχά το κεφάλι του. Μέσα στη δύσκολη ζωή της εποχής μας, που ο αριθμός των διαζυγίων ξεπερνάει κάθε χρόνο τα χίλια, αυτά τα αντρόγυνα είναι αληθινά αξιοθαύμαστα. Θα σας αναφέρουμε μερικά χαρακτηριστικά παραδείγματα που πέρασαν τυπικά κι από το Δελτίο της Αστυνομίας ως αιώνιοι θάνατοι, μα που έχουν το καθένα τους τη δραματική και συγκινητική ιστορία του.

Πολλοί θα θυμούνται ακόμη σ' ένα σπίτι της Παλιάς Αθήνας ένα ζευγάρι ηλικιωμένων συζύγων, που, κάθε βράδυ, καθισμένοι στο υπαλκόνι τους, με το συμπαθητικό φως ενός πορτατίφ, έπαιζαν χαρτιά. Έπαιζαν αρκετή ώρα αφοσιωμένοι κι οι δύο τους στο παιχνίδι τους. Αυτή ήταν η ώρα της απασχόλησής τους. Εκείνος ήταν εκλεκτός ποιητής και συγγραφέας, ο Θ. Γκιρμώκος (Στέφανος Ραμές). Εκείνη, η σύζυγός του, γνωστή αρχοντική οικοδέσποινα της Αθήνας. Έτσι περνούσαν τα χρόνια κι άσπρισαν τα μαλλιά τους, μα το χαμόγελο δεν είχε φύγει από τα χείλη τους. 'Ιούτε τους είχε λείψει στιγμή η αμοιβαία στοργή. Μα ένα βράδυ κανείς δεν φάνηκε στο υπαλκόνι. Το πορτατίφ με το συμπαθητικό «αμπαζούρ», δεν φωτίσει την ήσυχνη αυτή γωνιά του στενού δρόμου της Παλιάς Αθήνας. Και την άλλη μέρα, δυο φέρετρα βγήκαν από εκείνο το αρχοντικό. Ήταν το ζευγάρι των δύο ηλικιωμένων, των έρωτευμένων συζύγων, που είχαν σβύσει μαζί. Εκείνος είχε πεθάνει το μεσημέρι στο γραφείο του από συγκοπή της

καρδιάς. Και την ίδια ώρα, μέσα στο σπίτι, πέθανε απ' την ίδια αίτια κι η γυναίκα του, η παλιά και πασίγνωστη δεσποίνα των Αθηνών.

Αλλο επίσης συμπαθητικό ζευγάρι αποτελούσαν δυο πρόσφυγες. Εκείνος δάσκαλος, εκείνη δασκάλα. Μας είχαν έρθει από τη Μικρά Ασία, μ' όλο τον πληθυσμό των Ελλήνων που έδωσαν ζωή στον τόπο, που ανέπτυξαν τις διανοητικές μας, που δημιούργησαν καινούργιες και μας χάρισαν το σφρίγος και το δυναμισμό τους. Καραδοκασισμένοι ήταν οι άνθρωποι, βασανισμένοι, μισόγυμνοι. Κοιμήθηκαν σε κουρέλια, έφαγαν από καζάνια λαϊκών συσσιτίων, οι επιτήδειοι τους απογύμνωσαν από τα κοσμημάτά τους...

Πέρασε όμως κι η θύελλα αυτή. Πέρασαν και πολλές άλλες στενοχώριες. Κι οι άνθρωποι δημιουργήθηκαν και πάλι. Έκαμαν περιουσία κι' έφτιασαν σπίτι, έφεραν στον κόσμο και δυο παιδιά: Ένα κορίτσι κι' ένα αγόρι που τα μεγάλωσαν με μεγάλη στοργή. Τα παιδιά τους καμάρωναν για την εύτυχία των γονέων τους κι' όταν καμιά φορά τους μιλούσαν γι' αυτή οι γέροι τους έλεγαν:

— Σας εύχόμαστε να σ' αξιώσει ο Θεός να γνωρίσετε κι' εσείς την εύτυχία μας.

Αλλοτε πάλι τόνιζαν:

— Έμεις οι δυο θα πεθάνουμε μαζί. Ο ένας θα τραβήξει τον άλλο μαζί του, γιατί δεν μπορούμε να κάνουμε ούτε στον τάφο χωρισμένους!

Μια Κυριακή απόγευμα ο σύζυγος βγήκε από το σπίτι και πήγε στο γειτονικό περίπτερο να πάρει τσιγάρα. Ξαφνικά αισθάνθηκε άδυστοχία. Ένοιωσε πως πνιγόταν και συγκέντρωσε το κουράγιο του για να γυρίσει στο σπίτι του. Μόλις έφτασε όμως εκεί, έπεσε νεκρός στη σκάλα.

Η γυναίκα του άνοιξε την πόρτα, τον αντίκρισε νεκρό κι' άρχισε τους θρήνους. Τον μετέφεραν σ' ένα δωμάτιο. Η χήρα φόρεσε ένα μαύρο φόρεμα κι' έπειτα κάθισε κοντά του. Και ξαφνικά, εκεί που τον έκλαιγε σπαρακτικά, έγειρε το κεφάλι της κι' έκλεισε για πάντα τα μάτια της. Είχε ξεψυχήσει. Τον είχε ακολουθήσει όπως ήταν η συμφωνία κι' ο πόθος τους, στον Άλλο Κόσμο...

Και τώρα η περίπτωση του ζεύγους Γεωργαντά. Ο Γεωργαντάς πέθανε στην Αθήνα όταν η γυναίκα του βρισκόταν στο Παρίσι. Της τηλεγράφησαν τη θλιβερή είδηση. Πήρε άμεσα το αεροπλάνο. Μά, μέσα σ' αυτό, έπαθε έγκεφαλική συμφόρηση κι' έπεσε θάνατος στο σπίτι της, όπου τη μετέφεραν. Έτσι ακολούθησε στον τάφο τον γαμπρό σύζυγό της.

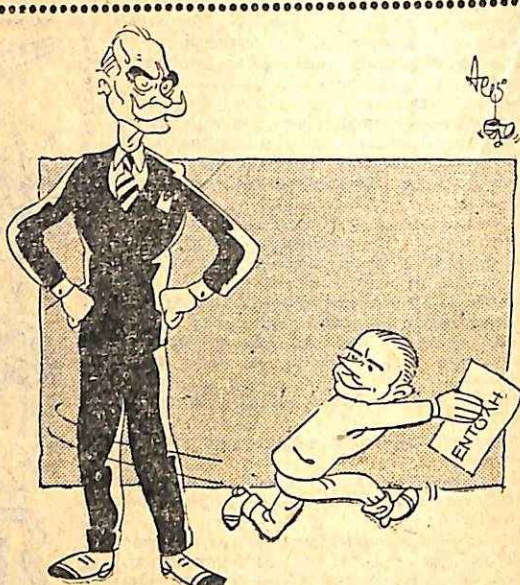
Τα ζευγάρια που φεύγουν ενωμένα για τον Άλλο Κόσμο, δεν είναι λίγα κι' ως επιμένουν μερικοί ότι την εποχή μας τη χαρακτηρίζει ψυχρός υλισμός, σκληρότητα κι' απάιστος ρεαλισμός.

Θ. ΔΑΓΚΟΣ

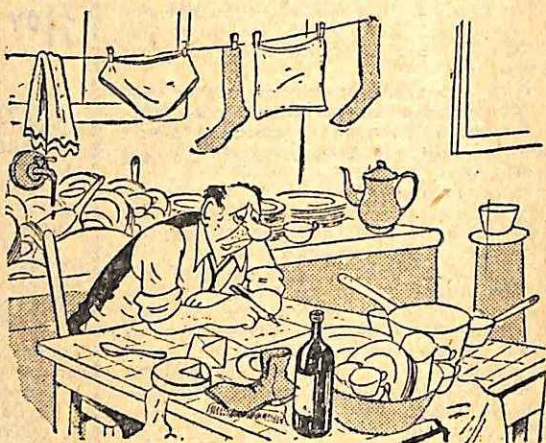
Επειδή δεν ήξερε τα μέτρα του

Η «ασφάλεια» ενός μεγάλου καταστήματος του Νηπρούτ συνέλαβε ένα φτωχό διάβολο, που έκρυβε τέσσερα πανταλόνια κάτω απ' το παλτό του.

— Ένα μόνο μου χρειάζεται κι' ένα μόνο θα κρατούσα, είπε στο διευθυντή του καταστήματος. Αν πήρα τέσσερα, το έκανα γιατί δεν ήξερα τ' άλλα μέτρα μου... Μόλις, όμως, έβρισκα ποιά μου πήγαινε, θα γύριζα πίσω τα άλλα τρία...

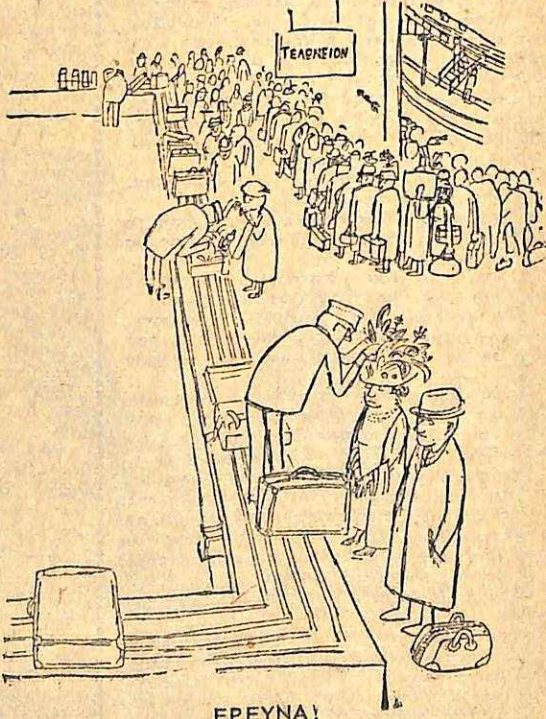

Το Κέντρον και ή... φυγόκεντρος δύναμις!...
(Του 'Αρχέλαου)

— Ξαναγύρισε, γυναικούλα μου, και σου συχωρώ τα πάντα. Δεν ξέρεις πόσο λαχταρώ να σε ξαναδώ μέσα στο σπιτάκι μας...

(Από την «France Dimanches»)

ΕΡΕΥΝΑ!

ΓΙΑΤΙ ήταν σήμερα τόσο κεφάτος ο κυρ - Αντρέας; Γιατί ήταν τόσο πολύ στις καλές του; Γιατί μπήκε το μεσημέρι σπύτ τραγουδώντας: «Ντερμπεντέρισσα Βασίλω, στρώσ' το μπράτσο σου να γείρω»; Αλάνθαστο σημείο: Όταν ο πάτερ φαμίλιας και υπέρτατος αρχηγός της οικογένειας Βλαμένου τραγουδούσε το τραγούδι αυτό, έσήμαινε ότι στην ψυχή του Βασίλειου άκρα γαλήνη και βρισκόταν, συνεπώς, στα πολύ μεγάλα κέφια του.

Αυτό, άλλωστε, φάνηκε κι' από δολοκλήρη την σειρά των πράξεών του, που ακολούθησαν την εύθυμη και κάπως θριαμβευτική μεσημεριάτικη επίσημη του. Άρπαξε πρώτα - πρώτα το μικρό Βλαμένο στις χερούκλες του και το τίναξε ψηλά φωνάζοντας:

— Ωωωωω! Το έφταμηνίτικο!

Ύστερα πήγε στην κουζίνα, έπιθώρησε τ' φαγάκι και βάρωσε μια γερή στράκα στην πλάτη της γυναίκας του κραυγάζοντας:

— Ω, ρε πράμα που σαλεύει και το μουστέρη γυρεύει!...

Ύστερα χαιρέτησε τον Ζάν με τις χαιδευτικότερες εκφράσεις του λεξιλογίου του «χαρμασφά», «φωνάρα», «Α-δεσολά», και «Δελλαπατρίδη», που τις μεταχειριζόταν μόνο στις κεφατές στιγμές των εκρήξεων της πατρικής στοργής του. Ύστερα έπιασε την Άλεξ απ' την τρελλή μαλλάρια κι' ακολουθώντας χαριτωμένως και τρυφερά διάλογος μεταξύ υπαίτη και κόρης:

— Α, μωρή μαϊμουδίτσα!

— Μπαμπά! Νά μη με λές μαϊμουδίτσα...

— Καλά, μωρή! Νά σε λώ γαϊδουδίτσα!

— Ούτε!

— Τότε φοραδίτσα!

— Ούτε!

— Τότε μουλαρίτσα!

— Ούτε!

— Τότε γουρουνίτσα!

— Ούφ!

— Καλά ντέ, μη θυμώνεις. Σήμερα έχουν να γίνουν μεγάλα πράγματα και θέλω να είμαστε όλοι κεφάτοι. Έλα να σε φιλήσω σουσουραδίτσα μου.

Κι' αφού την φιλήσε και της βάρωσε μια στοργική στράκα έβαλε τις φωνές ποδών την Βαγγελίτσα τη χαζή:

— Μωρή χήνασσα! Στρώσε το τραπέζι να περιδερμαίσουμε! Αυσσάσαμε της πείνας! Ίσα και στο γάμο σου θα χορεύω τοιφετέλι.

Στρώθηκε το τραπέζι. Κι' η οικογένεια Βλαμένου γεμάτη με ατμόσφαιρα κεφιού, που τόν τον τον έδινε ο κυρ - Αντρέας, κάθονταν και τα σχετικά άγαρμπα άστυα του, όπως έβρισαν να οίξη κρυφά μισή κουταλιά πιπέρι στο πιάτο με το κρέας του ονειροπαρμένου Ζάν. Μόλις το δάγκωσε εκείνος κάρκε και χρεμετίζοντας βαρεία κατέβαλε ποτήρια νερό ενώ ο κυρ - Αντρέας λιγώντανε στα όσα έβλεπε. Τον καταρράκτη της εύθυμίας του, Γενικά, λοιπόν, όλα ήταν χαρούμενα, εύθυμα, κεφάτα.

Γιατί, όμως, όλα αυτά; Γιατί αυτό το κέφι; Τι το εξαιρετικό συνέβαινε στον κυρ - Αντρέα Βλαμένο, ώστε να δώσει αυτόν τον χαρούμενο τόνο στη μέρα εκείνη; Το μυστικό αποκάλυφθηκε στα επόμενα, όταν σε μία στιγμή, έντελως ξαφνικά και δίχως προλόγους γύρισε ο κυρ - Αντρέας στην Άλεξ και της είπε:

— Τό λοιπόν, μαϊμού, σου αναγγέλλω και το ευχάριστο νέον. Σήμερα τ' άπνευμα αρροβωνιάζουμε.

— Έπεσε το μήλο απ' τα χέρια της Άλεξ:

— Μπα!

— Μπαξ!

— Και ξερός! συμπλήρωσε η κ. Άσπασια παίρνοντας άσπρασιάζα στάσι έπιτητική. Τι θά πη αυτό;

ΕΡΕΥΝΑ και ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΒΛΑΜΕΝΟΥ

Θύελλα

— Αυτό θα πη, δήλωσε με ύφος επίσημο ο κυρ - Αντρέας, ότι όταν μιλάω εγώ, οι άλλοι κάνουν μόκο, Γέγκε; Τίναξε την τρελλή μαλλάρια η Άλεξ και παίρνοντας το είρηνικό ύφος θανάσιμης βαιμπ του κινηματογράφου, ρώτησε με το ένα φρύδι πάνω και το άλλο κάτω:

— Ωστε αρροβωνιάζουμε;

— Τρεχάλα!

— Και με ποιόν, αν επιτρέπεται;

— Με τον Ντιντή.

— Μπα!

— Μπαξ είπα!

— Νόχτιμο άστέιο! Άς γελάσω...

— Γέλα! Κι' άμα τελειώσω έτοιμάσου για τους αρροβώνες. Τού έδωσα το λόγο μου και το βραδάκι βάρη. Βέρες και κολοκύθια εν τάξει όλα. Συμφωνώ!

Γαλήνη ήταν.

Κι' άξαφνα σπκώθηκε σουρτούνα τρομερή, μια θύελλα που έσπασε αναπάντεχα μέσ' την κεφατή και χαρούμενη έκλεινη άτμοσφαιρά. Και ο μόν Ζάν Βλαμένος έπιασε λακωνικά, μονολεκτικά, όριστικά και τελεσίδικα τη γνώμη του για το γαμπρό:

— Είπε βλαξ!

— Βλαξ και μαϊμείσαι εσύ! Βρουχθήκε ο κυρ - Αντρέας. Ούτε ψήνω είνε σαν κι' εμένα ούτε και χαρμασφά.

Ύστερα πήρε τον λόγο η φιλόστοργη μαμά:

— Αντρίκο, σουστρίψε!

— Εσένα σουστρίψε, μωρή Βλαμένη! Τι έχει το παιδί! Καλό, εύγενικό και μετρημένο νοικοκυρόπαιδο. Πού θα βρή καλύτερο ή θεοζούλη;

Τότε τινάχτηκε επάνω η Άλεξ κατακόκκινη:

— Πρατοφονέχ!

— Κάτσε κάτω!

— Δεν τόν θελώ!

— Θά τόν πάρε!

— Μα δεν καταλαβαίνεις; Δεν είνε ο τύπος μου, μπαμπά. Κι' ούτε κι' εγώ ανήκω στους τύπους των κοριτσιών που τ' παντρεύουν οι μπαμπάδες τους. Είμαι τύπος μοντέρνας. Αυτεξούσια, χειραφετημένη, δυναμική!

— Καλέ πρίτ!

— Αυτό πού εχού λέω, μπαμπά!

— Αυτό πού σου λέω κι' εγώ!

— Εσύ να κανονίσεις τα δικά σου. Τα δικά μου είμαι είνε θέσιν να τα κανονίσω μόνη μου. Τίποτε άλλο δεν έχω να προσ-

θέσω. Ήρρορροβουάρ! Και με μία άπότομη μεταβολή τού έστρίψε τις πλάτες κι' έκανε να φύγει. Εκεί, λοιπόν, έξέσπασε ο μεγάλος σκαμάτος. Γιατί την ώρα που έστριβε, την βούτηξε ο κυρ - Αντρέας απ' την τρελλή μαλλάρια και προέβη σε δυναμικές δηλώσεις:

— Έδώ μέσα είνε ο άρχων και ένας διατάσσει! Άκούς; Εγώ κάνω κουμάντο και ό,τι λέω θά γίνεται! Και να σε δώ να πέφτης χάμω και να χτυπήσαι, ό άρροβώνας θά γίνη άπόψε και δεν αναβάλλεται. Δύο και δύο τέσσερα! Είπα και έλάλησα.

Άμάν, Άνάσσει!

Ποτέ δεν δόθηκε τέτοια μάχη στο σπίτι εκείνο που ήταν θρυλικό για τους καυγάδες του. Ποτέ δεν άκούστηκαν τόσες φωνές, τόσες στεγγυλίες, ποτέ δεν σφυρίξαν τόσα πιάτα στον άέρα. Ποτέ μια μάχη δεν κράτησε τόσες ώρες μ' έναλλασόμενες φάσεις έπιθέσεων και άντεπιθέσεων. Κι' ο γαμπρός; Ο σε τί πελάγη άνείπωτης εύτυχίας έπλεε ο μακάριος Ντιντής, την μέρα εκείνη! Άνίδεος για την θύελλα που έσπασε έξ αιτίας του έτοιμαζότανε πυρετωδώς.

— Για πού, Ντιντή;

— Άρροβωνιάζωμαι.

— Πότε, Ντιντή;

— Άπόψε.

— Και με ποιόν Ντιντή;

— Με την Άλεξ! Την Άλεξ Βλαμένη, την κόρη των όνείρων μου.

Έβαλε σκούρα κοστούμια κι' έγινε κομψός. Μπήκε στο κουρείο κι' έγινε γοητευτικός. Τράβηξε στο ανθοπωλείο και φορτώθηκε μια ανθοδέσμη τρεις όκάδες. Δεν περπατούσε, Πετούσε. Δεν μιλούσε. Τραγουδούσε, λαμπάν τα μάτια του από χαρά και πλάτυνε το στόμα του από γαλλίασι. Κουνιόντουσαν οι αυτιάρες του και πηδούσαν οι ποδάρες του. Χτυπούσε η καρδιά του. Κι' απ' τα φυλλοκάρδια του ανέβαινε ο τρελλός σκοπός:

Θέλω να χορεύω, να χορεύω σάμπα, σάμπα με καράμπα...

Έλα!

Έλα, Άλεξ, έλασα.

Κι' έτσι, κοντά το βραδάκι, κρατώντας την πηχάνα ανθοδέσμη του έφτασε στο σπίτι, όπου όπως Βασίλειος άπόλυτη ή Βαγγελίτσα η χαζή, με το μάτι μαυρισμένο.

— Εύαγγελία, τί έχεις; ρώτησε

— Έφαγα γροθιά, κ. Ντιντή.

— Από ποιόν;

— Από τόν κ. Άνδρέα.

— Πού είνε ο κ. Άνδρέας;

— Στο φαρμακείο.

— Πού είνε η Άλεξ;

— Στο νοσοκομείο.

— Πού είνε η κ. Άσπασια;

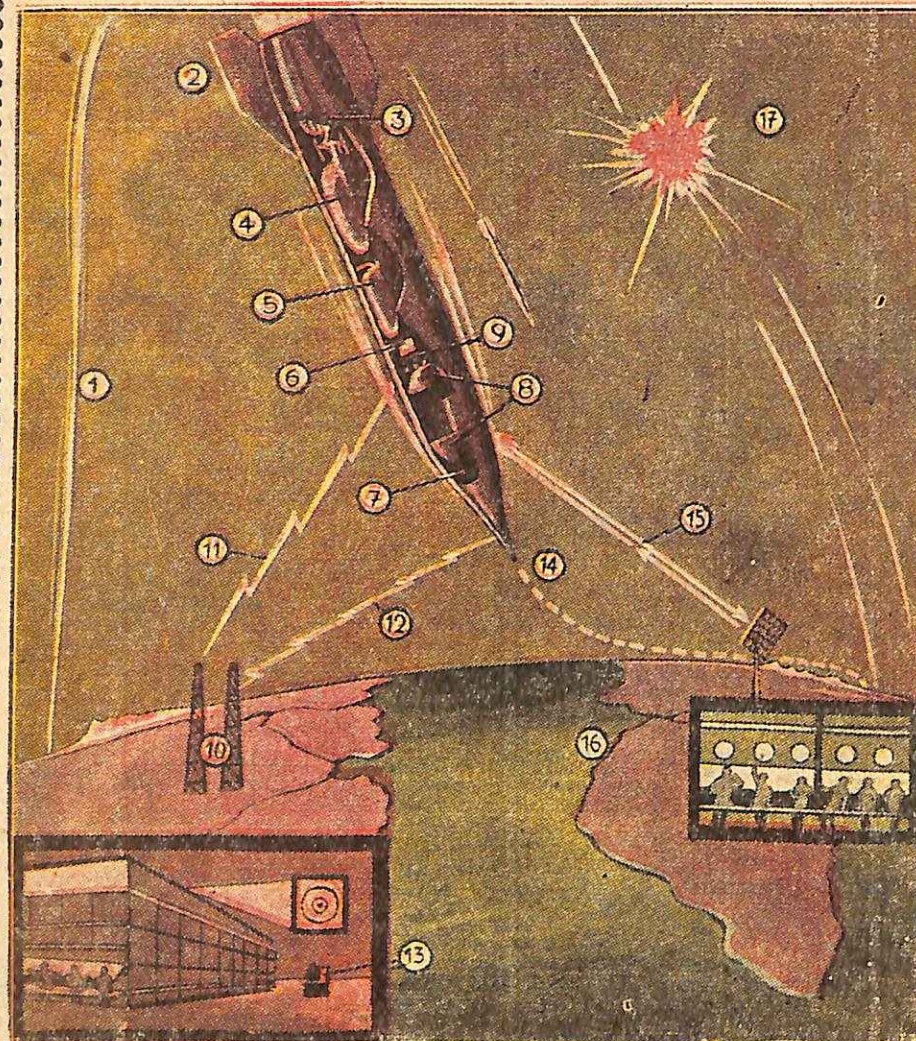
— Στην άστυνομία.

— Πού είνε ο κ. Ζάν;

— Δεν ξέρω, κ. Ντιντή. Έδώ μέσα σήμερα γινήκαν όλα κουλούδαχτα! Έμπα να δής!...

Πέρασε στο έσωτερικό του σπιτιού ο γαμπρός κι' έμεινε έμβρόντιος. Ύψιστε, τί ήταν τούτο; Τυφόν να περνούσε από το σπίτι δεν βάφερνε τέτοια καταστροφή. Καρέκλες αναποδογυρισμένες, πιάτα σπασμένα, βάζα θρυμματισμένα, πολυώστα ρημαγμένα, όμπρέλες, βιβλία, μαξιλάρια, ένας σωρός άνομώνων πραγμάτων ήσαν πεταμένα έδώ κι' εκεί, δίνοντας καθαρή την εικόνα της θύελλας που πέρασε. Μαυρίσαν τα μάτια του Ντιντή, λυγίσανε τα γόνατά του κι' έπεσε η ανθοδέσμη απ' τα χέρια του. Και ξαφνικά μαθαίνοντας τί συνέβη, τόν έπιασε τέτοιος τρόμος, τέτοιος πανικός, ώστε τώβαλε κατακίτρινος στα πόδια, δίχως να πη κουβέντα. Κι' άκόμα φεύγει...

Δ. ΨΑΘΑΣ

Μία εικόν του μεταξύ των ηπείρων πολέμου του μέλλοντος: 1. Τροχιά του βλήματος. 2. Η ταχύτητα της φλόγας τα 4000 χιλιόμετρα την ώρα. 3. Η ταχύτητα της φλόγας τα 4000 χιλιόμετρα την ώρα. 4. Η ταχύτητα της φλόγας τα 4000 χιλιόμετρα την ώρα. 5. Η ταχύτητα της φλόγας τα 4000 χιλιόμετρα την ώρα. 6. Η ταχύτητα της φλόγας τα 4000 χιλιόμετρα την ώρα. 7. Η ταχύτητα της φλόγας τα 4000 χιλιόμετρα την ώρα. 8. Η ταχύτητα της φλόγας τα 4000 χιλιόμετρα την ώρα. 9. Η ταχύτητα της φλόγας τα 4000 χιλιόμετρα την ώρα. 10. Η ταχύτητα της φλόγας τα 4000 χιλιόμετρα την ώρα. 11. Η ταχύτητα της φλόγας τα 4000 χιλιόμετρα την ώρα. 12. Η ταχύτητα της φλόγας τα 4000 χιλιόμετρα την ώρα. 13. Η ταχύτητα της φλόγας τα 4000 χιλιόμετρα την ώρα. 14. Η ταχύτητα της φλόγας τα 4000 χιλιόμετρα την ώρα. 15. Η ταχύτητα της φλόγας τα 4000 χιλιόμετρα την ώρα. 16. Η ταχύτητα της φλόγας τα 4000 χιλιόμετρα την ώρα. 17. Η ταχύτητα της φλόγας τα 4000 χιλιόμετρα την ώρα.

V2. Η δεύτερη απ' αυτές ανέβαινε σε ύψος 100.000 μέτρων και η ταχύτητά της ήταν 4.000 χιλιόμετρα την ώρα. Άλλα τέτταρα V2 μπροστά στη V4 ή την A10; Οι δυο αυτές ιπτάμενες βόμβες, που ζυγίζουν περισσότερο από 100 τόνους ή καθεμιά, ανέβαιναν σε ύψος 300 χιλιομέτρων κι' άφου διέτρεχαν μια απόσταση 1000 περίπου χιλιομέτρων από το σημείο της εκκινήσεώς των, άρχιζαν μια βίγνυα πτώση, που τις έφερνε στα στρώματα της στρατοσφαιρας, σε ύψος 12 - 15.000 μέτρων από το έδαφος. Η ταχύτητά τους σ' αυτή την πτώση ξεπερνούσε τα 15000 χιλιόμετρα την ώρα. Όταν έφταναν σ' αυτό το σημείο, δηλαδή στα 12 - 15000 μέτρα, άποχτούσαν φτερά, που ξεδιπλώνονταν μ' έναν αυτόματο μηχανισμό και συνέχιζαν κατόπιν μ' αυτή την πορεία τους επί 3800 περίπου χιλιομέτρων. Έτσι, η ακτίνη της δράσεώς των ήταν 5000 περίπου χιλιομέτρων. Μπορούσαν, έξ' άλλου, να μεταφέρουν πολλούς τόνους εκρηκτικών υλών.

Οι Άμερικανοί τελειοποίησαν τις βόμβες των Γερμανών με τις περιφημες βόμβες - πελαγούς, ή πολυόρους βόμβες.

Μία τέτοια διάφορη βόμβα, που δοκιμάστηκε πριν από λίγο καιρό στο Ουάϊτ Σάντς του Νέου Μεξικού, ανέβηκε σε ύψος 400 χιλιομέτρων κι' η βόμβα - παιδί που άποσπασθηκε απ' αυτή ανέπτυξε ταχύτητα 8000 χιλιομέτρων την ώρα.

Άλλα πώς αυτές οι βόμβες θα υπορέσουν να βοούν το στόχο; Κατά τον τελευταίο πόλεμο, οι Γερμανοί είχαν κατασκευάσει μια «σκεπτούμενη» βόμβα, που η «μύτη» της περιείχε μια συσκευή τηλεοράσεως. Έτσι η βόμβα έφωτογράφιζε το έδαφος κι' έστελνε την εικόνα του στον πιλότο, που βοισκόταν στο έδαφος ή πάνω σ' ένα αεροπλάνο. Αυτός έβλεπε τότε με τα μάτια της βόμβας και κανόνιζε την πορεία της, σαν να βοισκόταν πάνω σ' αυτήν.

Άλλ' οι υπηρεσίες που μπορεί να προσφέρει η τηλεοράση είναι πολύ περιορισμένες, λόγω της μικράς αναπτύξεως που έχει ακόμη στις ημέρες μας. Γι' αυτό οι Άμερικανοί έπιστήμονες σκέφθηκαν να μην στηριχτούν αποκλειστικά σ' αυτή. Έκαισαν, λοιπόν, τις «μύτες» των ιπταμένων βομβών ευαίσθητες στον ήχο, τη θερμότητα, και τις μαγνητικές επιδράσεις. Οι πόλεις, λόγω του ότι δεκάδες και εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπων ζούν σ' αυτές και λόγω του ότι περιβάλλουν εργοστάσια και πηγές ενεργείας πάσης φύσεως, έχουν μεγαλύτερη θερμότητα από την ύπαιθρο που απλώνεται γύρω τους. Αυτή η θερμότητα θα προσελκύει σαν το μαγνήτη τις ιπτάμενες βόμβες και δεν θα τις αφήνει να παραπλανηθούν.

Ας υποθέσουμε ότι η βόμβα πετάει πάνω από μια περιοχή. Ο πιλότος που την οδηγεί από μακριά, όταν την φέρει σ' αυτό το σημείο, δεν έχει να κάνει τίποτε πιά. Γιατί μπορεί να είναι βέβαιος για τα έξης πράγματα: α) ότι η βόμβα θα πέσει αναπόφευκτα στη μεγαλύτερη και πολυπληθέστερη από τις πόλεις αυτής της περιοχής. β) ότι θα πέσει στο πιο πυκνοκατοικημένο σημείο της ή εκεί όπου βοισκονται πηγές ενεργείας (ηλεκτρικά εργοστάσια, κλπ.).

Καμιά δηλαδή ούτε η παρομπή που κινούμενο σαν να έχη δική του σκέψη, θα σκορπ' εη το θάνατο σε χιλιάδες ανθρώπων.

Βόμβες που θα καθοδηγούνται από άστρα

Υποθέσαμε ότι αυτή η βόμβα καθοδηγείται από μακριά, είτε από το έδαφος, είτε από έναν πιλότο που βρίσκεται σε πολύ μεγάλο ύψος. Άλλ' αυτό δεν είναι απαραίτητο. Η βόμβα μπορεί να αυτοδηγείται και να κανονίζει μόνη την πορεία της.

Πρόκειται, στ' αλήθεια, για ένα από τα μεγαλύτερα θαύματα της σύγχρονης τεχνικής. Για την πραγματοποίησή του χρειάστηκε η συνεργασία όλων ή τουλάχιστον των περισσότερων επιστημών. Η αυτοδιευθυνόμενη βόμβα προσαρμόζεται στο φως ενός άστρου ή καλύτερα στην ακτινοβολία του είτε αυτή είναι ορατή, είτε όχι. Φαντασθήτε πάνω σ' αυτήν ένα μικρό τηλεσκόπιο που «βλέπει» τον ούραγιο δόλο. Τα όργανα που βοισκονται στη βάση αυτού του τηλεσκοπίου είναι ευαίσθητα στις ακτινοβολίες ενός μόνου άστρου και κανονίζουν την τροχιά του βλήματος σύμφωνα μ' αυτό. Είναι αυτόνοτο πώς πρέπει να γνωρίζουμε με απόλυτη ακρίβεια τη θέση και την κίνηση αυτού του άστρου σε κάθε δεδομένη στιγμή, για να του έμπιστευθούμε την καθοδήγηση του βλήματός μας. Αυτό θα το φέρη τότε στην κατάλληλη θέση και θα το προωθήση αλάνθαστα στο στόχο.

Ποιος θα φανταζόταν ότι η σύγχρονη πολεμική τακτική θα έκανε τα άκακα άστερία του στερεώματος συνενόχους στο όργιο του ολέθρου που παρσκευάζει για την ανθρωπότητα;

Η μοιροία ώρα Χ...

Άλλ' ας προσπαθήσουμε να φαντασθούμε τη μοιροία ώρα Χ που θα σημάνη τη νέα περιπέτεια του πλανήτη μας. Αποτελεί κοινό μυστικό ότι και τα δυο αντίπαλα στρατόπεδα είναι πάνοπλα κι' έτοιμα ν' αντιμετώπισουν όλα τα ενδεχόμενα.

Ας υποθέσουμε, λοιπόν, ότι η ανθρωπότης περνάει, ξαφνικά, στη φάση του πολέμου των πυραύλων. Η ταχύτητά των είναι τέτοια, που δεν μπορούν ν' αντιμετώπισθουν παρά μόνο με άλλους πυραύλους, που θα ξεκινήσουν από το έδαφος ή καλύτερα το υπέδαφος του αντιπάλου, που δέχτηκε την αιφνιδιαστική επίθεση.

Ένας αιφνιδιασμός, παρατηρείται άμερικανικό στρατιωτικό περιοδικό, μπορεί να καταστρέψει όλες ή πολλές από τις εγκαταστάσεις έπιφανείας εκείνου που δέχτηκε την επίθεση. Ο πόλεμος τελειώσει; Κάθε άλλο. Μόλις αρχίζει. Μ' ένα σύνθημα, οι πλάνες των βοιών, το σκεπασμένο από σπαρτά έδαφος των πεδιάδων, τα σπλάχνα της γης με μια λέξη θ' ανοίξουν ξαφνικά κι' αναρίθμητοι αυτοπροωθούμενοι πυραύλοι θ' αρχίσουν ν' ανεβαίνουν μ' έναν τρομακτικό θόρυβο στον ούρανο.

Τα αυτοπροωθούμενα αυτά έπενεθησαν από τους Γερμανούς κατά τον πόλεμον έτελετοποίησαν κατόπιν έπ' από τους Άμερικανούς. Η

και οι Άγγλοι τα άποκαλούν συνήθως με το γεωμετρικό τους όνομα.

Τα αυτοπροωθούμενα αυτά βλήματα θα προσπαθήσουν να πλήξουν τα βλήματα του αντιπάλου ή να τα παραπλανήσουν, δημιουργώντας γύρω τους «φαντάσματα για ραντάρ», που θα αποτελούνται ή από μεταλλικές ταινίες που θα ξετυλίγονται στον άερα ή από χημικούς καπνούς που θα έχουν τις ίδιες ιδιότητες ώστε να έκραγούν πάνω σε φαν-

ταστικούς στόχους.

Μία άλλη λύσις είναι η ανύψωσις από το έδαφος αεροπλανοφόρων, γιγαντιαίων δηλαδή αεροπλάνων, που θα έχουν πάνω τους ένα μεγάλο αριθμό μικρών μονοπλάνων και αεροπλάνων εξαιρετικής ταχύτητας. Αυτά θα παίξουν το ρόλο κυνηγετικών σκυλιών και θα διεξάγουν με μεγαλύτερη αποφασιστικότητα τον άγωνα έναντι των έχθρικών μέσων επίθεσεως.

Τα μικρά αυτά αεροπλάνα θα «βλέπουν» επίσης με το ραντάρ και θα διαθέτουν αυτοπροωθούμενα βλήματα για να πλήξουν τον αντίπαλο. Η ακτίνη της δράσεως τους θα είναι αναγκαστικά πολύ μικρή.

Άλλα θα μπορούν να πηγαίνερχονται πάνω στο «αεροπλάνο - μητέρα» (αεροπλάνο-πελαγού, όπως τα αποκαλούν οι τεχνικοί), για ν' ανεφοδιάζονται είτε σε καύσιμη ύλη, είτε σε πυρομαχικά. Το πρόβλημα του ανεφοδιασμού ενός αεροπλάνου εν πτήση από ένα άλλο έχει

λυθ' σήμερα. Αυτός ο ανεφοδιασμός δεν παρουάζει τ'ον παρμικρή δυσκολία και μπορεί να γίνει κατά τη διάρκεια και τις πιο σκληρές αερομαχίας γιατί τα δυο σκάφη, το ανεφοδιάζον και το ανεφοδιζόμενο, δεν διακόπτουν ούτε στιγμή τους έλιγμούς των κι' από τ' άλλο μέρος, παρακολουθούν τις κινήσεις του έχθρου — αεροπλάνου ή πυραύλου — χωρίς στο ραντάρ ή το ηλεκτροικό μάτι που διαθέτουν. Αυτός ο πόλεμος των έναερίων ρουμπ' θα είναι μια από τις φάσεις της σύριανης συρράξεως και ίσως ή σημαντικότερη απ' όλες.

Αόρατες και άδωρυδες μάχες. Άλλ' ας άκούσουμε τώρα τον Άγγλο στρατηγό Φούλερ. Οι έναερίες αυτές μάχες, λέει, θα είναι σχεδόν άορατες και σχεδόν άδωρυδες για τους κατοίκους της έπιφανείας του εδάφους. Η έκρηξις ενός ατομικού βλήματος στην περιοχή της υπε-

(Η συνέχεια όπισθεν)

Αόρατες και άδωρυδες μάχες.

Άλλ' ας άκούσουμε τώρα τον Άγγλο στρατηγό Φούλερ. Οι έναερίες αυτές μάχες, λέει, θα είναι σχεδόν άορατες και σχεδόν άδωρυδες για τους κατοίκους της έπιφανείας του εδάφους. Η έκρηξις ενός ατομικού βλήματος στην περιοχή της υπε-

(Η συνέχεια όπισθεν)

άπονοισι των πυραύλων του έχθρου με παρόμοια βλήματα μπορεί να γίνει κατά πολλούς τρόπους. Ένας απ' αυτούς είναι

η καθοδήγηση του βλήματος από το έδαφος με ραδιοφωνικά κύματα, πράγμα που προβοθέτει τη συνεχή παρακολούθησι τ'ον του ίδιου, όσον και του βλήματος του έχθρου.

Δεύτερος τρόπος είναι η κατασκευή αυτοδιευθυνόμενων πυραύλων, που θα είναι έφοδιασμένοι με ραντάρ ή ηλεκτρικό μάτι ή θα είναι προεκισμένοι με ειδική ευαίσθηση που θα τους κάνει να έλκονται άκατάγωνιστα προς ώρισμένου είδους βλήματα. Στην περίπτωση αυτή, το ραντάρ ή το ηλεκτρικό μάτι θα κυβερνούν το πηδάλιο του τρομερού ρουμπ' που θα διευθύνεται πάνω στη λεία του. Πρόκειται για τα γεωμετρικά «Φιορίλιν» (πύρινα κοίνα), που προσέζησαν μεγάλες καταστροφές στη συμμαχική άεροπορία κατά τον πόλεμο. Οι Άμερικανοί

Θεαματικές επιδείξεις πυραυλικήντου αεροπλάνου.

Ανεφοδιασμός αεροπλάνου εν πτήση.

Κατά τη διάρκεια της τελευταίας δεκαετίας, η δύναμις των εκρηκτικών μέσων έγινε δυο εκατομμύρια φορές μεγαλύτερη από ό,τι ήταν πριν. Οι πρόσδοι της αεροπορίας κατά το ίδιο διάστημα ήταν, αντίθετα, πολύ μικρές. Τα βομβαρδιστικά από 40 τόνους έφταναν τους 160. Η πτητική αυτόνομία των πολλαπλασιάστηκε επί ξηη και η ταχύτης των επί τέσσερα. Μ' άπλούστερα λόγια, τα αεροπλάνα δεν παρακολούθησαν τις πρόσδοις των εκρηκτικών μέσων και μέχρις ότου πραγματοποιηθ' το «ιπτάμενο πλοίο», για το οποίο θα μιλήσουμε στο έπόμενο φύλλο, οι υπηρεσίες που μπορούν να προσφέρουν είναι σχετικά περιορισμένες. Το λιγότερο από τα νεώτερα καταδιωκτικά, το περίφημο B 36, δεν μπορεί να δράση σε άκτινα μεγαλύτερη των 8.000 χιλιομέτρων από το σημείο της άπογειώσεώς του. Με μεγάλη δυσκολία μπορεί, λοιπόν, ν' ανταποκριθ' σ' έναν «πόλεμο ήπείρων», όπως προβλέπεται ότι θα είναι ο προσεχής.

Να γιατί ή προσοχή των τεχνικών έχει στραφή στους πυραύλους. Η μελλοντική σύραξις, παρατηρεί ο Άγγλος στρατηγός Φούλλερ, θα είναι ο «πόλεμος των ήλιων». Οι πυραύλοι, όμοιοι με φωτεινά μετέωρα, θ' αλλοκάνουν τον ούρανο προς όλες τις διευθύνσεις, έπιφορτισμένοι τόσο με την έπίθεση, όσο και με την άμυνα. Για ν' ανταποκριθούν σ' αυτό τον ποσορισμό τους, θα είναι προεκισμένοι μ' έναν υπερτέλειο έγκέφαλο, που θα τους έπιτρέπει να παρατηρούν, να υπολογίζουν και να προβλέπουν τα πάντα. Άλθηνά τέτοια της Άποκαλύψεως, θ' αντικαταστήσουν τον άνθρωπο και θα γίνουν έκτελεστές των καταστρεπτικών σχεδίων του.

Οι ιπτάμενες βόμβες

Οι Γερμανοί ως γνωστόν, είχαν κάνει θαύματα στο κεφάλαιο των ιπταμένων βομβών. Άμερικανοί και Ρώσοι άγωνίζον... σήμερα να διεσδύσουν στα μυστικά των και να πραγματοποιήσουν τα τοληρηά ανέδιά των.

Κατά τον πόλεμο γνωρίσαμε μόνο τις βόμβες VI και

Η ΚΟΛΑΣΙΣ του υπερατομικού πολέμου

(Συνέχεια εκ της προηγούμενης σελίδας)

ριονοσφαίρας, όπου θα διεξαχθούν οι αβιαντικές αερομαχίες δεν θα άκουσθη πιθανότητα στη γη. Θα βλέπουμε μόνο κάθε τόσο έναν πελώριο-ήλιο να λάμπη για μια στιγμή στον ουρανό κι' έπειτα να εξαφανίζεται χωρίς ν' αφήνει πίσω του τίποτ' άλλο από ένα ραδιενεργό σύννεφο καπνού.

Οι έδαφικές κατακτήσεις, συνεχίζει ο έπιφανής Άγγλος στρατιωτικός, θα είναι πια αδικαιολόγητες. Η ούδερότης των κρατών που δεν μετέχουν στον πόλεμο θα παραμείνη σεβαστή, γιατί η κατοχή μιας χώρας χωρίς στρατηγικό ενδιαφέρον θα είναι κάτι το άκατανόητο. Άλλ' αυτή η ούδερότης θα είναι χωρίς πρακτική αξία. Γιατί θα παραδίδεται συνεχώς, χωρίς κανείς από τους δυο αντιπάλους να σκέπτεται να το κάνει.

Αυτό το πράγμα θα γίνεται μόνο του χωρίς να εύνθεται κανείς. Θα είναι δυνατόν π.χ. μια ειδική ακτίνα, που θα εξακοντισθεί από τη γη ή από ένα αεροπλάνο να προκαλέσει την εξαθλίωση των μηχανημάτων πορείας ενός εχθρικού αεροπλάνου ή ενός πυραύλου και να τον κάμη να πέσει στο έδαφος μιας ούδερότερης χώρας. "Η ένα «καταδικαστικό σκυλί» να τροποποιήσει την πορεία ενός πυραύλου κάνοντάς τον ν' αλλάξει κατεύθυνση. "Η ακόμη κάποιος μηχανικός, που διευθύνει από μακριά τα ατομικά ρομπότ, να κάμη ένα μικρό, ένα ελάχιστο λάθος. "Η ούδερότερη χώρα θα δεχτεί τότε το πυρ έξ ουρανού που προοριζόταν για μια άλλη.

Οι ηλεκτρονικές μηχανές

Στον πόλεμο αυτό, όπως είναι εύνητο, τον κυρίαρχο λόγο έχουν οι μηχανικοί κι' οι ηλεκτρονικές μηχανές. Χωρίς αυτές, ο αβιαντικός πόλεμος είναι αδύνατο να διεξαχθεί. Φαντασθήτε μια βόμβα V2 π. χ. που τρέχει με ταχύτητα 8.000 χιλιομέτρων την ώρα και συλλέγει κατά την πορεία της παντός είδους πληροφορίες. Αυτές τις πληροφορίες τις μεταδίδει αστασιγμεί ή, αν προτιμάτε, με την ταχύτητα του φωτός, στο μηχανικό που την παρακολουθεί. Οι αβιαντοί διαδέχονται ο ένας τον άλλον σ' ατελείωτη σειρά πάνω στον φωτεινό πίνακα που ο μηχανικός έχει μπροστά του κι' ο καθένας τους θέτει ένα πρόβλημα, που πρέπει να λυθεί στη στιγμή. Άλλ'α τις πληροφορίες πράξεις, που απαιτούνται για τη λύση αυτών των προβλημάτων, μόνον μια ηλεκτρονική μηχανή μπορεί να τις κάμη με την έπιθυμητή ταχύτητα.

Οι Άμερικανοί διαθέτουν σήμερα ηλεκτρονικές μηχανές, που εργάζονται διακόσιες χιλιάδες φορές ταχύτερα από τον ανθρώπινο εγκέφαλο και που είναι σε θέση να λύσουν τα πιο δύσκολα αλγεβρικά και τριγωνομετρικά προβλήματα, χωρίς να κάνουν ποτέ λάθος. Ο ρόλος τους σ' έναν αβιαντικό πόλεμο θα είναι αποφασιστικός. Χωρίς αυτές, όλα τα νεώτερα πολεμικά μέσα που ανακάλυψε ο άνθρωπος θα ήταν άχρηστα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Το «Ιπτάμενο πλοίο», κυρίαρχος των τυχών του πλανήτη μας.

Φιλοτελική περίεργη

Μια αμερικανική έφημερίδα δημοσίευσε τελευταία την εξής άγγελία:

«Συλλέκτης γραμματόσημων που έχει στη κατοχή του υπέρ τις 20 χιλιάδες γραμματόσημα, διαφόρων κρατών ζητεί σε γάμο δεσποινίδα που να είναι επίσης ένθουσιώδης συλλέκτης, φτάνει μόνο να έχει στη κατοχή της και γραμματόσημο της Νέας Γουίνεας. Αυτή η προίκα του αρκεί».

Ο κύριος αυτός δεν ρωτάει διόλου για την οικογένεια, ούτε για την ηλικία, ούτε για την καλλονή, την ύγεια και το χαρακτήρα της μελλούσης συζύγου του. Ζητάει μόνον να έχει γραμματόσημο της Νέας Γουίνεας του 1856 και κυρίως του 1 σέντε γιατί ύστερα από τα γραμματόσημα του Άγ. Μαυρικίου αυτά είναι τώρα τα σπανιότερα και ακριβότερα του κόσμου.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ για το νοικοκυριό

Τα μαγειρικά σκεύη, οι κηλίδες, οι πολυθρόνες

1) Πώς μπορεί να γυαλίσει το έσωτερικό των μαγειρικών σκευών από αλουμίνιο;

Τα σκεύη αυτά μαυρίζουν συνήθως με το μαγείρεμα. Για να ξαναγίνουν το φυσικό τους χρώμα, βράζετε μέσα μιά διάλυση από 2 κουταλιές του γλυκού τρυγικών δρύ (ξυνό του φαρυμακίου) σε μισή όκα νερό, επί 10 λεπτά της ώρας. Το ίδιο αποτέλεσμα επιτυγχάνετε αν βράσετε ένα φαγητό ξυνό, π.χ. σάλτσα ντομάτα.

2) Είναι βλαβερά τα μικρά άργυροχρώμα έντομα που ζουν μέσα στα ντουλάπια και στα δωμάτια του λουτρού;

Τα έντομα αυτά λέγονται κοινώς «ψαράκια». Δεν πεθαίνουν συνήθως τα ακόλληιστα βαμπακερά ύφασματα, μπορεί όμως να καταστρέψουν τα κολλοειδή, τα κουρτινάκια, κλπ. Έπίσης καταστρέφουν τα ύφασματα από ρεγινόν μέσα στα ντουλάπια. Ο συχνός αερισμός και το βούρτσισμα των ρούχων είναι ένας καλός τρόπος για την καταπολέμησή τους.

Τα μέρη όπου υπάρχουν πολλά «ψαράκια» πρέπει να ραντίζονται με ή δυο φορές το μήνα μ' ένα υγρό έντομοκτόνο. Δίνετε ιδιαίτερη προσοχή στα σκοτεινά μέρη, στα σκασίματα των ξύλων και πίσω απ' τις έταξες, στο λουτρό και στην κουζίνα και γενικώς όπου υπάρχει ύγραση. Σκορπίζετε πάνω στις ραγμές των ξύλων σκόνη έντομοκτόνη.

3) Πώς αφαιρείται το ελαφρό θόλωμα, που μένει πάνω στα ποτήρια όταν πλένονται συνεχώς με νερό πηγαδίσιο;

Χρησιμοποιείτε γι' αυτό το σκοπό μιά διάλυση βαρεκίνης, πιο πυκνή απ' αυτήν που μεταχειρίζεσθε για τη πουγαδιά. Προσέχετε όμως μην πέση πάνω στα ρούχα σας. Έπειτα τα ξεπλένετε, τα περνάτε μ' ένα φλυτζάνι δυνατό ξυδι και τα ξεπλένετε και πάλι με άσθονο καθαρό νερό. Αν το θόλωμα ήταν πολύ, μεταχειρίζεσθε δυο φλυτζάνια ξυδι.

Με την ίδια μέθοδο καθαρίζετε και τις κηλίδες που έχει αφήσει ο καφές ή το τσάι. Δεν επιτρέπεται όμως να χρησιμοποιήσετε για μετάλλινά σκεύη, γιά άσημνα, ή γιά ποτήρια ή φλυτζάνια διακοσμημένα με χρυσάφι.

4) Τι θα κάμετε γιά ν' αφαιρέσετε τις κηλίδες της σκουριάς από πετσέτες του φαγητού ή άλλα βαμβακερά ύφασματα;

Μεταχειρίζεσθε μιά διάλυση 5% οξάλικού οξέος. Αγοράσετε δηλαδή απ' το φαρμακείο 15 γραμμάρια οξάλικού οξέος και το διαλύετε σ' ένα μεγάλο ποτήρι νερό. Προσοχή, γιατί η ουσία αυτή είναι δηλητηριώδης. Το μπουκάλι όπου θα βάλετε τη διάλυση, πρέπει να έχει ετικέτα και να είναι φυλαγμένο σε μέρος όπου δεν θα το βρίσκουν τα μικρά παιδιά του σπιτιού, που θα μπορούσαν να το πιούν κατά λάθος, μη ξέροντας περί τίνος πρόκειται.

Γιά ν' αφαιρέσετε τώρα απ' τα ύφασματα τους λεκέδες της σκουριάς, βουτάτε το μέρος εκείνο στη διάλυση επί ένα τέτατο της ώρας το λιγώτερο. Ξεπλένετε ύστερα δυο φορές με άσθονο καθαρό και ζεστό νερό, κι' άλλη μιά φορά με νερό στο οποίο έχετε προσθέσει λίγες σταγόνες υγρής άμυνης.

5) Πώς θα περιποιησθε τις πέτινες πολυθρόνες σας;

Πρέπει να τις προφυλάγετε απ' τη ζέστη, την υπερβολική έφραση και την ύγρασία. Τις καθαρίζετε συχνά μ' ένα ειδικό προϊόν, που δεν αφήνει το δέρμα να στεγνώσει και να σκάσει. Κάθε τόσο, τις πλένετε μ' ένα καλό σαπούνι, όχι καυστικό, χρησιμοποιώντας γι' αυτό το σκοπό ένα μαλακό ύφασμα ή ένα σφουγγάρι. Δεν πρέπει όμως να έμψοισθ'ε το δέρμα με νερό. Το σκουπίζετε άμέσως μ' ένα μαλακό πανί και το περνάτε ύστερα με το προϊόν που αναφέραμε πιο πάνω γιά τη συντήρησή του δέοντως.

Ο ρόλος του άλλοτε και σήμερα

Οι καφεπότες όλου του κόσμου είναι κατασπασμένοι. Γιατί οι τιμές του καφέ στους τόπους της παραγωγής του έχουν ανέβη κατά 60 % τον τελευταίο καιρό.

Ποιά είναι η αίτια αυτής της υπερτιμώσεως; Οι Άμερικανοί γερουσιασμένοι, που έκαμαν μιά σχετική έρευνα, την απέδωσαν στην κακοκαιρία που ελάττωσε την έσοδεία, ή σε κερδοσκοπικούς λόγους. Η πραγματικότητα όμως φαίνεται πως είναι διαφορετική.

Στο διάστημα του πολέμου, οι Άμερικανοί στρατιώτες κι' οι εργάτες των εργοστασίων συνήθιζαν να πίνουν καφέ, γιά ν' αυξάνεται η αποδοτικότητά τους. Η συνήθεια λοιπόν αυτή διατηρήθηκε, κι' ενώ πριν απ' τον πόλεμο αναλογούσαν περίπου δυο φλυτζάνια καφέ την ημέρα γιά κάθε Άμερικανό άνω των 14 έτών, σήμερα η αναλογία είναι τρία φλυτζάνια στο άτομο.

Αν τώρα λάβουμε υπ' όψη ότι στις Ηνωμ. Πολιτείες καταναλώνονται τα 56 % της ποσότητας του καφέ που πίνεται σ' όλο τον κόσμο, καταλαβαίνουμε εύκολα ποσο αύξηθηκε η ζήτηση αυτού του προϊόντος. Συγχρόνως, οι καιριές συνθήκες, ελάττωσαν την παραγωγή του. Τέλος, οι ευρωπαϊκές αγορές που ξαναάνοιξαν, απορρόφησαν όλα τα αποθέματα.

Δεν προβλέπεται, βέβαια, σοβαρή έλλειψη καφέ, πάντως όμως η παραγωγή φτάνει ίσα - ίσα γιά να καλύψη τη ζήτηση, κι' αυτή η ισορροπία θα κρατήσει ψηλά την τιμή του. Άκόμη κι' οι Βραζιλιάνοι πληρώνουν διπλάσια από άλλοτε την καφέ που πίνουν.

Δεν υπάρχει δε πιθανότης ν' αύξηθ'ε γρήγορα η παραγωγή, γιατί το καφεόδεντρο χρειάζεται περίπου 5 χρόνια γιά ν' αρχίσει ν' αποδίδει, κι' έξ' άλλου δεν υπάρχει αρκετό κατάλληλο έδαφος γιά την καλλιέργειά του.

Έντελως διαφορετική ήταν η κατάσταση στα προπολεμικά χρόνια. Η παραγωγή καφέ ήταν τότε διπλάσια απ' την παγκόσμια κατανάλωση. Οι τιμές είχαν καταρρακωθεί στο μισό του κόστους. Στη Βραζιλία - πηγή της μισής παγκόσμιας παραγωγής - έκαigan τον καφέ στις άτιμοιές των τράνων, κατέστρεφαν τις φυτείες του και τις αντικαθιστούσαν με βαμπακί. Το αποτέλεσμα ήταν να υποφέρουν οικονομικά οι νοτιοαμερικανικές χώρες και να μη μπορούν να προμηθευθούν διάφορα είδη απ' τις Ηνωμ. Πολιτείες. Τώρα, ωστόσο, η υπερτιμώση του καφέ προβλέπεται πως θα ώφελήσει πολύ τους Άμερι-

κανούς στη διάθεσι των προϊόντων τους.

Αυτό δείχνει πόσο σπουδαίο ρόλο παίζει σήμερα ο καφές στο παγκόσμιο έμποριο.

Η Εύρωπη πρωτογνώρισε το προϊόν αυτό στις αρχές του 17ου αιώνα. Την εποχή εκείνη, ύπρχαν καφεόδεντρα μόνον στην Άραβία, ν'ε άγρία κατάσταση. Φυσικά, η τιμή του καφέ ήταν πανύψηλη: Κόστιζε, σε δραχμές, περίπου 150.000 το κιλό! Αφ' ότου όμως ένας Όλλανδός αξιωματικός πρόσφερε μιά μικρή ρίζα καφέ στο βασίλει της Γαλλίας Λουδοβίκο ΙΔ', έλλαξαν τα πράγματα: Αφού το φυτόν αυτό καλλιεργήθηκε μ' έπιτυχία σε μια παρισινή σέρρα, οι Γάλλοι έστειλαν το 1720 μερικές ρίζες του στην καινούργια αποικία τους, τη Μαρτινίκα. Το ταξίδι όμως ήταν μακρυνό και δύσκολο, την εποχή εκείνη. Έτσι, όλα σχεδόν τα μικρά φυτά ξεράθηκαν. Μόνον ένα διατηρήθηκε στη ζωή, χωρίς στον πλοίαρχο που διέθετε γι' αυτό ένα μέρος απ' το ποτόμιο νερό που του αναλογούσε. Το φύτεψαν λοιπόν στη Μαρτινίκα, κι' ευδοκίμησε τόσο πολύ, ώστε έπειτα από 30 χρόνια οι φυτείες του καφέ είχαν πλημμυρίσει τη Νότιο και την Κεντρική Άμερική.

Είπαμε πιο πάνω ότι ο καφές εισήχθη στην Εύρωπη τον 16ον αιώνα. Στην Άγγλία, έγινε γνωστός το 1652, όταν ένας Έλληνας άνοιξε ένα καφεείο στο Λονδίνο. Φαίνεται δε ότι το κατάστημα αυτό έγινε κέντρο σκανδαλοθηρίας και σφοδρατικού κουτοσπομπολίου, όπως γράφουν οι έφημερίδες της εποχής.

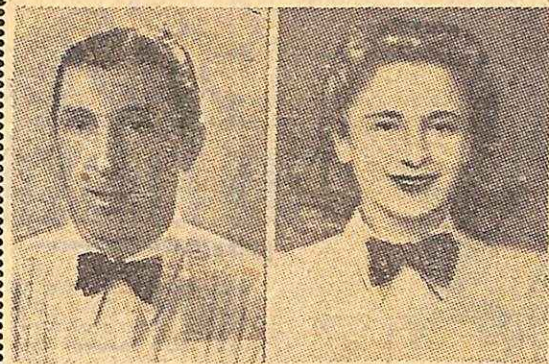
Τα ίδια όμως συνέβησαν και στη Γαλλία, με το περήφημο «Καφέ Προκόπ», το πρώτο καφεείο που ίδρύθηκε στο Παρίσι επί Λουδοβίκου ΙΔ'. Ιδιοκτήτης του ήταν ο Ιταλός Φραντσέσκο Προκόπιο ντι Κολτέλλι. Ο έξυπνος αυτός έπιχειρηματίας ήταν, το 1672, ένας άπλος σερβιτόρος. Σιγά-σιγά όμως έγινε καταστηματάρχης, και το 1686 άνοιξε το μεγάλο καφεείο του, στο κέντρο της πόλεως. Η αίθουσά του είχε δυνατό φωτισμό, μεγάλους καθέφτες σ' όλους τους τοίχους, πολυθρόνες δελουίνες και τραπέζια μαρμάρια - πολυτέλειες πρωτοφανείς γιά την εποχή εκείνη. Έκτός του καφέ, πρόσφερε επίσης παγωτά, διατηρημένα φρούτα, σοκολάτες, ροσόλια και λίκερ.

Χάρη στον Προκόπιο Ιδίως, ο καφές έγινε τόσο της μόδας στο Παρίσι, ώστε ο Σαιν-Σιμόν (ένας απ' τους έχθρους του) γράφει στα απομνημονεύματά του, σχετικά με την κατάπτωσι του δουκάτος της Ορλεάνης: «Έπινε διαρκώς αυτό το άπαίσιο υγρό, τον καφέ, που κάνει μόνο γιά το χυδαίο όχλο».

Όστόσο, η μανία του καφέ λιγόστεψε κάπως, όταν διαδόθηκε ότι μιά γυναίκα έγκυος, που έκανε κατάρχησ'ι αυτό του ποτού, γέννησε... «ένα αγοράκι μαύρο σαν το διάβολο»!

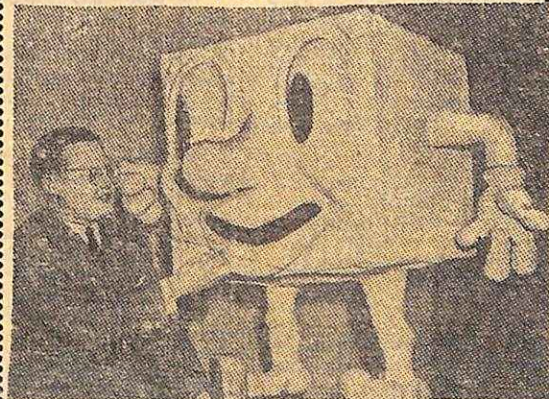
Γιά ένα βαθύ ύπνο

Οι ειδικοί που αναζητήσαν τους εξωτερικούς παράγοντες που συντελούν στο βαθύ ύπνο, κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι ο κυριότερος απ' όλους είναι ο κατάλληλος αερισμός. Συνιστούν επίσης να χουν σκούρα χρώματα οι τοίχοι της κρεβατοκάμαρας. Το κρεβάτι δεν πρέπει να νοι ούτε πολύ μαλακό, ούτε υπερβολικά σκληρό. Τα ζεστά ποτά, ένα ζεστό μπάνιο και το διάβασμα στο κρεβάτι φέρνουν εύκολότερα ύπνο. Τέλος, γιά να κοιμάται κανείς κανονικά, πρέπει να πέφτει στο κρεβάτι πάντα την ίδια ώρα.

ΕΝΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟ ΣΥΓΚΡΟΤΗΜΑ

Είτε σε όλους γνωστή ή μεγάλη έπιτυχία απ' το Β' Ραδιοφωνικό Σταθμό των Ένωπλων Δυνάμεων της «Αδανέζικης Συντροφιάς» που χορίζει με τις εκπομπές της το γέλιο και τη χαρά, όχι μόνο στους ήρωικούς μας φαντάρους, αλλά και σ' όλους τους άκροατάς. Η έπιτυχία του καλλιτεχνικού αυτού συγκροτήματος ξεπερνούν κατά πολύ το συνηθισμένο επίπεδο και ο Νάσος Φακίδης, ο συνθέτης των δημοφιλών τραγουδιών «Καρολίνα-Πικολίνα», «Ταξιδάκι στη Βουλγαρία», «Σαχαρίας και Άντζουλίνα», «Πόντων αυτού, καθώς και η χαριτωμένη έρμηνεία Ζοζέφίνα Γενοδέου, με το μπρίο της, την τσαχνιλιά της και την άφρα φωνή της, γοητεύουν μικρούς και μεγάλους. Άνωτέρω ο Νάσος Φακίδης και η παρτεναίρ του Ζοζέφίνα Γενοδέου.

ΤΟ ΡΟΜΠΟΤ ΠΟΥ ΒΓΑΖΕΙ ΛΟΓΟΙ

Οι Άγγλοι Ιδιοκτήται εργοστασίων ραδιοβίματος Σαχάρεως κατασκεύασαν το ρομπότ αυτό, που κουνάει τα μάτια του, τα χέρια του, τραγουδεί και, το σπουδαιότερο, μπορεί να έκφραση ένα λόγο... κατά του προγράμματος κρατικοποίησης των μεγάλων βιομηχανιών. Αυτός είναι ένας από τους πολλούς τρόπους που οι Άγγλοι βιομήχανοι έκδηλώνουν τη δυσφορία τους γιά την κρατικοποίηση των εργοστασίων τους. Το θαύμασμο αυτό ρομπότ τοποθετείται κάθε ήμερα σε διάφορα κεντρικά μέρη της Άγγλικής πρωτεύουσας, γιά να το θαύμαση όλην ο λαός κυρίως όμως γιά ν' άκούση το πλήθος τους κεραιών που έκστομίζει εναντίον της Κυβερνήσεως γιά την κρατικοποίηση των μεγάλων βιομηχανιών.

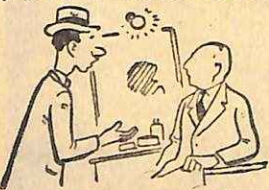
ΕΝΑΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Πρό έβδομάδας στην Ιαπωνία έγινε ένας διαγωνισμός γιά την άνοδεία του ανθρώπου με τη... μεγαλοπρεπέστερη φαλακρά! Στον πρωτότυπο αυτό διαγωνισμό βγήκε νικήτης ο Ιάπων Τάρο Σιγάντα, που δεν είχε ούτε μιά τρίχα στο κεφάλι του! Το έπαλόν του διαγωνισμού ήταν ένας βαρύντιμος καθρέπτης... γιά να βλέπει ίσως ο Σιγάντα το γάλι του! Αν του χάριζαν και μιά... τατσάρα και ένα φαλιδίκο... μπριγιαντίνης το έπαλόν θα ήταν πλέον χιουμοριστικό γιά τον... γιανωνέζικο αυτόν γλόμπο!...

Εξθυμα ένσταντανέ

Είπε πραγματικά σπύθ-
μενη η άφελεια μερικών άν-
θρώπων τόσο που να καταν-
τά άπιστευτη. Ο θίσιος
του Λογοθετίδη παίζει, ως
γνωστόν, την ελληνική κω-
μωδία «Δεσποινίς 39 ε-
τών...». Πρό ήμερών, λοι-
πόν, έδημιούργησε στις έφη-
μερίδες μία ρεκλάμα σε τύ-
πο άγγελίας της στήλης
των συνοικειών: «Δεσποι-
νίς 39 ετών, διαδέχουσα
τριόροφον οίκον και δια-
κοσίας λίρας εις μεταητά,
ζητεί γαμβρόν κτλ. Πληρο-
φορία, Λογοθετίδην, θέα-

τρον Κεντρικόν, δραι...».
Και άκολουθούσαν οι άρες
των παραστάσεων.

Θα φανταζόσασταν ποτέ
δτι θα βρισκότουσαν άν-
θρωποι που θα παίρναν στα
σοβαρά την άγγελία και θα
έσπευδαν να γράψουν στον
κ. Λογοθετίδη εκθέτοντας
τά προσόντα τους για να
δικαιωθούν την πολυέρονη
νύφη; Και όμως, βρέθηκαν!
Τάραξαν στα γράμματα το
συμπάθι μας κωμικό, που
άπορεί και εξίσταται με το
ύψος της άνοησίας των ύ-
ποψηφίων γαμβρόν, που
διεκδικούν το χέρι της ύπο-
θετικής πολυέρονης! Άλλά
οι αϊτήσεις δεν σταμάτησαν
στα γράμματα. Το πιο ά-
πίστευτο ήνε τοούτο:

Προχθές έμφανίστηκε στο
θέατρο ένας κύριος, περι-
ποιημένος, σοβαρός, περί-
που πενήντάρης, που έζήτη-
σε να δη τον κ. Λογοθετί-
δη. Ο ήθοποιός τον δέχτη-
κε στο καμαρίνι του:

— Χαίρετε, κ. Λογοθε-
τίδη, του ήπε. Διάβασα
στις έφημερίδες μία άγγε-
λία, που με ένδιαφέρει. Έ-
πειδή είδα δτι έσείς δίδετε
πληροφορίες για τη δεσποι-
νίδα των 39 ετών, ήλθα να
σας δω.

Ο κ. Λογοθετίδης έμεινε
πραγματικά έμβρόντητος:
— Σοβαρά ήλθατε για
πληροφορίες;
— Σοβαρώτατα. Ένδια-
φέρομαι άπολύτως.

— Καλά δεν είδατε το
έργο που παίζω; Δεν είδατε
τις ρεκλάμες στις έφημερί-
δες; Δεν είδατε τις τοιχο-

κολλήσεις έξω άπ' το θέα-
τρό μου; Και στο κάτω
κάτω δεν καταλάβετε δτι
δεν ήνε δυνατόν ένας ήθο-
ποιός σαν και μένα να κά-
νη συνοικεία;

Ο άνθρωπος, όμως, δεν
φάνηκε να στενοχωριέται
και πολύ για την γκάφα
του:

— Ναί, ψιθύρισε. Κάτι
υποπτεύθηκα όταν είδα τα
τοιχοκολλημένα έξω άπ' το
θέατρο, αλλά πάλι δεν μου
πέρασε άπό το μυαλό η ί-
δέα δτι εκείνο που διάβασα
στις έφημερίδες ήταν ρε-
κλάμα.

Υστερα, σηκώθηκε ψύ-
χραιμα - ψυχραιμα, άπο-
χαιρέτησε τον κ. Λογοθετί-
δη και έφυγε διά μέσου της
καζούρας των άλλων ήθο-
ποιών του θέατρου, χωρίς να
ιδρώση το ατύ του.

Νεόπλουτη κυρία παρου-
σιάσθηκε σε γνωστό ζωγρά-
φο της πόλεως μας και του
ζήτησε να της φτιάξη το
πορτραίτο. Ήταν μία κυ-
ρία αρκετά νέα, παχουλή
και πλούσια ντυμένη.

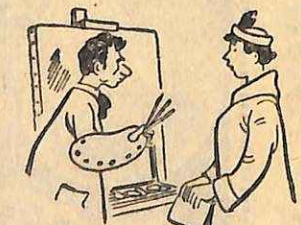
— Θέλω μονάχα, πρόσ-
θεσε να με κάνετε λιγάκι
αδύνατη καθότι στις φωτο-
γραφίες που βγάζω βγαίνω
χοντρή και δεν μου αρέ-
σουν. Γι' αυτό είπα να φτι-
άσω μία ζωγραφική και με
σύστησαν σ' εσάς. Θα το
καταφέρετε;

Ο ζωγράφος κατάλαβε
με τί πελάτισσα είχε να κά-
νη και χαμογέλασε.

— Θα προσπαθήσω να
τά καταφέρω, κυρία μου,
της είπε. Άρκει να έρχεστε
να ποζάρετε.

— Ευχαρίστως. Άλλά τί
θα στοιχίση αυτή η δου-
λειά;

— Πέντε έκατομμύρια.
Ή κυρία άναπήδησε και

γούρλωσε τα μάτια:

— Πόσο είπατε;
— Πέντε έκατομμύρια.
— Για μία «ζωγραφική»;
— Ναί. Για το πορτραί-
το σας, μαντάμ.

— Πόσα πορτραίτα θα
μου κάνετε;

— Φυσικά, ένα, κυρία

μου. Ή νεόπλουτη κυρία ήταν
αδύνατο να καταλάβη και
ξεροκατάβη:

— Έδω για έξη φωτο-
γραφίες, μαζί με τη μεγέ-

θυσι, μου ζητάνε διακόσιες
χιλιάδες στο καλύτερο φω-
τογραφείο. Κι' έσείς για έ-
να πορτραίτο ζητάτε πέντε
έκατομμύρια;

Ο ζωγράφος δεν μπόρε-
σε πιά να κρατηθή:

— Έ, μόνο έσείς θα κά-
νετε μαύρη αγορά, κυρία
μου; Να κάνουμε κι' έμεις
καμμία φορά, όταν μάς δι-
νεται η ευκαιρία.

Ή νεόπλουτη κυρία άνα-
φοκκίνισε και του φώ-
ναξε:

— Καλά μου είπαν δτι
είσατε λίγο βλαμένος!...
Και έφυγε έξω φρενών
άπό το ατελιέ.

Έπληθυναν τόσο πολύ τα
αυτοκίνητα μέσα στην Ά-
θήνα ώστε κοντεύουν να κα-
ταντήσουν περισσότερα άπ'
τους πεζούς.

Και δεν ήνε τ' αγοράία
που πληθαίνουν. Έκείνα
που αυξάνονται και πληθύ-
νουν σταθερά ήνε τα Ι-
διωτικά με τους ζιτζαμήδες
όδηγους που καταντούν κίν-
δυνος - θάνατος. Φυσικά οι
νεοσύλλεκτοι αυτοί έρασιτέ-
χνες του δολαν άκούνε της
χρονιάς τους στις πρώτες
έξορμήσεις τους άνα την
πόλι — όρνιο!... στραβο-
μάρα!... — και είσπράτ-
τουν κάθε μέρα τόσες μούν-
τζες άπ' τους έπαγγελμα-
τίες συναδέλφους τους.

Πρό ήμερών, εκεί πρόσ-

τη στροφή της οδού Φιλελ-
λων προς το Ζάππειο,
συγκρούσθηκαν δυό δλοκαί-
νοურγες κοούρες, μάλλον έ-
λαφρά. Πεταχτήκαν άμέσως
έξω, άπ' τη μία ένας κομ-
ψός κύριος και άπ' την άλ-
λη μία επίσης κομψή κυ-
ρία.

— Έσείς φταίτε!
— Έσείς φταίτε!
— Μα δεν στρίψατε.

— Έσείς έπρεπε να στρί-
ψετε.

Τόσο ο κύριος όσο και
η κυρία σκούρναν στα αυτο-
κίνητά τους να δ-υν άν έ-
γινε καμμία ζημιά κι' όταν
επεισήθηκαν ότι όλα ήταν εν
τάξει, ήσυχασαν. Όπότε η
κυρία, κοκκινίζοντας έλα-
φρά έξιμολογήθηκε στον έν
τροχός άρσενικό συνάδελφό
της:

— Με συγχωρείτε, αλλά
ήνε η πρώτη μέρα που όδη-
γώ μέσα στην πόλι κι' έχω
τρέξει.

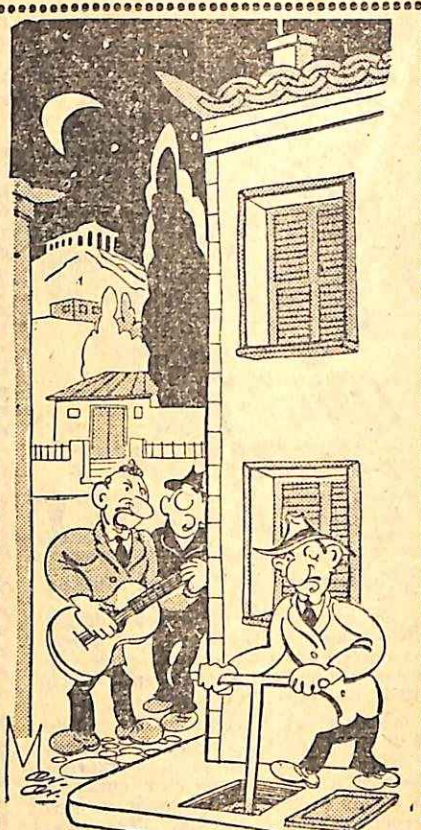
Και ο κύριος:
— Μα κι' εγώ, κυρία
μου, είμαι έξ' ίσου άτζαμής.
Πρώτη μέρα βγαίνω κι' έ-
γώ στην πόλι.

Γελάσανε κι' οι δυό, μπή-
κανε στις κοούρες τους κι
έξαφανίσθηκαν, ενώ ένας
μουστακαλής σωφέρ άνοιγε
άπό πίσω τους την παλάμη
του σε μία μούντζα γρα-
φική:

— Άρπάτε τη για γούρι,
φώναξε, άφου είσατε πρω-
τόρικά!

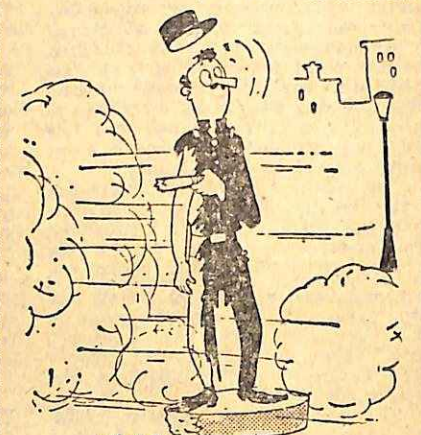
Κι' οι κακεντρέχεις ποδα-
ροκίνοι, συμπολίτες που
παρακολούθησαν τη σκηνή
ξεσπάσανε σε γέλια.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

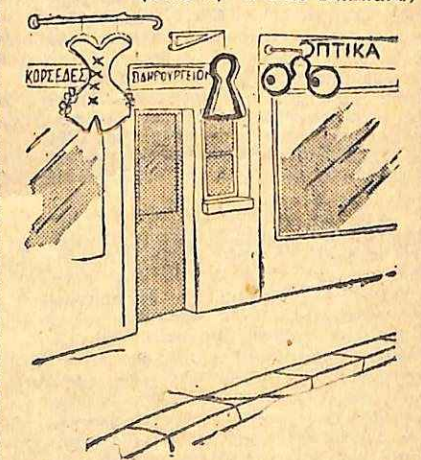

ΟΙ ΚΑΝΤΑΔΟΡΟΙ

— Άντε, ρε Πανάγο, τ'όκοψες το
νερό: Αρχίζουμε!
(Τού Μ. Άναστόπουλου)

Στον αιώνα της ταχύτητας.
(Άπό την «France Dimanches»)

Χωρίς λόγια.
(Άπό την «France Dimanches»)

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

Νικόλαος Στουρνάρας (1806 - 1852)

Ένας άπό τους γνωστότερους και μά-
λον κεντρικούς Άθηναίους δρόμους (κον-
τά στο Πολυτεχνείο) φέρει και μάς θυ-
μίζει ένα ιστορικό όνομα: Στουρνάρας.

Θα έπρεπε μάλιστα να γράφεται:
Σ τ ο υ ρ ν ά ρ η. Άλλά στην Έλλάδα
καθώς ξέρουμε όλοι, πολλά έπώνυμα, κα-
τά διαφόρους έποχές, τροποποιούνται άπό
στόμα σε στόμα, και πολλές φορές μάλι-
στα υποχωρούν στα παρατσούκλια που
αυτά συνηθίζονται σιγά - σιγά, και μέ-
νουν σαν έπικρατέστερα έπώνυμα, σε
πολλούς.

Πρόκειται περί του μεγάλου έθνι-
κού ευεργέτου Νικόλαου Στουρνάρη ή
Στουρνάρα, που κατήγετο άπ' το Μέτσο-
βο, την υπερήφανη και άκριτική πόλι της
Βορείου Έλλάδος, που έδωσε στο Γένος
άρκετους μεγάλους ανθρώπους και έθνι-
κούς ευεργέτες.

Είχε, άπό μικρό παιδί, ο Στουρνάρας
μεγάλη κλίση στα γράμματα. Και γι' αυ-
τό, ο παππας - Γιάννης, της ένορίας του
ο παπάς που ανέλαβε να τον μάθη τα
πρώτα ελληνικά, έλεγε στον πατέρα του:

— Σάν πουλιά στον άέρα τ' αρπάζει
τα γράμματα το παιδί σου!

Πολύ σύντομα ο νεαρός Στουρνάρας
έμαθε και Ίταλικά άπό κάποιο δάσκαλο
της Ίταλικής Τζόανο — Ίταλό την κα-
ταγωγή — γιατί την έποχή εκείνη η
γλώσσα αυτή ήταν χρήσιμη στο έμπόριο
και ο πατέρας του Στουρνάρα έπρόβλεπε
δτι το παιδί του θα μπορούσε να έργα-
σθι στο έμπόριο.

Ο λόγος αυτός ήτανε γιατί δυό πολύ
εύκαταστατοι θείοι του μικρού Στουρνάρα
οι άδελφοί Τσιότσα, ήσαν έμποροι στην
Αίγυπτο και τ' όνειρο του πατέρα του
ήταν να πάη ο γιούς του στη χώρα του
Νείλου και να έργασθι κοντά στους θεί-
ους του.

Πραγματικά, έτσι κι' έγινε. Σε ηλικία
15 ετών ο νεαρός Νικόλαος Στουρνάρας
πήγε πρώτα στο Λιβόρνο όπου εργάστη-
κε, προσωρινά, στο γραφείο ενός άλλου
θείου του έπονομαζομένου Κωνσταντίνου
που έκανε ναυτικές δουλειές.

Το Λιβόρνο, τότε, ήταν ο πρώτος σταθ-
μός της βιοπάλης και της ζωής του νεα-
ρού Στουρνάρα όπου πήρε τις πρώτες
έντυπώσεις και τα πρώτα μαθήματα άπ'
την τεραστιά κίνηση του έμπορίου.

★

Σε λίγο καιρό ο Στουρνάρας, άφου
έξοικονόμησε μερικά χρήματα, κατάρθω-
σε να πάη στην Άλεξανδρεία, στους θεί-
ους του άδελφους Τσιότσα. οι όποιοι ό-
μως, πριν τον κρατήσουν στις έμπορικές
εργασίες των, τον έστειλαν στο Παρίσι
να σπουδάση σε μία νεοσύστατη, τότε,
Έμπορική Σχολή, περίφημη για τους
τεταυς καθηγητές της.

Έκείνη την έποχή, ακριβώς, ο σίκος
Τσιότσα κατάρθωσε, με τη δραστηριότη-
τα και την εξαιρετική ένημερότητα του
νεαρού διευθυντή, να έπικρατήση όλους
τους άλλους έμπορικούς σίκους του είδους
του.

Στο διάστημα αυτό που μεγάλωσαν οι
εργασίες του σίκου, ο Στουρνάρας ταξί-
δεψε πολλές φορές στην Εύρώπη για με-
γάλες δουλειές κι' έπισκέφτηκε, σε διάφο-
ρες πόλεις, πολλά βιομηχανικά εργοστά-
σια και καταστήματα που παρήγαν τα
είδη του έμπορίου του σίκου του.

Έτσι, σιγά - σιγά, συνεπλήρωσε την
πειρα του και τις γνώσεις του ο Στουρ-
νάρας κι' έγινε ο καλύτερος παράγων
των εργασιών του σίκου Τσιότσα, άπό
τα κέρδη των όποιων σημαντικό μερίδιο
έλάμβανε, τότε, ο άνεψιός διευθυντής!

Μ' αυτό τον τρόπο, ο Στουρνάρας άπό
φτωχόπαιδο, έκαμε, σιγά - σιγά, με τους
κόπους του, άτομική περιουσία κι' όταν
έγινε οικονομικός άνεξάρτητος άρχισε να
σκέπτεται πώς θα μπορούσε να φανή χρή-
σιμος και στην πατρίδα του που μόλις
είχε τότε, έλευθερωθή κι' είχε τόσες ά-
νάγκες για να έπουλώση τις μεγάλες πλη-
γές του άπελευθερωτικού πολέμου.

Τ' όνειρο του Στουρνάρα ήταν, τότε,
να έγκατασταθι στην Έλλάδα, άλλ' οι
εργασίες του δεν τον άφηναν να το πραγ-
ματοποιήση σύντομα, καθώς αυτός ήθελε.

Νικόλαος Στουρνάρας.

Ήθελε δυό φορές στην Έλλάδα: στα
1837 και στα 1846. Ένθουσιασθηκε με
την έλευθερη Άθήνα, όπου κι' έμεινε λίγο
καιρό και ζητούσε να μαθαίνη για τις ά-
νάγκες του τόπου.

Κυρίως, η προσοχή του Στουρνάρα
ήταν έποχή εκείνη περιστράφη στις άνάγ-
κες της γεωργίας και της συγκοινωνίας.
Και για να εξασφαλίση ύποδειγματικές
γεωργικές εργασίες που ήσαν πρωτόγο-
νες, τότε, στο νέο Κράτος, άγόρασε με-
γάλες κτηματικές έκτάσεις, για δικούς του
μεγαλεπήθλους σκόπους.

Μιά μέρα ο φίλος του και παλαιός
συμμαθητής του (Μεταρδήτης κι' αυτός)
Κώστας Δόσιος, τον ρώτησε:

— Τί τα θέλεις, Νικολάκη, τόσα χω-
ράφια, στην έρμηιά;

Και τότε, ο Στουρνάρας, του άπάν-
τησε:

— Αυτός ο τόπος έχει άνάγκη, τώρα,
να γίνουν οι έρμηίες του τόπου εργασίας
και παραγωγής. Μόνον, έτσι, θα λείψη
η δυστυχία και θα ήσουν οι άνθρωποι,
με την εργασία τους, ευτυχείς!...

Τα σοφά αυτά λόγια του Στουρνάρα
είχαν βαθύ περιεχόμενο. Είχε σκόπο ο με-
γάλος Έλληνας να ιδρύση μεγάλα παρα-
γωγικά άγροκτηματα, ύποδειγματικά ά-
γροκτήτια, γεωργικές σχολές και πρακτι-
κά σχολεία για τους γεωργούς και τα
παιδιά τους.

Είχε πρόθεσι να διαθέσει γι' αυτά, όλη
την την περιουσία. Έσκόπευε, επίσης,
τότε, (1840), ν' αναλάβη, με κεφάλαια
του, την κατασκευή σιδηροδρόμου άπ'
την Άθήνα στον Πειραιά, η όποια κι' έ-
πραγματοποιήθηκε, άπό άλλους, σε λίγα
χρόνια.

Επίσης, ένα άλλο μεγάλο όνειρο του
Στουρνάρα, ήταν η ίδρυση του πορθμού
της Εύβοίας. Γι' αυτό μάλιστα το λόγο,
μόλις έφτασε στην Άθήνα, έφυγε για τη
Χαλκίδα. Έξέτασε εκεί τα πάντα έπιτο-
πίως, μίλησε με τους είδικούς και χάρη-
κε πολύ όταν τον πληροφορήσαν δτι το
σχεδίο του ήταν εύκατόρθωτο.

Άλλ' ο ξαφνικός θάνατός του στη Χαλ-
κίδα έματαιώσε μόν τα μεγάλα σχέδιά
του, αλλά δεν τον έμπόδισε να έκκληρώ-
ση και τους πατριωτικούς και κοινωνι-
κούς σκοπούς του για την Έλλάδα.

★
Δεν ήταν ακόμη 50 ετών ο Στουρνά-
ρας όταν, λόγω του κλονισμού της υγείας
του, κατάλαβε δτι τον παροένευε ο θά-
νατος.

Είχε κοπιήσει πολύ στα είκοσι τελευ-
ταία χρόνια του και η καρδιά του, άπό
κάποια οργανική πάθηση, έπαυσε να του
είναι άρκετά πιστή.

Υπέφερε άπό καρδιακές κρίσεις και
μιά μέρα, καλά - καθούμενο, είπε στη
γυναίκα του που την υπεραγαπούσε:
— Όλοι είμαστε περαστικοί άπ' αυ-
τόν τον κόσμο. Έφρόντισα, όμως, να τα
τακτοποιήσω όλα, ώστε αν πάω τίποτε,
να μην άνησυχήσετε, σύ και η κόρη μας!...

Όταν πέθανε κι' άνοίχτηκε η διαθήκη
του, η χρηματική του περιουσία βρέθηκε
300.000 τάλληρα. Το ένα τρίτο τ' άφήκε
στη γυναίκα του και στην κόρη του. Τα
υπόλοιπα διέθεσε για φιλανθρωπικούς
σκοπούς, το δε μεγαλύτερο ποσόν 100.
000 τάλληρα για την ίδρυσι Πολυτεχνείου
στην Άθήνα εις το όποιον — καθώς έ-
γραφε — να δ-ιδάσκωνται όλοι
οι κλάδοι της βιομηχανίας!...

★
Έτσι, δικαίως ένας δρόμος Άθηναί-
κός, δίπλα άπ' το Πολυτεχνείο φέρει το
όνομα του μεγάλου Έλληνα που ενώ δεν
επρόφθασε να κάνει τη γεωργία στην Έλ-
λάδα όπως τον όνειρευότανε αυτός, έπρό-
δλεψε να βοηθήση την ίδρυσι του μεγάλου
τεχνικού πνευματικού Κέντρου, άπό το ό-
ποιον, κάθε χρόνο, τόσος έκλεκτος Έλλη-
νες εξέρχονται καταρτισμένοι περίφημα,
στους χρησιμότερους κλάδους της νεωτέ-
ρας Έλλάδος.

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

41

Τὰ λεωφορεία πού πήγαιναν πρὸς τὸ κέντρο τῆς πόλεως, παματούσαν ἀκριβῶς μπροστὰ στὸ «Κομμωτήριο Νταίζυ». Οἱ ὑπάλληλοι καὶ οἱ εἰσόντες ποὺ περιμέναν κάθε πρὶν στὰ λεωφορεία πού θὰ τοὺς μετέφερε στα γραφεῖα τοὺς, δὲν πρέλειπαν νὰ ρίξουν μιὰ ματιὰ στὰ ὥραία ξανθὰ μαλλιά τῆς Νταίζυ ποὺ τὴ διέκριναν πρὶν ἀπὸ τὴ βιτρίνα κ' ἡ πού ἦν ἡ ζωντανὴ ρεκλάμα τοῦ κομμωτηρίου.

Ἐκείνη, καλὸκαὶ πάντα, τοὺς ἀπαντοῦσε μ' ἕνα χαμόγελο. Τοὺς ἤξερε ὅλους καλά, γιατί τοὺς εἶχε δ' ἑκατοντάδες φορές.

Τὸ πρῶτ' ἐκεῖν' ἡ Νταίζυ ἔφτασε στὸ κατάστημά της μ' ἕνα μικρὸ βαλζάκι στὸ χέρι ἀπ' τὸ ὁποῖο ἔβγαλε ἕνα ὥραίο βραδυνὸ φόρεμα κι' ἕνα βελούδινο μαντὶ μὲ γιᾶκὰ ἀπὸ ἄσπρη ρενὼρ. Τὰ κρέμασε καὶ τὰ δυὸ μέσα σ' ἕνα ντουλάπι μὲ μεγάλ' προσοχὴ καὶ φόρεσε κατόπιν τὴ λευκὴ στολὴ της. Διόρθωσε λίγο τὸ μὲ γούστο κομικιρισμένο πρόσωπό της καὶ ἔβηε στὸ ταμειό.

Σὲ λίγο ὅλοι οἱ ὑπάλληλοι ἦσαν στὶς θέσεις τοὺς, περιμένοντας τὴν πελάτισσα.

Ξαφνικὰ χτύπησε τὸ τηλέφωνο. Ἡ Νταίζυ πήρε τὸ ἀκουστικό καὶ εἶπε:

— Ἐμπρός! Κομμωτήριο τῆς Νταίζυ...
— Ὑστερα πρὸς με σιγανὴ ἀνὴ:
— Ἀ, γειά σου!

Μιὰ ἀντρικὴ φωνὴ τῆς ψιθύρισε ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σύρματος:

— Εἰμὶ πολὺ ἀπελπισμένος, ἀγάπη μου. Δὲν θὰ μπορέσω νὰ σὲ ἰδῶ ὅσο. Μοῦ παρουσιάστηκε ἕνα ἀπρόοπτο ἐμπόδιο. Θὰ σοῦ ἐξηγήσω ὅταν θὰ ξαναἰδωθούμε.

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς του ἐγίνε ἀπότομος ψυχρὸς καὶ συνέχισε:

— Ὅσα σὰς ἐμποιοῦσε ἐγκαίρως γιὰ τὸ συμβόλαιο αὐτό...

Καὶ κατέβασε τὸ ἀκουστικό.

Μιὰ ἐκφρασις θυμοῦ ἀλλοίωσε τὸ πρόσωπο τῆς Νταίζυ. Ἐδῶ καὶ μιὰ βδομάδα εἶχαν κανονίσει μὲ τὸν Ἀλεξ

ζυ. Ἐδῶ καὶ μιὰ βδομάδα εἶχαν κανονίσει μὲ τὸν Ἀλεξ ζυ. Ἐδῶ καὶ μιὰ βδομάδα εἶχαν κανονίσει μὲ τὸν Ἀλεξ ζυ.

— Ὅσα τοῦ πῶ τί σκέπτομαι γι' αὐτόν!... Πόσο θὰ ἤθελα ὅμως νὰ ξέρω ποῖος μῆκε ξαφνικὰ στὸ γραφεῖο του καὶ τὸν ἀνάγκασε νὰ ματαιώσῃ τὸ ραντεβού μας καὶ νὰ μὴ μιλῇ ψυχρὰ γιὰ σοβαρὰς δὴθεν ὑποθέσεις.

Ὑστερα ἀπὸ κοκετὴ ὥρα, ἡ Νταίζυ σήκωσε τὸ ἀκουστικό γιὰ νὰ πᾶρ ἡ ἴδια τὸ φίλο της στὸ τηλέφωνο. Σταμάτησε ὅμως βλέποντας μιὰ ἀπλὰ ντυμένη κυρία νὰ μπαίνει στὸ κομμωτήριο.

Ἡ πελάτισσα αὐτή, πού ἔβλεπε γιὰ πρώτη φορά δὲν τῆς φάνηκε σπουδαία ὥστόσο, ἡ Νταίζυ τὴ χαιρέτησε εὐγενικά.

— Καλημέρα σας, κυρία, τῆς εἶπε, τί ἐπιθυμεῖτε;
— Ἐκεῖνη κοκκίνισε κάπως καὶ εἶπε διστακτικά:

— Ἡ κόρη μου, μοῦ εἶπε νὰ διορθωθῶ λιγάκι. Δὲν ξέρω κι' ἐγὼ τί χρειάζεται.

— Ἐνα καλοκάρι! Ὁ χαμόγελο φώτισε τὸ πρόσωπό της καὶ συνέχισε μὲ ἀπλότητα:

— Νὰ, θὰ ἤθελα νὰ γίνω ὥραία... Κάνετε ὅ,τι χρειάζεται... ὅ,τι μπορεῖτε.

Ἐνῶ ἐτοιμαζόταν ν' ἀρχίσῃ δουλειά, ἡ Νταίζυ ξαναθυμήθηκε τὸν Ἀλεξ καὶ ἄρχισε νὰ σκέπτεται:

— «Γελάστηκε ἀν' νομίζῃ πὼς με ἔχει πιά στὸ χέρι καὶ μπορεῖ νὰ μοῦ φέρῃ ἐτσι!...»

Ἡ φωνὴ τῆς πελάτισσας διέκοψε τίς σκέψεις της:

— Πόσο ἐλαφρὰ εἶναι τὰ δάχτυλά σας. Εἶναι ἡ πρώτη φορά πού ἐρχομαι σὲ σας ἀν' κι' ἔχω ἀκούσει πολλὰ καλά λόγια γιὰ τὴν τέχνη σας. Τὸ σπίτι ὅμως καὶ ἡ οἰκογενεῖά μου μὲ ἀπασχολοῦν πολὺ καὶ δὲν μ' ὀφίουν νὰ φροντίσω γιὰ τὴν ἐμφάνισί μου.

Ἡ Νταίζυ τῆς ἀπάντησε μὲ μιὰ κοινὴ φράσι:

— Κάθε γυναῖκα ἔχει τὴν ὑποχρέωσι νὰ περιποιηθῇ τὸν ἑαυτὴ της.

Τὸ μυαλό της πετοῦσε στὸν Ἀλεξ καὶ μιὰ νέα σκέψις πέρασε ἀπ' αὐτό:

— Ἴσως θέλει νὰ τὰ χαλάσωμε. Τότε ὅμως δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μοῦ φέρεστε ἐτσι, κυρία Ἀλεξ Μπράουν. Μπο-

Ὁ Βραχιολάκι

Αἰσθηματικὸ διήγημα

στὴν ἐκείνη κυρία ἄρχισε νὰ τῆς διηγῆται τὴ ζωὴ της. Δὲν ἦταν καὶ πολὺ ὥραία. Στὶς γωνιὲς τοῦ στόματος καὶ τῶν βλεφάρων σχηματίζονταν λεπτὲς ρυτίδες.

Τὴ φυσιογνωμία της ὅμως τὴν ὁμορφαινε ἕνα ἐσωτερικὸ φῶς. Ἦταν σύζυγος καὶ μητέρα εὐτυχισμένη.

Ἐνῶ τελείωνε τὸ κατάρωμα τῆς τελευταίας τοῦφας τῶν γκρίζων μαλλιών της, ἡ Νταίζυ τῆς δῆλωσε:

— Ὁ ἀντρας σας καὶ τὰ παιδιὰ σας πρέπει νὰ εἶναι περήφανα γιὰ σὰς. Ἐχετε δροσερότατ' ὄψη.

— Βρίσκετε; εἶπε ἡ κυρία, προφανῶς εὐχαριστημένη. Ἐρετε, γιορτάζω σήμερα τὴν εἰκοστὴ ἐπέτειο τῶν γάμων μου. Νόμιζα πὼς κανεὶς δὲν θὰ τὸ θυμόταν. Ὁ σύζυγός μου δὲν θυμᾶται συνήθως τίς ἐπετειοὺς αὐτές, ὅπως καὶ ὅλοι οἱ ἄντρες, ὑποθέτω. Σήμερα τὸ πρῶτ' ὅμως, ἡ μεγαλύτερη κόρη μου ἔβαλε πάνω στὸ τραπέζι ἕνα βάζο μὲ εἰκοσι μεγάλα τριαντάφυλλα. Ὁ ἀντρας μου θυμήθηκε τότε καὶ ἀφοῦ φιληθήκαμε καὶ ἀνταλλάξαμε εὐχές, μοῦ ὑπέγραψε ἕνα τσεκ τῶν 25 δολλαρίων γιὰ ν' ἀγοράσω μ' αὐτὸ ὅ,τι μ' ἄρεσι.

— Ἦταν πολὺ εὐγενικός!

— Ἐβγαλε ἀπὸ τὴν τσάντα της τὸ τσεκ πού της εἶχε χαρίσει ὁ σύζυγός της καὶ εἶπε:

— Δὲν πρόλαβα νὰ πᾶω στὴν Τράπεζα γιὰ νὰ τὸ ἐξαργυρώσω. Μπορεῖτε νὰ τὸ κρατήσετε ἐσεῖς καὶ νὰ μοῦ δώσετε τὰ ρέστα;

Ἡ Νταίζυ πήρε τὸ μικρὸ πράσινο χαρτί, τὸ κύτταξε κι' ἐνοίωσε σὰν νὰ δέχτηκε μιὰ γερὴ γροθιά στὴν καρδιά.

— Μοῦ κάνετε τὴ χάρι νὰ τὸ ὑπογράψετε ἀπὸ πίσω; εἶπε στὴν πελάτισσα.

Ἡ κυρία ξαναπῆρε τὸ τσεκ καὶ ἔγραψε στὸ πίσω μέρος του τὸ ὄνομά της: «Μαίρη Μπράουν».

— Εἶναι ἐν τάξει, σὰς βεβαίω, δῆλωσε χαμογελώντας. Ἐξ ἄλλου νὰ καὶ ἡ κάρτα μου.

Μὰ ἡ Νταίζυ δὲν εἶχε ἀνάγκη ἀπ' τὴ βεβαίωσι αὐτή. Ἐδῶσε τὰ ρέστα στὴν πελάτισσά της λέγοντάς της:

— Ὁρεδουάρ, κυρία Μπράουν. Σὰς εὐχομαι μὲ τὴν καρδιά μου νὰ εἰσάστε πάντοτε εὐτυχισμένη ὅσο καὶ σήμερα.

— Εὐχαριστῶ! εἶπε ἐκείνη καὶ πρόσθεσε μὲ ἐμπιστευτικό τόνο: Πραγματικά, ἡ σημερινὴ ἡμέρα εἶναι ἀπὸ τίς πιὸ εὐτυχισμένες τῆς ζωῆς μου. Πιστέψτε με ὅμως, συντελέσατε κι' ἐσεῖς σ' αὐτό.

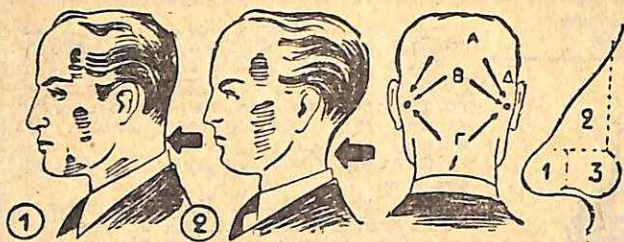
Στὶς πεντέμιση τὸ ἀπόγευμα, ἔφτασε στὸ κομμωτήριο ἕνα παιδί, κρατώντας ἕνα μικρὸ δέμα. Ἡ Νταίζυ ξεδίπλωσε τὸ χαρτί κι' ἔβγαλε ἕνα κουτάκι. Μέσα σ' αὐτό, ὑπῆρχε ἕνα χρυσὸ βραχιολάκι μὲ μιὰ θαυμασιὰ μεγάλη πέτρα. Ἦταν τὸ κοσμημα πού τὴν προσηγομένη βδομάδα εἶχε πῇ ἡ ἴδια στὸν Ἀλεξ πὼς τῆς ἔρεσε ὑπερβολικά. Τὸ συνῶδενε ἕνα μπιλιετάκι μὲ τίς λέξεις: «Σ' ἀγαπῶ. Ἀ λ ε ξ».

Ἡ Νταίζυ κύτταξε ἄλλη μιὰ φορά τὸ ὥραίο κοσμημα ἀλλὰ χωρὶς νὰ τὸ βλέπῃ πραγματικά. Ἐβλεπε μπροστὸ της ἕνα γυναικεῖο πρόσωπο φωτισμένο ἀπὸ μιὰ λάμψι εὐτυχίας, τὸ πρόσωπο τῆς κ. Μπράουν, τὴν ὑπαρξὶ τῆς ὁποίας δὲν της εἶχε ποτὲ φανερῶσαι ὁ φίλος της, ὁ Ἀλεξ Μπράουν. Δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ τὴν κἀνὴ δυστυχισμένη παίρνοντάς της τὸν ἀντρα της!

Ξανάβαλε τὸ μπιλιέτο μέσα στὸ κουτί μαζί μὲ τὸ κοσμημα, τὸ ἔκλεισε, τὸ τυλίξε στὸ χαρτί τοῦ ἔγραψε πάνω σ' αὐτό: «Κυρία κ. Μπράουν» καὶ πρόσθεσε τὴ διεύθυνσί της πού βρῆκε πάνω στὴν κάρτα πού της εἶχε ἀφήσει. Ὑστερα δίνοντάς το στὸ παιδί πού της τὸ εἶχε φέρει -οὐ εἶπε:

— Δὲν εἶναι γιὰ μένα αὐτό, μικρέ. Πήγαι ἐ τὸ γρήγορα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι. Μὴν ἀργήσης γιατί ἡ κυρία πρέπει νὰ τὸ φορέσῃ ἀπόψε!...

ΓΚΡΕ-Ι-Σ ΜΠΑΡΝΕΣ

(1) Τύπος με πλούσιο δυναμισμό (μακρόβιος). (2) Τύπος με ασθενή δυναμισμό (βραχύβιος). — Α. Ζώνη της εμφυτής άγνης της ζωής. Β. Ζώνη του ενστικτού της αυτοσυντηρήσεως. Γ. Ζώνη της αντίστασης στο θάνατο. Δ. Έξογκος πίσω από το αυτί, που χαρακτηρίζει τη ζωτικότητα. — Οι τρεις ζώνες της μύτης: 1. Διάνοια, 2. Αισθήματα 3. Ζωτικότητα.

Εΐσατε μακρόβιος ή βραχύβιος;

Οι ένδειξεις της βιοτοπολογίας

Ο Γεώργιος Ούσσινγκτν, όταν ήταν νέος, γύρισε μία μέρα στο σπίτι του, έχοντας παστέλ την παλαμμένη του δεξιού του χεριού. Ο πατέρας του, ανήσυχος, τον ρώτησε τι του συνέβη. «Τίποτε, πατέρα μου, απάντησε. Η γραμμή της ζωής» του χεριού μου ήταν πολύ κοντή και τη μακρυνά μ' ένα σουγιάδακι».

Το μέσον που διάλεξε ο νεαρός Ούσσινγκτν δεν ήταν ίσως το καταλληλότερο. Η πράξη του αυτή, ωστόσο, έδειχνε μία σταθερή κι' επίμονη θέληση για την επιτυχία ενός σκοπού: να αύξηση τη διάρκεια της ζωής του, πράγμα που αποτέλεσε, άλλωστε, το όνειρο όλων των ανθρώπων από καταβολής κόσμου.

Οι σημερινοί επιστήμονες μας λένε ότι ένα από τα κυριώτερα, αν όχι το σημαντικότερο, στοιχεία της μακροζωίας είναι η θελησιμότητα. Χωρίς αυτή, οι ικανότητες που μας προίκει η φύσις δεν αξίζουν τίποτε. «Για να ζήσετε πολλά χρόνια, συμβουλευθεί ο δόκτωρ Μασσόν, πρέπει να το θελήσετε με όλες σας τις δυνάμεις, τόσο τις σωματικές όσο και τις ψυχικές. Και στην περίπτωση ακόμη που η φύσις φάνηκε φειδωλή απέναντί σας, θα καταβροχθίσετε να παρατείνετε αισθητά τη ζωή σας».

Αλλά ποια είναι τα φυ-

σικά μας εφόδια γι' αυτό το σκοπό; Οι σύγχρονοι ιδρυτές της βιοτοπολογίας, που είναι η παλαιά φυσιογνωμονική, τοποθετημένη πάνω σε επιστημονικές βάσεις, υποστηρίζουν ότι είναι εύκολο να διακρίνουμε τους παράγοντες της μακροζωίας πάνω στο σώμα μας και συγκεκριμένα πάνω σε τέσσερα μέρη του κεφαλιού μας: τη μύτη, τις σιαγόνες, το όπισθιο μέρος του κρανίου και τον τράχηλο και τέλος, τα αυτιά.

«Ας αρχίσουμε από τη μύτη. Αυτή η σουβερή προεξοχή του προσώπου μας χωρίζεται σε τρία μέρη: την άκρη της, που δείχνει τα διανοητικά μας χαρίσματα, τη ράχη, όπου είναι η έδρα των αισθημάτων και τα πτερύγια, που φανερώνουν τις ζωτικές μας ικανότητες. Τα τοξωτά και καλοσχεδιασμένα πτερύγια αποτελούν πρώτης τάξεως ένδειξη. Φανερώνουν μία ικανότητα καλής αναπνοής, που είναι, ως γνωστόν, η θεμελιώδης λειτουργία της ζωής.

Τα πλατεία, δυνατά και κανονικά σαγόνια, αποτελούν επίσης ένδειξη καλής υγείας και δυναμισμού.

Ας περάσουμε τώρα στο όπισθιο μέρος του κρανίου και τον τράχηλο. Κυττάξετέ τα σ' έναν καθρέφτη με τρεις όψεις. Αρκχίζοντας από το επάνω μέρος του

κρανίου, θα βρείτε πρώτα-πρώτα τη ζώνη της εμφυτής άγνης για τη ζωή. Κάτω απ' αυτή, στο ύψος του αυτιού, βρίσκεται η ζώνη του ενστικτού της αυτοσυντηρήσεως. Κι' ακόμη πιο κάτω, στο ύψος περίπου του λοβού του αυτιού, η ζώνη της αντίστασης στο θάνατο ή ζώνη της ζωτικής αντοχής. Οι τρεις αυτές ζώνες, όταν είναι ήρεμα κι' ομαλά ανεπτυγμένες, καταλήγουν σ' ένα μικρό εξογκωμα που βρίσκεται πίσω από το αυτί και που αποτελεί ένδειξη ζωτικότητας.

Ο τράχηλος, εξ' άλλου, είναι η ζώνη του σεξουαλισμού. Οι άνθρωποι που έχουν ισχυρό τράχηλο είναι προικισμένοι συνήθως με μεγάλη σεξουαλική δύναμη.

Οι σύγχρονοι επιστήμονες υποστηρίζουν επίσης ότι η φωτεινότητα των ματιών είναι σημείο μακροζωίας. Οι άνθρωποι με στυμμένα μάτια ζουν συνήθως πολύ λίγο.

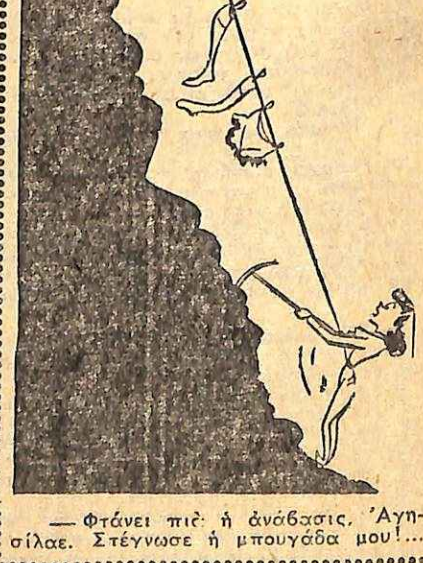
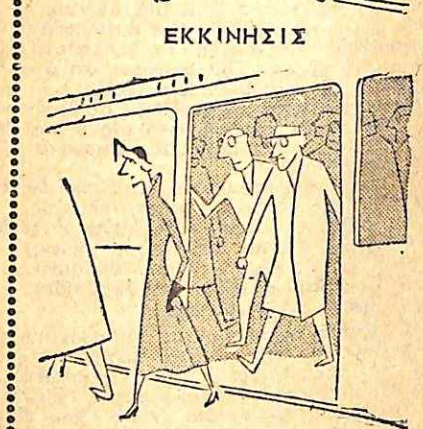
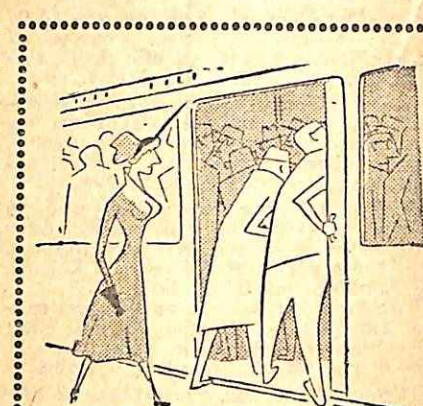
Αλλ' από ποιες προϋποθέσεις εξαρτάται η μακροζωία; Ο σύγχρονος Κινέζος βιολόγος Τσού Τάο υποδεικνύει τρεις: 1) Την καλή αφομοίωση των τροφών από το στομάχο και τον εντερικό σωλήνα και την καλή αναπνοή (ανάβολισμός), 2) την καλή αποβολή κάθε περιττής ουσίας από τα έντερα, τα νεφρά και το δέρμα (καταβολισμός) και 3) την καλή διανοητική υγιεινή.

Ο δόκτωρ Τσού Τάο υπογραμμίζει επίσης τον σημαντικό ρόλο της θελησιμότητας στο ζήτημα της μακροζωίας. Ανεξάρτητα, παρατηρεί, από τα στοιχεία με τα οποία μας προίκει η φύσις γι' αυτό το σκοπό, πρέπει και από δική μας πρωτοβουλία, με τη θελησίμας, να κάνουμε πάλι το δυνατόν για να επωξήσουμε τις πιθανότητές μας να φθάσουμε σε μεγάλη ηλικία. Στο κεφάλαιο αυτό, η φυσιολογική μας ζωή, στον και η ψυχική, πρέπει να συμβαδίζουν. Οι άνθρωποι, παρατηρεί ο Κινέζος επιστήμων, πεθαίνουν συνήθως σε μικρή ηλικία, γιατί οι ίδιοι σκάδουν με τα χέρια τους το λάκκο τους.

Οι ανδρικές προτιμήσεις καί... το έλκος του στομάχου

Κατά τον δόκτορα Σίνεϊ Πόρτες, του Πανεπιστημίου του Ιλνινόις, οι άνθρωποι που παντρεύονται γυναίκες μεγαλύτερες απ' αυτούς... υποφέρουν από έλκος του στομάχου. Η προτίμησή τους για τις γυναίκες που είναι η γαλήνη στην ηλικία απ' αυτούς οφείλεται στο ότι αισθάνονται την ανάγκη μητρικής στοργής, και περιθάλψεως. Το φαινόμενο αυτό περιτηρείται και όταν ο ασθενής δεν έχει ακόμη την πάθησή του.

Αυτές τις βαρυσήμαντες ανακοινώσεις έκανε ο δόκτωρ Πόρτες σε μία συνέντευξη που έδωσε στην αγγλική εφημερίδα «Νταϊνλντ Μόρρο».

— Φτάνει πια: η ανάσας. 'Αγχα... σίλας. Στέγνωσε η μπουγάδα μου!...

Ο θάνατος δερίζει ΤΗ ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑ

Η φοβερότερη επιδημία χίτρι-νι πυρετού

Το καλοκαίρι του 1793 ήταν το χειρότερο απ' όσα θυμόνταν οι κάτοικοι της Φιλαδέλφειας. Τα μικρά ποτάμια κατάντησαν βάλτοι με στάσιμα νερά, όπου αναπτύχθηκαν μυριάδες κοινούπια. Αυτή λοιπόν υπήρξε η πρώτη αιτία μιας φοβερής επιδημίας, της μεγαλειότερης που χτύπησε ποτέ μία αμερικανική πόλη...

Στις 19 Αυγούστου, μία γυναίκα πέθανε με φρικτή αγωνία, έπειτα από αδιάκοπους έμετους μαύρης χολής. Ο γιατρός Μπέντζαμιν Ρους, που την περιποιήθηκε, έκαμε μία τρομερή διάγνωση: κίτρινος πυρετός!

Δεν ήταν η πρώτη φορά που επίσκεπτοταν αυτή η άρρωστητα της Φιλαδέλφειας — που έμενε ακόμη η πρωτεύουσα των 'Ηνωμ. Πολιτειών, ως ότου συμπληρωθεί το χτίσιμο της Ουάσιγκτων. Έπί 70 χρόνια, ξανά-εμφανιζόταν κάθε δεκαετία, και κάθε φορά θανάτωνε περισσότερα θύματα. Η επιδημία όμως του 1793 ήταν πρωτοφανής. Σκότωσε περισσότερα από 4.000 άτομα, δηλαδή τα 8% του πληθυσμού της πόλεως. Παρέλυσε κάθε ζωή, κάθε ιδιωτική δουλειά ή δημοσία υπηρεσία...

Στην αρχή, πέθαιναν οι τρεις από κάθε 4 αρρώστους, σε λίγες ώρες ή ημέρες.

Κανείς δεν ήξερε ακόμη τότε πώς μεταδιδόταν ο κίτρινος πυρετός. Κι' ακριβώς γι' αυτό δοκιμάστηκαν έναντιον του τα πιο έξωφρενικά προφυλακτικά μέσα. Άλλοι έπιναν μελάσσο, άλλοι έτρωγαν σκόρδο, άλλοι έτριβαν τα μπλίζγια τους μ' ένα αφέψημα από γαρίφαλα, λεβάντα και καυφοράς πριν βγαίνουν το πρωί απ' το σπίτι τους. Άντρες, γυναίκες και μικρά παιδιά κάπνιζαν τούρα, για να προφυλαχθούν απ' την άρρωστητα. Πολλοί άναβαν φωτιές έξω απ' τα σπίτια τους για να καθαρίσουν τον αέρα.

Ο κυβερνήτης της πόλεως, ακολουθώντας τις συμβουλές του Ιατρικού Κολλεγίου, διάταξε να γυρίση στους δρόμους ένα κανονικό και ριχνη κάθε τόσο μία κανονιά, με την ελπίδα να ξεγυιανθεί έτσι η ατμόσφαιρα. Πολλοί πολίτες έφαρμακούν την ίδια μέθοδο μέσα στα σπίτια τους, ρίχνοντας τουφεκιές σ' όλα τα δωμάτια, πολλές φορές την ημέρα!

Όσοι κυκλοφορούσαν έξω, περπατούσαν στη μέση του δρόμου, βουλώνοντας τη μύτη τους μ' ένα σφουγγάρι για να μην αναπνέουν το μίasma. Οι χειραφίτες είχαν καταργηθεί. Κανείς δεν πλησίαζε εκείνους που φορούσαν πένθος, γιατί τους θεωρούσαν όλοι επικινδύνους.

Όστόσο, τίποτε απ' ό'λ' αυτά δεν ώφελοόσε. Ένας γιατρός υποψιάστηκε ότι οι βάλτοι είχαν κάποια σέσι με την επιδημία. Κανείς όμως δεν φανταζόταν ότι η άρρωστητα μεταδιδόταν απ' τα άμετρατα κοινούπια. (Η ανακάλυψη αυτή έγινε ένα αιώνα αργότερα, στην Κούβα, απ' τον 'Αμερικανό στρατιωτικό γιατρό Ουάλτερ Ρήντ).

Στα μέσα Σεπτεμβρίου, πέθαιναν 80 άνθρωποι την ημέρα. Οι καμπάνες των εκκλησιών είχαν πάψει πια να χτυπούν, για τις τόσες κηδείες. Οι γιατροί είχαν δοκιμάσει κάθε τρόπο θεραπείας, δίχως επιτυχία.

Έξαφνα, ο δόκτωρ Ρους σκέφθηκε να εφαρμόσει μία έντελώς καινούργια μέθοδο: ν' αδυνατίσει τον όργανισμό, αντί να προσπαθή να τον τονώσει. Πράγματι, άρχισε να δίνει στους αρρώστους του μία Ι-σχυροτάτη δόσι καθαριστικού, άρκε-... για ένα έλαιο! Είχε κάνει την πρώτη δοκιμή του σ' ένα έτοι-

μοθάνατο και — από μία περίεργη σύμπτωση — είχε παρατηρήσει σημαντική καλλιτέρεψη.

Αργότερα, πρόσθεσε στο καθαριστικό και μία γενοαία άσφαιμα. Συνιστούσε στους συναδέλφους του ν' άφαιρούν όσο περισσότερο αίμα μπορούσαν, ως τα τέσσερα πέμπτα της ποσότητας που είχε το σώμα του άρρώστου! Είχε άποκτήσει τότε αυτοπεποίθησι, ώστε, όταν έπισκεπτόταν ένα καινούργιο πελάτη, τού-λεγε καθησυχαστικά:

— Α, δεν έχετε τίποτε! Κίτρινος πυρετός είναι...

Μαευόταν δέ τόσο πλήθος στο σπίτι του, ώστε γέμιζαν με αίμα όλα τα διαθέσιμα δοχεία, κι' οι βοηθοί του συνέχιζαν τότε τις άσφαιμα-ξεις στο υπαίθρο, στην αυλή!

Είχε γίνει λαοφιλής ήρωας, για την πανικόβλητη Φιλαδέλφεια. Οι συμπολίτες του τούστελναν γράμματα γεμάτα εύγνωμοσύνη κι' έγγραφον ποιήματα προς τιμήν του.

Στην πραγματικότητα, τα καθα-ρίσιμα κι' οι άσφαιμαξίες δεν γιάτρεψαν τους άρρώστους. Απεναντίας, έσπελ-ναν περισσότερους στον άλλο κό-σμο... Πάντως, ο Ρους κατόρθωσε κάτι σπουδαίο: να τονώσει κάπως την πίστι και το ήθικ των συμπο-λιτών του — κι' αυτό τους ώφελοό-σε περισσότερο ίσως απ' όσο τους έδλαπτε η μέθοδός του...

Στις άρχες 'Οκτωβρίου, πέθαιναν 120 άτομα την ημέρα. Οι νεκροί θάβονταν δίχως κηδεία, τυλιγμένοι μ' ένα πισσώμενο σάβανο και κλει-σμένοι ύστερα στο φέρετρό τους.

Μία μοιρολατρεία είχε ναρκώσει κάθε πνεύμα αντίδρασεως. Συχνά, μετρούσαν τους άρρώστους, πριν ά-κόμη πεθάνουν για να τους φτιάσουν το φέρετρο.

Οι γυναίκες έγκατέλειπαν τους άντρες τους, οι 'γονείς τα παιδιά τους... Κάποτε, οι νεκροθάφτες πε-ριμάζευαν ένα θύμα απ' τους δρό-μους για το θάψουν, και τόδρισκαν ακόμη ζωντανό. Δυό σύζυγοι βρέθη-καν νεκροί στο κρεβάτι τους, με το μωρό τους ανάμεσά τους, που εξα-κολοβούσε να θηλάζει το στήθος της μητέρας του!...

Ένας άντρας έφυγε από το σπίτι όπου ξεψυχούσε η γυναίκα του, για να μη μολυνθεί κι' αυτός. Τ' άλλο πρωί, ξαναπήγε, με το φέρετρο που είχε αγοράσει γι' αυτήν. Τη βρήκε όμως ζωντανή κι' έκτός κινδύνου πιά. Σε λίγες μέρες, άρρώστησε και πέ-θανε αυτός. Κι' έτσι... δεν πήγε χαμένο το φέρετρο!

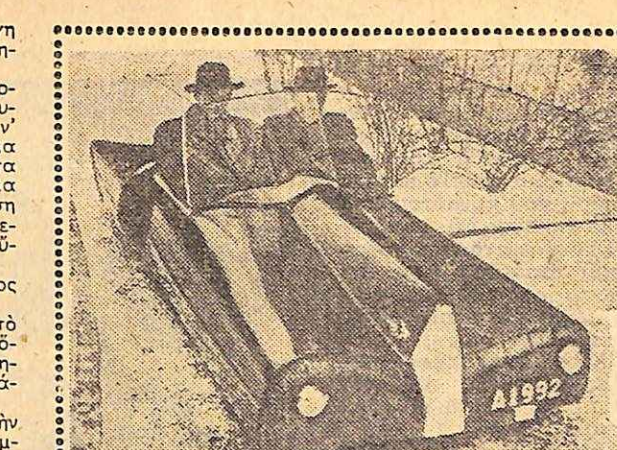
Κάποιος άλλος έβαψε τη γυναίκα του, τις δυό κόρες του, το γιοιό του, τη νύφη του και το έγγονάκι του. Ξαναπαντρεύτηκε ύστερα, έβαψε και τη δεύτερη γυναίκα του και στο τέ-λος πέθανε κι' ο ίδιος.

Κάθε κίνηση είχε λήψει. Τα πλοία έμεναν φορτωμένα και δεμένα στο λιμάνι. Τα σχολεία είχαν κλείσει. Δεν υπήρχαν πια όδοκαθαριστά για τους άκαθάρτους δρόμους. Η διανο-μή τροφίμων στους φτωχούς είχε σταματήσει, κι' ο κόσμος πεινούσε. Οι εφημερίδες είχαν πάψει να εκδί-δωνται, είχε διακοπή η διανομή της αλληλογραφίας — ακόμη και των επίσημων έγγραφων στις δημόσιες υπηρεσίες.

Καραβάνια προσφύγων ζητούσαν άσυλο σε άλλα μέρη. Σε πολλά ό-μως χωριά, τους έδιωχναν κακήν - κακώς, για να μη φέρουν μαζί τους την επιδημία. Κι' όσοι απ' αυτούς ήσαν ήδη μολυσμένοι, έπεφταν και πέθαιναν ολομόναχοι στην έρημιά...

Επιτέλους, η επιδημία άρχισε να υποχωρεί, όσο τα πρώτα κρύα έα-φάνιζαν τα κοινούπια. Σ' τα τέλη 'Ο-κτωβρίου, οι θάνατοι είχαν περιορι-σθή σε 24 την ημέρα. Όσοι είχαν φύγει, ξαναγύριζαν σιγά - σιγά στη Φιλαδέλφεια, άνοιγαν τα σπίτια τους τα καθαρίζαν, τ' άσθεύσαναν.

Η ζωή ξαναέβρισκε τον κανονικό ρυθμό της. Η θεομηνία είχε περάσει,

ΕΝΑ ΠΑΜΦΩΝΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

Ένα σουβικό έργοτάσιο, πρόκειται ν' άρχισή την κατα-σκευή του μικροσκοπικού αυτού αυτοκινήτου που βλέπετε στη φωτογραφία μας. Θα κοστίζει 386 δολάρια, όσο δη-λαδή στοιχίζει μία μοτοσυκλέτα. Το έργοτάσιο προβλέ-πει ότι θα μπορούσε να κατασκευάζη 50 τέτοια αυτοκίνητα την έβδομάδα κι' ότι οι πελάτες θα είναι άθροισμα, δεδομέ-νου ότι μεταξύ μιάς μοτοσυκλέτας κι' ενός αυτοκινήτου προτιμά κανείς το δεύτερο.

ΓΙΑ ΝΑ ΒΛΕΠΗ ΠΙΣΩ

Πρό έβδομάδας 200 μοτοσυκλετιστάι έλαβαν μέρος στόν Ιπ-πόδρομο ταχύτητας που διεξήχθη στο Μπράντον της 'Αγ-γλίας. Στη φωτογραφία μας ένας από τους μοτοσυκλετιστάς που μπορεί κά βλέπει και πίσω, χάρις στα πρωτότυπα γυα-λιά του, έφοδισμένα μ' ένα μικρό καθρέφτη. Η χρήση του καθρέφτη αυτού ή άλλου περιφερους δεν θ' άρρηση να γενικευθή. Είναι χρήσιμος εξ' ίσου και για τους ποδη-λατιστάς και για τους οδηγούς άλλων τροχοφόρων, που δεν μπορούν να γυρίζουν κάθε τόσο να κυττάσουν πίσω τους, διατρέχοντας από στιγμή σε στιγμή τον κίνδυνο να τασκιστούν ή να παρυσούν κανένα άπρόσμετο διαβάτη.

ΕΚΘΕΣΙΣ ΓΑΥΠΤΙΚΗΣ

Το 'Ινστιτούτο Συγχρόνων Τεχνών της 'Αγγλίας διαργά-νωσε μία έκθεση γλυπτικής που της έδωσε το όνομα 'Αου-βίνο - Παρίσι'. Ο σκοπός της έκθεσεως αυτής είναι να παρου-σίσει τα νέα έργα των μοντέρνων καλλιτεχνών της 'Αγ-γλίας και της Γαλλίας. Στη φωτογραφία μας ένα γλυ-πτικό σύμπλεγμα με τον τίτλο «Στιγμή συναισθήσεως». Καταλαβαίνετε τίποτε από τη μοντέρνα αυτή γλυπτική; Το σύμπλεγμα που δημιουργούμεν, κάθε άλλο παρά έργο τέχνης είναι. Θυμίζει μάλλον τα ανθρώπινα που φτιάχνουν τα μικρά παιδιά με κερι. Άσφαλώς πολύ κακό έργο έχει πάρει η τέχνη.

Ρεούν, ο κολοσσός με τα γαλανά μάτια, προχωρούσε με μεγάλα βήματα και κάθε τόσο μία χαρούμενη κραυγή ξέφευγε από το στόμα του. Το πέτρινο τσεκούρι, που κρεμόταν στην από κληματίδες ζώνη του, ήταν κατακόκκινο από το αίμα του τάρανδου που είχε σκοτώσει και που είχε φορτωθεί τώρα πάνω στους στήθεσους ώμους του.

Η Χίλλι, η σύντροφός του, βάδιζε πίσω του κι' ήταν κι' αυτή χαρούμενη κι' ευτυχισμένη.

Η ημέρα είχε πάει καλά. Γιατί ο τάρανδος που είχαν σκοτώσει θα τους εξασφάλιζε τη διατροφή για πολλών καιρό. Θα έβαθαν το σώμα του μέσα στο χόνι κι' όταν πεινούσαν θάκοιαν απ' αυτό μεγάλα κομμάτια και θα τα έψηναν στη φωτιά.

Γιατί ο Ρεούν ήταν ο μόνος άνθρωπος στην περιοχή που είχε κατορθώσει να διατηρήσει πάντα λίγη φωτιά μέσα στη σπηλιά που του χρησίμευε για κατοικία.

Μία μέρα, ένας κεραυνός είχε πέσει μέσα στο δάσος. Οι άνθρωποι έφυγαν τότε τρομαγμένοι και μόνο ο Ρεούν είχε πάρει μερικά αναμμένα δαυλιά και τα είχε φέρει μέσα στη σπηλιά του.

Η φωτιά αυτή ήταν δώρο του ούρανο. 'Αλλ' ο Ρεούν είχε βοηθό τον τρόπο να την διατηρήσει και να την κάνει μεγάλη και δυνατή όταν του χρειαζόταν, κι' άλλοτε πάλι να την αφήνει να σιγοκαίει κάτω από ένα πυκνό στρώμα στάχτης.

Οι άλλοι άνθρωποι του δάσους είχαν μπη πολλές φορές μέσα στη σπηλιά του, την ώρα που ο Ρεούν έλειπε για κυνήγι κι' είχαν ψάξει παντού για να βρουν που είχε κρυμμένον αυτόν τον ούρανο σπινθήρα, που του επέτρεπε ν' ανάψει μία μεγάλη φωτιά, όταν ήθελε να ψήση ένα από τα θηράματα που σκότωνε.

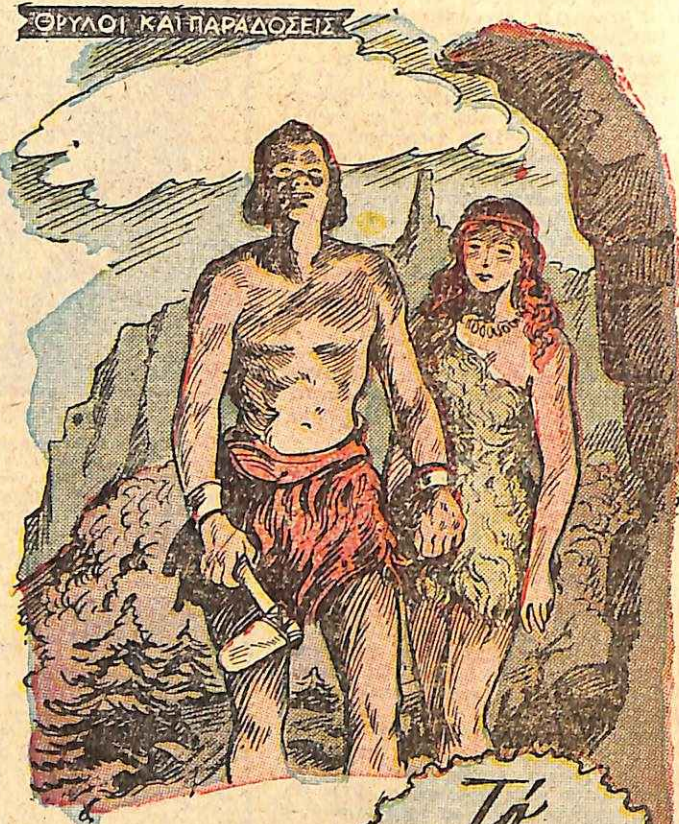
Αλλά του κάκου. Μ' όλες τις προσπάθειές τους δεν είχαν κατορθώσει ν' ανακαλύψουν το μυστικό του Ρεούν.

Και γι' αυτό τον θαύμαζαν και τον μισούσαν. Γιατί καταλάβαιναν πως το ψητό κρέας θα ήταν πιο ευγευστό και πιο μαλακό από το άωο. Και γιατί ήξεραν ακόμη πως ο Ρεούν κοιμόταν χωρίς να κουνάει τις παγερές νύχτες του χειμώνα, ενώ αυτοί τουρούριζαν μέσα στις σπηλιές τους.

Μά εκείνος που τον μισούσε πιο πολύ ήταν ο Βάλ. Κι' είχε ένα σοβαρό λόγο γι' αυτό.

Γιατί η Χίλλι, η γυναίκα με το λυγρό κορμί και τα πλούσια ολόξανθα μαλλιά, που της κατέβαιναν ως τα γόνατα, ήταν προτιμότερα δική του. 'Αλλ' από τη στιγμή που ο Ρεούν ανακάλυψε το

ΘΥΓΛΟΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Η Χίλλι, η σύντροφος του Ρεούν, βάδιζε πίσω του χαρούμενη κι' ευτυχισμένη...

μυστικό της φωτιάς, τον έγκατέλειπε για να πάει κοντά του.

Κι' ο Βάλ καταλάβαινε πως η αιτία αυτής της ατυχίας του ήταν η φωτιά. Γιατί, βέβαια, η ζωή ήταν πιο ευχάριστη κοντά στον Ρεούν, που κατείχε αυτό το μεγάλο μυστικό.

Την ημέρα εκείνη ο Ρεούν, μπαίνοντας μέσα στη σπηλιά του, άφησε μία μεγάλη κραυγή, που φανέρονε την έκπληξη, την όργη και τη λύπη του. Γιατί κατάλαβε άμεσως πως κάποιος του είχε κλέψει τη φωτιά, που κατ'όρθον να κρύβει τόσο καλά ως τότε. Αυτός ο κάποιος δεν μπορούσε βέβαια να είναι άλλος από τον Βάλ.

Κι' η Χίλλι φαινόταν έπισης πολύ στενοχωρημένη.

'Αλλ' η γυναίκα, απ' αυτή ακόμη την προϊστορική εποχή, συνηθίζει να πηγαίνει πάντα με τον ισχυρότερο ή μ' εκείνον που μπορούσε να της εξασφαλίσει μια ζωή πιο ευχάριστη και πιο άνετη.

'Ετσι έκαμε κι' αυτή τη φορά η Χίλλι. 'Όπως είχαν εγκαταλείψει προτιμότερα τον Βάλ για να πάει κοντά στον Ρεούν, έτσι τώρα εγκατέλειψε τον Ρεούν για να τρέξει κοντά στον Βάλ. Γιατί ο Βάλ ήταν εκείνος που είχε τη φωτιά.

Ο Ρεούν έστεκε τώρα περιλυσμένος και δυστυχισμένος. Γιατί είχε χάσει τη φωτιά και μαζί μ' αυτήν και τη Χίλλι. Η μόνη του ελπίδα ήταν να

Ξαναπείσει κανέναν κεραυνό εκεί κοντά. 'Αλλά καταλάβαινε πως δεν έπρεπε να βασίζεται σ' αυτήν.

'Αρχισε τότε να σπάει το κεφάλι του, προσπαθώντας ν' ανακαλύψει ένα μέσον που θα του επέτρεπε να ξαναγίνει κύριος της φωτιάς.

Και, στο τέλος, το κατ'όρθον.

Γιατί είχε προσέξει από καιρό πως ώριμες πέτρες πετούσαν σπίνθες, όταν τις χτυπούσε με το τσεκούρι του.

Μάζεψε τότε μερικές απ' αυτές τις πέτρες κι' άρχισε να τις χτυπάει τη μία πάνω στην άλλη. Αναρίθμητοι σπινθήρες έβγαιναν σ' κάθε χτύπημα. 'Αλλ' αυτό δεν ήταν αρκετό.

Ο Ρεούν εξακολούθησε να δουλεύει. Και, στο τέλος, σκέφθηκε να βάλει μερικά ξερά χόρτα πλάι στην πέτρα που χτυπούσε.

Το θαύμα είχε γίνει! Οι σπινθήρες που έβγαιναν από τις πέτρες έπεφταν πάνω στα ξερά χόρτα. Κι' αυτά έπαιναν τότε φωτιά.

Ο Ρεούν, ο κολοσσός με τα γαλανά μάτια, έγινε σαν τρελλός από τη χαρά του,

Δεν είχε ανάγκη τώρα να διατηρή τη φωτιά. Γιατί μπορούσε να την έχει όποτε ήθελε.

Πήγε τότε έξω από τη σπηλιά του Βάλ και άρχισε ν' ανάψει μικρές φωτιές και να τις σβύνει έπειτα. Γιατί ήταν πιά ο κυρίαρχος της φωτιάς.

Μ' αυτό τον τρόπο έλιπε πως θα έκανε τη Χίλλι να ξαναγυρίσει κοντά του.

Και ίσως η γυναίκα με το λυγρό κορμί και τα πλούσια ξανθά μαλλιά το έπιε μουσε πολύ μέσα στην ψυχή της. 'Αλλά δεν μπορούσε πιά να το κάνει. Γιατί ο Βάλ δεν άπομακρυνόταν βήμα από τη σπηλιά και την είχε απειλήσει πως αν δοκίμαζε να φύγει από τη σπηλιά με το πέτρινο τσεκούρι το κεφάλι.

Κι' η Χίλλι έτρεμε από το φόβο της.

Ο Ρεούν πήγαινε να σκάσει από το κακό του. Και πήρε την απόφαση να εκδικηθεί.

Μία νύχτα, μάζεψε ξερά χόρτα και ξύλα και τα έβαλε σ' σωρούς γύρω στη σπηλιά του Βάλ και της Χίλλι. Κι' όταν ξημέρωσε έβαλε φωτιά σ' αυτούς τους σωρούς, τρέχοντας από τον ένα στον άλλον.

Τεράστιες φλόγες ανυψώθηκαν σ' λίγο κι' έφτιαξαν έναν πύρινο κλοιό γύρω στη σπηλιά.

Ο Ρεούν, καθισμένος σ' ένα βράχο, έβλεπε τον Βάλ και τη Χίλλι να τρέχουν σαν τρελλοί δεξιά κι' αριστερά, χωρίς να μπορούν να ξεφύγουν από πουθενά. Και, στο τέλος, είδε τις φλόγες ν' απλώνονται πάνω τους και να τους καταβροχθίζουν.

Γέλασε τότε από χαρά και ικανοποίησι.

Μά άμεσως έπειτα μία μεγάλη λύπη απλώθηκε μέσα στην ψυχή του.

'Ηταν και πάλι μόνος τώρα. Σε τί θα του χρησίμευε ή μεγάλη ανακάλυψή του; Τα μάτια του βούρκωσαν.

'Η καρδιά του άρχισε να χτυπάει δυνατά μέσα στο στήθος του. 'Εσφίγγει τις γροθιές του κι' απ' το στόμα του ξέφευγαν ούρλιαχτά ανριμίου.

Ξαφνικά, μία σκέψις πέρασε από το μυαλό του. Δεν θα κρατούσε το μυστικό για τον εαυτό του, αλλά θα πηγαινε και στους άλλους ανθρώπους, για να το διδάξει και σ' αυτούς.

Και σ' λίγο, ο Ρεούν, με τα μεγάλα γαλανά μάτια, κατέβαινε χαρούμενος προς την πεδιάδα...

Πήγαινε να χαρίσει στους συνανθρώπους του τη μεγάλη χαρά, τη μεγάλη απόλαυση της φωτιάς. Κι' η καρδιά του χτυπούσε δυνατά, πολύ δυνατά και πολύ γοργά από την αναλλίσιση πούνοια.

ΑΝΡΥ ΚΑΜΠΩ

Τα παιδιά που πάθαιναν άσπλην, κατά τη στιγμή του τοκ, ού ήσαν ως σήμερα καταδικασμένα από την επιστήμη. 'Ελάχιστοι μόνον καίωθωναν να επιζήσουν. 'Από κάμποσον καιρό, όμως, η σωτηρία των κατέστη δυνατή χάρις στις νεώτερες προόδους της επιστήμης. Πρόκειται για ένα αληθινό θαύμα, για μία πραγματική νεκρανάσταση.

Μία αναπνευστική δυσχέρεια είναι αναπόφευκτη στο παιδί που έρχεται στον κόσμο. 'Όπως το ψάρι, που βγαίνει ξαφνικά απ' το νερό, έτσι και το παιδάκι που βγαίνει από τα σπλάγχνα της μητέρας του στον ελεύθερον αέρα «πνίγεται». Μετά την αποκοπή του ομφάλιου λώρου, το βρέφος στερείται από το οξυγόνο που του παρείχε το αίμα της μητέρας του και πρέπει, συνεπώς, να μάθει άμεσως ν' αναπνέει με τους πνεύμονές του. 'Η προσρμογή των πνευμόνων στην κατεπείγουσα ανάγκη που έχει ο οργανισμός απ' αυτούς απαιτεί τολάχιστον πέντε λεπτά και κάποτε πολύ περισσότερο. 'Η προσπάθεια προσαρμογής μπορεί, όμως, να δυσχερανθεί όταν ο τοκετός συμβαίνει να είναι δύσκολος και κοπιώδης. Στην περίπτωση αυτή το βρέφος ρουφάει άμυνοϊκόν υγρό που δεν εισέρχεται μόνο στο στόμαχό του, αλλά και στους πνεύμονές του και καθιστά αδύνατες τις αναπνευστικές κινήσεις. (Κάτι παρόμοιο συμβαίνει και στον άνθρωπο που πνίγεται).

Σ' άλλες περιπτώσεις οι πνεύμονες του νεογνού είναι κολλημένοι στην κυριολεξία ο ένας πάνω στον άλλον, ώστε να καθίσταται αδύνατη ή αποκόλλησις των και η πλήρωσις των κυψελίδων τους με ατμοσφαιρικόν αέρα κάτω από τη διτλή προσπάθεια των μυών και του διάφραγματος.

Σ' όλες αυτές τις περιπτώσεις, το παιδί που έρχεται στον κόσμο παρουσιάζει όλα τα συμπτώματα της άσφυξιας. 'Η καρδιά του χτυπάει άκόμην, αλλά δεν κατορθώνει ν' αναπνεύσει.

Το παιδάκι που βρίσκεται σε άσφυκτική κατάσταση τοποθετείται μέσα σ' ένα ειδικό κιβώτιο με το πόδιο ψηλότερο από το κεφάλι.

Η ΑΝΑΠΝΕΥΣΤΙΚΗ

ΔΥΣΧΕΡΕΙΑ

ΤΩΝ ΒΡΕΦΩΝ

Πώς προλαμβάνονται τα φαινόμενα της άσφυξιας

και συνήθως όλο του το σώμα έχει ένα κυανό χρώμα (κυάνωση). Αυτή η άσφυκτική κατάσταση προκαλεί στις πλείστες των περιπτώσεων συγκοπή της καρδιάς. 'Ο θάνατος έπέρχεται έπειτα από μερικά λεπτά.

Παλαιότερα για να κάμουν το παιδάκι ν' αναπνεύσει το κρατούσαν από τα πόδια με το κεφάλι προς τα κάτω και ταυτόχρονα το χτυπούσαν ελαφρά στην περιοχή των νεφρών. 'Αλλά το μέσον αυτό πολύ σπάνια απέδιδε ικανοποιητικά αποτελέσματα.

'Η μέθοδος της τεχνητής αναπνοής, που εφαρμόσθηκε αρνότερα, δεν απέδωσε καλύτερα αποτελέσματα. Παρουσιάζει, έξ' άλλου, το μειονέκτημα ότι, σε πολλές περιπτώσεις, προκαλούσε διάρρηξη της σπλήνας και του ήπατος.

Μία άλλη μέθοδος ήταν η διαδοχική έμβασις του παιδιού μέσα σ' κρύο και ζεστό νερό. Μ' θο-

πει, φυσικά, να εφαρμοσθή άμεσως μετά τη γέννησι του βρέφους. Το βρέφος τοποθετείται μέσα σ' ένα ειδικό μεγάλο κιβώτιο με τα πόδια πιο ψηλά από το κεφάλι. 'Ο γιατρός εισάγει τότε μέσα στην τραχεία αρτηρία ένα λαστιχένιο σωλήνα. Στο έξωτερικό στόμιο αυτού του σωλήνος εφαρμόζεται στην αρχή μία άντλία που απορροφά όλα τα υγρά που βρίσκονται μέσα στους πνεύμονες. 'Η άντλία αντικαθίσταται κατόπιν με μία συσκευή που εισάγει στους πνεύμονες οξυγόνο υπό ώρισμένη πίεση. Στο ζήτημα αυτό χρειάζεται μεγάλη προσοχή.

Γιατί μία πίεσις κάπως πιο ισχυρή μπορεί να προκαλέσει διάρρηξη των κυψελίδων των πνευμόνων. 'Η εισαγωγή οξυγόνου συνεχίζεται μέχρις ότου το βρέφος αρχίσει κάπως ν' αναπνέει, αδιάφορο αν ο ρυθμός της αναπνοής του είναι εξαιρετικά βραδύς. Κατόπιν το βρέφος τοποθετείται κάτω από ένα κώδωνα από «πλεξιγκλάς», μέσα στον οποίο εισάγεται οξυγόνο υπό σταθερή πίεση. Αυτός ο κώδων θα αφαιρεθεί όταν η αναπνοή του παιδιού γίνει ομα-

λη και φυσιολογική. Χάρη στη μέθοδο αυτή πολλά παιδάκια σώζονται καθημερινώς στα παρυσινά νοσοκομεία.

Κατόπιν αντικαθίσταται αυτή η άντλία με μια συσκευή οξυγόνου. 'Η αναπνοή του παιδιού από καθίσταται βαθμιαία και γίνεται κανονική.

λη και φυσιολογική. Χάρη στη μέθοδο αυτή πολλά παιδάκια σώζονται καθημερινώς στα παρυσινά νοσοκομεία.

Οι Γάλλοι βοεφολόγοι δισποστηρίζουν ότι ο ομφάλιος λώρος δεν πρέπει να αποκόπτεται άμεσως μετά τον τοκετό. 'Η πρόωπη αποκοπή του στερεί το παιδάκι από το 1/10 του συνολικού αίματος του αίματός του, δηλαδή από μία σημαντική ποσότητα ατμοσφαιρικής που είναι, ως γνωστόν, σημαντικός παράγων οξυγονώσεως του αίματος. 'Υποσυνειώνουν, έξ' άλλου, τους κινδύνους που μπορεί να προκληθούν από τη γρήνη αιανητικών και αιαιεθτικών σφαιρών εναντίον των πόνων του τοκετού. Τα φάρμακα αυτά μπορούν να δηλητηριάσουν το βρέφος ή να προκαλέσουν έμμεσα το θάνατό του από άσφυξια.

Η ρίν αποφασίση να σκοτώσει τον Ντέρικ Ουάλτον, ο Τάντ Μπράκλεϋ μελέτησε το σχέδιό του σ' όλες τις λεπτομέρειες. Είχε διαλέξει μ' επιμέλεια το θύμα του: ένα νέο εύσωμο, με μαύρα μαλλιά, σκούρα μάτια και μικρό μουστακάκι. Ήξερε ότι ήταν υπάλληλος του κοσμηματοπωλείου Μάλλαρ του Λονδίνου κι ότι πήγαινε κάθε Παρασκευή μια ποσότητα διαμαντιών σ' ένα ειδικό εργαστήριο του Μπίρμιγχαμ, για να δεθούν σε ωραία κοσμήματα. Είχε εξακριβώσει ακόμη ότι ήταν βουτηγμένος στα χρέη, γιατί έπαιζε στις κούρσες.

Μήνες ολόκληρους, ο Μπράκλεϋ μελετούσε το υποψήφιο θύμα του και σημείωνε υπομονητικά κάθε λεπτομέρεια της φυσικής του εμφάνισης, τις κινήσεις του, τον τόνο της φωνής του και τις συνήθειές του. Κι' επιτέλους, είχε φτάσει η στιγμή να βάλει σ' εφαρμογή το σχέδιό του.

Το βράδυ αυτό, περίμενε τον Ουάλτον, κρυμμένος σ' ένα έρημο και σκοτεινό δωμάκι. Κιτάζε κάθε τόσο μ' ανυπομονησία το ρολόι του χεριού του. Ο Ουάλτον άργούσε εξαιρετικά άποψη... Επιτέλους, ο Μπράκλεϋ άκουσε να κατεβαίνουν με θόρυβο τα ρολά ενός γειτονικού καταστήματος: Ο Ουάλτον έκλεινε το κοσμηματοπωλείο. Είχε μείνει τελευταίος, όπως συνήθως.

Σε λίγο, αντήχησαν τα βήματά του στο λιθόστρωτο του έρημου δρόμου. Ο Μπράκλεϋ

φού τὰ τσέπωσε όλα, εξέτασε το νεκρό, απ' το κεφάλι ως τα πόδια. Αυτό που είδε, τον Ικανοποίησε απόλυτα: Ο Ουάλτον φορούσε συνηθισμένο καθημερινό κοστούμι της δουλειάς του. Ο Μπράκλεϋ είχε φορέσει απόψε ένα ακριβώς όμοιο. Οι ώμοι του ήταν λίγο στενότοροι απ' του δολοφονημένου, αλλά είχε κρύψει αυτή τη διαφορά με λίγες βάτες. Έξ' άλλου, με τα παπούτσια που είχε ετοιμάσει ειδικώς, είχε το ίδιο ακριβώς ανάστημα με τον Ουάλτον. Λίγη βαφή

ΟΙ 2 ΒΑΛΙΤΣΕΣ

χώθηκε σε μια ανοιχτή πόρτα και περίμενε. Τον άφισε να προσπεράσει. Έπειτα άρχισε να τον παρακολουθεί. Οι ελαστικές σόλες του έκαναν αθόρυβο το βήματά του. Μια γρήγορη ματιά γύρω τον έπεισε ότι δεν περνούσε κανείς άλλος απ' το δρομάκι. Τάχυνε το βήμα του, κι' όταν έφτασε κοντά στο θύμα του, το χτύπησε μ' ένα μικρό σιδερένιο ρόπαλο.

Ο Ουάλτον σωριάστηκε κάτω, δίχως την παραμικρή φωνή. Ο άλλος τον σήκωσε αμέσως στα χέρια του και τον μετέφερε μέσα στην πόρτα όπου παραφύλαγε. Ύστερα πήγε να πάρει και τη μικρή βαλίτσα του θύματος, που είχε πέσει στη μέση του δρόμου.

Οι αυτά τελειώσαν μέσα σε δέκα δευτερόλεπτα. Τώρα ο Μπράκλεϋ βρισκόταν, μαζί με το θύμα του, σ' ένα μικρό ναυσε το ηλεκτρικό φανάρι του και έσπλυνε το νεκρό πιν' σ' ένα μπουσάλ, πίσω απ' το μικρό φορητό αυτοκίνητο.

Ο δολοφόνος έβαζε γρήγορα και μεθοδικά τις τσέπες του Ουάλτον. Βρήκε το δεματάκι με τα διαμάντια στην εσωτερική τσέπη του σακκακιού του, καθώς και την ταυτότητά του, μερικά άτομικά χαρτιά και κάμποσα χαρτονομίσματα. Α-

είνε δώσει στα μαλλιά του όμοιο χρώμα με το νεκρού. Κι' ή όμοιότητά τους συμπληρωνόταν με το μουστακι που είχε άσσει τον τελευταίο καιρό...

Όποιος τον έβλεπε στο δρόμο, στο μισοσκόταδο, δεν θα μπορούσε να τον ξεχωρίσει απ' τον Ουάλτον. Ήταν φυσικό να γελασθή κι' ο έφημεριδοπώλης της Μπόντ Στριτ, που έδινε στο Μπράκλεϋ τη συνηθισμένη βραδινή έφημερίδα που αγόραζε πάντα ο Ουάλτον. Έκείνος απάντησε στην καλησπέρα του, προσπαθώντας να μιμηθεί την ιδιαίτερη προφορά του θύματός του. Εύτυχος γι' αυτόν, έτυχε να περνά από εκεί ένας πόλισμαν. Θά θυμόταν λοιπόν αργότερα τη μικρή εκείνη σκηνή, αν την ξεχνούσε ο έφημεριδοπώλης.

Ύστερα ο Μπράκλεϋ σταμάτησε ένα περαστικό ταξι. Και με φωνή δυνατή για να τον ακούσει ο αστυφύλακας, είπε στο σωφέρ να τον πάει στο εισημεριδοπώλιο σταθμό. Τον ρώτησε ακόμη αν θα προτιμούσε το τράινο των 6.45 για το Μπίρμιγχαμ, και φάνηκε πολύ ευχαριστημένος, όταν τον βεβαίωσε ο σωφέρ ότι είχε πολλή ώρα μπροστά του.

Μέκλεινο το τράινο ταξίδευε πάντα ο Ουάλτον, στην πρώτη θέση. Ο Μπράκλεϋ έκαμε το ίδιο. Φρόντισε να δώσει στο πορμπουάρ στον άθροφόρο του σταθμού που κούβαλσε τη βαλίτσα του, με την ελπίδα ότι θα τον θυμόταν έτσι.

Δείπνουν στο βαγόνι - ρεστωράν, όπως έκανε πάντα το

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο Μπράκλεϋ χώθηκε σε μια μισανοιχτή πόρτα και περίμενε...

θύμα του. Το γκαρσόνι που τον περιποιήθηκε, του είπε φιλοφρονητικά:

— Ξέρετε πώς αδυνατίσατε λίγο, απ' την τελευταία φορά που σας είδα;

— Έμοιαζε λοιπόν πολύ με τον Ουάλτον, ακόμη και στο δυνατό φως... Ένοιωσε την περηφάνειά που αισθάνεται ένας καλλιτέχνης για ένα επιτυχημένο έργο του.

Εκείνος που άπομέναν ακόμη, ήταν απλά σχετικός, και προσχεδιασμένα στην εντέλεια.

Στο σταθμό του Μπίρμιγχαμ, ο Ουάλτον θα χανόταν ξαφνικά. Η βαλίτσα του που δεν την άνοιξε θα κατέληγε ασφαλώς σε καμιά αποθήκη του σταθμού, όπου θα την ανακάλυπταν αργότερα, όταν θα ψάχναν να τον βρουν. Περνώντας απ' τους μικρούς κι' έρημους δρόμους που είχε ήδη οιαλέσει, ο Μπράκλεϋ θα πήγαινε σ' ένα δωμάτιο που είχε νοικιάσει. Εκεί, θ' άλλαζε ρουχα και θα ξαναπαίρνε την πραγματική του ταυτότητα.

Την άλλη μέρα, θα γυρίζει στο Λονδίνο, θα παίρνε με το κλειστό καμiónι του το πτώμα του Ουάλτον, θα το πνήγιαν στο έσοχικό κτήμα του. Θα το έβαζε στο γκαράζ και θα χυνε από πάνω του μια πλάκα μπτον. Η αστυνομία λ' ψάχνε για τον Ουάλτον, ρόλις ο κοσμηματοπώλης θα την ειδοποιούσε για την εξαφανίση του. Θα τον αναζητούσε όμως στο Μπίρμιγχαμ, όπου σταματούσαν τα τρένα του. Κι' όλοι θα πίστευαν

πως είχε δραπετεύσει, μαζί με τα διαμάντια, για να νλωτση απ' τα χρέη του.

Καθώς το τράινο πλησίαζε στο Μπίρμιγχαμ, ο Μπράκλεϋ επιθεωρούσε με το νου του τους κρίκους της αλυσίδας που είχε σφυρηλατήσει. Ήσαν άρκετοι άραγε; Ο έφημεριδοπώλης, ο πόλισμαν, ο σωφέρ, ο άθροφόρος, το γκαρσόνι... Θα τον θυμόταν όλοι αυτοί με βεβαιότητα; Πάντως, δεν μπορούσε να κάνει τίποτε περισσότερο ο Μπράκλεϋ. Δεν ήταν δυνατόν, βέβαια, να φωνάξει στους δρόμους: «Ενώ είμαι ο Ουάλτον!»...

Αυτά σκεπτόταν, στο βαγόνι του, κυττάζοντας συγχρόνως μια ηλικιωμένη κυρία που καθόταν στο αντίκρου καθίσμα. Ξαφνικά, πέρασε απ' το νου του μια ιδέα... μια έμπνευσι που θα συμπλήρωνε το σχέδιό του!

Η βαλίτσα της κυρίας κι' η δική του βόσκονταν στο ίδιο δικτυωτό. Κι' ήταν κι' οι δυο ολόιδιες, στο χρώμα και στο μέγεθος... Όταν λοιπόν το τράινο σταμάτησε στο Μπίρμιγχαμ, ο Μπράκλεϋ σηκώθηκε γρήγορα, πήρε την άλλη βαλίτσα και κατέβηκε απ' το βαγόνι.

Μόλις είχε αποκαμυνθεί μερικά βήματα, η κυρία έτρεξε πίσω του, κρατώντας τη βαλίτσα του και φωνάζοντάς τον: «Α σταμάτησε!»

— Κάνετε λάθος, του είπε. Πήρατε τη δική μου βαλίτσα.

— Καθόλου, απάντησε ο Μπράκλεϋ χαμογελώντας. Αυτή είναι η βαλίτσα μου.

— Μα είμαι βεβαία! Την είχα πάνω ακριβώς απ' το κεφάλι μου. Και την πήρατε...

— Όπως είχε προβλέψει ο Μπράκλεϋ, ένας πόλισμαν του σταθμού πλησίασε και ρώτησε τί συνέβαινε.

— Η κυρία νομίζει πως της έκλεψα τη βαλίτσα της, τού έξηγησε ο Μπράκλεϋ. Μα κάνει λάθος. Έν' είναι ανόητος καθώς πρέπει. Λέγομαι Ουάλτον κι' εργαζόμαι στο κοσμηματοπωλείο Μάλλιαντ του Λονδίνου. Αν βέλετε την ταυτότητά μου...

— Περιττό, κύριε, τον διέκοψε ο πόλισμαν χαμογελώντας. Δεν σας είπε κανείς κλέφτη.

— Καθόλου! πρόσθεσε κι' η κυρία. Έγινε απλά ένα λάθος.

Ο πόλισμαν πήρε τις δυο βαλίτσες και τις άφησε να μω κοντά - κοντά.

— Είνε όμοιες, είπε, και' δεν έχουν πάνω τους καμιά μάρκα. Μα η λύση είναι απλή: Θα τις ανοίξουμε, και θα δούμε σε ποιόν ανήκει η καθεμιά.

Ο Μπράκλεϋ κι' η κυρία ζεν έφεραν καμιά αντίρρηση. Ο πόλισμαν πήρε πρώτα τη βαλίτσα του Ουάλτον, την έβαλε πάνω σ' ένα πεζούλι και την άνοιξε. Μπρός στα έκθαμβα μάτια του άστραποβόλησαν τότε εκατοντάδες διαμάντια!

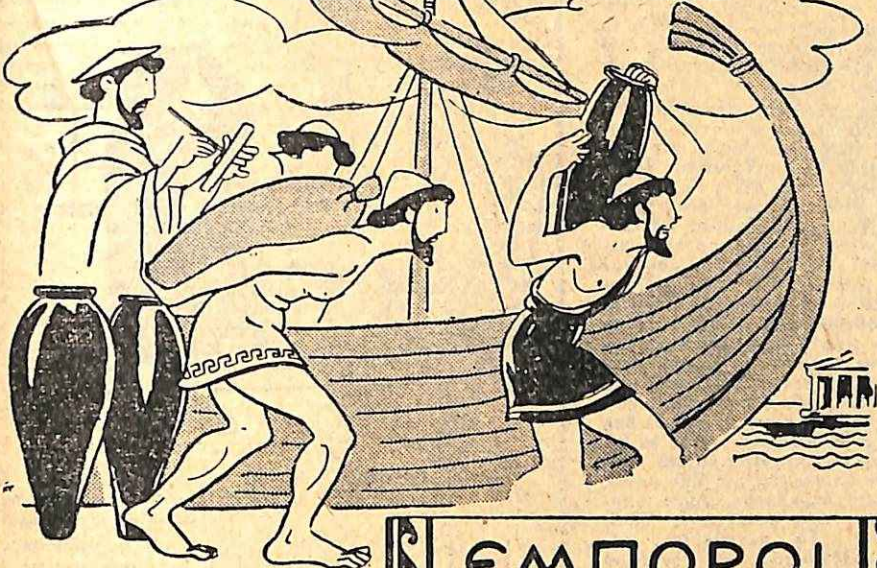
Η βαλίτσα ήταν γεμάτη από κοσμήματα, οργμένα μέσα φέρδην - μίγδον. Και πάνω απ' όλα, βρισκόταν ένα μικρό ρόπαλο, με λίγο πηγμένο αίμα και μερικές άσπρες τρίχες καλλιμένες στην έκρη του — τις τρίχες του προϊσταμένου του γερο - Μάλλαρντ, που τον είχε ελοπονήσει για να τον ληστέψη ο Ουάλτον, το 13ο έκτεινο βόδου!

Αυτές οι αρχαίες ελληνικές άποικίες είναι ακόμη και σήμερα ανάμεσα στις πιο αξιόλογες πόλεις του Μεσογειακού κόσμου, ενώ οι μητροπόλεις των έχουν πέσει στην αφάνεια ή έχουν καταστήσει μικρά χωριά.

Οι Έλληνες άποικοι εδείξαν ζωή κλίσι προς τη ναυτιλία και το εμπόριο.

ΤΣΥΡΙΑ ΧΑΡ

Η ΖΩΗ ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΑΔΑ

Οι Έλληνες μετέφεραν και πωλούσαν στα διάφορα ξένα λιμάνια κρασιά, λάδια, έλεις κι' άλλα προϊόντα.

Πώς έτιμωρούντο οι αίσχροκερδείς

Τα προϊόντα των αρχαίων Έλλήνων, καρπός μόχθου και εργασίας, όταν ξεπερνούσαν τις απαραίτητες ανάγκες κάθε παραγωγού, έπρεπε κάπου να διοχετευθούν. Γι' αυτό το λόγο, ο ένας παραγωγός φρόντιζε να συμπληρώνη τις ελλείψεις του άλλου, με το σύστημα της ανταλλαγής. Με το ίδιο αυτό σύστημα, γινόταν και το εμπόριο, σε μικρά όμως κλίμακα και με ταξί των κατοίκων της ίδιας πόλεως.

Ετσι, ο Ασέρτης για να πάρη την Ευρύκλεια έδωσε 20 βώδια. Αργότερα όταν χρίστηκαν μεγάλες πόλεις και η συγκοινωνία βελτιώθηκε οι αρχαίοι μετέφεραν τα προϊόντα τους σε μακρινά μέρη και μάλιστα παραθαλάσσια και εκεί έκαναν τις ανταλλαγές τους. Ο Μέντης π.χ. μετέφερε ένα φορτίο άτσάλι για να το ανταλλάξει με χαλκό.

Οι Κρήτες από το 2.500 π.Χ. και αργότερα κατά τα μυκηναϊκά χρόνια είχαν αναπτύξει εμπορικές σχέσεις με την Αίγυπτο και τους λαούς της Δυτικής Ασίας. Άλλα με την κάθοδο των Δωριέων το 1.100 π.Χ. περίπου το εμπόριο άρχισε να μαραζινείται. Ξανάβισε όμως πάλι χωρίς στην προσπάθειά που έκαναν οι άποικίες των Ιώνων και Αιολέων στις άκτες της Μικράς Ασίας. Έτσι, γρήγορα οι εμπορικές συναλλαγές έπεξετάθησαν προς τα μέρη του Έλλησπόντου και του Βοσπόρου και ακόμη μακρύτερα προς τη Μαύρη Θάλασσα.

Η Μίλητος μονάχα ήταν η μητέρα — πόλις, η μητρόπολις 40 τουλάχιστον άποικιών. Με το πέρασμα όμως του χρόνου, οι άποικίες όλο και μεγάλωναν και πλούτιζαν περισσότερο απ' τη μητρόπολη. Η Κύμη και η Νεάπολις λ.χ. έγιναν σπουδαιότερες από τη Χαλκίδα της Ευβοίας. Οι Συρακούσες υπερέβαλαν γρήγορα σε πληθυσμό, πλούτο, γράμματα και τέχνη την Κόρινθο. Κάποτε ο Τάρας υπεσκέλιζε τη Σπάρτη. Τι ήταν τα Μέγαρα συγκριτικά με το Βιζάντιον ή η Φώκεια με τη Μασσαλία;

Αυτές οι αρχαίες ελληνικές άποικίες είναι ακόμη και σήμερα ανάμεσα στις πιο αξιόλογες πόλεις του Μεσογειακού κόσμου, ενώ οι μητροπόλεις των έχουν πέσει στην αφάνεια ή έχουν καταστήσει μικρά χωριά.

Οι Έλληνες άποικοι εδείξαν ζωή κλίσι προς τη ναυτιλία και το εμπόριο.

ΕΜΠΟΡΟΙ και ΚΑΠΗΛΟΙ

Οι αίσχροκερδείς κάπηλοι έτιμωρούντο με μαστίγωση, δημευσι της περιουσίας τους και εξορία.

Μετέφεραν απ' τη Μαύρη Θάλασσα, το Δέλτα του Νείλου, την Αφρική, τη Μεγάλη Ελλάδα, τη Σικελία και την Ισπανία τα πλούσια προϊόντα των και τα αντιλάσσαν με προϊόντα της μητροπόλεως των ή τα πουλούσαν σ' άλλα μέρη, αγοράζοντας είδη, που δεν είχαν οι άποικίες. Έφεραν δηλ. από τις άποικίες στάρι και πρώτες ύλες και πήγαιναν ελληνικά κρασιά, λάδια, έλεις και άλλα προϊόντα της ελληνικής γης.

Γρήγορα η Κόρινθος, η Αίγινα τα Μέγαρα, η Χαλκίδα, οι Συρακούσες και η Ερέτρια έγιναν σπουδαία εμπορικά κέντρα, καθώς και η Αλεξάνδρεια, η Ρόδος και η Δήλος ήταν τα κυριότερα εμπορικά κέντρα της Ανατολής. Έτσι μαζί με το εμπόριο αναπτύχθηκε και η ελληνική βιομηχανία και το ελληνικό νόμισμα κυκλοφόρουσε τότε σ' όλο τον κόσμο.

«Εμπόριον» οι αρχαίοι Έλληνες έλεγαν στην αρχή τον τόπο όπου πουλούσαν εμπόρευματα, που τάχυν φέρε δια θαλάσσης. Ονόμαζαν επίσης έτσι και την παράλιο πόλι, που είχε λιμάνι.

Η λέξις «εμπόριον» παράγεται από το «έμπορος», που στον Όμηρο σημαίνει εκείνον που ταξιδεύει με ξένο καράδι πλη-

ρώνοντας ναύλο. Για τους μεταγενέστερους σημαίνει τον έμπορευόμενο σε ξένα μέρη.

Η Αθήνα με το επίγειο της τον Πειραιά άρχισε να γίνεται μία από τις σπουδαιότερες εμπορικές πόλεις του αρχαίου ελληνικού κόσμου από τα τέλη 7ου αιώνας και τις άρχες του 6ου. Έστειλε λαδί, άγγεια, έργα τέχνης και πολεμικά είδη και έσπεγε σιτηρά, μαλλί, βαφές, τρόφιμα και άκατέργαστα είδη.

Ο Δημοσθένης βεβαιώνει πως στην έποχή του η Αττική έσπεγε μεγάλες ποσότητες σταριού. Έπειδή μάλιστα το εμπόριο του σταριού παρενοχλείτο κατά τη μεταφορά του, το προστατεύαν οι ένοπλες δυνάμεις του αθηναϊκού κράτους.

Τα πλοία, που προσηγγίζαν στα λιμάνια της Αττικής ήταν υποχωρωμένα με νόμο να φέρουν ώρισμένη ποσότητα. Αν ο πλοίαρχος πουλούσε το στάρι ή μέρος του φορτίου του σ' άλλο λιμάνι της Αττικής, τότε του επέβαλλαν άυστηρές ποινές.

Στην Αττική ώστόσο δεν ήταν ελεύθερο το εμπόριο του σταριού. Στην Αθήνα και στον Πειραιά υπήρχαν οι «σιτοφύλακες», αρχή που φρόντιζε για το πούλημα του σταριού, του αλευριού και του ψωμιού σε κανονικές τιμές. Αναφέρονται και «έπιμεληταί έμποριου», που έπεδλεπαν γενικά την αγορά του σταριού και αν οι πλοίαρχοι ήσαν εν τάξει στις υποχρεώσεις τους.

Μέτρα άυστηρά είχαν παρθεί για τους «σιτεμπόρους» της Αττικής. Τους απαγόρευαν να συγκεντρώνουν περισσότερο από 2.000 όκάδες στάρι, από φόβο να μη δημιουργήσουν «τράστας». Δεν τους επέτρεπαν να κερδίζουν περισσότερα από ένα όβολο στο «μείδιμον».

Έτσι βλέπουμε πως στα κλασσικά χρόνια στην Ελλάδα αναπτύχθηκε ένα πλήρες οικονομικό σύστημα με εξαγωγές και εισαγωγές, με εμπορους χονδρικής και λιανικής πωλήσεως, μεσίτες και μεταπράτες. Τα μέσα της συναλλαγής ήταν νομίσματα χαλκίνα, άσημνα, χρυσά και από ήλεκτρο.

Τα εμπορικά είδη τα πουλούσαν στην αγορά οι ίδιοι οι έμποροι ή τάνιναν σ' άλλους για μεταπώληση, στους «καπηλούς». Οι κάπηλοι, που τα εργαστήρια τους λεγόταν «καπηλεία» νόθευαν πολλές φορές το κρασί και τα άποικιακά, πουλούσαν τα είδη με αίσχροκερδία, μετάρτηταν τα ζύγια σε λιπόβαρα και γι' αυτό δεν είχαν πολλή εκτίμησι ούτε αυτοί ούτε τα μαγαζιά τους.

Στα καπηλεία φοιτούσαν άνθρωποι κατωτάτης τάξεως και εταίρες. Ένας Αρεσπαγίτης διώχθηκε κάποτε παμπηφεί απ' τη Βουλή του Άρειου Πάγου μονάχα γιατί έπισκεφθηκε ένα «καπηλείον». Οι αίσχροκερδείς κάπηλοι έτιμωρούντο με μαστίγωση, δημευσι της περιουσίας τους και εξορία.

Με ζωρές φωνές γινόταν και στην αρχαιότητα η διαφήμιση των προϊόντων απ' τους έμπορους και κάπηλους, στην αγορά. Σ' ιδιαίτερο τόπο της αγοράς υπήρχαν και γυναίκες, που πουλούσαν ψωμί, λάχανα, μύρα, στεφάνια και άλλα. Στην αγορά έφεραν τα προϊόντα τους και οι χωρικοί. Άλλα ή ψαγαγορά ήταν σε ώρισμένο μέρος. Στην αγορά στέκονταν οι σιδηρουργός, ο χειροτέχνης, ο παπουτσης, ο έυλουργός, ο άγγειοπώλης και άλλοι.

Εμπόριο δεν έκαναν μονάχα οι άσσοί. Ο Βασιλιάς της Κύπρης Άρκεσίλας ευφάνειται σ' ένα άγγείο του 6ου π. Χ. αιώνας ως έμπορος «συλφείων» ενός φουτού δηλαδή που ο κυνός του χρυσίμειε για τροφή και φάρμακο. Στην εικόνα υπάρχει και ένας μεγάλος ζυγός, όπου πέντε άντρες ζυγίζουν εμπόρευματα.

Η ανάπτυξη αυτή των ανταλλαγών πραγματοποιούνταν με έναν εξαιρετικό ανεπτυγμένο ελληνικό, ίδιος αθηναϊκό εμπορικό στόλον που διέσχισε όλη τη Μεσόγειο και τη Μαύρη Θάλασσα εξαγοντας τα ελληνικά προϊόντα και εισάγοντας τα ξένα.

ΤΑΚΗΣ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Οι ελάχιστοι μετεωρολόγοι που κατορθώνουν να φτάσουν ως την επιφάνεια της γης, πα-
ρα-μένουν πολύτιμα στοιχεία στους έπι-
στήμονες.

Άκου, ντρες, το άστρα ΠΟΥ ΠΕΦΤΟΥΝ

Οι έπιστήμονες μελετούν τους
μετεωρολίθους

Όλοι μας έχουμε ιδή να πέφτουν
διάττοντες άστέρες. Ποσοί όμως
τους έχουν ακούσει; Μόνο πέντε ή
έξη άνθρωποι: οι ειδικοί έπιστήμο-
νες του Πανεπιστημίου Στάνφορντ,
που ασχολούνται με τη μελέτη τους
για λογαριασμό του Αμερικανικού
Ναυτικού.

Έχουν εγκαταστήσει το σταθμό
των έρευνών τους ψηλά σ' ένα βουνό
και τον έχουν εφοδιάσει με ειδικά
ραδιοφωνικά μηχανήματα, υπερυψαι-
σθέντα.

Ο πομπός τους στέλνει συνεχώς
προς τον ουρανό μια δέσμη βρα-
χών κυμάτων. Ο δέκτης βρίσκεται
σ' απόσταση 10 χιλιομέτρων, συλ-
λαμβάνει δε όχι μόνο τα απ' εύθειας
κύματα του πομπού, αλλά κι' εκείνα
που αντανακλώνται απ' τα άνωτερα
ατμοσφαιρικά στρώματα και ξανα-
γυρίζουν προς το έδαφος.

Όταν λοιπόν ένας μετεωρολίθος
είσχωρησθ στην ατμόσφαιρα και
διαπυρρωθ' απ' την τριβή του με τον
αέρα, φάνηκε πίσω του μια ούρα
από ηλεκτρισμένα άερια. Η ούρα
αυτή αντανακλά τα κύματα του ρα-
διοφωνικού πομπού και τα ξανα-
στέλνει προς τη γη.

Ο δέκτης που τα συλλαμβάνει,
παράγει τότε ένα χαρακτηριστικό
ήχο, σαν βουητό ή σφύριγμα. Απ'
το είδος του, οι έπιστήμονες μπο-

ρουν να υπολογίσουν το μέγεθος του
μετεωρολίθου, την ταχύτητά του, τη
διεύθυνση που ακολουθεί, κλπ. Επί-
σης μετρούν μ' αυτό τον τρόπο τη
δύναμη και την κατεύθυνση των άνε-
μων που φυσούν στα άνωτερα ατμο-
σφαιρικά στρώματα.

Οι ήχοι αυτοί επαναλαμβάνονται
κάθε λίγα δευτερόλεπτα, γιατί
μπάνουν αδιάκοπα καινούργιοι με-
τεωρολίθοι στην ατμόσφαιρα. Πράγ-
ματι, υπολογίζεται ότι η Γη, με την
έλξη της, συγκεντρώνει κάθε μέρα
μερικούς τόνους απ' αυτό το «κο-
σμικό» υλικό. Οι περισσότεροι με-
τεωρολίθοι είναι μικροσκοπικοί και
καίονται άμεσα. Πάντως όμως, κι-
νούνται όλοι με ίλιγγιώδη ταχύτη-
τα, από 68.000 έως 212.000 χιλιο-
μέτρα την ώρα! Όταν έχη τσση τα-
χύτητα ένα πετραδάκι μικρό σαν
μπιζέλι, περιέχει ενέργεια όση μια
μεγάλη ατμομηχανή σιδηροδρόμου!

Πολύ σπάνια ένας μετεωρολίθος
έχει τέτοιες διαστάσεις, ώστε να δι-
ασχίση την ατμόσφαιρα και να φτά-
ση ως την επιφάνεια της Γης χωρίς
να κατακαή ολοκληρως. Αυτό συμ-
βαίνει ίσως μια φορά κάθε 10 ή
100 αιώνες. Το μεγαλύτερο απ'
αυτά τα «βλήματα» του ουρανού
είνε εκείνο που άνοιξε ένα κρατήρα
πλάτους 1.200 μέτρων στην 'Αρι-
ζόνα. Υπολογίζεται ότι γύριζε πά-
νω από 1 εκατομμύριο τόνους κι'
άπετελείτο κυρίως από νίκελ και σί-
δερο.

Απ' τη μελέτη των μετεωρολί-
θων, οι έπιστήμονες έμαθαν πολλά
πράγματα για τη σύσταση των πλαν-
ητών και του έσωτερικού της Γης.

Παράλληλα προς τις εργασίες
των έπιστημόνων του Στάνφορντ, το
'Αστροσκοπείο του Χάρβαρντ φωτο-
γραφίζει τους μετεωρολίθους με ει-
δικές μηχανές. Στην 'Αγγλία, χρη-
σιμοποιούν το ράνταρ για τη μελέ-
τη τους.

Το ξαφνικό αυτό ενδιαφέρον για
τους μετεωρολίθους οφείλεται στο
ότι οι ρουκέτες του μέλλοντος θα
ταξιδεύουν στα άνωτερα και αερίαι-
στα ατμοσφαιρικά στρώματα. Πρέ-
πει λοιπόν να εξακριβωθούν οι συνθή-
κες των ανέμων και τα άλλα φυσικά
φαινόμενα που επικρατούν εκεί πά-
νω. Οι μετεωρολίθοι βοηθούν πολύ
σ' αυτό. Η συστηματική μελέτη
τους θα επιτρέψη να βρισκουν ακρι-
βέστερα το στόχο τους τα κατευ-
θυνόμενα βλήματα, το νέο αυτό και
φονερό πολεμικό όπλο.

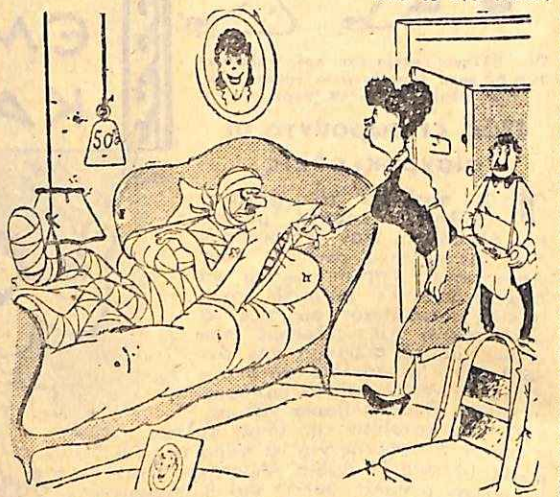
Είνε κι' άλλες όμως οι πληροφο-
ρίες που μπορούν να προσφέρουν οι
μετεωρολίθοι στους έπιστήμονες. 'Ε-
πιβεβαίωσαν π. χ. τη θεωρία ότι,
στο βόρειο ημισφαίριο, η πυκνότης
της ατμοσφαιρας σε ύψος 80 χιλιο-
μέτρων αυξάνει το καλοκαίρι κι' έ-
λαττώνεται το χειμώνα — ίσως έ-
πειδή αλλάζει η θερμοκρασία του έ-
δάφους.

Επίσης, απ' τη μελέτη των με-
τεωρολίθων, οι έπιστήμονες θα μά-
θουν περισσότερα πράγματα για
τους κομήτες. Φαίνεται ότι οι πε-
ρισσότεροι μετεωρολίθοι είναι υπο-
λείμματα της ούρας ενός κομήτου,
και συνεπώς μπορεί ν' αποκαλύψουν
τι ακριβώς είναι οι κομήτες, από πού
έρχονται και γιατί καταστρέφονται.
Διάφορα παρτίσιτα κι' άλλες ά-
νωμαλίες των κοινών ραδιοφωνικών
έκπομπών οφείλονται πιθανάτως
στην ούρα των αερίων που αφήνουν
πίσω τους οι μετεωρολίθοι. 'Αν έ-
ξακριβωθ' η αιτία τους, μπορεί να
βρεθ' κι' ο τρόπος της έξουδετερώ-
σεώς τους.

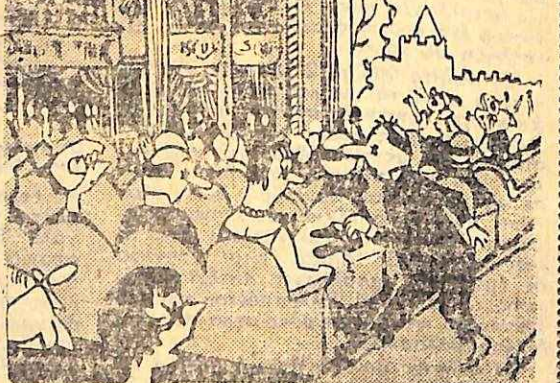
Τέλος, δεν αποκλείεται να έκπέ-
ρνονται απ' την ούρα αυτή των αε-
ρίων οι πολυκύρλητες και μυστηρι-
ώδεις «κοσμικές ακτίνες». 'Αν άλη-
θεύη αυτό, η μελέτη τους θα παίξη
σπουδαίο ρόλο στις έρευνες για τη
διάσπασι του ατόμου και για τη
χρησιμοποίησι της ατομικής ένε-
ργείας σε πολεμικούς και ειρηνικούς
σκοπούς.

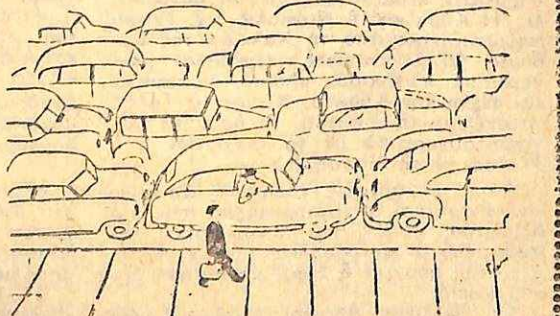
— Δεν βρίσκεις πώς θα πήγαινε θαυμάσια η
γούνα αυτή πλάι στην καινούργια σου καπαρντίνα;
(Από το «ici Paris»)

— Σουστειλαν στο σπίτι το δίπλωμα του άδ-
γού!... (Από την «France Dimanche»)

ΕΝΑΣ ΕΥΓΕΝΗΣ ΚΛΟΥΣΤΕΡΗΜΕΝΟΣ
— Με συγχωρείτε!...

— Όχι, εύχαριστώ... Είμαι διασπαστικός!...
(Από την «France Dimanche»)

450 ΚΡΟΙΣΟΙ ταξιδεύουν...

Με ένα πλωτό ξενοδοχείο
υπερπολυτελείας

Τετρακόσιοι πενήντα 'Αμερι-
κανοί Κροίσοι κάνουν αυτή τη
στιγμή το γύρο του κόσμου πά-
νω σ' ένα πολυτελέστατο ατμο-
πλοίο, την «Καρόνια». Το πρό-
γραμμα περιλαμβάνει τους έ-
ξες σταθμούς: νήσοι του Ειρή-
νικού, 'Ακρωτήριο, 'Αφρική,
Σουέζ, 'Αιγύπτος, Σικελία,
Νεάπολις, Βιλφράνς, Βαρκελώ-
νη, 'Αλγέριο, Γιβραλτάρ, Χερ-
δούργο, Νέα 'Υρκη. Η δια-
δρομή στοιχίζει συνολικά
10.000 δολάρια, έκτος από τα
πουρμπουάρ και τα έξοδα που
οι επιβάτες θα είχαν τη διά-
θεσι να κάμουν έξω από το
πλοίο, κατά την προσέγγισή του
στους διάφορους λιμένες.

Η «Καρόνια» είναι ένα πλωτό
ξενοδοχείο υπερπολυτελείας.
Κάθε πρωί, οι επιβάτες του
βρίσκουν πάνω στο τραπέζακι,
όπου παίρνουν το πρόγευμά
τους, ένα πολυχρόνιο βιβλιάρα-
κι, που μόλις έχει βγ' από το
πιστήριο. Μέσα σ' αυτό ανα-
φέρονται 125 είδη φαγητών,
που είναι διαφορετικά κάθε μέ-
ρα. Οι επιβάτες δεν έχουν πα-
ρά να κάμουν την έκλογή τους
και να την σημειώσουν. 'Ενα
γκαρσόνι μαζεύει κατόπιν όλ'
αυτά τα βιβλιαράκια και τα πη-
γαίνει στον αρχιμάγειρο, που
δίνει άμέσως τις απαιτούμενες
έντολές στους βοηθούς του.

Οι επιθυμίες κι' οι προτιμή-
σεις των πελατών είναι απόλυτα
σεβαστές. Καθένας τους μπο-
ρεί να ζητήσει ό,τι θέλει, αρκεί
τα υλικά από τα όποια θα πα-
ρασκευασθ' αυτό το φαγητό να
βρίσκονται στο πλοίο.
Το «Καρόνια» έχει επίσης μια
πλούσια εφοδιασμένη κάβα.
Όλα τα είδη των κρασίων και
των ποτών βρίσκονται σ' αυτή.
Οι επιβάτες μπορούν να ζητή-
σουν ό,τι θελήσουν και σε ό-
ποιαδήποτε ποσότητα. Τα πο-
τά και τα αναψυκτικά παρέ-
χονται χωρίς τον παραμικρό
περιορισμό.

Στις 12 σεβρίζεται στους έ-
πιβάτες ένα όρεκτικό ζουμί.
Στις 12 και 30' χτυπάει το
κουδούνι για το μεσημεριανό
φαγητό.

INSTITUT
DE BEAUTE
Constant
ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 28
• ΚΑΤΑΡΤΙΣΤΗΣ ΕΥΓΕΝΗΣ
• ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΗ ΕΙΛΙΚΗ
• ΑΚΤΙΝΕΣ ULTRA VIOLET
• ΔΙΑΘΕΡΜΙΑ • ΟΡΡΑΓΓΙΑ
• ΠΡΟΣΤΑΤΗ ΜΕΤΑ ΠΛΑΙΟΝ ΣΥΓ-
ΧΡΟΝΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΜΕΤΑ-
ΤΑ ΚΑΛΑΤΗΝΙΚΑ "CONSTANT"
ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΠΛΕΟΝ ΕΝΔΕΙΧΜΕ-
ΝΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΙΝ
ΤΩΝ ΡΥΤΙΔΩΝ
• ΧΕΙΡΑ
ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΕΡΩΜΕΙΕΩΝ

Για την περιποίησι των 450
επιβατών της «Καρόνιας» απα-
σχολούνται 692 άτομα. 'Αν κά-
μετε ένα μικρό υπολογισμό, θα
ιδήτε ότι στον κάθε επιβάτη
αντιστοιχεί κάτι περισσότερο
από έναμιση υπηρέτης. Μόνο
στο πλυντήριο του ατμοπλοίου
ασχολούνται 135 άτομα και
εργάζονται σε συνεχείς βάρδιες
από το ένα πρωί ως το άλλο,
για να επαρκέσουν στις ανάγ-
κες των επιβατών και του προ-
σωπικού.

Η «Καρόνια» περιέχει 700
τηλέφωνα, 2 ασανσέρ, 2 βι-
βλιοθήκες με μεγάλη συλλογή
βιβλίων, μία πισίνα, δυο κη-
πους και μία αίθουσα κινημα-
τογράφου. Η προβολή αρχίζει
στις 2 το απόγευμα και συνε-
χίζεται χωρίς διακοπή ως τα
μεσάνυχτα, είτε υπάρχουν θεα-
ται, είτε όχι.

Το ατμόπλοιο διαθέτει επί-
σης δυο συσκευές ασυρμάτου
τηλεφώνου, που επιτρέπει στους
επιβάτες του να επικοινωνήσουν
με τα σπίτια τους, με τους φί-
λους τους, κτλ. Η όπλη συνδιά-
λεξις στοιχίζει 25 δολάρια.

Οι επιβάτες της «Καρόνιας»
έχουν, βέβαια, όλοι το κοινό
χαρακτηριστικό ότι είναι πλού-
σιοι. 'Αλλά προέρχονται από τα
πιο διαφορετικά επαγγέλματα.
'Ανάμεσα τους βρίσκεται μια
ήθοποιός, η 'Ιρέττα Μπούς, έ-
νας κληρικός, πέντε γιατροί, έ-
νας συγγραφέας μαζί με τη γυ-
ναίκα του, ένας εισαγγελέας, έ-
ξη τραπεζίτες, ένας δημοσιο-
γράφος, βιομήχανοι, έπιχειρη-
ματίαι, κλπ. Στην περιόδειά
αυτή μετέχει επίσης μια πο-
λυκατομμυριούχος, ηλικίας 82
χρόνων, δεκαπέντε χήρες και
μερικά παιδιά.

Ένας από τους ταξιδιώτες,
που υπέφερε από κοκαϊνή αναι-
μία, πέθανε κατά τη διάρκεια
της διαδρομής μεταξύ Νεαπό-
λεως και Βιλφράνς κι' ένταφια-
στηκε στην τελευταία αυτή πόλι.

Με την «Καρόνια» ταξι-
δεύουν επίσης μερικοί Βάντερ-
μπιλτ, ένας Φιντλέυ και δυο
Ρούζβελτ, που δεν έχουν καμ-
μία σχέση με την οικογένεια
του αποθανόντος Προέδρου.

Η «Καρόνια» είναι ένα νεό-
τεκτο πλοίο που κατεβλήθη
το 1946 στην 'Αγγλία. Την
πατροπαράδοτη μορφή της
σαμπάνιας έσπασε με τα ίδια
της τα χέρια η βασίλισσα 'Ε-
λισάβετ. 'Ολοκληρω το πλοίο,
με το σύνολο των επιβατών του,
των άποσκευών τους, των κο-
σμημάτων τους, κτλ. είναι άσφα-
λισμένο για ένα αστρονομικό
ποσόν δολλαρίων. 'Εκτός απ'
αυτή τη συνολική ασφάλεια, κα-
θένας από τους επιβάτες του
είνε ασφαλισμένος για πολλές
εκατοντάδες εκατομμύρια δολ-
λαρίων. 'Η πιο πρωτότυπη απ'
όλες τις ασφάλειες είναι του δι-
μοιογράφου Κλαίν, που έχει
ασφαλίσει για 100 εκατομμύ-
ρια δολάρια την προσωπική
του έλευθερία, για την περί-
πτωσι που θα του συνέβαινε
κανένα «απρόοπτο» κατά την
αποβίβασί του στην ξηρά. Μια
άλλη επιβάτισ, η χήρα Ζοζέ
Ντάνιγκερ, έχει ασφαλίσει τη
δρυσρότητα της έπιδερμίδος
του προσώπου και του ντεκολτέ
της (που είναι τομμήροτατο). 'Η
της (που είναι τομμήροτατο). 'Η
της ασφαλιστική εταιρία έχει βάλει
κοντά της μια ειδική, που την
συμβουλεύει σε κάθε αλλαγή
της θερμοκρασίας τι πρέπει να
κάνη για να διατηρή την όμορ-
φιά της.

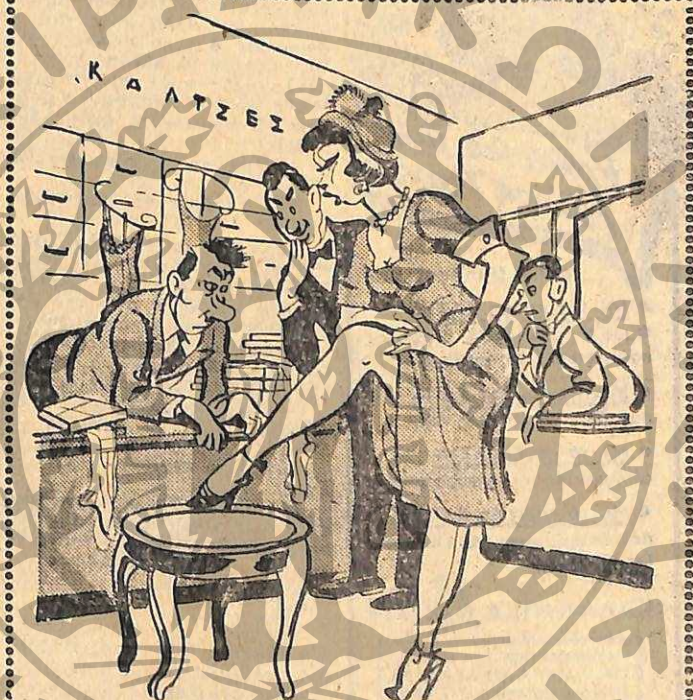
Απάτη.. με πένθος

Πλούσιος ο θεός, φτωχός ο
άνθρωπος. Κοινή υπόθεσις μέχρι
της στιγμής. 'Αλέξης 'Αλεξό-
πουλος ο θεός, Μενέλαος 'Α-
λεξόπουλος ο άνθρωπος. Βιομή-
χανος ο θεός, υπάλληλος στο
έργοστάσιο ο άνθρωπος. Γέρος
και κουβαρντάς ο άνθρωπος.
'Αλλά το να είσαι νέος και
κουβαρντάς όταν το μηνιαίο
σου εισόδημα «άνερχεται» —
τρόπος του λέγειν! — στο πο-
σόν του ενός εκατομμυρίου μη-
νιαίως, αποτελεί πραγματικό
δράμα! Γιατί που να τα βρης
τα λεφτά να τα ξεδώσεις;

Και το δυστύχημα για το
Μένη — το «Μενέλαος» δεν του
άρεσε φυσικά — ήταν ότι ο
θεός του του είχε αναθέσει το
ταμείο. Στίβες τα πακετταρι-
σμένα εκατομμύρια περνούσαν
απ' τα χέρια του κάθε μέρα.
Αναστένανε ο φουκαράς, τα
παράλαβαινε, τα μέτραγε και
τα κλείδωνε στην κάσσα.

Ένα μεσημέρι δεν βάσταξε.
Μόλις κλείδωσε το χρηματοκι-
βώτιο, έπιασε τη σκέψι του μεγα-
λοφώνως για να ξεσπάσει:

— Μαρτύριο είναι η ζωή
μου! Να βλέπης τόσα λεφτά
και να μην έχεις πεντακάσιες
χιλιάδες να πας το βράδυ να
γλεντήσεις με το κορίτσι σου!

— Έγώ, κύριε, δεν είμαι καμιά του δρόμου για να θρί-
σκω λεφτά για τις κάλτσες!... 'Ορίστε, μόλις τις φόρεσα
και μου τρυπήσανε!... (Του Π. Παυλίδη)

ΚΟΠΤΙΚΗ • ΡΑΠΤΙΚΗ
ΖΗΓΡΑΦΙΔΟΥ
Με την ευκαιρία της θερινής σαζόν
εγγράφω τα κορίτσια σας στους φη-
μισμένους Οίκους ΖΗΓΡΑΦΙΔΟΥ, δια
να τα καμαρώσετε εντός όλιγου ΕΠΙ-
ΣΤΗΜΟΝΑΣ ΜΟΔΙΣΤΑΣ.
Είνε τα μόνα επαγγελματικά 'εργα-
στήρια εν 'Ελλάδι που λειτουργούβ βά-
τει των ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΑΚΑΔΗΜΙΩΝ.
Γίνονται δεκτοί και έσωτερικοί.
'Αναλαμβάνουν την ασφήν φορεμά-
των με τιμές προσιτάς.
ΑΘΗΝΑΙ: 'Υπερίδου 3
(Σύνταγμα)
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Βασ. Κωνσταντίνου 73
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ:
Πρίγκηπος Νικολάου 32
ΕΡΜΗΣ

ΜΟΤΟΣΥΚΛΕΤΑ ζητείται προς
άγοράν, κατά προτίμησιν «Mat-
chless». Τηλεφωνήσατε 55-780.

Η ΓΕΛΙΑ της Γυναίκας

Κουθεντούλες

Κατάλαβα άμέσως από το γράμμα σας ότι είδατε μία μορφωμένη κοπέλλα με ανώτερα ψυχικά χαρίσματα, με ευγένεια, με καλωσύνη. Έχετε ωστόσο ένα μειονέκτημα: Έπληρώσατε από τις κοινωνικές προλήψεις και αντί να εξετάσετε αν ο νέος που αγαπάτε έχει καρδιά, χαρακτήρα, πνευματική υπόσταση, σταματάτε στη λεπτομέρεια των άμορφων γονέων και των άεστον συγγενών. Τι σας ενδιαφέρουν αυτά; Μ' αυτούς θα ζήσετε;

Εκείνο που σας συνιστά άφου μου ζητάτε τη συμβουλή μου είναι να βεβαιωθείτε πρώτα απ' όλα ότι τον αγαπάτε και έπειτα, χωρίς να έπληρωσα από το περιβάλλον του νέου, να πεισθείτε αν πράγματι πρόκειται για έντιμο άνθρωπο, με ήλικες άρχες. Όλα τα άλλα, ένε έπιτάσσας και δεν παίζουν ρόλο στην πραγματική εύτυχία. Πολλές φορές μάστιχα και τέτοια έπιτάσσας χρησιμοποιούν για να καλύψουν κάποιο ψυχικό βούρκο.

Όσο για τους φόβους σας ότι μπορούν να βρεθούν φίλες σας να σας πετάξουν κανένα προσδλητικό λόγο για την οικογένεια του νέου έταν γίν πια έντρας σας, δεν νομίζω ότι πρέπει να σας άπασχολούν αυτά γιατί και αν συμβούν τίποτε παρόμοια θα βρήτε τα κατάλληλα λόγια για ν' απαντήσετε όπως πρέπει, όφου θα πρόκειται να υπερασπισθείτε πια τον άνθρωπο που κέρδισε την άγάπη σας και την έκτίμησή σας.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η μόδα

Έχει καθιερωθεί πια το ήσασα να φοράμε για πρώτη φορά τις άνοιξιτικές τουαλέτες μας. Γι' αυτό όλοι οι ραπτικοί όικοι των Αθηνών ό ένας μετά τον άλλο έδειξαν τις άνοιξιτικές συλλογές τους.

Απ' ό,τι είδαμε βγάλαμε τα συμπεράσματά μας για τη μόδα που θα επικρατήσει.

Η γραμμή θα διατηρηθεί ίσια με μόνο κόσμημα της μονοτονίας τα «μπουφάν» που κατά το πλείστον θα είναι τοποθετημένα πίσω.

Τα φορέματα θα γίνονται πλατειά και στενά και η πρωτοτυπία τους θα είναι η παντελής έλλειψη μανικιών.

Όσο για τα άπογευματινά που θα έχουν μανίκια, θα τα παρουσιάζουν στενά έφορμιστά επάνω και άπώτομα φουσκωτά κάτω άρχίζοντας βαθμύδον από τους άγκυνας.

Θά ήδουμε και μανίκια με σχίσμο στο πλάι, ή στις όπο έπίδρασι ήλληνικών κοστούμιών.

Ίδιαίτερο χαρακτηριστικό των φορεμάτων άπογευματός είναι ή νεανική εμφάνισις την όποια παρουσιάζουν και τα άσπρα πικέδενια γιακαδάκια ή πλαστρόν που τα συνοδεύουν.

Πολλές φούστες είναι πλισσαρισμένες. Βλέπουμε όμως και στενά σουρπ που τους δίνουν φάρδος. Έκείνες όμως που είναι πραγματικά στενές φούστες είναι των ταγιέρ, είτε κλασσικές είτε ό ζακέτες τους, είτε ριχτές.

Τα ύφασματα που χρησιμοποιούνται είναι πολλά μεταξωτά για την Ελλάδα, γιατί το κλίμα μας είναι τέτοιο που δεν ένομε πολύ καιρό άνοιξι. Έπομένως δεν μπορούμε ν' άκολουθήσουμε τις Παριζιάνες που φορούν μαλλίνα λεπτά όλο σχεδόν το καλοκαίρι.

Τα χρώματα της έμετεινής μόδας είναι πολλά: Όλοι όί τόνοι του κοκκίνου, όλοι όί τόνοι του

μπλέ, τα πράσινα, τα κίτρινα και φυσικά πάντα το άσπρο και το μαύρο τις άρες που ταυρίζουν.

Τα βραδύνα φορέματα είναι πλουσιώτατα. Μεγάλη σπατάλη σε ποσότητα ύφασματος και σε ποιότητα, άναμίξις δαντέλλας, ταφτά, φάιγ, δηλαδή ό,τι πιο άκριδο υπάρχει, πράγμα που θα κάνει την κάθε μία κυρία να το σκεφθεί πολύ, προκειμένου να ράψει και βραδυή τουαλέττα. Α-

Άριστέρα: Άπό λεπτό λαινάς ή ζακέττα με μπλέ μαρέν φούστα σκατσέζικη. Μέσον: Φούστα από μαύρο φάιγ, ζακέττα «κανονιέν». Δεξιά: Φούστα «πορτορέιγ» από μπλέ λινό. Η ίδια ζακέττα από άσπρο λινό.

ήνομε κατά μέρος ότι ή τουαλέττα θέλει και τα άνάλογα εξαρτήματα: Ένα «μαντίλ», πολυτελή ύποδημα χτένισμα της άρας, μπίζου, γάντια. Όταν λέμε δε βραδυό «μαντιλά» βλέπουμε μπροστά μας τούλινα, δαντέλλες, μουλίνες, γιατί αυτά τα ήλικα χρησιμοποιεί ή Παριζιάνα για το βραδυό της έπανωφόρι.

Άπογευματινά ταγιέρ

Τα πρώτα άπογευματινά που θα δούμε είναι τα αντί πτερά και τα ταγιέρ.

Τα «ντέ πτερά» είναι ός έπί το πλείστον δίχρωμα, δεν άποκλείεται όμως να τα δούμε και μονόχρωμα. Πολλές φορές όλοκληρο το φόρεμα είναι καμωμένο από ύφασμα κορρέ ή «γιαγκονάλα» και ή ζακέττα είτε ριχτή, είτε έφορμιστή από ύφασμα μονόχρωμο. Δεν παραλείπομε να νά πούμε και το έξης: ότι με το ήδιο φόρεμα μπορούμε να έχουμε δύο διάφορες ζακέττες: μία ριχτή, μία έφορμιστή σε διαφορετικό χρώμα ή κάθε μία. Με τον τρόπο αυτό έχομε τρεις εμφάνισεις. Αυτές είναι οι διάφορες έπινοήσεις της μόδας για να συνοδεύει την κομψότητα με την οικονομία.

Φτάνουμε στα καθαρά ταγιέρ που δεν είναι κλασσικά, αλλά όλα σχεδόν φανταζι, όσον άφορά την ακούπα. Ριχτές ζακέττες με όρθιο γιακά ή με χωρίς γιακά, σταυρωτές ή

Τσιες μακρύες και κοντές, τόσο κοντές κάποτε που μόλις να περνούν 2-3 έκατοστά του μέτρου τη θέσι της μέσης.

Θά δούμε επίσης ζακέττες ριχτές πολύ κοντές που θυμίζουν έκ πρώτης όψεως μπλερέ. Ό γιακάς τους κλείνει με μία κορδέλλα δεμένη φίδικο και το κλείσιμο συνεχίζεται με μία σειρά κουμπιά.

Τα χρώματα των ταγιέρ είναι μάλλον άνοιχτά και φοριούνται με ψάθινα κανονιέ, γαρνιρισμένα με κορδέλλα σε χρώμα που να θυμίζει το γράμα του ταγιέρ.

Τα βελάκια θα φορεθούν και έμέτος χωρίς όμως να θεωρούνται άπαραίτητα.

Εκείνο όμως που είναι σχεδόν άπαραίτητο είναι ή μπουτονιέρα στο άριστερό «πέτο» του ταγιέρ που δεν είναι ένα ένθος, αλλά όλοκληρο μπουκετάκι και μάλιστα άρκετά μεγάλο.

Άσπρο άπαγιασόν γαρνιρισμένο με σιρέ μαύρη κορδέλλα.

— Μεγάλα ρεδέρ στις ζακέττες. — Έπανωφόρια πολύ «βαγ» και ρεδιγκότες.

— Πολλά σύνολα καμωμένα από φανταζι ύφασματα και μεγάλη προτίμησις για τους κολλοριστούς γιακάδες.

Η Μάγκη Ρούφ τοποθετεί λιγάκι πιο χαμηλά την τάλλα, δεν θέλει πολύ έφορμιστά τα κορσά και δείχνει προτίμησι για τα ζαπονέ μονίκια.

Τα άγαπημένα της χρώματα είναι το πράσινο, το κίτρινο, τα διάφορα ρόζ και όλα τα μπλέ από το πιο σκοτεινό ως το πιο άνοιχτό.

Η Ζάν Λαυρέν δεν θέλει τα φορέματα ούτε πολύ μακρύα, ούτε πολύ κοντά, ούτε πολύ πλατειά, ούτε πολύ στενά. Τα μανίκια σε σχημα Μογκολφιέ, τους μπουστους «μπουφάν» πίσω και τα γαρνιρίσματα των καπέλλων τοποθετημένα σε ύψος.

Στις γενικές γραμμές ή προσπάθεια όλων των ρυθμιστών της Παριζιάνικης μόδας αποβλέπει σ' ένα κυρίως έφέτος: στο να χτυπήσει κάθε τι που έτεινε ώστε να άρρενοποιήσ η γυναίκα. Άποφασισαν να ξαναδώσουν στη γυναίκα όλη της τη χάρη και την κομψότητα. Πολλές σάρπες πανώ που άνεύριζαν στον άέρα, τούλια, δαντέλλες, ταφτάδες, λουλουδία, φτερά. Στο μόνο που δεν μπορούν να έπιδωθούν είναι στα μαλλιά. Καμιά Παριζιάνα δεν θα πεισθή ν' άφήσει τα μαλλιά της να μακρύνουν, τούναντιόν τα κόβουν όλο και πιο κοντά, αλλά δεν παραλείπουν ποτέ να περνούν συχνά από το κομμωτήριο για να είναι πάντα καλοχτενισμένες.

Η άλληλογραφία μου

Κίτρινη Κόλασις: Για το πρόσωπο πάρετε ένα κοκρίμ από το φαρμακείο και τρίβετε το πρόσωπό σας μ' αυτό. Ύστερα σκουπίζετε και βάζετε πούδρα σε χρώμα εναντιούρ. Για κοκκίνισμα να πάρετε ένα ρούζ κομπρι με μεσαίο χρώμα, όσο όμως για τα μαλλιά σας δεν μπορώ να σας συστήσω τίποτα γιατί ό,τι και να σας πώ θα είναι βαφή, πράγμα που δεν έπιτρέπεται στην ήλικία σας.

Κατ. Μαρινάκη: Εύχαρίστας να σας άγοράσω τις κάλτσες που θέλετε, αλλά πρέπει να μου ροσδιορίσετε τι θέλετε: Νάυλον, Φιλ ν' Έκός μεταξωτές.

Λουίζαν Παρ.: Η τελευταία σας παρατήρησις πολύ αστή... Φυσικά δεν θα ήπρηξαν παχιές... εάν κ.τ.λ.... Πέντως κάτι κάνει αυτό που άναφέρετε. Θα το βρήτε σε όλα τα μεγάλα άρρωμοπωλεία.

Δέσποινα τ ο θ π υ ρ ο υ: Τα καουτσουκένια γάντια πουλιούνται στα φαρμακεία και προστατεύουν φυσικά τα χέρια. Όσα για μαλάκωμα και έζωρισμα αυτό το ήμα είναι καλό: 1 μέρος νερό βραγύμα, 1 μέρος γλυκερίνη, 1/2 μέρος κολώνια και 1/2 μέρος λεμόνι.

Ρέα-Ρίτα: Γράψετε στον κ. Λαδά και θά σας άπαντήσει, γιατί είναι ζήτημα της δικαιοδοσίας του.

Μέλπω Γ. Ν. Σμύρνη: Η πτώση των στομάχου θέλει ειδική ζώνη, όιας του στομάχου θέλει ειδική ζώνη, αλλά δεν σας συνιστά να την άγοράσετε προτού συμβουλευθείτε ένα παθολόγο γιατρό.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η Ντιάνα Ντάρμπιν στο περιδώριο

Όλοκληρο το Χόλλυγουντ και οι άμέτροτοι θαυμαστές της Ντιάνας Ντάρμπιν σ' όλο τον κόσμο, της Ντιάνας με το «Χρυσό λαρύγγι», παρακολουθούν σήμερα με πραγματική θλίψη το άργό, αλλά σταθερό της ήλιοβασίλεμα, την όλοκληρωτική σχεδόν, έξαφάνισι της από τα μουσικά φίλμ των τελευταίων έτών. Έφτασαν μερικές πραγματικά κακές ταινίες της άηδονόλαλης Ντάρμπιν για να μειώσουν άφάνταστα τη μεγάλη της δημοτικότητα και να τη ρίξουν περίπου στην άφάνεια.

Αυτή τη στιγμή, ή Ντιάνα άπογοητευμένη και πληγμένη από την άδιαφορία των παραγωγών του Χόλλυγουντ, βρίσκεται τώρα στην Ίταλία όπου κάνει μερικές εμφάνισεις και γυρίζει ένα φίλμ για λογαριασμό της.

Η περίπτωση της Ντιάνας, έλεγε πρό καιρού ένας σνάδελφος, άποδεικνύει για άλλη μία φορά αυτό που ποτέ δεν πάψαμε να λέμε. Όταν το Χόλλυγουντ άποφασισή να βγάλη από τη μέση έναν καλλιτέχνη έχει εύκολο και πρόχειρο τον τρόπο. Τον υποχρεώνει να παίξει σε ταινίες με σενάριο έντελώς ήλίθιο. Το άποτέλεσμα έρχεται άμεσο. Οι θαυμαστές άρχίζουν να χάνουν τον ένθουσιασμό τους, άραιώνουν και στο τέλος γοητεύονται από μιάν άλλη στάρ. Καμείς δεν μου βγάξει από το μυαλό ότι ή Ντιάνα πληρώνει τώρα μόλις τα λύτρα μιās μεγάλης σκευωρίας που έκαναν εις βάρος της.

Αν ρίξουμε μία ματιά στις τελευταίες ταινίες της θα δούμε πόσο έχει δίκιο: «Το ζιζάνιο», κακή. «Φτερό στον άνεμο» μέτρια. «Έξ αίτίας τους», κακή. «Θηλυκός σατανάς», κακή. «Μέσα στο πάρκο», μέτρια. «Χριστογενναίκες διακοπέ», κακή. «Η Ντιάνα έρωτεύεται», μέτρια. Μέσα σε τέσσερα χρόνια δηλαδή ό έφτα αυτές ταινίες όπου πρωταγωνίστησε ή Ντιάνα ήσαν... για κλάμματα!

Με τις προϋποθέσεις αυτές πώς μπορούσε ή καυμένη ή Ντιάνα να διατηρήσει την έξαιρετική άγάπη

και το θαυμασμό του κοινού; Έπόμενο ήταν να χάσει τόσο πολύ τη δημοτικότητα της, ώστε κανένα άλλο στούντιο σήμερα, έκτός απ' της Ουνιβέρσαλ, να μη δέχεται να γυρίσει ταινία μαζί της. Άλλά κι' αυτές που γυρίζει μέχρι πέρσι για το ήδιο στούντιο, ήταν, δυστυχώς, έλλεινες.

Και να συλλογισθή κανείς ότι ή ίδια αυτή στάρ από το 1936 ως το 1943 ήταν ή υπ' άριθ. 1 άγαπημένη βεντέττα του κοινού, ή έπιτυχίες στο ένεργητικό της που έμειναν ά-έξαχστες: «Τρία ύπέροχα κορίτσια», «100 άντρες κι' ένα κορίτσι», «Πρώτη άγάπη», «Είμε αντεβού», «Άνοιξιτική παρέλασις», «Απ' τον καιρό της Εύας», «Άμαπόλλα» και τόσα άλλα άκόμω.

Τότε, που κάθε νεώτερη ταινία της ήταν κι' ένα χρυσωρύχειο για τους παραγωγούς και τους κινηματογράφους, τα σενάρια που έγραφαν ήταν πάντα διαλεγμένα και εύχρηστα. Τώρα συμβαίνει το αντίθετο. Υπάρχει έποχή που τα γνωστά στούντιο Ουνιβέρσαλ του Χόλλυγουντ ήταν σε κατάσταση πραγματικής χρεωκοπίας. Με μερικές όμως καλές ταινίες της Ντιάνας, όχι μόνο σώθηκαν, αλλά και θησαύρισαν! Σήμερα τα ήδια αυτά στούντιο έδωσαν

Η Ντιάνα Ντάρμπιν

τη χαριστική βολή στην συμπαθέστατη στάρ με τα άνόητα και άσήμαντα σενάρια όπου πρωταγωνίστησε. Το άποτέλεσμα ήταν να την έξουθενώσουν καλλιτεχνικά και να τη ρίξουν σιγά σιγά στην άφάνεια.

Για να είμαστε όμως και δίκαιοι πρέπει να καταλογίσουμε κι' ένα μεγάλο λάθος στη Ντιάνα. Το γεγονός ότι, ενώ άνεκαλύφθη και έπεβλήθη στην όβνη από το άλφα στούντιο του Χόλλυγουντ, άμέσως ή Ντιάνα, κυνηγώντας την εύκολη δόξα και τα πλούτη, έλλαξε ένα σωρό στούντιο.

Όστόσο τα στούντιο που την άνάδειξαν θα μπορούσαν και σήμερα να την ξαναπάρουν.

Κι' όμως δεν την καλούν με την έξης δικαιολογία: «Πώς είναι δυνατόν να ξαναπάρουμε μία βεντέττα που θεωρείται απ' όλους σήμερα ως «έξωφλημένη»; Άλλά κι' αν την πάρουμε και της ξαναδώσουμε την παλιά της δημοτικότητα, ποιος μας βεβαιώνει ότι σε τρία ή πέντε χρόνια δεν θα ξανασούρη για να πάη αλλού»;

Κι' έχουν δίκιο. Να ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα: τόσο ή Ντιάνα Ντάρμπιν, όσο και ή Τζούντι Γκάρλαντ, συνομήλικες σχεδόν, άρχισαν μαζί την καλλιτεχνική τους καριέρα στο μουσικό σόρτ «Ένα βροχερό άπόγευμα». Και ή μέν Τζούντι έξακολουθεί να μεσουρανή γιατί δεν έγκατέλειψε τα στούντιο που την άνάδειξαν, ή Ντιάνα όμως βρίσκεται σήμερα στο πιο τραγικό δίλημμα που μπορεί να βρεθή καλλιτέχνης. Η να άποσυρθή μόνη της ή να περιμένη να την διώξουν...

Έτσι, αυτή τη στιγμή, ή Ντιάνα βρίσκεται στην Ίταλία, άγνωστη, διαγμένη σχεδόν από το Χόλλυγουντ. Οά ξαναγυρίσει εκεί ποτέ, θα ξανακρίσσει έτος και για λίγο τη μεγάλη συμπάθεια του κοινού; Άγνωστο. Το γεγονός πάντως είναι ένα: ότι ή Ντιάνα Ντάρμπιν, ή άλλοτε άγαπημένη του παγκόσμιου κοινού, σήμερα ζή σε άφάνεια, λησμονημένη σχεδόν απ' όλους.

Φ. ΕΡΒΙΕ

ΤΟ ΜΗΧΑΝΗΜΑ που αναλύει το βάδισμα

Πώς περπατούν οι άντρες κι' οι γυναίκες

Εφαρμόζοντας ένα σύστημα από ηλεκτρικά κουμπιά και σύρματα στα πόδια διαφόρων ανθρώπων, δυο Αμερικανοί επιστήμονες μπόρεσαν να μελετήσουν ότι συμβαίνει στις λίγες στιγμές που το πόδι μας αγγίζει το έδαφος όταν περπατάμε.

Στο κανονικό περπάτημα, το πόδι πατάει χάρη μόνον 7/10 του δευτερολέπτου κατά μέσον όρον. Αυτά λοιπόν που συμβαίνουν σε τόσο μικρό χρονικό διάστημα στα όστα και στους μύς του, είναι τόσο σύντομα ώστε δεν προλαμβάνει να τα ιδεί το ανθρώπινο μάτι. Για πρώτη φορά μπόρεσαν τώρα να τα μελετήσουν οι δυο επιστήμονες, μ' ένα εξυπνο μηχανήμα που επενέσσαν και που φανερώνει όλα τα ελαττώματα του βαδίσματος και τις αιτίες των πόνων των ποδιών.

Ο δόκτωρ Πλάτων Σχάαρτς, ορθοπαιδικός χειρουργός της Ιατρικής Σχολής του Ράτσεστερ, άρχισε να ασχολείται μ' αυτό το πρόβλημα προ 20 ετών. Τέσσερα χρόνια αργότερα, πήγε να συνεργασθί μαζί του κι' ο συναδέλφος του δόκτωρ Άρτουρ Χέθ.

Το κυριώτερο πρόβλημα ήταν πώς να μετρήσουν με ακρίβεια την πίεση στα διάφορα μέρη του ποδιού κατά το βάδισμα. Γι' αυτό ακριβώς κατασκεύασαν το μηχανήμα που αναφέραμε πιο πάνω.

Εξ μικρά ηλεκτρικά κουμπιά προσαρμόζονται στο γυμνό πόδι, το ένα στο έσω μέρος της φτέρνας, δεύτερο επάνω στη φτέρνα, άλλο πιο εμπρός και προς τα μέσα, τρία άλλα κάτω απ' το μετατόρισον και το έκτο στο χοντρό δάχτυλο. Συνδέονται όλα με σύρματα με μια συσκευή, που καταγράφει με καμπύλες γραμμών την πίεση που υφίσταται το κάθε κουμπί, καθώς και τη διάρκεια της.

Με το τεύχος αυτό διαπιστώνεται ότι υπάρχουν μεγάλες διαφορές των δυο ποδιών στο περπάτημα. Αυτές ακριβώς οι διαφορές επιτρέπουν να αναγνωρίσουμε ένα γνωστό μας απ' τα βήματά του, πριν τον δούμε.

Το μηχανήμα δείχνει ακόμη ότι στις γυναίκες είναι αρκετά μεγαλύτερη η πίεση στη φτέρνα κατά

το βάδισμα — ιδίως δε στο εξωτερικό μέρος της. Αντίθετως, είναι κάπως μικρότερη η πίεση στο μετατόρισον (πίσω, δηλαδή απ' το δάχτυλο), κι' ακόμη πιο λίγη στο χοντρό δάχτυλο. Στους άντρες όμως, το δάχτυλο αυτό ενεργεί σαν ένα ελατήριο, που τους σπρώχνει προς τα εμπρός σε κάθε βήμα τους.

Αφού πειραματίστηκαν σ' εκατοντάδες άντρες και γυναίκες, οι δυο γιατροί βρήκαν το μέσον όρο της κανονικής πίεσεως σε κάθε σημείο του ποδιού κατά το βάδισμα. Μπορούν λοιπόν τώρα να συγκρίνουν με τους αριθμούς αυτούς τα αποτελέσματα των μεταβολών σε ανθρώπους που υποφέρουν απ' τα πόδια τους και δεν περπατούν κανονικά.

Η σπουδαιότερη εφαρμογή αυτής της συσκευής ήταν για τη διόρθωση του ελαττωματικού βαδίσματος των παιδιών που έπαθαν πολιομυελίτιδα ή άλλες ασθένειες (είτε άτυχηματα). Ένα θύμα της πολιομυελίτιδος υπέφερε από ένα μόνιμο μυϊκό σπασμό στην αριστερή κνήμη. Μπορούσε να περπατήσει μόνο στη φτέρνα αυτού του ποδιού, νεκρονώντας το στο υπόλοιπο βήμα. Το δεξί πόδι του ήταν φυσιολογικό αλλά αναγκάζονταν να παρακολουθή κι' αυτό το ελαττωματικό βάδισμα του αριστερού.

Οι δυο γιατροί μελέτησαν πρώτα με το μηχανήμα τους το περπάτημα του παιδιού αυτού. Έπειτα, έπι δυο χρόνια, το υπέβαλαν σε ειδική φυσιοθεραπεία και εξέτασαν τών μυών. Έτσι, το βάδισμά του έγινε κανονικό στις δυο πρώτες φάσεις του κάθε βήματος. Συνεχίζοντας τις προσπάθειές του επί περισσότερα χρόνια και παρακολουθώντας τις προόδους με το μηχανήμα τους, οι δυο δόκτορες έκαμαν το παιδί να περπατά έντελώς φυσιολογικά.

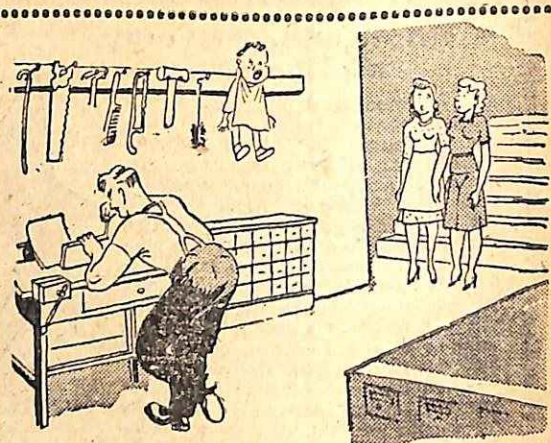
Πραγματικά, το μηχανήμα αυτό επιτρέπει να εξελεγχώνται τα αποτελέσματα κάθε είδους θεραπείας ή χειρουργείας και να διαλέγεται το ωφέλιμότερο.

Εκτός απ' τη φυσιοθεραπεία και τις χειρουργείες για το διόρθωσιν των ανατομικών παραμορφώσεων ενός ποδιού, μπορεί να χρησιμοποιηθούν κατόπιν και ειδικά παπούτσια, που διορθώνουν ή κρύβουν τα μικρά ελαττώματα που απομένουν. Και πάλι το μηχανήμα των Σχάαρτς και Χέθ δείχνει κατά πόσον τα παπούτσια αυτά είναι αποτελεσματικά.

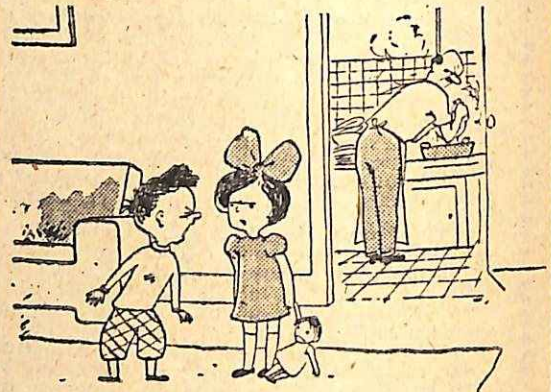
Τέλος, μ' αυτό το μηχανήμα μπορεί να βρεθί ή καταλληλότερος τύπος παπουτσιών για πόδια κανονικά, φυσιολογικά. Έτσι, τα παπούτσια δεν είναι πια ένα άπλο μέσον προφυλάξεως του ποδιού απ' τις πέτρες, τ' αγκάθια, τη ζέστη και το κρύο, αλλά ένα πολύτιμο βοήθημα στο περπάτημα, συνδυάζοντας την κομψότητα με την άνεση. Θα μπορεί λοιπόν κανείς να παραγγείλν παπούτσια σύμφωνα ακριβώς με την ιδιαίτερη διάρθρωση του ποδιού του, παπούτσια που θα ανακουφίσιν πολύ όλους εκείνους που υποφέρουν απ' τα παπούτσια και δεν μπορούν να βρουν τη σωτηρία τους.

ΤΟ ΓΝΩΣΤΟΝ ΚΕΝΤΡΟΝ
ΖΕΦΥΡΟΣ
(ΝΕΟΝ ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ ΑΤΤΙΚΗΣ)
ΤΗΛ. 89-124

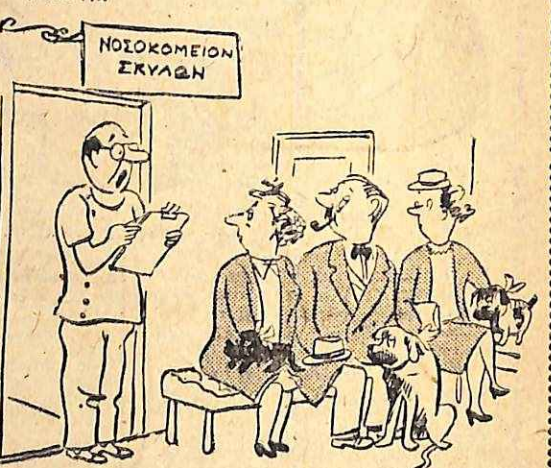
Ανακαινισθέν εκ βάθρων, ήρχισε και πάλιν λειτουργούν κανονικά, με την μεγάλην σάλαν του, την εξαιρετικήν κουζίναν του και την εκλεκτήν του οργήστρον. Μεζέδες και φαγητά με άγνα υλικά και τιμὰς ασυναγώνιστους. Περιποίησης εξαιρετική. Ρετσίνα Μεσογείων. Επισκεφθήτε μας.

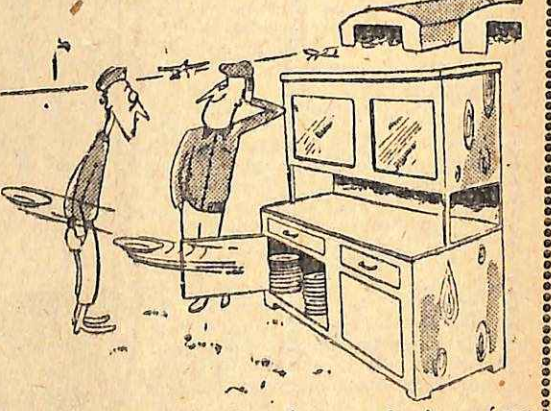
— Φαίνεται, Μαρϊάνθη μου, πώς δεν τον άφινε να δουλέψη!...

— Έσύ μπορεί να θες να παιξώμε το άντρώγυνο, εγώ όμως άρνούμαι να παίξω το ρόλο του συζύγου!...

— Να — — — κύριος «Μπλάκ»!...

— Κι' αυτό είναι το ύπόστεγο των Ιπταμένων δίσκων...

Ένας πρόδρομος του περιήμου Λανδρύ

Τόν έλεγαν κύριο Μυστέρ. Κι' οι έφημερίδες της έποχής του τον αποκάλεσαν επίσης «κύριο Μυστήριον». Όπως και ήταν. Η μικρή Ροζέτ Ζουστέν γοητεύθηκε, ωστόσο, από το περιπατηδες ύφος και την εμφάνισι του και τον άγαπήσε από την πρώτη στιγμή.

Του κάκου ο πατέρας της, ο πλούσιος βιβλιοπώλης Ζουστέν, προσάβησε να την κάμν ν' αλλάξή γνώμη.

— Άλλ' είνε παντρεμένος, της φώναζε.

— Θα χωρίση.

— Και φτωχός!

— Τά πλούτη δεν φέρνουν την ευτυχία.

— Μά θα καταδεχτήσ νά πάρης έναν ταπεινό εργάτη χρουσοχείου, ένω σε ζητάνε τόσοι και τόσοι.

— Τόν άγαπώ!

Η μοναδική έλπίδα του βιβλιοπώλου Ζουστέν ήταν πώς ο Μυστέρ θα άργουσε να πάρη το συζύγιό του. «Ο καιρός, σκεφτόταν, θα κάμν τη Ροζέτ ν' αλλάξή γνώμη».

Άλλά, μιά μέρα, ή κυρία Μυστέρ, που είχε ξαναγυρίσει από κάμποσο καιρό στο πατρικό της σπίτι, εξαφανίστηκε, χωρίς ν' αφήσιν κανένα ίχνος πίσω της. Η ίδια ή μητέρα της κατήγγειλε αυτή την εξαφάνισι στην αστυνομία. Όσο για το σύζυγό της, κατέφυγε στα δικαστήρια και ζήτησε να κηρύξουν τη γυναίκα του σε «άφανεια», πράγμα που θα είχε ως συνέπεια τη διάλυσι του μεταξύ των γάμου. Η άποψι που εξέδωθε ήριζε προθεσμία ενός έτους για την εμφάνισι της κυρίας Μυστέρ ή όπωσδήποτε την ανακάλυσιν των ίχνών της.

Άλλ' ή προθεσμία αυτή πέρασε χωρίς νά βρεθί ή κ. Μυστέρ κι' ο βιβλιοπώλης Ζουστέν αναγκάστηκε, στο τέλος, να υποκύψη στη θέλησι της κόρης του. Οι γάμοι της με τόν Φλαδιέν Μυστέρ έγιναν στις 29 Άπριλιου 1832.

Με την προικα της Ροζέτ, ο Μυστέρ άγόρασε ένα μπακάλικο στην οδό Μάιλ κι' έδωχε μεγάλο ζήλο για τη δουλειά του. Ο πεθερός του αναγκάστηκε να δμολογήσ πώς είχε άπατηθί.

Είχες δικήν, έλεπε στην κόρη του. Ο άντρας σου είνε τίμιος κι' άργατικός, όπως άνειρεύμουν το γαμπρό μου...

Η Ροζέτ, ωστόσο, είχε τώρα πολύ διαφορετική γνώμη για τόν άντρα της. Ο Φλαδιέν, λίγον καιρό μετά το γάμο τους, άρχισε να την παραμελίσ και πολλές φορές έλειπε δλόκληρες βδομάδες από το σπίτι με διάφορα προσηήματα. Πότε για νά κάμν μιά αγορά κρασιών, πότε για να τρέψι στο προσκέφαλο μιάς θείας του που ψυχორραγούσε, πότε για τη μιά αίτια και πότε για την άλλη.

Η αλήθεια, όμως, ήταν πώς ο Φλαδιέν συνδεόταν με διάφορες γυναίκες και πώς δεν είχε διακόψει τις σχέσεις του μαζί τους ούτε έπειτα από το γάμο του. Η γυναίκα του δεν τό άγνοούσε. Άλλ' υπέφερε σιωπηλά και δεν έλεγε τίποτε στους γονείς της.

Η γέννησις ενός παιδιού δεν καλυτέρευσε την κατάστασι. Ο Φλαδιέν άπουσίαζε όλοένα και περισσότερο από το σπίτι και παραμελούσε όλοένα τη δουλειά του, ως που, μιά μέρα, ένας δικαστικός κλητήρας πήγε στο μπακάλικο του και του κατέσχεσε τά πάντα: έμπορεύμα, σκελετά, σκεύη κλπ. για λογαριασμό τών δανειστών του.

Στο μεταξύ, είχαν πεθάνει οι γονείς της Ροζέτ κι' ή περιουσία τους είχε περάσει σ' αυτήν. Ο Φλαδιέν άρχισε τότε να την πιέζη για να του δώση χρήματα. Άλλ' ή νεαρή γυναίκα άρνιόταν έπιμονα.

Η περιουσία που μου άφησαν οι γονείς μου θα μείνι για το παιδί μου, του άπαντούσε.

Η ζωή της έινε καταντήσει πιά άφόρητη κι' ή κυρία Μυστέρ πήρε την άποφασι να χωρίση από τόν άντρα της.

Ο κύριος Μυστήριον,

Στο ύπόγειο βρέθησαν μερικά κόκκαλα και κρανία μισοκαμμένα!

— Ξέρεις ότι τά διαζύγια άργούν να έκδοθουν, της έλεπε ο Φλαδιέν, όταν του έκαμε γνωστή την άποφασί της. Θυμήσου τί τράδωξα με την πρώτη μου γυναίκα... Δεν μπόρεσα ν' απαλλαγώ απ' αυτήν... Εύτυχώς όμως είχε την πρόνοια να εξαφανισθί...

Ο τόνος της φωνής του ήταν άπειλητικός. Άλλ' ή Ροζέτ δεν τό πρόσεξε. Καί έπέμεινε στο διαζύγιον... Μερικές ημέρες άργότερα, στις 25 Νοεμβρίου 1836, εξαφανίστηκε κι' αυτή.

Άλλ' ή εξαφάνισις της δεν πέρασε άπαρατήρητη όπως της πρώτης συζύγου. Ο τύπος ζήτησε από τη δικαιοσύνη να διαλευκάνη αυτό το μυστήριο. Ο Φλαδιέν συνελήφθη τότε κι' έγινε μιά λεπτομερής έρευνα στο σπίτι του και στο μπακάλικο της οδού Μάιλ. Στο ύπόγειο του τελευταίου και σε μικρό βάθος από την επιφάνεια του εδάφους βρέθηκαν μερικά κόκκαλα και κρανία που φαίνονταν καμμένα. Οι έμπειρογνώμονες δεν δυσκολεύτηκαν να αναγνωρίσουν ότι ήσαν γυναικεία. Προέρχονταν, έβλεπν, από πέντε ή έξι γυναίκες που τά σώματά τους είχαν άπανθρακωθί. Δεν μπόρεσαν, ωστόσο, να προσδιορίσουν αν ή άπανθράκωσις ήταν πρόσφατη ή είχε γίνει από πολλά χρόνια. Η μικρή αυτή λεπτομέρεια έσωσε

το Φλαδιέν Μυστέρ από τη λαιμητόμο. Η ανάκρισις κατάρθωσε, ωστόσο, ν' ανακάλυσιν σοβαρώτατα στοιχεία εις βάρος του. Ο Φλαδιέν, εκτός από τις δυο συζύγους του, τη Μαρία Ζενέβρ, την πρώτη και τη Ροζέτ Ζουστέν, τη δεύτερη, είχε συνδεθί με τρόπο μόνιμο με τρεις άλλες γυναίκες: τη Μαργαρίτα Ντελεσέλ, τη Λουίζα Μαρία Άδάμ και τη Σοφία Λετόρ. Κι' οι τρεις τελευταίες, λοιπόν, είχαν εξαφανισθί χωρίς ν' αφήσουν ίχνη πίσω τους, όπως κι' οι δυο πρώτες.

Συμπάσις! άπάντησε μ' άπάθεια ο Μυστέρ, όταν ο άνακριτής τόν ρώτησε πώς όλες οι γυναίκες με τις όποιες συνδεθί να συνδεθί εξαφανίζονταν μυστηριώδως. Άλλά δεν πρόκειται για όλες, πρόσθεσε με κυνισμό. Συνδεθίκα με πολλές γυναίκες στη ζωή μου και μπορώ, αν θέλετε, να σας δώσω τά δνόματα και τις διευθύνσεις τους. Θα εξακριβώσετε τότε χωρίς μεγάλη δυσκολία ότι καμιά απ' αυτές δεν εξαφανίστηκε.

Η δική του Μυστέρ έγινε τόν Άπρίλιο του 1837. Στη συνέδισι όλων, τών δικαστών, τών ενόρκων και του κοινο, ο άνθρωπος αυτός ήταν ένοχος. Έλεπε μόνο ή ύλική απόδειξι για ένα τουλάχιστον από τά εγκλήματά του. Στο σημείο αυτό έβάσισε ή υπεράσπισις τά επιχειρήματά της και ζήτησε από το δικαστήριο ν' άποφύγη το άνεπανόρθωτο. Έτσι, ο κακούργος γλύτωσε το κεφάλι του. Η άπόφασις που εξέδωθε τόν καταδίκασε στην ποινή τών ισόβιων δεσμών.

Έπειτα από λίγο καιρό, ο Μυστέρ μεταφέρθηκε στη Γουάννη, όπου τέλειωσε τις ημέρες του χωρίς να δμολογήσ ποτέ τά εγκλήματά του.

ΜΑΒΗΜΑΤΑ
Ζ ΚΟΠΤΙΚΗΣ
Α ΚΟΠΤΙΚΗΣ
Ν ΔΙΠΛΩΜΑΤΑ
ΠΑΡΙΣΙΟΝ
ECOLE PIGIER
Superieure
ΔΙΠΛΩΜΑ
ΤΙΜΗΣ
ΑΚΑΔΗΜΙΑ
INTERNATIONAL
ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΚΟΠΤΙΚΗΣ
DATELOU FILS
HMERESIAI
BHEAUNA
EPIBAFI
KAEKALTHN
MODE DE PARIS
MHTPOΠOΛEΩΣ ΠEHTEΛEΩS 3
Tηλέφωνον 33248

Οι ηρωίδες της Εφταλίας

Στό μαυραγορίτικο

Για να ξαναβρω τον έαυτό της, και να ξεκουράσει τα νεύρα της η Έφταλία ντύθηκε, παφουμαρίστηκε, και σηματοποίησε, και σουβαντισμένη, ξεπόρτισε. Και φώναζε δεξιά, δεξιά στο μακάρι το:

— Από τη Λαμπρή και πέρα, δός' του φουστανιού σου αγέρα. Πάω κι' εγώ να ξεσκάνω, να λακριντέψω με τα πουλιά, τα δέντρα, τα λαγκάδια, και τα μπουνάρια.

Σάν έφτασε τέλος στη στάση, είδε κόμπο τουρλού τουρλού, κοριτσόπουλα με τσού για-δοκαλίδες τους, νταήδες, νταβατζήδες, ντα-λαντιτζήδες, παληο-μπαρμπατζήδες με γκου-δερνάντες, καλτάκες, καρνατάκες, νταγλα-ρόδες, μαντραχαλίδες, να κάνουν μάχη για μια θέσι μέσα στο κί-τρινο.

— Άμέσως άλλαξε γνώμη η Έφταλία, γιατί δεν τ' άρεσαν τα στραπατσάρια, και μωρμούρισε:

— Θα πάω με το μαυραγορίτικο, γιατί η Πάουερ γένεκε ανταγινίστη! Η θοή η έξοχη πιά είνε ντέρτι, ασόμα, αγωνία, αναμυμπούλα.

— Εδώ μαντά, περάστε να φύγου- με τση φώναζε ένα εισπρακτοράκι. Μα ένας άλλος πιά ούστας, πού προ-σπαθούσε να του ξελογιάσει μωστερή-δες, την τράβηξε με το ζόρι.

— Όχι μ' αυτό, κυρά Φταλία, γιατί θα κατεβούνε τ' άντερα σου στα σκαρ-πίνια σου, έλα δώ πουχει και ραβίο.

— Και σεις, μ' όλο που υπάρχει κογκορέντσα είσαστε βλέπω πιά τύφλα, τούπε η Έφταλία.

— Κι' ύβρισε, ήπρωξε, πάτησε, την πα-τήσανε, και τέλοσ πηκε στο ρημάδι. — Άχου καλή τ'ι πηχτά, τ'ι άσκέρι είν' αυτό; Σίγουρα εδώ μέσα μπορεί να μής λεύτερη, και να βγής ζωτο-χάρα.

Κι' ήβλεπε μέσα σ' εκείνο το ζού-λισμα, πονηρές ματιές, πονηρές χειρο-νομίες, πού τσού τακτοποιούσε το ντα-νάνισμα, και τσού προστάτ'ε το ρά-βιο πού μετέδιδε εκείνη τη στιγμή βυ-ζαντινή μουσική.

— Αέφωνα, η Έφταλία γούρλωσε τα μάτια, το καρδύ το λάρουκα της ά-νεβοκατέβηκε σαν μπιλία τσιτσιμπι-ρού, και τέλοσ ήμπηξε τέτοιες αγριο-φωνάρες πού οι τσερτοσεβέδες ντραντά-ζανε.

— Μωρέεεεε! τράβα το ξερό σου πού να σου ξεραθής.

— Εμένα το λές, κυρά μου; την ρώ-τησε ένας νέος πού απ' τη στρίμωξι των είχανε κάνει πλακέ.

— Κερ' και λιβάνι. Τράβα σουπα το κουλό σου να μη στο κουλάω!

— Βρέ χριστιανή μου, εγώ σε πεί-ραξα; με είδες;

— Α πού να σε δη' η τύφλα! Άλλά δεν φτάς εσύ, φταίει ο εισπρακτορας, φταίει η Τροχαία, φταίει οι πολιτισμέ-νοι πού δεν βαστούνε τσίλιες, να σάς βάλουνε σε ντερμπιέ.

— Ξέρεις ποιος φταίει; φώναζε ο νέος, φταίει η μαμάκα σου πού σ' έκα-νε τόσο μωροφή!

— Μωρέ θα κογιώνάρη κι' όλας; έγω φρενών ξεφώνισα η Έφταλία και σαν αγριεμένο λιοντάρι χύμηξε πάνω του.

Φωνές, γροθιές, κλωτσιές, κατακεφα-λίες, και μέσα σ' εκείνο το πανδαιμό-νιο το ράβιο μετέδιδε απ' την Άγιάπη το α λ λ λ ο υ ς π ε ρ ι π τ υ ξ ώ - μ ε θ α σ α.

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Τα βασανιστήρια του Καραμπέτ

ΑΜΝΗΣΙΑ

— Ύναϊκα!
— Τι είναι, Καραμπέτ;
— Μια επίσκεψις πρέτει να ικάνουμε.
— Τι επίσκεψις, Καραμπέτ;
— Βουλευτή να πναινουμε, συγχαρητήρια να λέμε. Ντέν θυμάσαι, γιάδρουμ; Πιρίν από τις εκλογές ισπίτι μας ήρθε, επίσκεψις μās έκανε, φωτογραφία του έκολλησαμε.

Χίτς, μπέ, στο κοινωνικές υποχρεώσεις μου εν-τάξει ντέν είμαι. Άμαρτία μου, λέω! Άμα κα-νένας υναϊκα ώμορφη έχει, στρουμπουλή, πα-χουλή, σερμπετζή, άμέσως επίσκεψις του ικά-νω, εν τάξει είμαι. Άμα υναϊκα άσχημο έχει, ξερή, στεγνή, παστουρμά γκιτί, χίτς εν τάξει ντέν είμαι. Κουσουριμί σοιλλερουμ! Έτσι εί-ναι. Το κάθε άνθρωπος ελαττώματα έχει, άμμη, το δικό μου ελαττώμα το ήσκέρετε: Ύναϊκες πολ-ύ μου άρέσουν.

Βουλευτισούν γυναικοί χίτς ώμορφη ντέν εί-ναι. Ιπτιχία στο έκλογές είχε, άμα στο υναϊκα του μεγαλό άποτυχία είχε. Τι να ένετאי; Ω-μορφες, στρουμπουλές, νόστιμες υναϊκες λίγες εί-ναι, κιπογγλου κιποκελέρ! Άμμη στο βουλευ-τής υποχρεώσεις έχω, χέρι μου ίσφιζε, τσιγάρο έδωσα, τσιραπέκι - μισαπέκι έκανε, ούζο πιωμένο ικάνωμε και μου είπε:

— Καραμπέτ, όγλουμ! Άν ιπτιχίω στο έκ-λογές ισπίτι μου ισπίτι σου να ένετאי. Ό,τι ώρα θέλεις, ημέρα, νύχτα, πόρτα μου να χτυ-πάς, μέσα να μπαίνης. Μη με ξεχάσης, Καραμ-πέτ, όγλουμ!

Έκλογές ιπέτυχε, Βουλευτής είνε. Πολλές ο-ρές συλλογίστηκα ισπίτι του να πναινό, άμμη χίτς καρδιά ντέν μου έκανε, γιατί το υναϊκα του τσιργκιν τσιρ - άσχημο. Έχτές, όμως, λέω: ντροπή, κούζουμ! Τιρείς - τέσερες δομάδες ι-πέρασαν, πριέτει πηγαυμένος να ένωμαι. Χαίν-τε, κούζουμ Σουρπουίτσα! Ιπτισκεψις - μιπί-σκεψις να πάμε. Κι' άφού μās κάνη και το τι-ραπέκι ρουσφετί να ζητάμε. Χαίντε, μπακαλούμ!

Ύναϊκα μου, Σουρπουίτσα, νίνετται. Κόκκι-νο φιστάνι βάζει, νάιλον κάλτσες φοράει, γοβά-κια φοράει, πούδρες - μούδρες, κολάνιες - μολ-άνιες, ρουζ - μουζ φιλάν φιστίκ περνάει, κού-κλα ίνετאי! Ύναϊκα μου, Σουρπουίτσα, την ίπα-τάω, άμα πολύ την ίγαπάω. Μέσα στο ισπίτι, στο κουζίνα, βρωμιάρα είναι, συχαίνουμ να βι-λέπω. Άμα φιστάνι της φοράει, όμως, φρού-φρού κάνει, ώμορφιά της φαίνεται. Άσκολούν Σουρπουίτσα μου! Ιστέρ Ουίλλιαμς μ' έσένα δεν αλλάζω. Βαλαά!

Κι' εγώ άμορφος είμαι. Μύτη μου λιγάκι με-γάλο είναι, άμα ζαράρι γιόκι! Μπιλέ κουστουμί μου βάζω, Σουρπουίτσα μου άγκαζέ - μαγκαζέ ίπαίρνω, στο ισπίτι του βουλευτής ίφτάσαμε Πέρτα ντρίν - ντρίν κάνουμε.

— Ποιος είσαι; περέτρια ρωτάει.
— Καραμπέτ, λέω.
— Τι θέλεις; λέει.

— Βουλευτής καλεσμένος μās έκανε, λέω.
Περέτρια σπιράνω, μέσα τερνάω. Ύναϊκα του βουλευτής βιλέπω, καρδιά μου άνακατεύεται, άμμημα υπομονή ικάνω! Βουλευτής έρχεται. Ιγ-καλιά μου άνοίγω, συγχαρητήρια του λέω, μπαρ-δόν - μαρδόν πού άργήσαμε λιγάκι.

Βουλευτής σοβαρός ένετאי, καλά - καλά με κутτάει.

— Ποιος είσαι; μου λέει.
— Καραμπέτ είμαι γιάνο! Ντέν με θυμάσαι; Βουλευτής κιφάλι του ένετאי:

— Ντέν σε θυμάμαι. Λέει.
— Μπρέ, άμάν!

— Όχι! Όχι. Ντέν σε θυμάμαι.
— Μπρέ, ζαμάν! Χέρι μου ίσφιζες, ισπίτ' μου ήρθες, πολλά λόγια είπωμένα ικάνες, ισπί-τι σου καλεσμένος ένηκα.

— Πότε;
— Πιρίν από τις εκλογές.
Βουλευτής και πάλι κιφάλι του κουνημένο κάνει.

— Όχι! Όχι! Λέει. Ντέν θυμάμαι.
Άρμηνες είμαι; Τούρκος ένωμαι;

— Βά έσόγγλου έσέκ! του λέω. Όταν ίψή-φο μου ζητούσες, καλά - καλά μί ήξερες. Τώρα ντέν με θυμάσαι; Ιμνησία ίπαβες; Φτού! ού-τανμάζ έρίφ. Άλλη φορά μαύρο δαγκωτό να σοί δίνω!

Σουρπουίτσα μου παίρνω, καπινός ίνωμαι! Πιροσβολή ίφαγα άμμημα μυαλό ίβαλα. Άε ίνουν πάλι εκλογές και τά λέμε, κετόγγλου - κε-πέκ, Βουλευτή φέντνι!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οι ιδιοτροπίες του Τσεαουίτα

Έμπρός!

Γιατί δεν χτυπάς την πόρτα, Βρέ; Πώς την άνοίγεις θρασύτατα και άναιδέ-στατα, σαν νάναι η πόρτα του σπιτιού σου; Χράπ και μέσα. Δεν έχεις πάει σχολείο βρέ; Δεν πήρες στοιχειώδη ά-νατροφή; Δεν σου είπε κανένας άνθρω-πος πώς όταν μπαίνουν σ' ένα γραφείο χτυπούν προηγουμένως την πόρτα, πε-ριμένουν ν' άκούσουν το έμπρός και κατόπιν την άνοίγουν και μάλιστα όχι απότομα, αλλά σι-γά - σιγά, με επι-φολακτικότητα και μετριοπάθεια; Δεν σου έδίδαξε κανένας αυτή την υποχρέω-ση; Πού μπήκες βρέ; Στο δωμάτιό σου, στο γραφείο σου, ή στην καλύβα του πα-πού σου;

Τι με κутτάς έτσι; σαν ήλιος; Έσένα το λέω. Πώς; Έμ-πήκες με όλο το φιλικό θάρρος; Γιώτα, πρώτα τί πάει να πη φιλικό θάρρος; Και δεύτερον από πού το πήρες και ποιος σου τόδωσε; Έχεις μαζ'ι μου καμ-μια φίλια; Έχεις κανένα δεσμό; Άπλάς μια καλημέρα σου έχω έπιτρέψει να μου λές, την όποια καλημέρα μάλιστα από αυτή τη στιγμή στην άπαρορνώ. Γιατί εγώ με γαϊδούρια δεν μπορώ να έχω καμμία σχέση.

Τι έκανε λέει; Δεν χάλασε ο κόσμος πού μπήκες χωρίς να χτυπήσης την πόρ-τα; Δεν λέω ότι χάλασε ο κόσμος. Τό κέφι μου χάλασε κι' αυτό είναι πολύ σοβαρότερο. Έχεις χρέος βρέ, όταν πας ν' άνοίξεις μια πόρτα πού δεν είναι δική σου, να τη χτυπάς προηγουμένως. Διότι ο άλλος μπορεί εκείνη τη στιγμή νάχη γύρι στο τραπέζι και να λαγοκοιμάται. Μπορεί να κάνει γκριμάτσες μπροστά στον καθρέφτη. Μπορεί να μονολογή, Μπορεί να τρώη τυρόπηττα. Μπορεί να γελάει μόνος του. Μπορεί να δένη τη κορδόνια των παπουτσιών του. Μπορεί να κάνει γαργάρες. Μπορεί, επί τέλους, να χύη μια τρυφερή επίσκεψη και να της χαιδέυη τα μαλλιά. Οφείλεις, λοιπόν, να χτυπήσης την πόρτα. Να δώσεις και-ρό στον άνθρωπο ν' άνασυναχθής, να πάρη τη σοβαρή στάση του, να προε-τοιμασθής για την ύποδοχή του ολουδη-ποτε έπισκέπτη. Πώς θα μπής εσύ, φάν-της μαστορούρας, εφονικά και άπροειδο-ποίητα, σαν βάρβαρος εισερχόμενος σε έξον έδαφος;

Με το φιλικό θάρρος; Τόν κακό σου τόν καιρό! Άλλά πού να την πάρης την άνατροφή; Στο σταύλο πού γενή-θηκες;

Τί; Συγγνώμη; Να τη βράσω τη συγγνώμη. Μη μιλάς! Σού άπαγορεύω να άνοίξεις το στόμα σου. Θα πας πρώ-τα έξω, θα κλείσης την πόρτα, θα τη χτυπήσης με σεβασμό και διακριτικό-τητα και μονάχα όταν θα σου πώ «έμ-πρός» θ' άνοίξεις πάλι με σεβασμό και θα μπής, βγάζοντας και το καπέλλο σου. Τράβα, λοιπόν! Έξω! Και χτύπα, αν δεν βαρυνέσαι. Κι' αν άκούσης «έμ-πρός», εγώ να βγώ στην Όμόνοια να χορέψω καρσιλαμά, Γάϊδαρε!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Ο Ο Ο

Άλεπού... με άυπερέλλα!

Στου έμπόρου γουναρικών.
Έμπορος. — Σας βεβαίω, κυ-ρία μου, πώς είναι γνήσια η άλεπού.
Κυρία. — Σας πιστεύω. Άν όμως βρέξη, δεν θα χαλάση στη βροχή;
Έμπορος. — Είψατε ποτέ άλ-πού να βγαίνω έξω μέ... άμπερέλλα;

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Ο Ο Ο

Άλεπού... με άυπερέλλα!

Στου έμπόρου γουναρικών.
Έμπορος. — Σας βεβαίω, κυ-ρία μου, πώς είναι γνήσια η άλεπού.
Κυρία. — Σας πιστεύω. Άν όμως βρέξη, δεν θα χαλάση στη βροχή;
Έμπορος. — Είψατε ποτέ άλ-πού να βγαίνω έξω μέ... άμπερέλλα;

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Ο Ο Ο

Άλεπού... με άυπερέλλα!

Στου έμπόρου γουναρικών.
Έμπορος. — Σας βεβαίω, κυ-ρία μου, πώς είναι γνήσια η άλεπού.
Κυρία. — Σας πιστεύω. Άν όμως βρέξη, δεν θα χαλάση στη βροχή;
Έμπορος. — Είψατε ποτέ άλ-πού να βγαίνω έξω μέ... άμπερέλλα;

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Ο Ο Ο

Άλεπού... με άυπερέλλα!

Στου έμπόρου γουναρικών.
Έμπορος. — Σας βεβαίω, κυ-ρία μου, πώς είναι γνήσια η άλεπού.
Κυρία. — Σας πιστεύω. Άν όμως βρέξη, δεν θα χαλάση στη βροχή;
Έμπορος. — Είψατε ποτέ άλ-πού να βγαίνω έξω μέ... άμπερέλλα;

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Ο Ο Ο

Άλεπού... με άυπερέλλα!

Στου έμπόρου γουναρικών.
Έμπορος. — Σας βεβαίω, κυ-ρία μου, πώς είναι γνήσια η άλεπού.
Κυρία. — Σας πιστεύω. Άν όμως βρέξη, δεν θα χαλάση στη βροχή;
Έμπορος. — Είψατε ποτέ άλ-πού να βγαίνω έξω μέ... άμπερέλλα;

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Ο Ο Ο

Άλεπού... με άυπερέλλα!

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Στο τράνιο του μεσονυκτίου πού πηγαίνει στο Λονδίνο άνακαλύπτουν σοβαρά τραυματισμένο στο κεφάλι κι' άναίσθητη τη νερά κι' άραία ύ-παλληλο του «Άγγλο - Άμερικανικού Συνδικάτου θατρικών επιχειρήσεων» Έννιτ Μύλολαντ πού γύριζε απ' την Ύόρκη. Στο λαμό της βρισκόταν δειμένος ένας μπλέ σπάγγος. Μεταφέ-ρουν τη νέα σ' ένα νοσοκομείο και εί-δοποιούν την άστυνομία. Ο άστυνο-μικός έπιθεωρητής Σίλδερ έπισκέπτε-ται στα γραφεία του Συνδικάτου τόν προϊστάμενο Μπρούς και τού άναφέρει το θλιβερό γεγονός. Συγχρόνως τόν πληροφορεί ότι ο Σίλδερ, Ισμαί, πού συνόδευε την Έννιτ στο ταξίδι της, βρέθηκε νεκρός πλάι στις γραμ-μές του τράνιου. Στο λαμό του έ-φερε ίχνη τραγυαλισμού. Ποιος διε-πρόε το έγκλημα; Μυστήριο. Η Έννιτ δεν είνε σε θέσι να μιλήση κι' ίσως πεθάνη χωρίς ν' άνοίξη το χεί-λι της. Η νεκρά ύπάλληλος του Συνδικάτου Σάλλυ Μάρς άκούοντας το Σίλδερ να άρηγείται τα δραματικά αυτά γεγονότα και να τονίζει ότι βράσης είναι κάποιος πού θέλει ν' άπαλλαγής συγχρόνως κι' απ' την Μύλολαντ και τόν Ισμαί, σφαιρίζεται άστα λιποθύμη. Όταν έρχεται στις αίσθησεις της, ο Σίλδερ της άπεινύει διάφορες έρωτήσεις, άλλά η Σάλ-λυ από τούτε έλλους κι' άρνίει σχε-τικά τίποτε. Ο Σίλδερ βέλει να μά-νη κυρίως ποιος είνε κάποιος Νόμπυ. Στην τσάντα της Έννιτ βρέθηκε ένα γράμμα του πού ύποπτο πού της ή-χούσε χρήματα για να μην ξανα-πάη φυλακή. Συγχρόνως έξαφανί-ζαι απ' το σπίτι του στην Ύόρκη ο Όλνιερ Φές, μια ώρα μετά τη συ-ήληση πού είχε με τόν Ισμαί. Ο Σίλδερ βρίσκει μέσα σε σκοτεινό μυστήριο. Κι' έξαφνα την άλλη μέρα άνακαλύπτουν δολοφονημένο στο σπι-τι του κάποιον λιποθύη Φόξυ Χάκετ πού μόλις είχε βγ' απ' τις φυλακές. Ο Σίλδερ τόν άναγνωρίζει. Ξέρει ότι ο Χάκετ άνηκε άλλοτε στην τρομερή συμμορία της «Άρχινς» κι' ότι τόν έβίωσαν ως άνικανο. Στην τσέπη του βρίσκει ένα γράμμα με γυναικείο χαρακτήρα: «Άγαπήτε Νόμπυ, θα άνά ν'ι μπορώ... έλπιζα πώς θα ξα-ναγύριζες στον καλό δρόμο κλπ.» Υ-πογραφή ένα Ε. Ραστε ο Χάκετ κι' ο Νόμπυ ήταν το ίδιο πρόσωπο. Τι μυσ-τήριο κρύβεται κάτω απ' όλα αυτά; Τόν Σίλδερ έπισκέπτεται ο Τζόν Μάσευ, γκαρσόν στο βαγκόν ρε-στουάρν του τράνιου Ύόρκης - Λονδί-νου και τού άναφέρει ότι είδε τη Μύ-λολαντ να συζητά μ' έναν ύποπτο κοκκινόμαλλο. Ο Σίλδερ ρωτάει για το πρόσωπο αυτό το Σάλλυ. Κι' έ-κείνη τού άπαντά ότι είδε έναν τέτοιο άνθρωπο, να στέκη το προηγούμενο βράδυ έξω απ' το Συνδικάτο και να κутτάει έπιμονα στην είσοδο. Το με-σημέρι ο Μπρούς καλεί έπείγοντως το Σίλδερ.

— Δεν έξω άκριδώς, άπάντησε ο Μπρούς. Άλλά φοβάμαι πώς συνέβη κάτι στη Σάλ-λυ Μάρς...

Ο έπιθεωρητής πού έτρεμε έλαφρά, — Η Σάλλυ Μάρς έξαφανί-στηκε, άπάντησε ο Μπρούς.

Ο Σίλδερ άισθάνθηκε μια έλαφρή ζάλη. Η Σάλλυ Μάρς, από μερικές μέρες τώρα, είχε άρχισει να παίρνη κάποια ξε-χωριστή θέσι στη ζωή του. Την συμπαθούσε, γοητευμένος από την άναμφισβήτητη όμορφη της; Όχι. Το άίσθημα πού ένοιαζε γι' αυτήν ήταν κάτι περισσότερο από μια άπλη συμπάθεια. Την άγαπούσε; Ι-σως. Άλλά δεν έπαίρνε τό θάρρος να τού όμολογήση στον έαυτό του. Σκεφτόταν μόνο πώς δεν άθάρπεπε να είνε άδιά-φορος στη νέα. Γιατί είχε προ-σέξει πολλές φορές στο βλεμ-μα της την ιδιαίτερη εκείνη λάμψη πού δειννεί πώς μια γυναικα ξεγυρνάει έναν άντοα από τούτε έλλους κι' άρνίει ν' άνδιαφέρεται κι' αυτόν. Την αντίληψη του αυτή δεν τη στήριζε, ωστόσο, στις ιδιότη-τές του ως ντέτεκτιβ. Αυτές τις ιδιότητες τις άβιανε κατά μέρος, όταν μιλούσε ή καρδιά του. Και, βέβαια, εκείνη πού μιλούσε τώρα και τόν έκανε ν' άνησυχή ήταν ή καρδιά του. Άλλά προσπαθούσε να παραμε-ρή τη νή άνησυχία του, πού δεν τού χρησημέσε σε τίποτε. Έκείνο πού τού χρειαζόταν για να βοηθήσει τη Σάλλυ, αν ύ-ποτεθ'ι πώς κινδύνευε, ήταν το μυαλό του.

Με ποιο τρόπο έξαφανί-στηκε; ρώτησε προσπαθώντας να φανή όσο μπορούσε πιο πολ-ύ ήρεμος.

Ο Λόρενς Μπρούς φαινόταν έκνευρισμένος, μ' όλο πού προσπαθούσε να τόν κρύψη.

Μπορεί να μην της συ-νέβη τίποτε, άπάντησε. Άλλά, καταλαβαίνετε πώς, έπειτα ά-πό ό,τι έγινε, είνε λογικό ν' άνησυχώ...

Πότε την είδατε για τε-λευταία φορά;

Κι' ο Σίλδερ ήταν έπίσης πολύ άνησυχος. Άλλά κατα-λαβαίνε πώς ήταν άπαραίτητο να διατηρήση την ψυχραιμία του.

— Η ώρα θα ήταν ως έντε-κα παρά είκοσι, άπάντησε ο Μπρούς. Η δεσποινίς Μάρς ήρθε σήμερα το πρωί της συ-νηθισμένη της ώρα και της ύ-παγορεύσα διάφορες άπάντη-σεις. Φαινόταν πολύ ήρεμη. Σε μια στιγμή την κάλεσαν στο τηλέφωνο. Όπως μού εί-

— Δεν έξω άκριδώς, άπάντησε ο Μπρούς. Άλλά φοβάμαι πώς συνέβη κάτι στη Σάλ-λυ Μάρς...

Ο έπιθεωρητής μπήκε άμέ-σως σ' ένα αυτοκίνητο της Σκώτλαντ Γιάρντ κι' είπε στον άστυνομικό πού καθόταν στο βαλάν να τρέξη στη Σαφτέσ-μπερρυ Άβενιου.

— Επειτα από μερικά λεπτά

2ον

— Επειτα από μερικά λεπτά

— Επειτα από μερικά λεπτά

— Επειτα από μερικά λεπτά

— Επειτα από μερικά λεπτά

— Επειτα από μερικά λεπτά

— Επειτα από μερικά λεπτά

— Επειτα από μερικά λεπτά

— Επειτα από μερικά λεπτά

— Επειτα από μερικά λεπτά

πε έπειτα, την είχατε πάρει σε. Έτσι είνε;

— Ναι, έγω της τηλεφώνη-σα, άπάντησε ο Σίλδερ.

— Έπειτα από λίγη ώρα, μου έφεραν το δεύτερο ταχυ-δρομείο. Το παιδί του γρα-φείου έδωσε τις έπιστολές στο τραπέζι μου και έδωσα μια στη δεσποινίδα Μάρς. Είχα άρ-χίσει να της ύπαγορεύω μια άπάντησι, έξαιρετικά ένδιαφέ-ρουσα, όταν, ξαφνικά, πρόσε-ξα ότι ή γραμματέας μου είχε ξεχάσει την παρουσία μου και έξακολουθούσε να είνε βυθισμέ-νη στο διάβασμα της έπιστο-λής, πού κρατούσε στα χέρια της. Μου έδωσε την έντύπωσι πώς ήταν πολύ ταραγμένη...

— Τι σάς είπε για να δι-καιολογήσει;

— Τίποτε. Δίπλωσε μόνο την έπιστολή, την έβαλε στην τσάντα της κι' έπειτα σηκώ-θηκε από τη θέσι της και μου είπε: «Συχωρέστε με, κύριε Μπρούς. Έχω μια πολύ έπί-γους εργασία. Μπορώ να λεί-ψω για λίγη ώρα». Της έδω-σα πρόγραμμα την άδεια πού μου ζητούσε. «Πότε θα ξαναγυρί-σετε;» τη ρώτησα. «Τό πολύ σε μια ώρα», μου άπάντησε. Έξαισε έπειτα το καπέλλο της κι' έφυγε. Άπ' αυτή τη στι-γμή, δεν την ξαναείδα. Η ώ-ρα ήταν νομίζω, έντεκα παρά τέταρτο. Το μεσημέρι πήγα σ' ένα ραντεβού πού είχα και γύ-ρισα έδώ πού από τη μια. Ο κλητήρας των γραφείων μου είπε ότι ή Σάλλυ Μάρς δεν εί-χε γυρίσει άκόμη, πράγμα πού μου φάνηκε πολύ παράξενο, γιατί ήταν τακτική ύπάλληλος και πολύ σπάνια άπουσίαζε. Λίγη ώρα μετά τη μια, έφυγα για να προγευματίσω. Στις δύο ξαναγύρισα στο γραφείο, όπως πάντα. Άλλ' ή Σάλλυ άπουσίαζε και πάλι. Άρχισα τότε ν' άνησυχώ στα σοβαρά.

Σ' όποιοδήποτε άλλη περιστά-σι, δεν θα έδινα σημασία στην άπουσία της Σάλλυ. Άλλ' έ-παινα από ό,τι συνέβη... Πρέ-πει να σας πώ, άγαπήτε μου Σίλδερ, ότι ή δολοφονία του Σίλδερ Ισμαί μās έχει έμπρεά-σει όλους... Είνε στιγμές πού

νομίζω πώς τόν βλέπω μπρο-στά μου να μου ζητάει έκδι-κηση... Είμαι ίσως έκνευρισμέ-νος και γι' αυτό μιλάω έτσι... Τό βέβαιο είνε πώς τα πρά-γματα δεν πηγαίνουν καθόλου καλά σ' αυτή την έπιχειρήσι...

Όλοι έδώ μέσα ζούμε με έ-φιάλτες και παραισθήσεις...

Είχε βγάλει το μαντήλι του και σκούπιζε τα χέρια του πού είχαν μουσκεινί στον ιδρώτα, όπως συμβαίνει σ' έναν άν-θρωπο πού δοκιμάζει μια με-γάλη συγκίνηση ή πού βρίσκε-ται σε άγωνία.

— Πού μπορεί να πήγε; συ-νέχισε. Κοντεύουν τρισημίτη. Θυμάμαι καλά πώς μου είπε: «Θά ξαναγυρίσω τό πολύ σε μια ώρα». Κι' από τότε έχουν περάσει πέντε ώρες. Έκείνο πού μου φαίνεται περισσότερο άνεξήγητο είνε πώς δεν τηλε-φώνησε στο διάστημα αυτό, γιά να με ειδοποίηση πώς θ' άργούσε.

Ο Σίλδερ παρακολουθούσε με προσοχή τα λόγια του συ-νομίλητου του, χωρίς να τόν διακόπτει.

— Της συνέβη και άλλους να λείψω πολλές ώρες χωρίς ν' ειδοποίηση; ρώτησε.

— Δεν τό φαντάζομαι. Δεν είμαι, βέβαια, πάντοτε έδώ, άλλά ούτε ο κύριος Κάμπ, ο διευθυντής των γραφείων, ούτε κανείς άλλος μου άνέφερε πο-τε ότι ή Σάλλυ είχε φύγει ά-πό την εργασία της, χωρίς ν' ειδοποίηση.

— Μήπως προσέξατε τό γραφικό χαρακτήρα της έπι-στολής;

— Όχι. Δεν είμαι ποτέ πε-ρίεργος.

— Ποιος της την έδωσε;

— Ο κλητήρας, έμφανί-στηκε έπειτα από μερικά λε-πτά. Ήταν ένα παιδί ως δε-κα έπτά χρόνων, με έξυπνα μά-

Μπρέντλντ

Υποτίτλος

Ο.. υπερθετικός

Ο κ. Πελοπίδης έπρόκειτο να έπισκεφθ'ι κάποιον φίλο του, μανιώδη θαυμαστή της τέχνης και συλλέκτη ζωγραφικών πινά-κων. Έπειδή ο ίδιος δεν είχε ιδέα από τέχνη και έπειδή ήξερε καλά πώς ο φίλος του θα τού έδειχνε όπωσδήποτε τη συλλογή του, πήρε την άπόφασι να χρησιμοποίη τόν υπερθετικό βαθμό κάθε φορά πού ο φίλος του θα τού έπαίνοσε ένα έργο.

Έτσι κι' έγινε. Μόλις ο φίλος του τού παρουσίασε τόν πρώ-το πίνακα, λέγοντας πώς ήταν ένας από τους ώραιότερους της πινακοθήκης του, έκείνος ξεφώνισε:

— Ωραιότατος.

— Κι' αυτός έδώ είναι έξαιρετικός, συνέχισε ο φιλότεχνος παρουσιάζοντας τού ένα δεύτερο έργο.

— Έξαιρετικώτατος! είπε ο Πελοπίδης. Και τ'ό βιολι συνεχίστηκε. Σε λίγο ο φιλότεχνος οίκοδεσπό-της, σαν να κατάλαβε τις ύπερβολές τού φίλου, τού έδειξε ένα έργο πού κατά τόν τού μετρίον λέγοντας:

— Έξοχο, αϊ!

— Έξοχώτατο! άνέκραξε στερε

για και πρόσχαρη έκφραση.

— Έφερεις σήμερα το πρωί μια επιστολή στη δεσποινίδα Μάρς; τον ρώτησε ο ντετέκτιβ.

— Μάλιστα, κύριε, απάντησε ο Τίμ. Μαζί με το δεύτερο ταχυδρομείο.

— Μήπως πρόσεξες την επιγραφή που βρισκόταν στο φάκελλο;... Ο χαρακτήρας του γράμματος ήταν ανδρικός ή γυναικείος;

— Ο Τίμ σκέφθηκε για μια στιγμή.

— Νομίζω πως ήταν γυναικείος, απάντησε έπειτα. Τα γράμματα βρίσκονταν σε απόσταση το ένα από το άλλο.

— Ο φάκελλος είχε χρώμα ρόζ.

— Η δεσποινίς Μάρς ξείδεε καμμία έκπληξη, όταν της έδωσε αυτό το γράμμα;

— Δεν πρόσεξα, κύριε.

— Έρχονται συχνά εδώ επιστολές για τη μίς Μάρς;

— Όχι πολύ συχνά.

— Θυμάσαι αν ξανάδωσες και άλλους επιστολές με τον ίδιο γραφικό χαρακτήρα στη δεσποινίδα Μάρς;

— Νομίζω πως ναι, κύριε. 'Αλλά δεν είμαι βέβαιος γι' αυτό.

— Ο Σίλντερ γύρισε προς το μέρος του Μπρούς.

— Κύριε Μπρούς, ρώτησε, τι ξέρετε για έναν άνθρωπο ψηλό, αδύνατο και με κόκκινα μαλλιά και ποιά σχέση φαντάζεσαστε ότι μπορεί ναχη μ' αυτή την υπόθεση;

— Ο Μπρούς σούφρωσε τα φρύδια του και πήρε το ύψος ανθρώπου που προσπαθούσε να θυμηθεί.

— Δεν ξέρω κανένα άνθρωπο με αυτά τα χαρακτηριστικά, απάντησε. 'Αλλά, πέστε μου, Σίλντερ, φανταζόσαστε, σ' αλήθεια, πως η Σάλλυ Μάρς έπαθε κάτι το κακό;

— Δεν ξέρω, απάντησε ο ντετέκτιβ. 'Αλλ' όλα αυτά μου φαίνονται πολύ παράξενα...

— Πως ήταν ντυμένη;

— Φορούσε ένα σκούρο φόρεμα, απάντησε ο Μπρούς. Κατά

κανόνα, όταν έρχεται στο γραφείο, περπατάει πάνω από το φρεμά της μια μαύρη ποδιά.

— Μήπως θυμάσαι σ' Τίμ; Μάλιστα, κύριε. Φορούσε ένα μαύρο μαντί, που ήταν γαρνιρισμένο στο λαιμό με μια γκριζα γούνα. Στο κεφάλι φορούσε μια μικρή κόκκινη τόκα.

— Ο ντετέκτιβ σημείωσε όλες αυτές τις λεπτομέρειες.

— Ξέρετε που μένει;

— Στη Λούτον Σκουέαρ, Κένσυκτον, απάντησε ο Μπρούς. Σταθήτε μια στιγμή να σας δώσω τον αριθμό, πρόσθεσε, ξεφυλλίζοντας ένα βιβλίο με διευθύνσεις. 'Α, νά-τόν: αριθμός 31.

— Ο Σίλντερ σημείωσε τη διεύθυνση της νέας στο σημειωματάριό του.

— Θα τρέξω εκεί πρώτα, είπε. 'Αν η δεσποινίς Μάρς εμφανιστή ή μάθετε τίποτε γι' αυτήν, τηλεφωνήστε για λογαριασμό μου στη Σκώτλαντ Γουάρντ.

— Στο διάδρομο συναντήθηκε με τον 'Ιωσήφ Κάμπ, διευθυντή του γραφείου του 'Αγγλοαμερικανικού Συνδικάτου θεατρικών επιχειρήσεων.

— Συγχωρήστε με, κύριε επιθεωρητή, είπε στο Σίλντερ. Νομίζω πως πρέπει να σας μιλήσω για κάποιον πολύ παράξενο επισκέπτη που ήρθε εδώ χθές το βράδυ.

— Μιλήστε γρήγορα. Σας άκουω.

— Είχα μείνει μόνος στο γραφείο, για να τελειώσω κάποια επείγουσα εργασία, συνέχισε ο Κάμπ. Σε μια στιγμή, ένας άνθρωπος με ύποπτο παρουσιαστικό, μπήκε στο δωμάτιο, όπου εργαζόμουν. Φαινόταν σαν να ζητούσε κάποιον.

— Δεν θέλησε, ωστόσο, να μου πει ούτε το όνομά του, ούτε τι ήθελε.

— Τι είδους άνθρωπος ήταν;

— Είχε μέτριο, αναστήμα και θα ήταν ως είκοσι πέντε χρόνων. Πρόσεξα ότι είχε πολύ λευκά δόντια και μεγάλα μαύρα μάτια. Στο άριστερο μέρος του σαγονιού του έχωριζε μια ούλη σε σχήμα τόξου.

— Πως; φώναξε ο Σίλντερ. Ο άνθρωπος αυτός ήταν γκέις το βράδυ εδώ;

— Ναι, απάντησε ο Κάμπ.

— Είσατε βέβαιος γι' αυτή την ούλη στο άριστερό μέρος του σαγονιού; ξαναρώτησε ο ντετέκτιβ.

— Απόλυτα βέβαιος, απάντησε ο Κάμπ. Τη σημείωσα στο μυαλό μου, κάνοντας τη σκέψη πως αυτή η ούλη θα μπορούσε ίσως να χρησιμεύσει ως σημείον αναγνωρίσεως αυτού του ανθρώπου. Το ύψος του δεν μου άρεσε καθόλου και, αν θέλετε τη γνώμη μου, σας λέω πως ο άνθρωπος αυτός δεν είναι άσχετος με την εξαφάνιση της Σάλλυ Μάρς.

— Η Σάλλυ Μάρς εξαφανίστηκε σήμερα το πρωί, απάντησε ο ντετέκτιβ, και ο άνθρωπος που σας έπικέφθηκε χθές το βράδυ είχε πάψει να ζει από τα δημερώματά. Κάποιος τον

στραγγάλισε πάνω στο κρεβάτι του.

— Ο Λώρενς Μπρούς, που στεκόταν στην πόρτα, έγινε κατακίτρινος. Δεν ήταν μικρότερη ή συγκίνησις του μικρού Τίμ.

— Όσο για τον Κάμπ, έτρεμε από το κεφάλι ως τα πόδια.

— Ο δυστυχισμένος δεν καταλάβαινε τίποτα από όσα γίνονταν γύρω του.

— Ο άνθρωπος με την ούλη στο σαγόνι

Το απόγευμα της προηγούμενης μέρας, ο Λώρενς Μπρούς είχε βρή μια πρόφασι για να απομακρύνει από κοντά του τη Σάλλυ Μάρς. 'Επειτα από μερικά λεπτά, κάλεσε τον 'Ιωσήφ Κάμπ, τον διευθυντή των γραφείων του 'Αγγλοαμερικανικού Συνδικάτου θεατρικών επιχειρήσεων.

— Καθήστε, κύριε Κάμπ, του είπε. Είσατε στην υπηρεσία μας από την εποχή σχεδόν που ο Σίλας 'Ισμαί κι' εγώ άρχισαμε να εργαζώμαστε μαζί. Ξέρετε, λοιπόν, τα πάντα από τις ασχολίες μας. Ποιά είναι η ιδέα σας γι' αυτό το έγκλημα;

— Ο 'Ιωσήφ Κάμπ έκαμε μια άοριστη κίνηση με το κεφάλι του, αλλά δεν απάντησε.

— Η Σκώτλαντ Γουάρντ, άρχισε η γρήγορα, θ' ανακαλύψει τι κρύβεται κάτω απ' αυτή την υπόθεση, συνέχισε ο Μπρούς. Οι γιατροί, έξ' άλλου, αγωνίζονται να σώσουν την 'Ενιντ Μύλολαντ που η κατάθεσις της θα διαλευκάνη το μυστήριο. 'Αλλά δεν μπορούμε να ζητάμε θαύματα ούτε από τους αστυνομικούς, ούτε από τους γιατρούς. Πρέπει, λοιπόν, όλοι έμεις να βάλουμε το μυαλό μας να δουλέψουν. Κι' η πιο 'ικρή υπόδειξις μπορεί να είναι πολύτιμη... Γι' αυτό σας κάλεσα εδώ...

— Ο 'Ιωσήφ Κάμπ διώρθωσε τα γυαλιά του.

— Είμαι πατέρας και πρέπει να προσέχω τα λόγια μου,...

— ΠΕΡΜΑΝΕΝΤ

Με το τελευταίο σύγχρονο μέσο στο

Μ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ

Αν. Κωνσταντίνου 12

γνωστού για τις ΦΑΡΔΕΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ ΚΑΙ ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ.

Γά καράσμημα μας ανεκκρίσιμη ΡΙ-ΖΙΚΩΣ και επλυντική με το τελειότερο μέσο και ΣΥΓΧΡΟΝΑ μηχανήματα

Επισκεφθείτε μας και θα εγρήτε εκείνι που θα σας ενθουσιάση.

Τηλ. 53.100

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

απάντησε με σοβαρό ύφος. Κι όμως, μπορεί να το πω σε σας, πως ήταν στιγμής που κι' εγώ ο ίδιος θα σκότωνα χωρίς τον παραμικρό δισταγμό το Σίλας 'Ισμαί.

— Θέλατε να πείτε πως σας έδινε στα νεύρα;

— 'Ακριβώς. Είχε δημιουργήσει πολλούς έχθρους γύρω του. Καί, για να σας πω την αλήθεια, δεν μ' εκπλήσσει καθόλου το ότι κάποιος απ' αυτούς αποφάσισε να τον σκοτώσει... Μην ξεχνάτε ότι είχε πλουτίσει τινάζοντας πολλούς από τους ανταγωνιστάς του στον αέρα.

— Υποψιάζεσθε κανένα;

— Υποπτεύομαι όλους εκείνους που ο Σίλας 'Ισμαί κατέστρεψε. Κι' είναι πολλοί τόσο στο Λονδίνο όσο και στη Νέα 'Υόρκη. 'Ο άνθρωπος αυτός ήταν ένα θηρίο...

— Ο Λώρενς Μπρούς σκέφτοταν με πόση ευγένεια και σεβασμό φερνόταν ο Κάμπ στον 'Ισμαί, όσο ζούσε. 'Αλλά τώρα η γλώσσα του είχε λυθεί.

— Ξέρετε, είπε ο Κάμπ, ότι ο επιθεωρητής Σίλντερ ήρθε εδώ την ώρα που λείπατε;

— Τί ήθελε;

— Μου ζήτησε αν είχαμε καμμία επιστολή η κανένα ιδιόχειρο σημείωμα του 'Ολίβερ Φός. Του έδειξα δυο χειρόγραφα επιστολές που βρήκα μέσα στο φάκελλο. 'Ο επιθεωρητής τις εξέτασε με προσοχή, αλλά δεν είπε τίποτε.

— Φανταζόσαστε ότι ο Φός μπορεί να έκαμε αυτό το έγκλημα;

— Ο Κάμπ έκαμε μια άοριστη κίνηση με το κεφάλι.

— Κανείς δεν μπορεί να το ξέρει, απάντησε. Προσωπικά, δεν έχω κανένα ιδιαίτερο λόγο για να το υποπτεύομαι. 'Αλλά γιατί αποκλείετε τον 'Ιρβιν;

— Τί λόγους είχε να μισή τον 'Ισμαί;

— Ένας έρωτευμένος μπορεί να υποπτεύεται όλο τον κόσμο. 'Ο Πέτερ 'Ιρβιν δεν έβλεπε πιθανόν με καλό μάτι τον 'Ισμαί.

— Αυτό είναι παράλογο, παρατήρησε ο Λώρενς Μπρούς, γιατί όλοι όσοι εργάζονται στο 'Αγγλοαμερικανικό Συνδικάτο θεατρικών επιχειρήσεων ξέρουν ότι ο Σίλας 'Ισμαί δεν είχε ενοχλήσει ποτέ καμμία από 'ις υπαλλήλους. 'Αλλ' εκτός από αυτό, υπάρχει κι' ένας άλλος λόγος που μάς υποκρεώνει να αποκλείσωμε δολοφονία την υπόθεσι ότι ο Πέτερ 'Ιρβιν θα μπορούσε να είναι ο δολοφόνος. 'Οπως εξήγησα και στο Σίλντερ, ο 'Ιρβιν κι' εγώ φάγαμε μαζί το βράδυ του εγκλήματος. 'Οταν χωρίσαμε, κόντευαν έννα. 'Ηταν, λοιπόν, πρακτικά αδύνατο στον 'Ιρβιν να τρέξη ως το Πετερμπουργόου, για να πάρη το τρέινο του μεσονυκτίου.

— Το πρόσωπο του Κάμπ ξείδε μεγάλη απογοήτευσι. Τα λόγια του προϊσταμένου του άφαιρούσαν κάθε βάσι από την υπόθεσί του.

— Νομίζω πως έχετε δίκιο, είπε.

— Δεν υποπτεύοσαστε κανένα άλλον;

— Όχι, απάντησε ο Κάμπ. Είμαι έτοιμος να το όρκιστώ πάνω σε μια στίβα από Βι-βλους!

— Εύχαριστώ, είπε ο Λώρενς Μπρούς κι' έκαμε μια χειρονομία για να δείξει στον υφιστάμενό του ότι μπορούσε να φύγει.

— Η απογευματινή εργασία στα γραφεία του αγγλοαμερικανικού συνδικάτου τελείωνε στις έξη. 'Ο Λώρενς Μπρούς έδινε συνήθως το σύνθημα της αναχώρησής.

— Όλοι οι υπάλληλοι έφευγαν κατόπιν, ο ένας μετά τον άλλον.

— Εκείνο το βράδυ, ωστόσο, ο 'Ιωσήφ Κάμπ δεν βιάστηκε να φύγει όπως έκανε άλλες μέρες. Είχε μια επείγουσα εργασία να τελειώση κι' αποφάσισε να καθυστερήσει λίγο.

— Ο διευθυντής των γραφείων του αγγλοαμερικανικού συνδικάτου δεν αισθανόταν, ωστόσο, μεγάλη διάθεσι για εργασία. Μ' όλο που ήταν άνθρωπος πολύ ήρεμος και πρακτικός, το έγκλημα, που είχε στοιχίσει τη ζωή στο Σίλας 'Ισμαί, τον είχε επηρεάσει.

— Ενοιαβε σαν μια άοριστη απειλή ολόγυρα. Καί, μ' όλο που, προσωπικά, δεν είχε τίποτε να φοβηθή, αισθανόταν έναν περίεργο έννευρισμό, που δεν τον άφηνε να συγκεντρώση τις σκέψεις του και ν' αφοσιωθεί στη δουλειά του.

— Εαφνικά, ανατρίχισε. Είχε την εντύπωσι πως άκουσε κάποιο θόρυβο στο διάδρομο.

— Ποιός είναι; ρώτησε με πνιγμένη φωνή, κυττάζοντας προς το μέρος της ανοιχτής πόρτας.

— Ένας άνθρωπος εμφανίστηκε στο ανοίγμα. Θα ήταν ως είκοσι πέντε χρόνων. Φορούσε ένα μπλε κοστούμι, που φαινόταν πολύ φθαρμένο και μια ρεπούμπλικα στο κεφάλι. Τα μάτια του γυάλιζαν παράξενα. Είχε το δεξί του χέρι στην τσέπη του σακκακιού του.

— Τι θέλετε; ρώτησε ο Κάμπ που σηκώθηκε άμέσως όρθιος. Τα πόδια του έτρεμαν και τή ρίγη διαδεχόνταν το ένα το άλλο στη ράχη του.

— Ο άγνωστος έρριξε μια ματιά στο δωμάτιο. Αυτή η εξέταση δεν φάνηκε πως τον ίκανοποίησε.

— Νομίζω πως έκανα λάθος, είπε.

— Ο Κάμπ ανέπνευσε. Λίγο ακόμη και θα λιποθυμούσε. 'Η παρουσία αυτού του ανθρώπου παρέλυε τις δυνάμεις του.

— 'Ηθελα να ιδώ κάποιον από το αγγλοαμερικανικό συνδικάτο, ξαναείπε ο άγνωστος.

— Εφυσαν όλοι, απάντησε ο Κάμπ. 'Οπως βλέπετε, είμαι μόνος μου εδώ... 'Αλλά τί ακριβώς θέλετε;

— Τα μάτια του άγνωστου είχαν πάντα την ίδια περίεργη λαμψη. 'Ο Κάμπ πρόσεξε μια μικρή ούλη, σε σχήμα τόξου, στο άριστερο μέρος του σαγονιού.

— Δεν είναι τίποτε το σοβαρό, απάντησε ο έπισκέπτης. Θα ξαναβρω αύριο...

— Και προχώρησε προς την πόρτα.

— Ο Κάμπ είχε ξαναβρή το θάρρος του.

— Πως λέγεσθε; ρώτησε τρέχοντας πίσω του.

— Ο άγνωστος γύρισε το κεφάλι του, κύτταξε τον Κάμπ από το κεφάλι ως τα πόδια κι'

έπειτα απομακρύνθηκε, χωρίς να πει τίποτα.

— Ο Κάμπ ξαναγύρισε στο γραφείο του, σκούπισε με το μαντήλι του το μέτωπό του που ήταν μουσκεμένο στον ιδρώτα και ξανακάθισε στην καρέκλα του.

— 'Αλλά του ήταν αδύνατο να εργασθ. Τα μηνίγγια του χτυπούσαν δυνατά κι' αναπνέδουσε στον παραμικρό θόρυβο.

— Έπειτα από μερικά λεπτά, βλέποντας ότι οι προσπάθειές του να συγκεντρώση τις σκέψεις του έμειναν άκαρπες, σηκώθηκε από τη θέση του, τακτοποίησε βιαστικά τα χαρτιά του και πήρε το καπέλλο του. 'Οχι! Δεν θα έμενε ποτέ πια μόνος στο γραφείο. Αυτό ήταν κάτι που ξεπερνούσε την αντοχή των νεύρων του.

— Ο 'Ιωσήφ Κάμπ βγήκε σε λίγο από τα γραφεία του αγγλοαμερικανικού συνδικάτου κι' αναμείχθηκε με το χαρούμενο πλήθος που πλημμύριζε το Σαφέταμπουρου 'Αβενιου.

— Αυτή ήταν η ιστορία που αφογήθηκε σύντομα στο Σίλντερ. Κι' είχε μάθει τώρα από το στόμα του πως ο παράξενος έπισκέπτης της περασμένης βραδυάς είχε φύγει από αρκετές ώρες...

— Τα χέρια της κυρίας Μάρς κινήθηκαν νευρικά. Δεν καταλάβαινε τί ήθελε να της πη ο συνομιλητής της.

— Μια δυστυχισμένη μητέρα

— Ο επιθεωρητής Σίλντερ χτύ

πησε χωρίς μεγάλη έλπίδα την πόρτα του σπιτιού της Σάλλυ Μάρς. Του άνοιξε η ίδια ή μητέρα της νέας. 'Ηταν μια γυναίκα ως πενήντα πέντε χρόνων, με γκριζα μαλλιά και ήρεμα μάτια, όπως και της κόρης της.

— 'Η δεσποινίς Μάρς; ρώτησε ο επιθεωρητής, μη ξερώντας πως ν' άρχιση, γιατί δεν έλπιζε, βέβαια, πως θα την έβρισκε στο σπίτι της.

— 'Η κόρη μου είναι στην εργασία της, απάντησε η κυρία Μάρς.

— Λέγομαι Σίλντερ... Τζίμ-μυ Σίλντερ, είπε ο επιθεωρητής. Δεν ξέρω αν η δεσποινίς Μάρς σας μιλήσε ποτέ για μένα...

— Και βέβαια μου έχει μιλήσει, απάντησε η κυρία Μάρς. Αυτές τις ημέρες αναφέρει πολύ συχνά τ' όνομά σας... Περάστε, κύριε...

— Ο επιθεωρητής την ακολούθησε στο εσωτερικό του σπιτιού. Δεν ήξερε πως να πη στην κυρία Μάρς εκείνο που ήθελε.

— Είχα ανάγκη να της μιλήσω, είπε. Τη ζήτησα, φυσικά, στο γραφείο, αλλά μου είπαν πως είχε φύγει από αρκετές ώρες...

— Τα χέρια της κυρίας Μάρς κινήθηκαν νευρικά. Δεν καταλάβαινε τί ήθελε να της πη ο συνομιλητής της.

— Μήπως μπορείτε να θυμηθείτε τι σας είπε για το Σίλας 'Ισμαί;

— Δεν νομίζω πως της ήταν πολύ συμπαθής, αλλά δεν ξέρω τίποτε περισσότερο πάνω σ' αυτό το ζήτημα.

— Μήπως η κόρη σας σας είπε ποτέ τίποτε που να σας κάνει να υποθέσετε ότι ο Σίλας 'Ισμαί έπετέθη έναντιον της 'Ενιντ Μύλολαντ;

— Όχι, κύριε. Δεν μου είπε ποτέ τίποτε τέτοιο.

— Ο ντετέκτιβ έμεινε για μερικές στιγμές συλλογισμένος.

— Μήπως η κόρη σας έχει καμμία φίλη που μπορεί ν' άρρώστησε ξαφνικά και να την φώναζε κοντά της; ρώτησε σε λίγο.

— Πιθανόν, απάντησε η κυρία Μάρς.

— 'Αλλά το ένστικτό της την έκανε να καταλάβη πως οι φόβοι του συνομιλητού της ήταν πιο σοβαροί. 'Εκαμε ένα βήμα προς το μέρος του.

— Κύριε Σίλντερ, ρώτησε με φωνή που έτρεμε ελαφρά, τι φανταζόσαστε ότι μπορεί να συνέβη στην κόρη μου;

— Δεν μπορώ να φαντασθώ τίποτε ακόμη, απάντησε ο ντετέκτιβ στενοχωρημένος. 'Ελπίζω, άλλωστε, πως θα γυρίση από τη μια στιγμή στην άλλη και πως οι φόβοι μας θ' αποδειντούν μάταιοι.

— Τα χείλη της κυρίας Μάρς έτρεμαν.

— Φοβόσαστε, όμως, ότι μπορεί και να μην γυρίση απόψε; ρώτησε.

— Ο Σίλντερ απόφυγε ν' απαντήσει και, βγάζοντας μια κάρτα από την τσέπη του, έγραψε πάνω σ' αυτήν τον αριθμό του τηλεφώνου του και την έδωσε στην κυρία Μάρς.

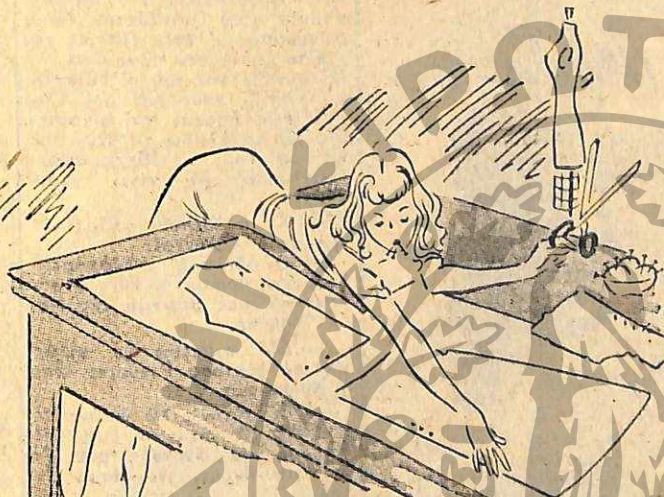
— Σας παρακαλώ, είπε, να μου τηλεφωνήσετε άμέσως... υδίες έχετε τίποτε νεώτερο...

— Έφυγε κατόπιν με την ψυχική βαρεία, γιατί καταλάβαινε πως δεν μπορούσε να κάμη τίποτα για να διασκεδάση την αγωνία της κυρίας Μάρς. Προτού ξαναμνη στο αυτοκίνητο

44MA

OPE

1926-1950

Συνεχή δετικά αποτελέσματα

Ο μεγάλος αριθμός των αποφοίτων μας που διατηρούν σήμερον ατομικός των επιχειρήσεις, είναι η έγχυσις της τελείας εκμαθήσεώς σας.

Ζητήσατε κανονισμόν.

OPE Φιλελλήνων 1. OPE Πειραιώς Ζωσιμαδών 23α και 23β.

"Εκδοεις έτοιμών φορεμάτων OPE Περικλέους 44

ΔΩΡΕΑΝ

εξετάζω το δέρμα και τα μαλλιά σας. Μανθάνετε πως να το περιποιήστε καταλλήλως και πως να υπαλλάγητε ριζικώς από ΠΕΡΙΤΤΕΣ ΤΡΙΧΕΣ, ΦΑΚΙΔΕΣ, ΑΚΜΗ, ΚΡΕΑΤΟΕΛΙΕΣ, ΠΑΝΔΕΣ ΤΡΙΧΟΠΛΩΣΗΝ κλπ. Αισθητικός Λ. ΓΙΟΛΑ, Βαλαωρίτου 12. Τηλ. 33.039.

ΚΑΛΜΟΡΑ

ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΗ

ΜΕΝΤΙΟΥΜ

ΕΛΠΙΣ ΠΑΥΛΑΤΟΥ

Βραβείον τηλεπαθείας 'Εταιρίας Ψυχικών 'Ερευνών. Δέχεται καθ' έκαστην, όδός Κρήτης 6, πάροδος Λισίων. Τηλέφ. 52 - 869.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΟΙΚΟΣ ΚΟΠΤΙΚΗΣ-ΡΑΠΤΙΚΗΣ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ

Ο ΜΟΝΟΣ ΤΙΜΗΘΕΙΣ ΚΑΤ' ΕΠΑΛΛΗΛΗΝ ΔΙΑ ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΩΝ ΠΑΡΑ ΤΗΣ Α.Μ. ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΔΙΑ ΤΑ ΒΕΤΙΚΑ ΤΟΥ ΑΠΟΤΕΛΕΙΣΜΑΤΑ

Μ. ΓΟΥΔΑ

ΑΓ. ΑΝΔΡΕΟΥ 1 (ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ)

ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ

ΠΑΤΚΟΜΙΟΥ ΛΗΨΕΩΣ

Με **Δοβεία**

Σ. ΠΑΠΑΠΑΥΛΟΥ

ΠΡΑΞΙΝΟΠΟΥΛΕ 33, ΤΗΛ. 26-875

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΜΑΤΙΑ

Ο Γκαμπριέλε με γυμνό το ξίφος χαιρέτησε με μία υποκλίση τη Ραφαέλα...

Δραματικό διήγημα

Σε μία γωνιά του νεκροταφείου του Τολεδού βρίσκεται το παρεκκλήσιο της Μακαρένας, που στεγάζει τους τάφους των μοναχών της γυναικείας μονής του Αγίου Ιωάννου. Οι αγαθές αδελφές κοιμούνται τον αιώνιο ύπνο τους, με τα χέρια σταυρωμένα πάνω στο στήθος, στη σειρά, όπως μέσα σ' έναν κοιτών. Ένα μικρό καντηλάκι δείχνει το μέρος που πιάνει η καθεμία. Κι' είναι τόσα τα καντηλία όσα κι' οι τάφοι.

Ανάμεσα στις επιτύμβιες πλάκες, που δεν παρουσιάζουν καμιά διαφορά μεταξύ τους, εκτός από το χαραγμένο όνομα και την ηλικία των μοναχών που βρίσκονται κάτω, απ' αυτές, ο επισκέπτης βλέπει, ωστόσο, μία, που φαίνεται σαν να μην έχει τη θέση της στον ιερό αυτό χώρο. Το όνομα που βρίσκεται πάνω σ' αυτή είναι ανδρικό. «Γκαμπριέλε Φονέντες, λέει η επιγραφή. Πέθανε, Θεία Χάριτι, το βράδυ του Πάσχα του έτους 1653. Δεσφύσε υπέρ αυτού».

Μ' όλα τα χρόνια που έχουν περάσει από τότε, ο τάφος του είναι στολισμένος πάντα με άνθη. Και, κάθε Πάσχα, οι νέες του Τολεδού πηγαίνουν να γονατίσουν πάνω στην κρύα πλάκα, για να ψιθυρίσουν μέσα από τα βάθη της ψυχής τους μία προσευχή. Γιατί ο Γκαμπριέλε Φονέντες είναι ο προστάτης των έρωτευμένων κοριτσιών, μ' όλο που ο ίδιος στάθηκε πολύ άτυχος στον έρωτά του και δεν γνώρισε απ' αυτόν τίποτε άλλο εκτός από τον πόνο και την απελπισία.

Οι γονείς του είχαν σταθεί έπονι και χσπλανοί για τον Γκαμπριέλε. Μία μέρα, οι μοναχές του Αγίου Ιωάννου βρή-

καν μπροστά στην πόρτα του μοναστηριού ένα νεογέννητο μωρό. Το πήραν άμεσα μέσα, το βαφτίσαν και το μεγάλωσαν σαν να ήταν παιδί της καθεμιάς κ' όλων μαζί. Έτσι, αντί για τη μητέρα του που το είχε απαρνηθεί, το παιδάκι αυτό είχε βρή πολλές άλλες μητέρες, που το φρόντιζαν και τ' αγαπούσαν.

Ο Γκαμπριέλε ήταν πιά το παιδί του μοναστηριού. Σε ηλικία δέκα χρόνων, ντυμένος μ' ένα δόλεσκο ράσο και κρατώντας στο χέρι του μία μεγάλη λαμπάδα, βοηθούσε κάθε πρωί τον αδά που ιερουργούσε. Έπειτα, έτρεχε στον κήπο και δούλευε ως το μεσημέρι. Το απόγευμα, ξανακατέβαινε στην εκκλησία για τον έσπερινό κι' όταν τούμενε καιρός, έφτιανε κανένα παράθυρο που είχε χαλάσει, έσφιν-

γε το μάνταλο καμμιάς πόρτας ή διώρωνε τα κεραμικά που είχαν ξεφύγει κάπου από τη θέση τους. Η ήγουμενη, που τον είχε για δεξί της χέρι τον ελάτρευε, ο αδάς τον έβλεπε σαν παιδί του κι' ο επίσκοπος του Τολεδού, κάθε φορά που επισκεπτόταν το μοναστήρι, αυτόν πρώτον εύλογεσε, ακουμπώντας τα χέρια του πάνω στο κεφάλι του.

Έτσι περνούσαν τα χρόνια. Όταν ο Γκαμπριέλε έκλεισε τα δεκαεφτά, ο επίσκοπος, ο αδάς κι' η ήγουμενη σκέφτηκαν πως ήταν καιρός ν' αποφασίσουν τι θα τον έκαναν. Τι άλλο από αδά; Κι' οι τρεις είχαν την ίδια γνώμη.

Όταν του ανακοίνωσαν αυτή την απόφασί τους, ο νέος ανάλυθηκε σε δάκρυα και, πέφτοντας στα γόνατα, φίλησε τα χέρια των τριών προστών του. Θα

προσπαθούσε μ' όλες τις δυνάμεις του, τους είπε, να φανή αξίος της μεγάλης τιμής που του έκαναν.

Από εκείνη την ημέρα, ο αδάς άρχισε να τον κατηχή κάθε μέρα στα δόγματα της θρησκείας. Αργότερα, θα τον έστελναν σε μία ιερατική σχολή κι' έπειτα θα πήγαινε να μείνει μερικά χρόνια σ' ένα ανδρικό μοναστήρι.

Οι αγαθές μοναχές τον έβλεπαν κι' έλασ με σεβασμό κι' όταν καμμιά φορά ξεχνιόνταν και του μιλούσαν με οικειότητα όπως πριν, δάγκωναν τα χείλη τους, σαν να είχαν πέσει σε μεγάλο λάθος.

Την εποχή εκείνη, ο μαρκήσιος δόν Λούκα Σανχέζ Ροντριγκέζ ντι Μόνκα, που ήταν προστάτης του μοναστηριού, πήγε να επισκεφθεί τις μοναχές, μαζί με τη μοναχή-κόρη του, τη δόνα Ραφαέλα.

Ο Γκαμπριέλε, φορώντας τη χρυσοστόλιστη στολή του επιστάτη της μονής, τους άνοιξε την πόρτα κι' υποκλίθηκε με σεβασμό μπροστά στο μαρκήσιο και την κόρη του. Έπειτα, πήγε να σταθεί στο κεφαλόσκαλο του θαλάμου των αδελφών. Στη θέση αυτή, υποκλίθηκε και πάλι, τη στιγμή που οι δυο επισκέπτες περνούσαν από μπροστά του.

Μά, τη στιγμή που ανασήκωσε το κορμί του, τα μάτια της Ραφαέλας και τα

τόν αγαπούσαν, τον έκτιμούσαν και τον σέβονταν. Γιατί τάχα ο μαρκήσιος ντι Μόνκα θα του άρνιόταν το χέρι της κόρης του αν κατάφερνε κι' αυτός να γίνη ένας φημισμένος ματαντόρ; Μήπως δεν υπήρχαν κι' άλλα προηγούμενα; Όχι, βέβαια, πολλά. Μά υπήρχαν.

Την άλλη μέρα κίλας έκαμε γνωστή την απόφασί του στην ήγουμενη. Κι' αυτή πήγε να βρή τον αδά, που έτρεξε άμεσως να μιλήσει γι' αυτό το πράγμα στον επίσκοπο.

Μία νέα σύσκεψις έγινε τότε. Κι' ο επίσκοπος έδωσε, στο τέλος, την απόφασί του.

«Προκειμένου να γίνη ένας καλός αδάς, είπε για τον Γκαμπριέλε, είνε προτιμώτερο να γίνη ένας καλός ταυρομάχος».

Έτσι, ο Γκαμπριέλε έγινε ταυρομάχος. Εμφανίστηκε πρώτα στο Πάκο Όκρουνα, την άρενα των πρωτοπειρών, έπειτα στη Ρείνα, την Ταλαδέρα, το Βαλαδολίντ, τη Σεβίλλη και τη Μαδρίτη, όπου πήρε το χρίσμα του μεγάλου ματαντόρ, σκτώνοντας δυο ταύρους, τον ένα έπειτα από τον άλλον.

Όταν ξαναγύρισε στο Τολεδό, ήταν πιά ένδοξος. Κι' ο μαρκήσιος ντι Μόνκα τον δέχτηκε στο μέγαρό του κι' έδωσε στην κόρη του την άδεια να χορεύει μαζί του. Πόσο χτυπούσε η καρδιά της μικρής

δικά του διασταυρώθηκαν.

Ήταν η στιγμή που ο άγγελος της αγάπης έκανε τον καθημερινό περίπατό του. Από τότε, ο Γκαμπριέλε άρχισε ν' αγαπά τη Ραφαέλα κι' η κόρη του περιήγαγε μαρκήσιου ντι Μόνκα, από τ' άλλο μέρος, δεν έκανε τίποτε άλλο από το να σκέφτεται νύχτα και μέρα το νεαρό επιστάτη του μοναστηριού του Αγίου Ιωάννου.

Το αίσθημά τους ήταν από κείνα που η μοίρα καταδικάζει μόλις ακόμα γεννηθούν. Κι' ο Γκαμπριέλε, που το καταλάβαινε, σκέφτηκε ν' αντιδράσει. Ήταν τρέλλα, βέβαια, να σκέφτεται πως θα μπορούσε κάποτε να κάμη γυναίκα του την κόρη του μαρκήσιου ντι Μόνκα. Κι' ωστόσο, ένοιωθε τη δύναμη να παλέψει μ' όλο τον κόσμο για να το καταφέρει.

Πίσω από τον τοίχο του μοναστηριού απλωνόταν η μεγάλη άρενα όπου κείναν οι ταυρομαχίες. Ο Γκαμπριέλε δεν είχε αισθανθεί ποτέ ενδιαφέρον γι' αυτό το θέαμα. Μά, από τη μοιραία ημέρα που άρχισε ν' αγαπά τη Ραφαέλα, τα ιερά βιβλία που διάβαζε ως τότε του φαίνονταν χωρίς νόημα κι' οι συζητήσεις με τις μοναχές πολύ ανιαρές. Έτσι, πήρε τη συνήθεια να σκαρφαλώνει κάθε Κυριακή στον τοίχο για να παρακολουθή τους σκληρούς αγώνες των ταυρομάχων. Και, στο τέλος κάθε ταυρομαχίας, έβλεπε το πλήθος που πλημμύριζε τις κερκίδες να έπαιρνε θάψο το νικητή.

Στ' αλήθεια, ένας ταυρομάχος ήταν κάτι το πολύ μεγάλο, ένας ήρωας, που όλοι

Ραφαέλας! Το βλέμμα του Γκαμπριέλε την αγκάλιαζε με τρυφερότητα και στοργή. Κι' ήταν σαν να της έλεγε: «Για σένα, αγαπημένη μου, είνια ό,τι είμαι. Γιατί σ' αγαπώ! Είσαι η έλπίδα, η χαρά κι' η ετυχία μου. Αν θέλω ν' ανέβα ψηλά, είνε για να μπορέσω να σε κάω δική μου».

Καμιά λέξις δεν βγυκε, ωστόσο, από το στόμα του. Για ποιο λόγο; Μήπως η Ραφαέλα δεν ένοιωθε τί ήθελε να της πη; Και μήπως δεν του απαντούσε με το βλέμμα της: «Είμαι δική σου Γκαμπριέλε. Τώρα και πάντα»!

Σε λίγο, ώρισθηκαν οι μεγάλες ταυρομαχίες του Τολεδού, που θα γίνονταν ανήμερα του Πάσχα. Ο ίδιος ο μαρκήσιος ντι Μόνκα θα προήδρευε σ' αυτές.

Οι μοναχές του μοναστηριού του Αγίου Ιωάννου, μόλις τόμαθαν, σταμάτησαν τις άλλες τους δουλειές και λιγοστεύσαν τις προσευχές τους, για να ετοιμάσουν μία καινούργια χρυσοκέντητη στολή για τον Γκαμπριέλε. Θα τα έφτιαχναν όλα με το χέρι τους, γιατί ο εξακουσμένος ματαντόρ ήταν παιδί τους, παιδί όλων τους. Και την ημέρα της ταυρομαχίας θάκαναν μία μικρή εξαίρεσι και θαδούσαν τα κεφάλια τους πάνω από τον τοίχο του μοναστηριού για να ιδούν το Γκαμπριέλε στην άρενα...

Το απόγευμα κείνης της ημέρας, ο ταυρομάχος πήγε στην εκκλησία του μοναστηριού και προσευχήθηκε αρκετή ώρα. Έπει-

τα, οι μοναχές του φόρεσαν τη στολή που είχαν ετοιμάσει και στάθηκαν ολόγυρά του καμαρώνοντας τον. Ο Γκαμπριέλε πέρασε τότε μπροστά από όλες και φίλησε σε κάθε μία το χέρι. Ύστερα ετοιμάστηκε να φύγει. Οι μοναχές τον συνώδεψαν με τις ευχές τους ως την πόρτα κι' έπειτα έτρεξαν στην εκκλησία για να προσευχηθούν στο Θεό να τον προφυλάξει από κάθε κίνδυνο.

Ο Γκαμπριέλε είχε έπινοήσει ένα καινούργιο τέχνασμα, που θα το φανέρωνε κείνη την ημέρα. Κι' ήταν βέβαιος πως όλη η Ισπανία θα μιλούσε γι' αυτό. Ο μαρκήσιος ντι Μόνκα ίσως άκουγε τότε με καλосήνη την αίτησι που λογάριζε να του κάνει.

Το πλήθος που πλημμύριζε την άρενα τον υποδέχτηκε μ' ένθουσιασμό. Μά ο Γκαμπριέλε δεν έβλεπε κανένα άλλον εκτός από τη Ραφαέλα, που καθόταν πλάι στον πατέρα της, μέσα στο θεωρείο του προέδρου, και δεν έπαυε να γυρίζει κάθε τόσο το βλέμμα προς το μέρος της.

Η μεγάλη στιγμή έφτασε σε λίγο. Τα χτυπήματα των μπαντερίλες και των πικαντόρ είχαν εξαγριώσει τον ταύρο, που άφριζε από τη λύσσα του. Ο Γκαμπριέλε έπαιξε αρκετή ώρα μαζί του, περνώντας τόσο πολύ κοντά του, που τα κέρατα του ζώου τον άγγιζαν σχεδόν.

Ο ταυρομάχος αποτραβήχτηκε κατόπιν, για να πάρη το ξίφος του από τα χέρια του βοηθού του. Ύστερα έκαμε μερικά βήματα προς το μέρος του θεωρείου του προέδρου, για να υποκληθί μπροστά του και να ρίξη μία τελευταία ματιά στη Ραφαέλα.

Και τότε έγινε το δράμα. Ο ταύρος, χυμώντας με όρμη πίσω του, τον κάρφωσε με τα δυο κέρατά του στο νεφρά και τον σήκωσε ψηλά, σαν να ήθελε να τον φέρη πιο κοντά στη Ραφαέλα. Έπειτα, τον πέταξε μακριά και θα τον έλυωνε με τα πόδια του, αν μερικοί πικαντόρ δεν έτρεχαν προς το μέρος του για να τον έμποδίσουν.

Ο Γκαμπριέλε ήταν πιά ένα άψυχο πτώμα. Την άλλη μέρα έγινε η κηδεία του κι' ο επίσκοπος του Τολεδού έδωσε την άδεια να τον θάψουν στο παρεκκλήσιο της Μακαρένας, μαζί με τις μοναχές, που είχαν σταθεί μητέρες κι' αδελφές κοντά του.

Η Ραφαέλα, μετά το θάνατο του αγαπημένου της, ζήτησε την άδεια από τον πατέρα της να γίνη μοναχή. Πήρε τότε το όνομα Στεφανία και κλείστηκε πίσω από τους τοίχους του μοναστηριού του Αγίου Ιωάννου. Εκεί πέθανε έπειτα από ένα χρόνο κι' οι μοναχές την έθαψαν πλάι στον Γκαμπριέλε. Το μνήμα της δεν διαφέρει από τα άλλα. Η επιγραφή που βρίσκεται πάνω σ' αυτό ανάφερε μόνο το εκκλησιαστικό όνομα της. Μά όλοι ξέρουν πως κάτω από το όνομα της αδελφής Στεφανίας κρύβεται η όμορφη Ραφαέλα, η κόρη του περιήγαμου μαρκήσιου δόν Λούκα Σανχέζ Ροντριγκέζ ντι Μόνκα, που πέθανε από αγάπη και πόνο...

ΤΖΙΝΟ ΝΤΕ ΣΑΝΚΤΙ

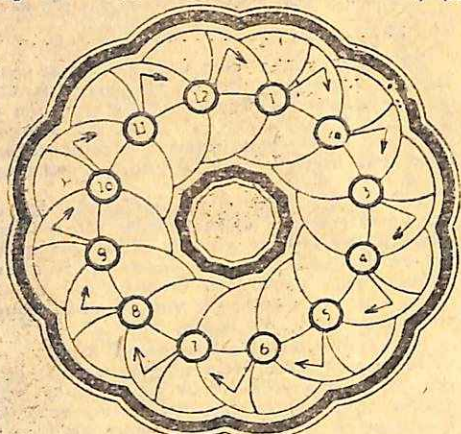
Ο Ρουζβέλτ δεν είχε φαντασία

Η αμερικανική κυβέρνηση επέτρεψε στους φοιτητές των αμερικανικών πανεπιστημίων να εξετάσουν το «άρχειο Ρουζβέλτ», που αποτελείται από 5 εκατομμύρια χαρτιά παντός είδους. Ανάμεσα σ' αυτά βρίσκονται οπουδήποτε έγγραφα, επιστολές εξαιρετικής σημασίας, κτλ. Οι Αμερικανοί φοιτητές, από μελέτη, κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι ο αποθανών πρόεδρος έστερείτο φαντασίας και πνεύματος συνεχείας. Τη γνώμη των αυτή τη στήριζαν σε τρεις περιέργες «άνακαλύψεις» που έκαναν και που είναι οι εξής: 1) Σε ηλικία 16 χρόνων, ο νεαρός Φραγκλίνος είχε άρχισι μία μελέτη με τον τίτλο: «Τα πουλιά της κοιλάδας του Χουδσών». Αλλά δεν την τελείωσε ποτέ. 2) Αργότερα, βάλθηκε να γράφει μία νουβέλλα. Αλλά την σταμάτησε στο δεύτερο χειρόγραφο. 3) Το «Προσθητικό ημερολόγιο» του είναι γεμάτο χάσματα. Ποτέ δεν μπόρεσε να κρατήσει σημειώσεις περισσότερο από όχτώ συνεχείς ημέρες.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Κυκλολέξο

Γύρω από τον κάθε αριθμό του σχεδίου μας θα τοποθετήσετε μία λέξη των 5 γραμμάτων, αρχίζοντας

από το μέρος όπου βρίσκεται το μικρό βέλος και ακολουθώντας τη διεύθυνση που δείχνει αυτό.

- 1) Εκεί θα βρήτε πολλά τραντάφυλλα.
- 2) Αν δεν έχετε αρκετά χρήματα στην τσέπη σας, περιττό να την επισκεφθείτε.
- 3) Η γυναίκα αυτή έχει μία εξωτική όμορφη.
- 4) Κατάλληλα για φάγωμα.
- 5) Βρίσκεται στη θύση του.
- 6) Ρήμα που μας άρεσει ν' ακούμε από τα χείλη προσφιλούς προσώπου.
- 7) Χαρματιά (καθ.).
- 8) Ακομψά.
- 9) Συγκρούσεις στρατευμάτων (καθ.).
- 10) Μίγμα μετάλλων.
- 11) Περιφημη μάγισσα της αρχαιότητας.
- 12) Κατηγορία πτηνών.

Α. ΚΑΡΑΝΑΣΟΣ

Η άλυσίδα

Έχετε τέσσερα κομμάτια χρυσής άλυσίδας, με τρεις κρίκους το καθένα. Θέλετε να τα ενώσετε, για να φτιάξετε ένα βραχιολάκι για τη φιλενάδα σας. Ο χρυσόκοπος σας ζήτησε 600 δραχμές για το κοψίμο κάθε κρίκου και 700 για το κόλλημα ενός κρίκου. Πώς θα ενώσετε τα τέσσερα κομμάτια, έτσι ώστε να πληρώσετε όσο το δυνατόν λιγότερα;

Στο κυνήγι

Δυο πατέρες και δυο γιοι πήγαν στο κυνήγι. Σκότωσαν τρεις λαγούς εν όλω, κι όμως πήρε καθένας από ένα λαγό. Πώς γίνεται αυτό;

Απρόοπτο

Ένα αυτοκίνητο κι ένα τραίνο απέχουν 50 μέτρα μόνο από μια διασταύρωση του δρόμου με τη σιδηροδρομική γραμμή. Τρέχουν και τα δυο με 60 χιλιόμετρα την ώρα και δεν υπάρχει πια καιρός για να ελαττώσουν την ταχύτητά τους. Τι πρέπει να κάνει ο σωφέρ;

Οπτική απάτη

Το ένα απ' τα δυο αυτά σχήματα φαίνεται κάπως μικρότερο απ' το άλλο. Αν όμως μετρήσετε και τα δυο με προσοχή, θα διαπιστώσετε πως έχουν ακριβώς το ίδιο μέγεθος. Η φαι-

νομενική διαφορά τους οφείλεται σε οπτική απάτη.

Με μία κλωστή

Περάστε μία κλωστή σε μία βελόνα. Κρατήστε με το κάθε χέρι σας τη μία άκρη της κλωστής, έτσι ώστε η βελόνα να κρέμεται στη μέση. Έπειτα περνάτε την κλωστή που κρατάτε με το αριστερό σας χέρι από την τρύπα της βελόνας, από αριστερά προς τα δεξιά. Ύστερα περνάτε την άλλη άκρη απ' τη βελόνα από δεξιά προς τ' αριστερά. Τραβάτε τώρα τις δυο άκρες. Η κλωστή θα μείνει περασμένη στη βελόνα, ή όχι;

Λεξιγριφός

Ένας θεός αρχαίος με λιμανάκι ενόθηκε και πόλεις της Άσίας αμέσως φανερώθηκε.

Στοιχειόγριφός

Από κάποιο μικρό κράτος το αρχικό αν αφαιρεθεί, νύστα, κούραση και πληγή θα σε πιάσει στη στιγμή.

Ο γλάρος

Ένας φίλος σας διηγείται ότι πυροβόλησε και σκότωσε, με μία σφαίρα μόνον, αργά το απόγευμα, ένα γλάρο που καθόταν πάνω σ' ένα φράχτη από αγκαθωτό σύρμα, σε απόσταση 75 μέτρων περίπου. Πρέπει να τον πιστέψετε ή όχι;

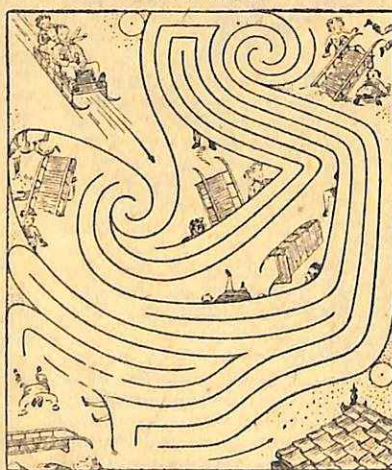
Ο βώλος πού... διπλασιάζεται

Πέστε σ' ένα φίλο σας να κλείσει τα μάτια του και να σταυρώσει το μεσαίο δάχτυλο του ενός χεριού του πάνω απ' το δείκτη. Έπειτα χώνετε ανάμεσα στις άκρες τους ένα βώλο. Είναι σχεδόν βέβαιον ότι ο φίλος σας θα δοκιμάσει την έντονη δύναμη που ασκεί ο βώλος.

Ζωολογικές ερωτήσεις

- 1) Γιατί η καμηλοπάρδαλις έχει μικρό κεφάλι;
- 2) Γιατί τα μικρά μωσχάρια και αρνιά δεν έχουν κέρατα;
- 3) Πόσο τρώει ένας ελέφας την ημέρα;

Λαθυρινθος

Ποιο δρόμο πρέπει ν' ακολουθήσουν οι επίβατες αυτού του ατόμ-πογκαν για να φτάσουν στο καταφύγιο (κάτω δεξιά) πέφτοντας όσο δυνατόν πιο λίγες φορές; Υπάρχει ένας δρόμος πού, αν τον ακολουθήσουν, θα φτάσουν στο ποθητό τέρμα με μία μόνο πτώση. Μπορείτε να βρείτε κι εσείς πάνω στο σχεδιαγράμμα μας ποιός είναι ο δρόμος αυτός;

Οι λύσεις στη σελ. 76

Η Α. Μ. Ο ΤΥΠΟΣ

Τι διαβάζουν οι ανγκινώσται όλου του κόσμου

Το γραφείο Στατιστικής του 'Οργανισμού 'Ηνωμένων 'Εθνών δημοσίευσε τελευταία μερικές ενδιαφέρουσες πληροφορίες για την 'Αύτου Μεγαλειότητα τον Τύπο, που είναι η μεγαλύτερη δύναμις της εποχής μας.

Στην πρώτη γραμμή, από άποψως αριθμού έρχονται οι 'Ηνωμένες Πολιτείες με 1781 εφημερίδες που κυκλοφορούν ημερησίως σε 52.300.000 αντίτυπα. Δεύτερη στη σειρά έρχεται η Σοβιετική Ρωσία με ημερησία κυκλοφορία 31.000.000 αντίτυπων. Ο αριθμός των εφημερίδων κρατείται μυστικός, πιθανόν γιατί οι περισσότερες απ' αυτές αποδέχονται πιστά αντίγραφα της 'Ελλάδας και της 'Εξέστης, που είναι τα επίσημα όργανα της κυβέρνησής μας.

Την τρίτη θέση καταλαμβάνει η Μεγάλη Βρετανία με ημερησία κυκλοφορία 29.720.000 αντίτυπων εφημερίδων.

Το δελτίο του Ο. Η. Ε. υποσημειώνει ότι η 'Αγγλία κατέχει το ρεκόρ στο κεφάλαιο του κορεσμού του κοινού με έντυπο χάρτη. Γιατί αυτά τα 29.720.000 αντίτυπα αντιστοιχούν σε 40 περίπου εκατομμύρια κατοίκους. Η αναλογία, συνεπώς, είναι: 600 εφημερίδες σε 1000 κατοίκους, συμπεριλαμβανομένων των νηπιών, των γερόντων, των ανηλίκων, κλπ. Αν εξαίρεσουμε όλο αυτό τον πληθυσμό που δεν διαβάζει καταλόγως στο συμπέρασμα πως κάθε 'Αγγλος έχει την εφημερίδα του.

Σε πολύ μικρή απόσταση ακολουθεί το Βέλγιο, όπου εκδίδονται 47 εφημερίδες, που κυκλοφορούν ημερησίως σε 2.850.000 αντίτυπα. Η αναλογία εδώ είναι 838 εφημερίδες στους 1000 κατοίκους.

Μετά το Βέλγιο και την 'Αγγλία, από την άποψη του κορεσμού, έρχεται μια από τις μικρότερες χώρες του κόσμου, το Λουξεμβούργο, με αναλογία 435 εφημερίδων στους 1000 κατοίκους. 'Ακολουθεί η Αυστραλία με 425 αντίτυπα στους 1000 κατοίκους, η Σουηδία με 405 και οι 'Ηνωμένες Πολιτείες με 357.

Τα ρεκόρ από την... ανάποδη κατέχονται από την Κίνα, όπου η αναλογία είναι 10 αντίτυπα εφημερίδων στους 1000 κατοίκους και από τις 'Ινδίες όπου η αναλογία είναι μόλις 5 αντίτυπα στους 1000 κατοίκους.

Στη Γαλλία εκδίδονται 153 ημερησίως εφημερίδες, που κυκλοφορούν σε 11.640.000 αντίτυπα. Η αναλογία είναι, συνεπώς, 280 αντίτυπα στους 1000 κατοίκους. Στόν υπολογισμό αυτό δεν περιλαμβάνεται το 'Αλγέριο και το Μαρόκο.

Στόν Καναδά εκδίδονται 95 εφημερίδες με κυκλοφορία 3.222.000 αντίτυπων. Αναλογία: 250 αντίτυπα στους 1000 κατοίκους.

Στην 'Ιταλία 105 εφημερίδες με κυκλοφορία 5 εκατομμυρίων αντίτυπων. Αναλογία: 100 αντίτυπα στους 1000 κατοίκους.

Στην 'Ελβετία εκδίδονται 117 εφημερίδες με κυκλοφορία 1.637.000 αντίτυπων. Αναλογία: 355 αντίτυπα στους 1000 κατοίκους.

Στόν έβδομο διαίολο τύπο τα σκήπτρα κατέχονται από τις 'Ηνωμένες Πολιτείες. 'Ακολουθεί η 'Αγγλία και σε μεγαλύτερη απόσταση η Γαλλία.

ΟΙ ΧΟΝΤΡΟΙ ΩΣ ΣΥΖΥΓΟΙ

Υπάρχουν 10 λόγοι — υποστηρίζει ένας διακεκριμένος ψυχολόγος — για τους οποίους οι χοντροί είναι... οι καλλίτεροι σύζυγοι! 'Ας έχουν υπ' όψιν τους οι κοπέλλες ότι:

- 1) Είναι εύκολότερο να ζήσουν μαζί μ' ένα χοντρό.
- 2) Ο χοντρός δεν είναι πολύ καυγατζής.
- 3) Το ενδιαφέρον του περιστρέφεται γύρω απ' το φαγητό και την άνεση, τα δυο αυτά ισχυρά θεμέλια ενός σπιτιού.
- 4) Είναι τρυφερός και πιστός.
- 5) 'Αγαπάει τα παιδιά και τα ζώα και τον άγαπούν κι εκείνα.
- 6) Είναι αισιόδοξος, δεν παθαίνει κατάπτωση.
- 7) Δεν θέλει να επιδωληθεί στη γυναίκα του, αλλά να γίνει πραγματικός σύντροφός της.
- 8) Τα πηγαίνει συνήθως καλά με τα πεθερικά του.
- 9) 'Εμπιστεύεται τους ανθρώπους κι' εκείνοι του ανταποδίδουν την εμπιστοσύνη του.
- 10) Δεν αρνείται να πλύνει τα ρούχα, να σκουπίσει, να κουνήσει το μαρμό, κλπ.

Το μόνο ελάττωμα των χοντρών είναι ότι... ροχαλίζουν θορυβωδέστατα!

Το Χρυσό Πουλί

Το παρκινγκάκι σας

Μία φορά κι' έναν καιρό ζούσε ένας βασιλιάς, που τον καιρό του τον περνούσε στα κυνήγια και στις εκδρομές.

Μία μέρα, μέσα στο δάσος ακουσε το γλυκό κελάιδημα ενός πουλιού που τον ξετρελλάνε. Έφτασε κάτω από το δέντρο, κι' ανάμεσα στα ρυλλώματα είδε ένα πουλί με κατακόκκινα ολόχρυσά φτερά και πόδια κάτασπρα σαν το χιόνι. 'Αλλά πως να το πιάσει ζωντανό; Σφίσθηκε 'ίλιος δυο τρόπους να τ' αποκτήσει, μα ήταν αδύνατο. 'Εξαφάνισε μια γριά τσιγγάνα, που από την αδυναμία της στηριζόταν σ' ένα ραβδί. Την λυπήθηκε και της έδωσε ένα χρυσό νόμισμα.

Η τσιγγάνα το πήρε κι' ευχαριστώντας τον του είπε:

— Πολυχρομένη μου, αν με χρειστής καμιά φορά, έλα στο τσαντήρι μου, που τ'όχω στήμενο στην κορυφή του βουνού.

Και σε τί μπορείς εσύ να μου φανής χρησίμη; τη ρώτησε ο βασιλιάς. — Τη δύναμη που έχω εγώ, αφέντη μου δεν την έχουν όλοι οι βασιληάδες του κόσμου. Δεν έχεις ακούσει ποτέ σου για τα μάγια της «Στρίγγας του Δάσους»; 'Εγώ είμαι η Στρίγγα, και μπορώ να κάμω ό,τι μου ζητήσης.

Τότε ο βασιλιάς σκέφθηκε το Χρυσό Πουλί με το γλυκό κελάιδημα. Μόλις λοιπόν της είπε την επιθυμία του η τσιγγάνα του δάντησε:

— Εύκολο πράγμα, αφέντη μου. Πήγαινε στο παλάτι σου και θά το βρεις μπροστά σου. Πρέπει όμως να το προσέχεις σαν τα μάτια σου γιατί είναι μαγεμένο κι' η εύτυχία σου κρέμεται σ' αυτό. 'Αν σου φύγει απ' το κλουδί θα πέσει βαρειά αρρώστια. Κι' αν δεν μπορείς σ' ένα μήνα να το ξαναπιάσεις, βασιλιά μου, θα πεθάνεις!

Όταν γύρισε στο παλάτι του ο βασιλιάς είδε κρεμασμένο στο μπαλκόνι ένα κλουδί και μέσα σ' αυτό το όμορφο Χρυσό Πουλί, που κελαϊδούσε με την ίδια γλυκειά λαλιά όπως το είχε πρωτακουσει.

Ο βασιλιάς κάλεσε άμεσα το γιο του, ξεκουσμένο για την όμορφη του παλληκάρη, του διηγήθηκε την ιστορία του πουλιού, και του είπε πως πρέπει να το φυλάει σαν τα μάτια τους.

Πέρασαν χρόνια. Ο κόσμος μαζευόταν κάτω από το μπαλκόνι του βασιλιά για ν' απολαύσει το κελάιδημά του. Κι' όλοι το μακάριζαν, πούχε ένα τόσο σπάνιο πουλί.

Ας αφήσουμε το βασιλιά και το βασιλόπουλο, που είχε αναλάβει την περιποίηση του πουλιού κι' ας πάμε στη Στρίγγα του Δάσους. Λύτη είχε μία πεντάμορφη κόρη, τη Ζάρμα, που μάτι ανθρώπου δεν την είχε δει. Την είχε αναφέρει με μέλι και με γάλα, και την έλουσε με τη δροσιά των αγριολουλουδιών που μαζεύεε κάθε πρωί απ' το βουνό. Ξαφνικά, ένα βράδυ, η τσιγγάνα αρρώστησε βαρειά και κάλεσε κοντά της τη Ζάρμα.

— 'Αγαπημένη μου κόρη, της είπε μ' η πικραθείς για το θάνατό μου. 'Η ζωή σου είναι μαγεμένη. 'Υστερ' από ένα χρόνο ο βασιλιάς του τόπου θάρρη σε σημείο να πεθάνει, γιατί το Χρυσό Πουλί του δάσους που τούχω χαρίσει, θά το φύγει. 'Αι μία μέρα θά φτάει εδώ ο γιος του, το ξεκουσμένο βασιλόπουλο, 'ε την ελπίδα να του ξαναδώσω με τα μάγια μου το Χρυσό Πουλί, για να γίνη καλά ο πατέρας σου. 'Η ωμορφιά σου όμως, θά τον μαγέψει. 'Εσ'

Εσπερινός

Το ποιηματάκι σας

Στο ρημαγμένο παρεκκλήσι της ανοίξης το θείο κοντύλι εικόνας έχει ζωγραφίσει με τ' αγριολούλουδα τ' 'Απρίλη.

Ο ήλιος γέρνοντας στη δύση, μπροστά στο 'Ιερό την πύλη μπαίνει δειλά να προσκυνήσει κι' ανάφτει υπέρλαμπρο καντήλι.

Σκορπάει γλυκειά μοσχοβολιά δάφνη στον τοίχο ριζωμένη, — θυμίσμα που καιεί η Πίστις.

και μία χελιδονοφωλιά ψηλά στο νάρθηκα χτισμένη ψάλλει το Δόξα έν 'Υψίστοις!... Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

Ο καυγάς

Η ιστοριούλα σας

Ο Τοτός, πάντα ανήσυχος και πάντα ανυπάκουος, έκνευρίζει ένα μεσημέρι τη μαμά του ή όποια του δίνει ένα γερό ξύλο.

Ο Τοτός τρέχει στο δρόμο κλαίγοντας και ξεφωνίζοντας. Δεν κάνει όμως και πολλά βήματα και συναντά τον πατέρα του που γυρίζει σπίτι.

— Τι τρέχει, Τοτό; Γιατί κλαίς; Μήπως έπεσε και χτύπησε σάχημα; τον ρωτάει ανήσυχος ο πατέρας του.

— Όχι. άπαντα ο Τοτός κατσουφιασμένος.

— Τότε τί σου συνέβη; — Τίποτα το σπουδαίο, μπαμπά. Είχα μονάχα έναν μικρό καυγά με... τη γυναίκα σου!...

MIKY MAOYΣ

Χιούμορ

Ο Σωτήρης πηγαίνει σε ιδιωτικό σχολείο. Στην έβδομη τάξη είναι ο 'Αντρέας, ο Κωστής, ο 'Αλέξανδρος κι' αυτός.

— Εγώ είμαι ο πρώτος στη τάξη μου, έλεγε προχθές στη μικρή ξαδελφούλα του.

Κι' έπειδη ο πατέρας του τον έβλεπε είρωνικά, ο Σωτήρης πρόσθεσε, χαμηλώνοντας τα μάτια του.

— 'Υστερ' από τον 'Αντρέα, τον Κωστή και τον 'Αλέξανδρο...

Η κυρία Λεωνίδου έχει δυο παιδιά που τα αγαπάει πολύ.

Προχθές το ένα απ' αυτά, ο Φώτης, της λέει:

— Μαμά, εγώ σ' αγαπώ πιο πολύ απ' όσο μ' αγαπάς εσύ.

— Νομίζω όχι, Φώτη μου. 'Αλλά από πού το κατάλαδες;

— Γιατί εσύ έχεις δυο παιδιά, ενώ εγώ έχω μία μονάχα μαμά!...

Η κ. Φιλιππάκου χτένιζε μία μέρα τη μικρή της κορούλα Τίτικα, η όποια όταν τη χτενίζουν νομίζει ότι τη βασανίζουν.

Αμα τελείωσε το χτένισμα η Τίτικα φώναζε:

— 'Αχ! πότε θα γεράσω να γίνω κι' εγώ φαλακρή σαν τον παππού, για να μη με χτενίζετε πια!

— Καλά που σε βρήκα Λάκη!... Δεν ξέρεις πόσο κουραστική είναι αυτή η άνηφορία όταν πηγαίνεις με τα πόδια!

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Ἔνας «ἐντίμος» Ἀμερικανὸς
πολίτης

ΠΕΙΡΑΙΕΙΣ — ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΟΡΟΛΟΓΙΑ — ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
ΕΙΣ ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΠΙ ΤΗΣ
ΟΔΟΥ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ ΒΕΝΙ-
ΖΕΛΟΥ 32, ΕΝΑΝΤΙ ΕΜΠΟ-
ΡΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ, ΚΑΤΑ-
ΣΤΗΜΑ Π. ΤΡΑΝΑΚΙΔΗΣ
Μ. ΤΣΑΜΑΛΟΣ

Ἀφού οὐτε το φευδανυμό σας δὲν
μπόρεσα νὰ καλοδιαβάσω, σκεφθῆτε,
ἂν ἦταν πρόπος μὲ τὸν ἑλεεινὸ στυ-
λογράφου πού μου γράφετε, νὰ δια-
βάσω ὁλόκληρο τὸ γράμμα σας. Πα-
ρακαλῶ γράψτε μου σύντομα καὶ κα-

Ο Διεθνής Σημβολ

ΟΙ ΕΛΛΗΝΟΑΓΓΛΙΚΟΙ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

Ίσως έλθει και η «Αρσενάλ»

Η ελπίδα του έρχομο του αγγλικού ποδοσφαιρικού ομίλου στην Αθήνα έχασε, όπως ήταν φυσικό, τους φίλους του δημοφιλούς αθλητή. Φανατικοί θαυμαστές των άσων του αγγλικού ποδοσφαίρου ρωτούν από τώρα αν στην πανεπιστημιακή ομάδα των φοιτητών Καίμπριτζ - Οξφόρδης, που θα έλθει τον Ιούνιο του 1950 θα περιλαμβάνονται και βριτοβόλοι ποδοσφαιριστές. Άλλοι μάλιστα ρωτούν αν η αγγλική αντιπροσωπευτική ομάδα που θα έλθει να παίξει με την αντιπροσωπευτική της Ελλάδας το καλοκαίρι του 1951 θα είναι επαγγελματική ή ερασιτεχνική. Τρίτοι, τέλος, διατυπώνουν την άποψη, γιατί δεν έρχεται και ο σκάκις Αθήνας ή η περίφημη «Αρσενάλ» μια και θα παίξει στην Τουρκία.

Γι' αυτό σήμερα θα ασχοληθούμε με τις άποψεις αυτές και θα προσπαθήσουμε να ικανοποιήσουμε την περιέργειά όλων.

Ο φιλέλληνας Άγγλος πρέσβης της Μεγάλης Βρετανίας στην Αθήνα κ. Νότον είχε από καιρό την επιθυμία να αναπτύξει εύρυθμους αθλητικούς δεσμούς μεταξύ Ελλάδας και Μ. Βρετανίας. Χάρη στη θερμή εισήγηση της Δος Κλάρκ και του κ. Γκάρντ, της Βρετανικής Υπηρεσίας Πληροφοριών και τις αξιότιμες

Η θρυλική «Αρσενάλ», που πιθανόν να απολαύσουν οι Έλληνες φιλάθλοι. Από τον αγώνα «Αρσενάλ - Τσέλσι» ημετελικό του Κυπέλλου Άγγλιας. Ο περίφημος Σούντιν (Αρ.), ενώ άποσα την μπάλα από τον Γκόλντεν της Τσέλσι.

που ζήτησε η Βρετανική Υπηρεσία Πληροφοριών και το Βρετανικό Συμβούλιο.

Χωρίς να μπει μάντις κανών, πολύ φοβάμαι πως δεν είναι τόσο εύκολο να ληφθούν οι επαγγελματίες. Μάλλον οι ερασιτέχνες θα μιά επισκεφθούν. Οι επαγγελματίες ομάδες έχουν κλεισμένες τις ημερομηνίες τους και τα έξοδα τόσο μεγάλου ταξιδιού είναι υπέρογκα για αγώνες σε στάδιο, που μονάχα 16.000 φιλάθλοι μπορούν να τους παρακολουθήσουν.

Αν βέβαια έρχονταν η Β' εθνική επαγγελματική ομάδα της Άγγλιας θαταν το μεγαλύτερο δώρο της Μ. Βρετανίας προς τους Έλληνες φιλάθλους. Προς αυτή την κατεύθυνση έγιναν παραστάσεις και ελπίζουμε πως ο φιλάθλος πρόσθιος κ. Νότον δεν θα άνοηση τη μεγάλη αυτή επιθυμία των Έλλήνων φιλάθλων. Αν βέβαια αυτό είναι ακατόρθωτο και η ερασιτεχνική ομάδα της Άγγλιας νάλη, πάλι κάτι θα ωφεληθούμε.

Όσον αφορά την άφιξη της «Αρσενάλ» έχουμε να σας πούμε τα εξής: Οι τουρκικές ποδοσφαιρικές ομάδες, που έχουν μεγάλες επιχορηγήσεις από τον τουρκικό προϋπολογισμό και διαθέτουν στην Πόλη το περίφημο Στάδιο Ίνονου κάλεσαν την «Αρσενάλ», που ζήτησε για 3 παιχνίδια 110.000 τουρκικές λίρες. Δεν ξέρω πόσα θα ζητούσε για να παίξει με τον Ολυμπιακό, την ΑΕΚ και τον Παναθηναϊκό στην Αθήνα. Όσο λίγα όμως και αν απαιτούσε, συγκριτικά μ' εκείνα που παίρνει από τις τουρκικές ομάδες, πάλι οι διοργανωτές θαχουν ζημία, όπως τουλάχιστον ισχυρίζονται εκείνοι που μελέτησαν το ζήτημα. Πάντως έγιναν κρούσεις και στην «Αρσενάλ».

Γενικά κρίνοντας το πρόβλημα των ελληνοαγγλικών ποδοσφαιρικών αγώνων τονίζουμε πως όποιες ομάδες και αν έλθουν, πάλι όφελος θάταν για το ελληνικό ποδοσφαίρο. Ας εύχθουμε μονάχα να ευδωθούν οι προσπάθειες και να απολαύσουμε παιχνίδια με διάδες που νάχουν μέσα βριτωσόδους του αθλητή.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ

Κυκλόλεξο

1) ΡΟΔΩΝ. 2) ΑΓΟΡΑ. 3) ΜΙΓΑΣ. 4) ΩΡΙΜΑ. 5) ΠΑΡΩΝ. 6) ΑΓΑΠΗ. 7) ΡΑΓΑΣ. 8) ΑΧΑΡΑ. 9) ΜΑΧΑΙ. 10) ΚΡΑΜΑ. 11) ΚΙΡΚΗ. 12) ΩΔΙΚΑ.

Η άλυσίδα

Θα κόψετε τους τρεις κρίκους του ενός κομματιού και θα τους μεταχειρισθήτε για να ενώσετε μεταξύ τους τα υπόλοιπα τρία κομμάτια. Έτσι, θα πληρώσετε εν όλω 3.900 δραχμές (για τρία κομμάτια και τρία κολλημάτα).

Στο κυνήγι

Ήσαν παππούς, πατέρας και γιός.

Απρόεπτο

Νά κάνη... την προσευχή του!

Με μία κλωστή

Θα μείνη περασμένη, γιατί το μόνο που κάνατε ήταν να αντιστρέψετε τη θέση της κλωστής.

Λεξινομος

ΠΑΝ — ΟΡΜΟΣ = ΠΑΝΟΡΜΟΣ

Στοιχειώνριφος

ΔΑΝΙΑ — ΑΝΙΑ

Ο γλάρος

Όχι, γιατί ο σχηματισμός του ποδιού του γλάρου είναι τέτοιος, ώστε δεν μπορεί να συγκρατηθεί σε ισορροπία πάνω σ' ένα σύρμα.

Ζωολογικές ερωτήσεις

1) Γιατί, αν είχε μεγάλο, δεν θα μπορούσε να το συγκρατήσει πάνω στον τόσο μακρύ λαιμό της. 2) Γιατί θα τα εμπόδιζαν να βυζάζουν. 3) Οι ελέφαντες των τσίρκων, κανονικού μεγέθους, χρειάζονται 50 — 60 κιλά τροφή κάθε μέρα.

00

Η λύσις του 271ου σταυρολέξου.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1. ΧΡΙΣΤΟΣ — ΑΝΑΣΤΑΣ. 2. ΑΡΑΒΙΑ — ΚΥΑΝΟΣ. 3. ΠΟΗ — ΝΟΣ — ΜΩΡΑ. 4. ΕΙ — ΕΛΑ — ΣΑΝ — ΟΝ. 5. ΒΑ — ΙΕΡΑ — ΔΗΛΑ — ΣΙ. 6. ΧΑΥΝΟΣ — ΣΗΤΕΙΑ. 7. ΩΤΑ — ΡΑΦΙ — ΑΦΗΣ — ΙΝΩ. 8. ΣΕΡ — ΙΚΑΝΑ — ΤΑΜ. 9. ΑΩΤΩΝ — ΟΕΙΝΑ. 10. ΣΙΩΠΗ — ΟΥΣΙΑΙ. 11. ΑΣΑΦΕΙΑ. 12. ΛΑΜΑΡ — ΙΔΙΚΑ. 13. ΜΑΙΑ — ΚΑΙΡΙΟΝ — ΔΟΡΑ. 14. ΕΝΩΤΙΟΝ — ΔΑΣΙΚΑΙ. 15. ΤΑΡΑΣ — ΚΑΚΙΑ. 16. ΑΡΑ — ΣΤΟΑΝ — ΙΟΣ. 17. ΙΙ — ΑΝΑΙΣΘΗΤΑ — ΣΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1. ΑΠΕΒΙΩΣΑ — ΜΕΤΑ. 2. ΧΡΟΙΑ — ΤΕΩΣ — ΛΑΝΑΡΙ. 3. ΡΑΣ — ΧΑΡΤΙ — ΔΙΩΡΑΙ. 4. ΙΒΗΡΙΑ — ΟΝΟΜΑΤΑ. 5. ΣΙ — ΕΥΡΥΝΟ. 6. ΙΣΙΑ. 6. ΤΑΒΕΡΝΑ — ΠΑΡΚΟ. 7. ΛΑΟΦΙΛΗΣ — ΑΝΑΣΑ. 8. ΣΙΝΑ — ΣΙΚ — ΤΙ. 9. ΑΝΑΦΟΡΙΚΟΣ. 10. ΑΘΩΣ — ΣΑΝ — ΑΘ. 11. ΑΔΗΦΑΓΟΙ — ΟΔΥΝΗ. 12. ΑΚΙΝΗΤΗ — ΥΑΙΝΑ. 13. ΣΥ — ΛΕΣΒΟΣ — ΣΚΙΑ. 14. ΤΑΜΙΑΙ — ΕΙΦΙΔΙΑ. 15. ΑΝΩ — ΑΙΤΙΑ — ΚΟΚΚΙΣ. 16. ΣΟΡΟΣ — ΝΑΝΙ — ΑΡΑΙΟΣ. 17. ΣΑΝΙΔΩΜΑ — ΑΙΑΣ.

ΤΑ ΜΕΤΑΛΛΕΙΑ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

Η εκμετάλλευσις των θαλάσσιων πλούτων

Σκεφθήκατε ποτέ ποιόν πλούτο περιέχει η θάλασσα; Ίσως, όχι. Κι όμως, το υγρό στοιχείο του Πλανήτη μας περικλείει ανεκτίμητους θησαυρούς. Σύμφωνα με τους υπολογισμούς των συγχρόνων επιστημόνων, σε κάθε 5 κυβικά χιλιόμετρα θαλάσσιου νερού βρίσκονται:

Άλατα παντός είδους	έκατ. τόν.
Άλατα μαγνησίου	160
Άλατα ασβεστίου	33
Θεικόν κάλι	5
Φθόριον	1650 τόν.
Ίωδιον	15.000 »
Χρυσός	30 »
Βάριον	1.250 »
Αρσενικόν	450 »
Άργυρος	60 »
Χαλκός	50 »
Μόλυβδος	25 »
Ψευδάργυρος	25 »
Βρώμιον	350.000 »
Ουράνιον	9 »
Ράδιον	6 γρμ.

Όλοι αυτοί οι θησαυροί, που καλυμπούν μέσα στο υγρό στοιχείο, άρχισαν από κάμποσο καιρό ν' άπασχολούν τους επιστήμονες και τους ειδικούς της εποχής μας.

Η πρώτη σοβαρή προσπάθεια που έγινε για την εξαγωγή του χρυσού που βρίσκεται μέσα στη θάλασσα χρονολογείται από το 1920. Ο περίφημος Γερμανός χημικός Φρίτς Χάμπερ σχεδίασε να πληρώσει με το χρυσάφι αυτό όλα τα πολεμικά κρήνη της πατρίδας του. Εξώπλιζε, λοιπόν, ένα πλοίο με τα απαιτούμενα γι' αυτό το σκοπό μηχανήματα και άρχισε τις έρευνες του στον Ατλαντικό ωκεανό, αναζητώντας την κατάλ-

ληλη περιοχή όπου η περιεκτικότητα του θαλάσσιου νερού σε χρυσάφι ήταν μεγαλύτερη. Γιατί είχε προσέξει ότι το πολύτιμο μέταλλο δεν ήταν διαλυμένο μέσα στο νερό, αλλά βρισκόταν σε κατάσταση αιωρήσεως με τη μορφή μικροσκοπικών ψυγμάτων, που η μάστα τους έποικίλλε κατά περιοχές.

Ο Γερμανός επιστήμων, έπειτα από πολλές αναζητήσεις, βρήκε μία περιοχή όπου η περιεκτικότητα του θαλάσσιου νερού σε χρυσάφι ήταν αρκετά μεγάλη και άρχισε την εργασία του. Αλλά τα έξοδα ήταν τεράστια και υπερέβαιναν κατά πολύ την αξία του εξαγομένου από τη θάλασσα χρυσού. Έτσι η προσπάθεια αυτή έγκυτταλίσθη.

Μερικές άλλες προσπάθειες, που έγιναν αργότερα, δεν κράτησαν πολύ. Αλλά η εξαγωγή χρυσού από τη θάλασσα άποδεικνύεται άσύμφορη, δεν συμφαίνει το ίδιο με μερικά άλλα μέταλλα.

Μιά από τις προσπάθειες, που εστέφθησαν από επιτυχία, εινε η εξαγωγή μαγνησίου. Το μέταλλο αυτό χρησιμοποιείται σήμερα σε μεγάλη κλίμακα στις αεροναυτικές κατασκευές. Οι Ηνωμένες Πολιτείες που έχουν μεγάλη ανάγκη μαγνησίου και που δεν μπορούν να το βρουν σε επαρκείς ποσότητες στο υπέδαφος της χώρας των, έμελέτησαν από καιρό τον τρόπο της προσφορώτερης εξαγωγής του από τη θάλασσα.

Από το 1941 λειτουργεί στις άκτες της Φλωρίδας ένα μεγάλο εργοστάσιο, που εξαγει καθημερινώς εκατοντάδες τόνων μαγνησίου από τη θάλασσα.

Το ίδιο εργοστάσιο εξαγει επίσης διάφορα άλλα άλατα, που χρησιμοποιούνται για την παρασκευή σαπουνιών, λιπασμάτων, συνθετικών ινών, κτλ. Τα ύδατα του Μεξικανικού κόλπου εινε, εξ άλλου, εξαιρετικά πλούσια σε κάλιο, ασβέστιο, βάριο, κτλ.

Η επιτυχία σ' αυτό το κεφάλαιο παρακίνησε τους Αμερικανούς ειδικούς να επεκτείνουν την προσπάθειά τους για την εξαγωγή και άλλων μεταλλευμάτων από το θαλάσσιο νερό.

Εξαιρετικά άποδοτική αποδείχτηκε ιδίως η εξαγωγή βρωμίου, που γίνεται από κάμποσο καιρό στα ανοιχτά των ακτών της βορείου Καρολίνας.

Οι ειδικοί μελετούν επίσης τον τρόπο της εξαγωγής και άλλων μετάλλων από τη θάλασσα. Ένας από αυτούς, ο δόκτωρ Λάχου, έξεπνήσε τελευταία ένα σχέδιο, που προβλέπει την κατασκευή γιγαντιαίων πλωτών εργοστασίων. Καθένα από αυτά θα έχη τις διατάξεις ενός μεγάλου υπερκατανεύου και θα εινε σε θέση να επεξεργάζεται το θαλάσσιο νερό σύμφωνα με όρισμένο σύστημα, που θα επιτρέψει την εξαγωγή όλων των χρήσιμων μεταλλευμάτων που βρίσκονται μέσα σ' αυτό.

Όπως δείχνει ο πίνακας που δημοσιεύσαμε παραπάνω, η συστηματική εκμετάλλευσις του θαλάσσιου νερού θα λύση άριστικά το πρόβλημα των πρώτων ύλων και θα έγκαινα σιμιά νέα περίοδο ευημερίας και προόδου για τον Πλανήτη μας.

Τραγικό Διήγημα

Νύχτα αγωνίας

Μη φοβάσαι, μικρούλα μου. Το καντηλάκι καίει ακόμη κι η πόρτα εινε καλά κλεισμένη. Δεν μπορούν να μπουή. Ίσως κοιμούνται... Ποιος ξέρει!... Η νύχτα εινε ήρεμη και πρέπει να βρώ άποψε το θάρος να φύγωμε. Αύριο Ίσως θα εινε πολύ άργα... Κοιμήσου ήσυχα, μικρούλα μου... Έγώ άγρυπνώ στο προσκέφαλό σου, όπως κάθε νύχτα από τότε που ήρθες στον κόσμο. Αν ήξερες, αγαπημένη μου κορούλα πόσο δυστυχισμένη εινε η μητέρα σου! Αλλά είσαι μόλις έξη μηνών... Πως μπορείς να με καταλάβαινες; Ξέρω πως η άποψινή νύχτα θα παίξη ένα σημαντικό ρόλο στη ζωή τη δική σου και τη δική μου... Νά γιατί όλες οι θλιβερές αναμνήσεις από το παρελθόν ξαναγυρίζουν όρμητικά στο μυαλό μου...

Ημερών δώδεκα χρόνων δταν πέθανε η μητέρα μου και δεκαεσσάρων όταν ο πατέρας μου ξαναπαντρεύτηκε. Έφερε τη μητέρα μου από την «Αβινιόν». Η Ζοζεφίνα — αυτό ήταν τ' όνομά της — δούλευε εκεί σ' ένα μοδιστράδικο. Πως την βρήκε ο πατέρας μου; Δεν το ξέρω. Το μόνο που ξέρει εινε πως η Ζοζεφίνα είχε μία προκλητική όμορφιά. Δεν άγάπησε, βέβαια, τον πατέρα μου, που την περνούσε τουλάχιστον είκοσι χρόνια και πού, εκτός αυτού, ήταν και άρκετα κακοφτιαγμένος. Αγάπησε, όμως, τα λεφτά του. Γιατί ο πατέρας μου ήταν πλούσιος.

Από τότε παραμόνεψα πολλές φορές. Κι' ό,τι είδα με γέμισε από αγανάκτηση κι' άηδία. Η μητέρα μου έπροδίδε το δυστυχισμένο τον πατέρα μου με το χειρότερο τρόπο. Κι' όχι μ' έναν άνθρωπο. Με πολλούς. Αλλάζε κάθε τόσο τους φίλους της με τη μεγαλύτερη ευκολία.

Ένα βράδυ την είδα καθαρά να ρίχνει μία σκόνη μέσα στον καφε που σερβίρισε στον πατέρα μου μετά το φαγητό. Κατάλαβα τότε τα πάντα. Η λαιστον είκοσι χρόνια και πού, εκτός αυτού, ήταν και άρκετα κακοφτιαγμένος. Αγάπησε, όμως, τα λεφτά του. Γιατί ο πατέρας μου ήταν πλούσιος.

Ο ποδοσφαιριστής: Άτυχία! «Α ο υ τ» κι' αυτή τη φορά!... (Του Άρχελαου)

79

Ο μικρός Μισέλ έχει ανάγκη από τον καθαρό αέρα του βουνού... 'Ακολουθήστε τη συμβουλή μου και δεν θα μετανοιώσετε. Μην μου ζητάτε φάρμακα... Δεν πρόκειται να τον ωφελήσουν σε τίποτε...

Τα λόγια του γιατρού Μορϋ μ' έπεισαν. Δεν είχα τίποτε που να με κρατάει στο Παρίσι. 'Από την εποχή του θανάτου του Ρομπέρ — είχε πεθάνει τρία περίπου χρόνια μετά το γάμο μας —

Περιπέτεια του ΤΥΡΟΛΟ

Δραματικό διήγημα

ζούσα μόνη και δεν είχε περάσει ποτέ από το μυαλό μου η σκέψη να ξαναπαντρευτώ. 'Οχι. Δεν είχα το δικαίωμα να το κάμω. 'Η ζωή μου άνηκε στο παιδί μου. Πώς μπορούσα να του δώσω έναν άλλον πατέρα; Αυτός ο άλλος θα το αγαπούσε άρα γε; 'Ο Μισέλ είχε γίνει τώρα όκτω χρόνων. 'Αλλ' ήταν πάντα πολύ αδύνατος και καχεκτικός. Όλα τα φάρμακα που είχα δοκιμάσει ως τότε δεν είχαν φέρει την παραμικρή καλυτέρευση. 'Αποφάσισα, λοιπόν, ν' ακολουθήσω τη συμβουλή του γιατρού Μορϋ κι' έπειτα από μια βδομάδα, φύγαμε μαζί με το γιοιό μου για το Τυρόλο.

Μου είχαν συστήσει την περιοχή του Κόλλενς. Βρήκα εκεί ένα θαυμάσιο ξενοδοχείο. 'Η διαμονή ήταν περίφημη. Κι' έπειτα από δεκαπέντε ημέρες ο Μισέλ είχε γίνει αγνώριστος. 'Αποφάσισα τότε να τον εμπιστευτώ στον 'Ιρβινγκ Σαγκάν, ένα νεαρό 'Ελβετό που είχε μια σχολή σκι για ασθενικά παιδιά. Τα παρακολουθούσε με στοργή και φρόντιζε να τα εξασκή χωρίς να κουράζονται.

'Ο μικρός Μισέλ κι' ο 'Ιρβινγκ έγιναν σε λίγο πολύ φίλοι. 'Ο γυιός μου ήταν ένθουσιασμένος με το δάσκαλό του. — 'Επειτα από λίγο καιρό, μου έλεγε, θα κάνω με σκι κι' οι τρεις μαζί. Καί θ' ανεβούμε στις ψηλές κορφές... 'Ο 'Ιρβινγκ λέει πως είναι πολύ δυσκολό εκεί. — 'Αγαπούσα κι' εγώ άλλοτε αυτό το σπόρ. Κι' ένα πρωί, ξύπνησα νοιώθοντας μια περίεργη όρμη μέσα μου.

— Θα σου κλέψω σήμερα το δάσκαλό σου, είπα στο Μισέλ. Πήγαμε μαζί στο σπίτι του 'Ιρβινγκ. — 'Ημουν άλλοτε πολύ καλή χιονοδρόμος, του είπα. 'Εκείνο που θέλω από σάς είναι να με βοηθήσετε να ξαναβρώ τη φόρμα μου... Φοβάμαι πως την έχω χάσει... — 'Εμπιστευθήτε σε μένα, κυρία, μου απάντησε ο 'Ιρβινγκ. 'Ηταν ως ειρκός όκτω χρόνων, με άδρά χαρακτηριστικά και γεροδεμένο κορμί.

'Επειτα από λίγη ώρα, τρέχαμε μαζί στις πλαγιές του Γκέρινγκ. 'Ημουν εύθυμη. — Από κείνη την ημέρα άρχισα να κλέβω πολύ συχνά το δάσκαλό του από το Μισέλ. 'Η συντροφιά του μου είχε γίνει φλεγόμενη από την επιθυμία ν' ανεβώ στην κορυφή Κόρϋ. Είχα άκουσει πως το θέαμα ήταν μαγευτικό από εκεί. 'Ο 'Ιρβινγκ ένθουσιαστικώς με την ιδέα μου, μόλις του το είπα. Κι' έκδραμ! Αλλά στο τέλος, η επιθυμία για ν' αναβώ στην κορυφή αυτή την ξεκίνησα μίαν αυγή. Πρωτοφύγα, φίλησα το μικρό Μισέλ κι' έδωσα εντολή στο προσωπικό του ξενοδοχείου να τον προσέχουν. Θά γυρία πριν από το μεσημέρι.

Δεν θα μιλήσω για την ανάβαση. 'Ηταν σαν μια πορεία προς τον ήλιο, προς το φώς, προς τον ουρανό... Ζούσα σαν σε όνειρο... Κι' η χαρά μου γινόταν όλοένα και πιο μεγάλη, όσο ανεβαίναμε πιο ψηλά. Είχα την εντύπωση πως γινόντουσαν ανάλαφρη, πως πετούσα...

'Ο ήλιος έλαμπε στον ουρανό όταν φτάσαμε στην κορυφή. Κι' ήταν τόσο κοντά που μάς φαινόταν πως θα τον πιάναμε, αν απλώναμε το χέρι μας.

'Ημαστέ κι' οι δυο μουσκεμένοι στον ιδρώτα. 'Ο 'Ιρβινγκ έτρεξε στο καταφύγιο που βρισκόταν εκεί κι' άναψε άμεσως μια μεγάλη φωτιά στο τζάκι. 'Επειτα καθίσαμε κοντά για να ξειδρώσουμε και να ξεκουραστούμε...

'Ο 'Ιρβινγκ είχε δίκιο να διστάζει και να φοβάται. 'Ως κείνη τη στιγμή, είχαμε χαλιναγωγήσει τα ένστικτά μας, που μάς έσπρωχναν ακατανίκητα τον ένα προς τον άλλον. 'Αλλά τώρα είχαμε τη συνείδηση πως βρισκόμαστε μακριά από τον κόσμο, πως είχαμε μεταφερθεί κάπου άλλου, πως ζούσαμε μια άλλη ζωή, πως ήμαστε τα δυο μοναδικά όντα της δημιουργίας, κάτω από το άπειρο που απλωνόταν πάνω από τα κεφάλια μας.

Σε μια στιγμή, χωρίς η παραμικρή λέξη να βγεί από το στόμα μας, βρεθήκαμε ο ένας στην αγκαλιά του άλλου...

Πώς έγινε αυτό; Είμαι ανίκανη να το περιγράψω. Μά νοιώθαμε απεριγράπτη ευτυχία.

Όταν γυρίσαμε στο Κόλλενς, ήταν νύχτα πιά.

'Ο Μισέλ έλειπε. Μια υπρέτρια του ξενοδοχείου μάς είπε πως το απόγεμα, βλέποντας πως άργούσα να γυρίσω, είχε φορέσει τα ξύλα του σκι και έφυγε προς το μέρος του βουνού, λέγοντας πως θα πηγαίνει να με προϋπαντήσει. 'Από τότε δεν τον είχε ιδεί κανείς.

'Ο 'Ιρβινγκ δεν έχασε ούτε στιγμή. Ξανσάφισε τα ξύλα του σκι στα πόδια του κι' έφυγε προς το μέρος του βουνού. Οι ώρες άρχισαν να κυλάνε άργά. Μια ανείπωτη αγωνία έσφιγγε την ψυχή μου.

'Η νύχτα πέρασε χωρίς να φανή ούτε ο 'Ιρβινγκ, ούτε ο Μισέλ. 'Όταν βγήκε ο ήλιος φάνηκε ο 'Ιρβινγκ. Κρατούσε στα χέρια του το Μισέλ.

'Ο Μισέλ είχε παραπλανηθεί στην πλαγιά του Γκέρινγκ και είχε πέσει μέσα σ' ένα βάραθρο!

— Ζή; τον ρώτησα με αγωνία.

'Ο 'Ιρβινγκ κατέβασε το κεφάλι χωρίς ν' απαντήσει.

Κατάλαβα. Το παιδί μου ήταν νεκρό.

Σάν, μέσα σε όνειρο, άκουσα τον 'Ιρβινγκ να μου λέει πως ο Μισέλ είχε παραπλανηθεί στην πλαγιά του Γκέρινγκ και πως είχε πέσει μέσα σ' ένα βάραθρο που δεν το διέκρινε στο μισοσκοτάδι!

Τί μ' ενδιέφερε το πως είχε πεθάνει; 'Εκείνο που είχε σημάσια ήταν πως ο Μισέλ, το παιδί μου, δεν θα μου χαμούσε ποτέ πιά... Και για το θάνατό του ήμουν υπεύθυνη εγώ, που είχα φύγει από κοντά του, που το είχα παραμελήσει και το είχα ξεχάσει μια δολέπλη μέρα!

Ακριβώς είχα πληρώσει τη σύντομη ευτυχία μου! Που μπορούσε κανείς να βοηθήσει την ευτυχία; Νόμιζα πως το παιδί μου θα μ' έκανε να μη γνωρίσω ποιά κανείς λογαριαζέται άφορισμόνουν σ' αυτό. 'Αλλά δεν μπορείς να τα καθαίρεις την καρδιά και τα πάθη του. Ποτέ δεν μπορείς να μην έχεις αυτά τα πράγματα εκ των ποστέων. 'Ερχονται μόνο ρίσεις αυτά τα πράγματα και χωρίς να επενεργή η λογική ρίση, χωρίς να το θέλη κανείς και χωρίς το Κόλλενς. 'Ο 'Ιρβινγκ ήρθε ως το σταθμό, αλλά δεν μου είπε τίποτε, ούτε με διηγήθηκε πως το σταθμό, έφυγα από το Κόλλενς. 'Ο 'Ιρβινγκ ήρθε ως το σταθμό, έφυγα από το Κόλλενς. 'Ο 'Ιρβινγκ ήρθε ως το σταθμό, έφυγα από το Κόλλενς.

'Επειτα από δυο μέρες, έφυγα από το Κόλλενς. 'Επειτα από δυο μέρες, έφυγα από το Κόλλενς. 'Επειτα από δυο μέρες, έφυγα από το Κόλλενς. 'Επειτα από δυο μέρες, έφυγα από το Κόλλενς.

ΑΛΙΣ ΝΤΕΝΟΑΓΙΕ

ΜΥΣΤΙΚΑ που χάθηκαν

Τά σκαθιά της Δαμνσκου κι' η στερεή μπύρα των Ιακωβωλυνών

'Επειδή μπορούμε σήμερα να πετάξουμε γρηγορώτερα απ' τον ήχο, νομίζουμε ότι δεν υπάρχει τίποτε άγνωστο σε μας απ' όσα ήσαν οι αρχαίοι. Φαίνεται όμως ότι η ματαιοδοξία κι' αλαζονική αυτή πεποίθησή μας δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα.

Δεν υπήρξε π. χ. στις νεώτερες γενεές κανείς μαθηματικός της άξιας του 'Αρχιμήδους. 'Ο περίφημος αυτός εφευρέτης του 3ου π. Χ. αιώνα επιστράτευσε την τεραστία διανοία του, για να σώσει την πατρίδα του, τις Συρακούσες, απ' την επίθεση των Ρωμαίων. 'Επενέωσε τότε χειροκίνητες μηχανές με μοχλούς και τροχαλίες, με τις οποίες μπορούσε ένας μόνον άνθρωπος ν' αναστήσει απ' τη θάλασσα δολύχληρο έχθρικό πλοίο, φορτωμένο, και να το δουλεύει ή να το τακτίζει πάνω στους βράχους. 'Αλλα πολεμική εφευρέση του ήταν ένα σύστημα από καθρέφτες, που συγκέντρωνε τις ήλιες ακτίνες και πυρπολούσε από μακριά τα ξύλινα έχθρικά πλοία. 'Η σπερμητή λοιπόν τεχνική δεν έχει επιτύχει κάτι τέτοιο ή δεν επιχείρησε να το επιτύχει.

Κανείς δεν ξέρει εξ άλλου πόση και ποιά σοφία χάθηκε, όταν λεηλατήθηκε και ήλκε απ' τους Μωαμεθανούς η περίφημη και πλουσιωτάτη βιβλιοθήκη της 'Αλεξανδρείας. 'Εχουν διασωθεί π. χ. εξή βιβλία του μεγάλου μαθηματικού Ευκλείδους. Ποια μυστικά άραγε περιείχαν τα άλλα που καταστράφηκαν;

'Εχουν διατυπωθεί διάφορες θεωρίες για τον τρόπο που χτίστηκαν οι Πυραμίδες και που στάθηκαν οι μεγάλοι ογκολίθοι τους ο ένας πάνω στον άλλον. Καμμία όμως απ' αυτές δεν έχει αποδειχθεί με δεδαιότητα.

Στάς 'Ινδίας, υπήρχαν άλλοτε μαθηματικοί καλλίτεροι απ' της αρχαίας 'Ελλάδος ή της Αιγύπτου. Αυτοί σχεδίασαν προ 900 ετών την πελώρια παγόδα του Ταμζάρ, που έχει σχήμα αψίδος, ύψος 65 μέτρων, και στην κορυφή της ένα όγκο από γρανίτη βάρους 80 τόνων. Με ποιά τεχνικά μέσα ανεβασαν τέτοιον ογκολίθο σε τόσο μεγάλο ύψος;

'Εξ 'Ισου αξιολογούμενος είναι ο πέτρινος πύργος του Κουάμπ — Μινάρ, κοντά στο Δελχί, που τον έχτισε ένας Ισχυρός βασιλιάς, μόνο και μόνο για ν' απολαμβάνει η μοναχοκόρη του από ψηλά μια ώραία θέα. 'Επί 800 χρόνια, αντιμετώπιζε βροχές, αμμοθύελλες, φλογερή ζέστη και παγωνιά, κι' όμως η επιφάνειά του δεν παρουσιάζει την παραμικρή φθορά!

Πολλές σύγχρονες ιδέες δεν είναι τόσο καινούργιες όσο φανταζόμαστε... Το 1943, ανακοινώθηκε ως επιστημονικός θρίαμβος η χρησιμοποίηση της ψύξεως, για να γίνονται οι έγχυσεις τελείως ανώδυνες (δίνω να χρειάζεται ακοκτικό) και συγχρόνως ν' αποφεύγεται η αιμορραγία. 'Επιπλέον, ο πάγος ναρκώνει τα νεύρα που διαδίδουν στον εγκέφαλο την αντίδραση της πλνής, κι' έτσι προλαμβάνεται το τόσο συννηθισμένο «μετεννευρικήν σοκ». Τέλος, η Ισχυρή ψύξη έμποδίζει τον πολλαπλασιασμό των μικροβίων.

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

'Ιατρός Γυναικολόγος — Μαιευτήρ Δέχεται 9—12 και 4—6 ώρες επί συνευρέσει. Χωρ. Τριφυλίας 113. Τηλέφ. 63-885.

κροβίων και τη μόλυνση της πληγής.

Αν ωστόσο ανεβούμε πολλούς αιώνες στο παρελθόν, θα έρωμε τι κι' ο 'Ιπποκράτης, ο «Πατέρας της 'Ιατρικής», χρησιμοποιούσε πάγο και χιόνι, για να μουδιάζει τα μέλη του σώματος πριν από την έγχειρση.

Δεν ήταν επίσης καινούργια μέθοδος ή ακινητοποίηση των σπασμένων οστών με επίδεσμο από γύψο — που άρχισε να εφαρμόζεται ιδίως μετά τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο. Οι 'Ιθαγενείς της νοτίου Αυστραλίας, μια φυλή αρχαιοτάτη, ήσαν από αιώνες να κλείνουν μέσα σε ξερή λάσπη τα σπασμένα χέρια ή πόδια, για να θεραπευθούν.

Ένας άλλος «νεωτερισμός» είναι τα μικρά τσιμπιδάκια που μεταχειρίζονται σήμερα οι χειρουργοί, αντί για τα παλαιότερα ράμματα, για να κρατούν ενωμένα τα χείλη ενός τραύματος. 'Όσοσο διάφοροι εξερευνητές δηγοούνται ότι οι 'Ινδιάνοι της Νοτίου 'Αμερικής κάνουν ανέκαθεν το ίδιο πράγμα, με διαφορετικό τρόπο: Μαζεύουν δηλαδή μεγάλα μυρμήγκια με ισχυρές δαγκάνες. 'Ενώνουν ύστερα τα χείλη της πληγής και δάζουν επάνω τα μυρμήγκια. Τα έντομα χώνουν τις δαγκάνες τους στις σάρκες του πληγωμένου και συκκρατούν έτσι κλειστή την πληγή του. Τότε ο «χειρουργός» τους κόβει το κεφάλι και τ' αφήνει σ' αυτή τη θέση.

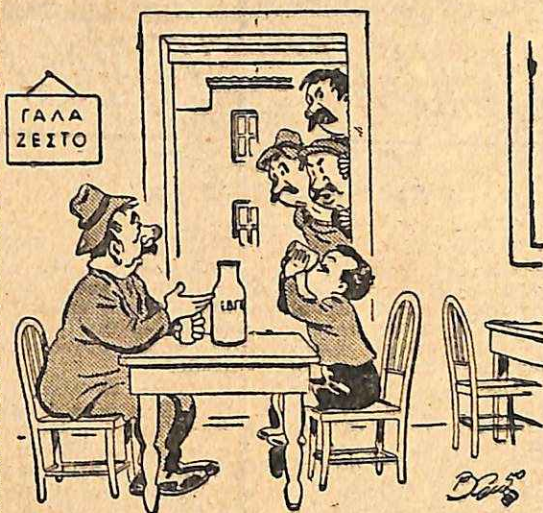
Οι επιστήμονες του Καίμπριτζ μαζεύουν τώρα μ' επιμέλεια διάφορες λαϊκές δοξασίες, μεθόδους και γιατροσόφια, γιατί έχουν τη δικαιολογημένη γνώμη ότι υπάρχει συχνά σ' αυτές κάποια σωστή κι' επιστημονική βάση.

Στη νότιο 'Ιρλανδία π. χ., οι χωρικοί έχουν τη συνήθεια να σκεπάζουν το έδαφος των κτημάτων τους με φύκια και άμμο, ως λίπασμα. Δεν μεταχειρίζονται όμως οποιαδήποτε άμμο γι' αυτό το σκοπό. Βράζουν πρώτα ένα δείγμα της μέσας σε ζύδι, κι' αν βγάλει φυσαλλίδες τη χρησιμοποιούν, αλλιώς τη θεωρούν ακατάλληλη. Μια επιστημονική λαιπόν έρευνα απέδειξε ότι η άμμος αυτή που αναβράζει με την επίδραση του ζυδιού, περιέχει ανθρακικών αερίων, ωφέλιμο για τα φυτά. Οι απλοϊκοί 'Ιρλανδοί ήσαν από αιώνες αυτή τη μέθοδο, χωρίς να χουν σπουδάσει σε πανεπιστήμια...

Οι 'Ιδιοι έχουν ένα τρόπο για να προκαλούν στα βώδια τους ανορία από μια τρομερή ασθένεια που τα απειλεί. Κόβουν δηλαδή το πρόδι μιας γελάδας που ψόφησε απ' αυτή την αρρώστεια, και το κρεμάνε επί ένα μήνα πάνω από μια φωτιά από άρισμένες καύσιμες ύλες. 'Επειτα κόβουν μικρές λουρίδες απ' αυτό και τις εισάγουν κάτω απ' το δέρμα των βγίων ζώων. 'Η μέθοδος λοιπόν αυτή δεν είναι παρά ένας πρωτόγονος έμβολιασμός με εξασθενημένα μικρόβια της αρρώστειας.

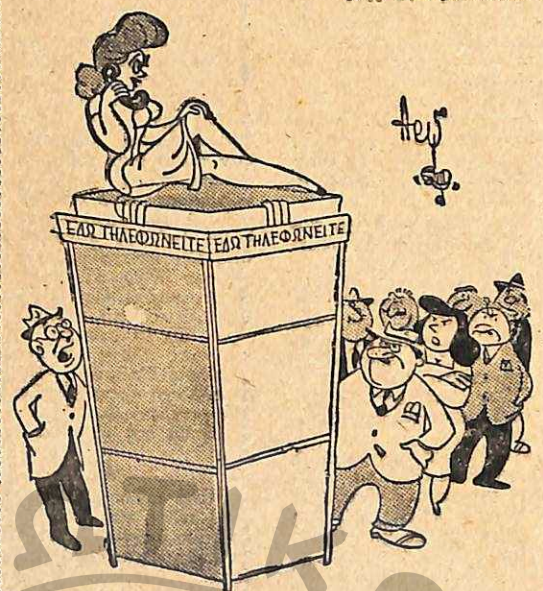
'Αλλ' ως ξαναγυρίσουμε στις αρχαίες εφευρέσεις, που έχουν χαθή σήμερα. Οι Ρωμαίοι ήσαν να σκάβουν πηγάδια μεγάλου βάθους, άγνωστον με ποιά τρόπο. Είχαν επίσης ένα είδος γυαλιού, που λυγίζε χωρίς να σπάσει.

Τα περίφημα σπαθιά της Δαμνσκου μπορούσαν να κόψουν μια τριχα που αιώρειτο στον αέρα! Το μυστικό της κατασκευής τους είναι άγνωστο στην εποχή μας. Τέλος, ο καθηγητής Λίτνερ ανακάλυψε ότι, στην εποχή του Ναβουχοδονόσορος, οι Βαβυλώνιοι ήσαν τον τρόπο να φτιάχνουν ένα είδος στερεής μπύρας, που την έπαιρναν μαζί τους στα μακρινά ταξείδια τους. Διαλύοντας άπλωσε ένα κομμάτι απ' αυτήν σε λίγα νερά, είχαν μια πρώτης τάξεως μπύρα!

—Τί να κάνω, ρε παιδιά; 'Αμάρτησα για το παιδί μου!...

(Το Β. Χριστοδούλου)

—Μείνε ήσυχος, αγάπη μου, δεν μπορεί να μάς διακόψω κανείς!...

(Το Αρξέλαου)

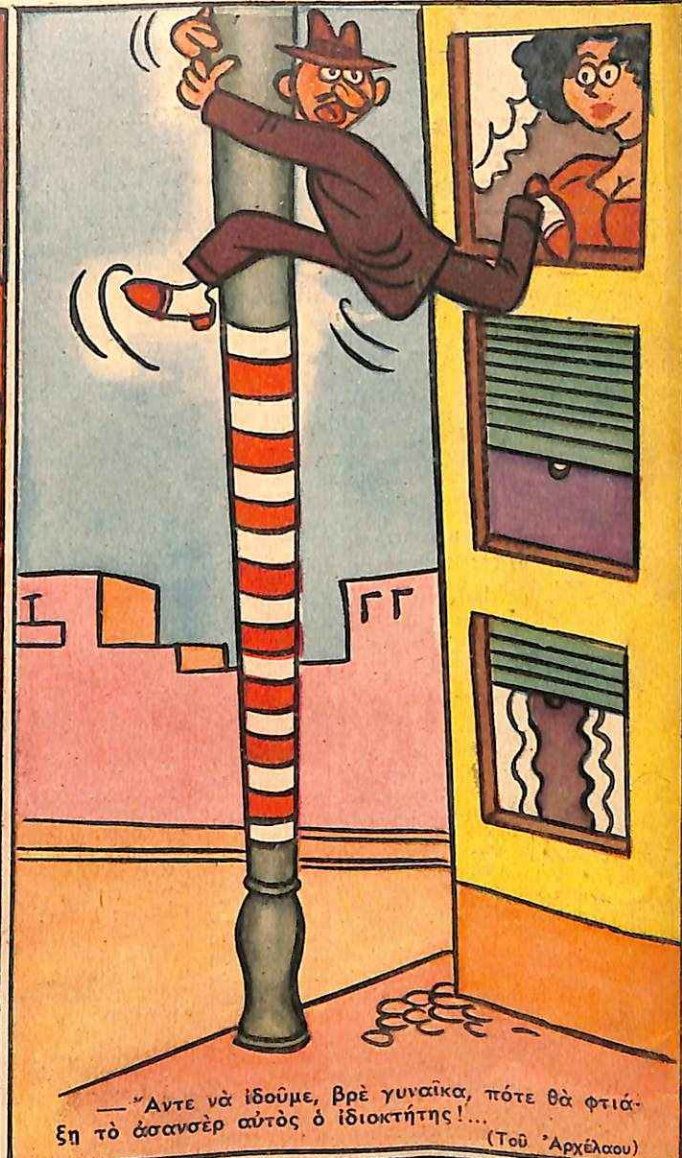
ΑΝ ΗΤΑΝ ΔΥΝΑΤΟΝ

—Και θέλω να πιστέψετε πως έσας σκεπτόμουν δημιουργώντας αυτό το μοντελάκι!...

(Από την «Batallas»)

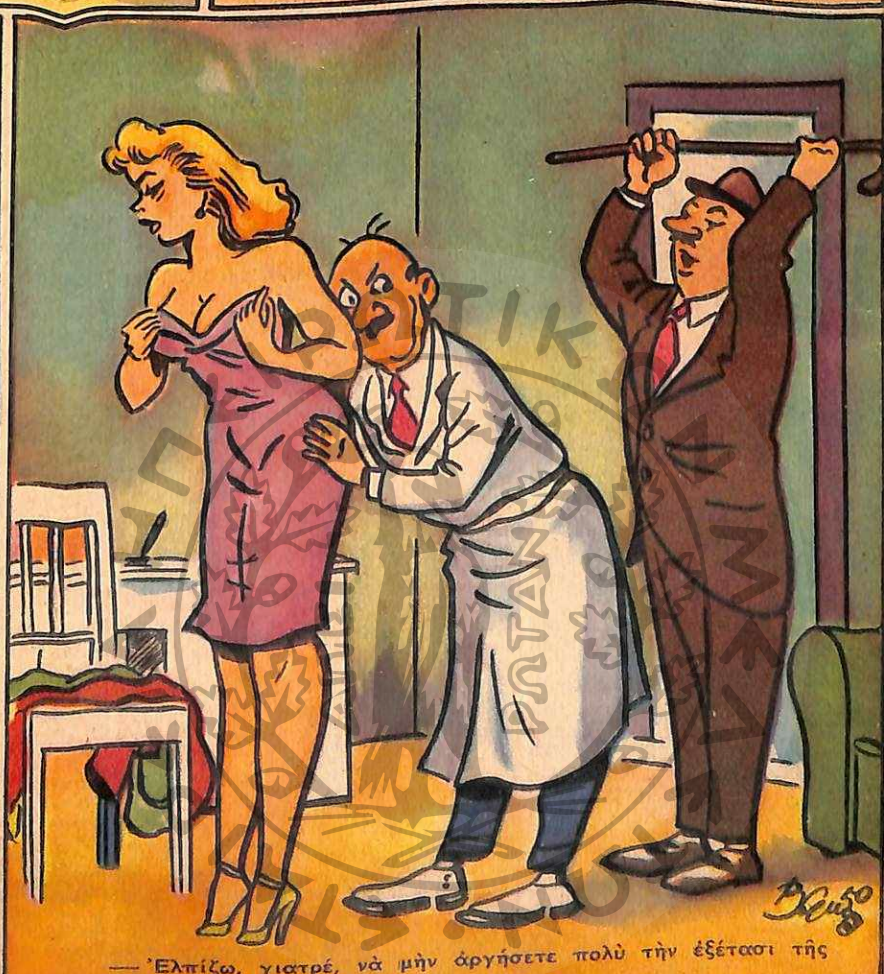
Ο Ζαχαρίας κουμπάρος

— Άντε νά ιδούμε, βρέ γυναίκα, πότε θά φτιά-
ξη τὸ ασανσέρ αὐτὸς ὁ ιδιοκτήτης!...
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

ΟΤΑΝ Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΕΙΝΕ ΜΟΥΡΝΤΑΡΗΣ
— Σὲ ἄκουσα πὺ φώναζες καὶ νόμιζα πὺς σοὺ ἔβγαξε τὸ δόντι.

— Ἐλπίζω, γιατρέ, νά μὴν ἀργήσετε πολὺ τὴν ἐξέτασι τῆς
γυναίκας μου!...
(Τοῦ Β Χριστοδούλου)